

Mel Sherratt

B.O.F dịch

Đêm Ngục

NGHĨA KHUẤT BẢN
THIẾT GỒI

I LOVE
BOOKS

“Tôi yêu tất cả các cuốn sách của Mel Sherratt.”

— *Ian Rankin, tác giả của series Inspector Rebus.*

“Xoắn não, rờn rợn và mang đến cảm giác căng thẳng đầy
thoả mãn.”

— *Rachel Abbott.*

“Một sự tái hiện chân thực, cuốn và gấp gáp khiến bạn không thể bỏ cuốn sách xuống.”

— *Caroline Mitchell, tác giả của The Secret Child.*

2014

Melissa Wyatt chạy dọc trên con đường hướng về phía cánh đồng, phần tiếp theo trong hành trình của cô. Cô đang tập luyện cho giải marathon London sẽ diễn ra sau vài ngày nữa. Đây là lần thử đầu tiên, quãng đường dài nhất mà cô từng chạy, nhưng cô biết rằng mình có thể hoàn thành nó.

Lúc này, cô hoàn toàn tin tưởng rằng mình có thể làm bất cứ điều gì một khi đã tập trung. Mới hai năm trước, khi quyết định làm mẹ ở tuổi ba mươi mốt, cô còn không nghĩ rằng mình có thể chạy nổi ba dặm, chứ đừng nói là hai mươi sáu.

Cô từ từ giảm tốc, một mẹo để giảm mỡ. Ban đầu, mỗi buổi tập đều giống như bị tra tấn, nhưng rồi cô không còn cảm thấy khó thở hay đau đớn nữa và dần bắt nhịp được với nó. Sau ba tháng, cô cảm thấy mình đã bị cuốn hút. Giờ thì không gì có thể ngăn cô được nữa, bởi ngoài việc giữ dáng, nó còn cho cô một cuộc sống mới. Nó giúp cô giảm căng thẳng, mang lại cho cô cảm giác yên bình.

Khi chạy, tâm trí cô như được dứt khỏi những rắc rối thường ngày. Cô có thể lại được là chính mình. Con trai cô, Joshua, sẽ không ăn vạ vì chương trình tivi đã kết thúc và không còn thời gian để xem thêm gì nữa. Chồng cô, Lloyd, sẽ thôi cần nhằn vì không thể

tìm thấy thứ gì đó mà anh ta đã đặt ở một nơi “an toàn”.

Cô không phải chực chờ phục vụ đám nhân viên và khách hàng luôn sẵn sàng ngắt lời cô trong nháy mắt, đối lập hoàn toàn với công việc thường ngày của cô là giám đốc chăm sóc khách hàng của một hiệp hội nhà ở địa phương. Cô sẽ chỉ còn là Melissa.

Ở cuối đường, cô leo lên bậc thang nằm cạnh cổng và chạy vào một khoảng rừng nhỏ, lối chạy mà cô vẫn thích. Nó tối tăm và có chút u ám vào thời điểm này của buổi sáng.

Khi đã trèo qua những bậc thang nhân tạo để tới cánh đồng rộng mở, cô tự hỏi liệu mình nên nấu gì cho buổi trà sáng. Có lẽ là bánh nhân thịt, nếu cô đã nhớ lấy thịt băm ra khỏi tủ đông. Không còn kịp để tạt qua chợ mua một ít thịt tươi. Cô đã về muộn bởi phải ở lại đào tạo nhân lực suốt một tiếng sau khi chi nhánh đóng cửa lúc năm giờ.

Cô chạy tới một sườn đồi mấp mô, hoàn toàn trống trải, vẫn còn sớm, hầu hết mọi người đều đang ngủ. Melissa thích chạy vào sáng sớm hơn so với chiều muộn. Có ít người hơn và xe cũng ít hơn, điều đó thật tốt bởi đường sá vô cùng chật hẹp. Là một người ngại thay đổi, cô đã chạy trên cùng một tuyến đường suốt nhiều tháng trước khi kiếm tìm thử thách mới cho bản thân.

Khi lên tới đỉnh đồi, cô dừng lại một lát để nghỉ lấy hơi. Cô có thể nhìn xa hàng dặm từ trên này. Các căn hộ cao tầng, các nhà máy xen lẫn với những dải màu xanh kỳ quặc, nhưng chủ yếu được xây thành từng dãy. Manchester sẽ luôn là nhà của cô.

Sau một phút nghỉ ngơi, cô tiếp tục chạy. Nếu may mắn, cô có thể về đến nhà trước khi bất cứ ai thức dậy. Điều đó sẽ giúp cô bình

yên thường thức cà phê trước khi Josh rời khỏi giường.

Cô đã chạy gần tới đầu kia của cánh đồng thì nghe được tiếng ai đó. Cô quay lại, chân vẫn tiếp tục chạy và thấy một người đàn ông đang đuổi theo mình. Cô bước chậm lại, tránh sang một bên để nhường đường, và chẳng mấy chốc kẻ đó đã bắt kịp.

Cô vô cùng sửng sốt vì bị hấn đâm thẳng vào mặt. Cô thờ hồn hển khi hấn lại ra tay lần nữa, trượt chân ngã về phía sau và đập mạnh người xuống đất.

Gần như ngay lập tức, gã đàn ông kia ngồi đè lên người và đưa tay vòng quanh cổ cô.

Cô cô đẩy hấn ra, nhưng hấn quá khỏe.

Cô cào vào tay hấn, hấn càng siết mạnh hơn. Dù biết chỉ vô ích, nhưng cô vẫn phải cố gắng. Trông hấn có vẻ mất tự chủ, mặt nhăn lại vì giận dữ.

Khi mọi thứ bắt đầu mờ đi, cô tự hỏi tại sao lại là mình. Cô đã làm gì để phải chết như thế này? Hấn đang giết cô, không phải sao? Và cô chẳng thể làm gì để chống lại chuyện đó cả.

NĂM NĂM SAU

Thứ Ba

“Tại sao cậu lại nghĩ rằng anh ấy thích cậu?” Courtney Piggott hỏi cô bạn thân Lauren Ansell khi cả hai cùng dạo bước trên cánh đồng sau trường. “Việc anh ấy nhìn cậu một cách kỳ lạ chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Tất nhiên là có rồi!” Laura đáp. “Và tớ đã ngưỡng mộ anh ấy từ lâu, vậy nên *cái nhìn* đó đồng nghĩa với việc giờ là cơ hội của tớ.”

“Cậu dị thật đấy,” em gái sinh đôi của Courtney, Caitlin, nói. “Nếu cậu tin là thế, vậy thì...”

“Này mấy em!”

Cả ba im bật khi nghe tiếng giáo viên thể chất, thầy Carmichael, hét lên với mình.

“Tôi ước gì chân các em cũng hoạt động tốt như miệng,” ông nói tiếp. “Giờ thì nhanh nhẹn lên nào. Chạy tiếp đi!”

Các cô gái lại cất bước, chạy một đoạn trên cánh đồng cho đến khi thầy giáo quay đi lần nữa.

“Tớ ghét chạy băng đồng,” Caitlin dừng bước và bắt đầu rên rỉ.

“Đáng ra phải có luật cấm bắt ép người ta làm trò này. Nó thật chẳng ra sao... Chẳng thú vị chút nào.”

Lauren vấp phải dây giày khi họ đang dạo bước, suýt ngã nhưng đã kịp lấy lại thăng bằng. “Tớ sẽ bắt kịp sau một phút nữa,” cô nói, ra hiệu cho các bạn tiếp tục đi trước khi cúi xuống buộc lại dây giày.

Cặp sinh đôi chui qua khoảng trống ở hàng rào và bước ra đường.

“Em ước gì có đường tắt dẫn về trường,” Caitlin nói.

Trước mặt họ là những học sinh còn lại trong lớp, chạy thành từng nhóm hai, ba người, chỉ có một đứa lập dị là chạy một mình. Họ còn cách nhóm đứng cuối cỡ khoảng một phút, nhưng cả hai đều không có ý định tăng tốc để bắt kịp. Thay vào đó, họ bước thong dong để đợi Lauren.

“Hoặc một cánh cổng ma thuật. Nếu có nó, chúng ta có thể lén chui qua và đợi mọi người tới,” Courtney cười.

“Hoặc TARDIS của Doctor Who!” Caitlin cũng cười theo.

Thầy giáo ra hiệu giục họ nhanh chân lên trước khi ông biến mất sau một góc đường, nhưng cả hai vẫn giữ nguyên tốc độ. Họ đã chạy trên con đường này không biết bao nhiêu lần trong suốt năm năm theo học tại Học viện Dunwood. Nó chẳng có gì ngoài hàng rào cao ở hai bên, chỉ đủ rộng cho một chiếc xe chạy qua - lý do khiến nó đủ an toàn cho các sinh viên tập chạy, bởi không có nhiều tài xế muốn đi qua nơi này.

Lúc này, cặp sinh đôi có thể thấy được phần mái của các dãy phòng học và hàng rào hiện ra khi họ chạy tới đối diện với các dãy

nhà của viện dưỡng lão.

“Lauren đâu rồi?” Courtney run lên khi một cơn gió quét qua con đường. “Chúng ta sẽ gặp rắc rối nếu không quay lại sớm.”

“Em nghĩ cậu ấy đang ở sau chúng ta.” Caitlin quay lại, nhưng họ chỉ có một mình.

“Cậu ấy không thể bị bỏ lại xa đến vậy được, Cait ạ,” Courtney bảo em gái. “Chị cá là cậu ấy đã tìm thấy đường tắt và quyết định bỏ rơi chúng ta.”

“Nếu đúng vậy thì cậu ấy hẳn đã gọi chúng ta rồi.”

Họ chạy thêm vài bước nữa, rồi Courtney - dừng lại.

“Chúng ta nên quay lại tìm cậu ấy.”

“Nhưng chúng ta sẽ gặp rắc rối nếu không sớm về đích.”

“Đáng lẽ giờ cậu ấy phải bắt kịp rồi chứ. Mất có một phút thôi mà.”

Caitlin thở dài và theo chị gái trở lại cánh đồng. Họ chạy về nơi lần cuối nhìn thấy Lauren, băng qua cánh đồng và vòng qua mấy gốc cây.

Không để ý rằng chị mình đã dừng lại, Caitlin suýt thì đâm sầm vào lưng cô.

Courtney chỉ vào thân hình đang nằm trên cỏ. “Có gì đó không ổn.”

“Ý chị là sao?”

Caitlin theo chị gái chạy đến chỗ bạn của họ. Tiếng gió thổi lướt qua mặt đất là âm thanh duy nhất họ có thể nghe được. Họ bước bên nhau, đôi mắt mở to sợ hãi. Lauren đang nằm ngửa, mái tóc

vàng buông xoắn quanh đầu.

“Cậu ấy đang trêu chúng ta thôi, phải không?” Caitlin hỏi.

“Chị không biết,” Courtney thì thầm. “Lauren?”

Cô khẽ chạm vào chân Lauren bằng mấy đầu ngón chân. Điều đó hẳn sẽ khiến Lauren phải cười khúc khích nếu cô ấy đang đùa. Nhưng cô ấy không hề cử động.

“Lauren?” Caitlin khuyu gối xuống. “Cậu ổn chứ?”

Đó là lúc cô nhận thấy ánh mắt vô hồn của bạn mình.

Rời bỏ căn nhà tại Manchester không hề đáng sợ như những gì sĩ quan điều tra Grace Allendale từng hình dung. Cô thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm khi đóng cửa lần cuối và trao lại chìa khóa cho đại lý bất động sản. Căn nhà bắt đầu khiến cô suy sụp. Nó dường như luôn nhắc cô nhớ về những gì đã mất, chứ không phải những gì cô từng có. Điều cô cần lúc này là một khởi đầu mới.

Việc quay lại quê nhà tại Stoke-on-Trent thực sự đã giúp cô rất nhiều. Dù vụ án đầu tiên có liên quan mối quan hệ riêng tư thì cuộc sống của cô tại đồn cảnh sát Bethesda đã dần trở nên ổn định hơn. Cô đã làm quen với tất cả mọi người sau tám tháng, cũng như hiểu rõ mọi mặt của vùng này, cả tốt lẫn xấu.

Stoke-on-Trent là một thành phố bao gồm hai nửa, theo mọi nghĩa của từ này. Nó có những khu vực đồng quê rộng lớn tuyệt đẹp cùng những khu nội thành đã được lên kế hoạch tái thiết để rồi chìm vào lãng quên. Những nhà máy bỏ hoang suốt nhiều năm do bị thế chỗ bởi những ngành công nghiệp mới phát triển, vẫn tồn tại để chào đón khách du lịch cũng như các phương tiện truyền thông. Nơi này có vài bất động sản nhà ở lớn thuộc quyền sở hữu của hội đồng thành phố cùng những con đường thuộc về các địa chủ giàu có,

vườn tược trải rộng đến vài mẫu Anh. Từng cửa hiệu địa phương đều hiu hắt nằm cạnh các công ty gia đình đã khởi nghiệp kinh doanh vài thập kỷ. Sự thô ráp nằm cạnh sự bóng bẩy - giàu có bên cạnh đói nghèo.

Grace chưa từng nghĩ rằng những người giàu có tốt đẹp hơn so với những người phải đầu tắt mặt tối để kiếm từng đồng. Cô hiểu rõ rằng sự lịch lãm song hành tồn tại cùng những điều xấu xí trong mọi giai cấp của xã hội. Cô từng chứng kiến lòng trắc ẩn của một con nghiện khi cuộc đời anh ta đang chạm đáy, hay những tổn thương gây ra bởi nạn bạo hành gia đình của một chính trị gia cấp cao. Có quá nhiều thứ xảy ra đằng sau những cánh cửa đóng, ở mọi tầng lớp.

Quay về sau cuộc họp với Allie Shenton, người đồng nghiệp phụ trách giám sát sáu đội thông tin cộng đồng, cô cảm nhận được sự hoạt náo sôi nổi ngay khi vừa mở cửa bước vào văn phòng của đội mình. Điện thoại đổ chuông, cô luồn tay vào túi áo khoác để rút nó ra. Đó là sếp của cô, Phó Chánh Thanh tra Nick Carter.

Grace có thể thấy ông đang ngồi trong văn phòng của mình. Cô giơ tay lên để báo cho ông biết mình đang ở đây rồi đi về phía ông. Hẳn là đã có chuyện gì đó xảy ra trong lúc cô ra ngoài. Adrenaline bắt đầu chạy khắp người cô, như một phản ứng tự nhiên.

“Chúng ta vừa nhận được cuộc gọi về một trường hợp tử vong đáng ngờ tại Học viện Dunwood ở Norton,” Nick bảo cô. “Nữ, mười sáu tuổi. Đang luyện tập chạy băng đồng ngoài trời, bị bỏ lại phía sau. Ban đầu người ta cho rằng cô bé đã bị đột quỵ. Hai học sinh đã tìm thấy cô bé, một đứa chạy đi tìm người giúp đỡ. Khi giáo viên đến

nơi, các vết bầm đã bắt đầu xuất hiện trên cổ nạn nhân.”

Grace nghiêm mặt. “Liệu họ có nghi ngờ bất cứ ai ở đó không? Giáo viên, hoặc là các học sinh?”

“Tôi không chắc. Cô có thể bàn giao công việc ở đây cho ai đó rồi chúng ta sẽ lên đường sau năm phút nữa không?”

“Đồng ý.” Cô quay lại bàn của mình.

Perry Wright, một trong hai điều tra viên thuộc đội của Grace, đang ngồi đối diện với cô.

“Tôi đi lấy xe ngay đây, sĩ quan,” anh nói khi cô bước lại gần.

Grace gật đầu cảm kích. “Sam, cô chuẩn bị phòng điều tra cho chúng tôi được chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Điều tra viên Sam Markham gật đầu.

Kể từ ngày đầu tiên làm việc tại đồn, Grace đã học được rằng các cộng sự của mình có những công việc ưa thích khác nhau. Luôn muốn được có mặt nơi đầu sóng ngọn gió, Perry thường sẽ là người trực tiếp tham gia điều tra cùng cô. Grace rất hài lòng khi có được chỗ dựa vững chắc như vậy ở bên cạnh. Dù cho vóc dáng nhỏ bé và nhanh nhẹn của Sam hoàn toàn đối lập với vẻ khỏe khoắn và cơ bắp của Perry, cô ấy vẫn có thể vật ngã bất cứ nghi phạm nào mỗi khi cần thiết. Ở tuổi ba mươi tám, cô ấy lớn hơn Grace hai tuổi và gần như đã trở thành quản lý của văn phòng này: sắp xếp mọi thứ, thu thập các thông tin chi tiết, thực hiện những công việc khẩn cấp có vai trò quyết định trong vụ án. Mọi thứ hoạt động hiệu quả và Grace cảm thấy không cần thiết phải thay đổi.

“Kể cho tôi nghe về ngôi trường đó đi,” Grace bảo Perry khi anh

lái xe về phía Bắc, tới hiện trường vụ án. Cô tìm hiểu về vùng đất này qua các cộng sự của mình, dù những bài học cô nhận được thường có nhiều phiên bản khác nhau.

“Học viện Dunwood ấy à? Khá là kém cỏi trước khi có sự can thiệp của chính phủ. Đám trẻ luôn vướng vào rắc rối và điểm số thì dưới trung bình. Nhưng giờ thì nó tốt hơn nhiều rồi. Thêm vào đó, nó nằm bên rìa của khu Bennett.”

“À.” Grace gật đầu. Perry không cần phải nói gì thêm nữa.

Bennett là khu dân cư lớn thứ hai của Stoke-on-Trent. Giống như nhiều khu nhà ở xã hội khác, nó nổi tiếng với những người thuê nhà rắc rối và bất trị, nhưng Grace thấy rằng những tin đồn kiểu đó thường không chính xác. Dù vậy, khu vực này từ lâu đã bị xem là một khu ổ chuột. Cô nghĩ chẳng quá chút nào khi cho rằng phải đến chín mươi phần trăm dân cư của nó thất nghiệp, bảy mươi phần trăm là cha mẹ đơn thân và phần lớn trong số đó sẽ tạo ra một thế hệ tiếp theo vô cùng tồi tệ.

Ngôi trường nằm ở rìa thành phố, đồng nghĩa với việc nó liền kề với vùng thôn quê. Nhưng khi lái xe đến nơi, bạn hẳn sẽ mất niềm tin vào điều đó. Đây là một khu dân cư đông đúc được quy hoạch khéo léo với những ngôi nhà nằm tách biệt trên những lô đất riêng. Được xây dựng từ giữa những năm 1940, những bất động sản này đã được liệt vào dạng hết đất theo tiêu chuẩn hiện đại. Những chiếc xe đậu khắp nơi do thiếu không gian, trên những con đường vốn đã chật hẹp, biến nó thành nơi lý tưởng để trốn khỏi xe cảnh sát.

Grace và Perry đánh xe vào bãi đậu đông đúc. Khi họ bước xuống, nơi đây dường như chìm trong sự hỗn loạn một cách có tổ

chức. Các giáo viên đang dẫn học sinh bước vào một hành lang lớn. Các bậc phụ huynh bắt đầu om sòm, hẳn là đã được gọi tới bởi đám trẻ điên cuồng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Họ đi qua người phụ nữ mà cô đoán là nhân viên của trường đang cố giải thích cho một người đàn ông rằng anh ta cần phải chờ cho đến khi tên của con anh ta bị gạch khỏi danh sách rồi sau đó sẽ có người liên lạc với anh ta; Grace cho rằng điều đó là để đảm bảo họ có đầy đủ hồ sơ của những người có mặt tại đây. Người phụ nữ khác đang cố ngăn một vị phụ huynh lo lắng tìm cách chen vào.

Một sĩ quan mặc đồng phục đang ghi lại tên của những người ra vào trường nhằm phục vụ cho quá trình điều tra. Grace biết hiện trường nằm cách xa trường học, nhưng việc biết được ai đã ở đâu và làm gì sẽ hữu ích trong vài ngày tới.

Nick gia nhập cùng Grace và Perry sau khi đậu xe cạnh họ.

“Tôi nghĩ chúng ta nên tới xem xét thi thể trước,” ông nói. “Rồi chúng ta có thể nói chuyện với hai cô bé đã tìm thấy nạn nhân, giáo viên phụ trách lớp và hiệu trưởng. Mọi cặp mắt đều đang đổ dồn về phía chúng ta.”

Grace gật đầu. Một đám đông nhỏ đang tập trung ở trước cổng chính phía bên kia đường, đằng sau họ là một dãy nhà. Vài người đang nói chuyện hay hí hoáy gửi tin nhắn qua điện thoại.

Nick chỉ vào lối đi nằm bên cạnh trường. Nó bị chặn bởi một chiếc xe cảnh sát đậu chắn ngang lối vào, đèn của xe vẫn đang nhấp nháy.

“Cô bé nằm cách đây năm phút,” ông nói. “Đi nào.”

Grace, Nick và Perry giờ thể cảnh sát ra cho một sĩ quan khác với tập giấy trên tay, và sau khi tên tuổi đã được ghi lại, họ ừ rữ bước tới chỗ thi thể. Ngôi trường nằm ở cuối đường, và cạnh đó là con đường hẹp chỉ rộng một làn xe. Với hàng rào dựng hai bên và việc biết trước điều mình sắp thấy, Grace không khỏi cảm thấy ngột ngạt. Khi họ đã bỏ sự ồn ã của ngôi trường lại đằng sau, mọi thứ bỗng trở nên im ắng. Grace rùng mình, dù hôm nay là một ngày tháng Tư dễ chịu.

Sau khi bước xuống một con dốc, đường dẫn ra cánh đồng xuất hiện trước mắt họ. Có một chiếc xe cảnh sát khác đang đậu ở đó, cửa hậu mở rộng. Trong đó là những trang bị mà họ phải mang trước khi tới hiện trường, để tránh bất cứ thứ gì có thể gây khó khăn cho việc thu thập DNA của hung thủ cũng như những bằng chứng quan trọng khác - bộ quần áo pháp y màu trắng cùng túi bọc giày, găng tay cao su và khẩu trang.

Cả ba mặc đồ rời rời khỏi đường, qua một khoảng trống giữa hàng rào. Grace quan sát phía trước: có vài bụi cây nằm rải rác giữa đồng cỏ và một hàng rào lớn vây kín xung quanh. Ở phía bên trái, cô thấy rõ một phần của thành phố, các dãy nhà cùng những khu vườn, một sân bóng đá và dãy phòng thay đồ.

Nếu đây là một cái chết đáng ngờ, Grace trầm ngâm, nó sẽ là vụ án mạng thứ hai mà cô phụ trách kể từ khi chuyển về Stoke-on-Trent. Hồi tháng chín, cô đã góp sức trong việc tóm gọn một kẻ sát nhân hàng loạt. Thời điểm thật không thích hợp chút nào, nhưng vì tên sát nhân là người mà cô quen, nên chắc chắn việc kẻ đó nổi cơn thịnh nộ ngay khi cô vừa quay lại quê nhà không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Kể từ sau vụ đó, thành phố đã trở nên khá yên tĩnh. Đã có vài cuộc ẩu đả, mâu thuẫn gia đình cùng những vụ án nhỏ lẻ, nhưng chẳng có gì nghiêm trọng như vụ đầu tiên mà cô trải qua cùng đội của mình.

Họ tới chỗ căn lều. Ở phía xa, Grace có thể thấy một dãy các khu vườn nằm quay lưng lại với cánh đồng. Cô không nghĩ có bất cứ camera an ninh nào có thể kiểm soát tới tận chỗ này, nhưng vẫn tự nhắc mình phải nhớ cử ai đó liên hệ với các chủ nhà. Cô hít một hơi thật sâu trước khi theo sau Nick.

Thật không chuyên nghiệp, cô biết, nhưng Grace không thể kìm được nước mắt khi thấy cô gái trẻ đang nằm dưới chân mình. Cô bé có làn tóc dài màu vàng với phần mái dày. Đôi mắt vẫn mở, và thật may là thi thể đang nằm quay lưng lại với họ.

Vết bầm quanh cổ nạn nhân giờ đã rõ ràng, nằm ở phía trên cổ áo. Bộ đồng phục bao gồm quần leggings và áo dài trông thật khác với những gì Grace nhớ về thời mình còn đi học: áo phông và váy ngắn, cùng những đôi tất vằn thật khó chịu mỗi khi trời trở lạnh.

Đây có vẻ là một cô gái xinh đẹp. Grace tự hỏi không biết liệu cô bé có nổi tiếng ở trường hay không.

“Em ấy hẳn đã có một cuộc sống vô cùng năng động, cho đến sáng hôm nay.” Giọng cô trầm xuống. “Tại sao lại có kẻ muốn tước đi điều đó chứ?”

“Cô ổn chứ?” Nick hỏi.

“Có gì đó trong mắt tôi.” Grace chớp mắt, không quan tâm liệu người khác có nhận ra nỗi phiền muộn của mình hay không. “Nếu không có cảm xúc, tôi đã chẳng thể làm công việc này.”

“Còn tôi thì phải tắt chúng đi để có thể làm việc,” Dave Barnett, chuyên viên điều tra hiện trường nói, hoàn toàn đồng ý với việc đó. “Nếu không, chắc tôi sẽ chẳng sống nổi đến một tuần.”

“Tôi nghĩ việc có cảm xúc là một điều tốt,” Grace nói. “Chuyện gì đã xảy ra với em ấy vậy, Dave?”

“Nhìn qua thì có vẻ em ấy chết vì ngạt thở.” Dave chỉ vào vết bầm trên cổ nạn nhân. “Nhưng vụ án có lẽ không đơn giản như vậy. Hoặc là kẻ nào đó đã làm hỏng việc và không thể hoàn tất công việc, hoặc hẳn rất hiểu chuyện và để mặc em ấy chết từ từ.”

“Tôi không theo kịp,” Grace nói.

“Cô có thể bóp cổ một người cho đến khi họ ngừng thở hoàn toàn, hoặc nếu nhấn vào động mạch cảnh đúng chỗ, tim sẽ đập chậm dần lại và nạn nhân sẽ mất ý thức khá nhanh, thường thì chỉ trong vài giây. Nếu bị bỏ mặc không được cấp cứu, cái chết sẽ đến trong khoảng dưới năm phút, tùy thuộc vào độ tuổi cũng như tình trạng sức khỏe của nạn nhân.”

“Vậy anh cho rằng em ấy vẫn còn sống khi mấy cô bạn chạy tới để giúp đỡ?” Grace nuốt nước bọt.

“Tôi nghĩ tên sát nhân của chúng ta hoặc là đã hoảng loạn, hoặc là đã hết thời gian.” Dave gật đầu.

“Dựa theo các bản tường trình thì có vẻ vấn đề là thời gian. Và ban đầu mọi người đều nghĩ rằng cô bé đã bị đột quỵ, cho đến khi các vết bầm bắt đầu xuất hiện,” Nick giải thích.

“Làm sao mà em ấy lại đi một mình?” Perry hỏi. “Em ấy đã ở trong một lớp học với khoảng, xem nào, ba mươi em khác cơ mà?”

“Rất có thể hung thủ là người gần gũi với nạn nhân, người biết rõ thói quen của em ấy,” Grace gợi ý.

“Có dấu hiệu xâm hại tình dục không?” Nick hỏi Dave.

Grace thấy mình đang nín thở chờ đợi câu trả lời.

“Có vẻ là không,” Dave nói. “Có thể tên sát nhân của chúng ta đã bị cản trở khi các cô gái khác quay lại tìm nạn nhân. Những đứa trẻ tội nghiệp chắc chắn đã bị chấn động mạnh.”

“Đó là nếu chúng không có liên quan tới chuyện này.” Grace gật đầu, biết rằng họ sẽ sớm được nói chuyện với các nhân chứng.

“Dù sao, chúng ta cũng phải kiểm tra tất cả những kẻ có tiền sử quấy rối trong vùng,” Nick nói tiếp.

Grace lại gần nạn nhân. “Liệu có phải chúng ta đang tìm kiếm một kẻ cơ hội không?” Cô hỏi. “Chúng ta đang ở giữa cánh đồng. Tên sát nhân của chúng ta hẳn đã quan sát các học sinh đang tập chạy, nếu không làm sao hắn biết được rằng em ấy bị tụt lại? Hắn cũng chỉ có vài phút để hành động.”

“Quả là một gã quỷ quyệt.” Nick ngừng lại. “Chúng ta sẽ thông báo cho phụ huynh sau khi nói chuyện với hiệu trưởng. Và chúng ta

phải nhanh lên, bởi tôi cá là vụ này đã lan rộng trên mạng xã hội rồi.”

“Nhưng em ấy đã được nhận diện bởi giáo viên,” Perry nói, “cũng như bởi các học sinh đã tìm thấy thi thể.”

Grace cuối cùng cũng rời lều và thở hắt ra. Cô luôn bị thế này khi lần đầu nhìn thấy thi thể nạn nhân - sự nặng nề, buồn đau, sự nhẫn tâm của hành động tội ác. Cô tự hỏi làm sao Dave có thể quen được với nó.

Grace, Nick và Perry cùng cởi bỏ bộ quần áo pháp y rồi cẩn thận xếp mọi thứ vào túi đựng bằng chứng, sau đó bắt đầu đi bộ quay lại trường. Bao trùm quanh cô là sự ảm đạm, cảm xúc nhuộm màu u ám. Liếc nhìn về phía sau, cô lại suy ngẫm về những mất mát vô nghĩa của cuộc đời.

Khi vẫn đang ở trên làn đường nhỏ, cô rút điện thoại ra. Cô muốn xem người ta đang nói gì về cô gái mới qua đời. Giống như phần lớn cảnh sát, Grace có quan điểm nửa yêu nửa ghét với mạng xã hội. Đôi khi nó là nguồn tin tuyệt vời của họ, giúp họ tìm hiểu được gốc rễ của vấn đề, bởi có những người thành thật trên mạng hơn là trước mặt cảnh sát. Đôi khi nó lại thật kinh khủng, tường thuật trực tiếp về vụ án trước cả khi gia đình nạn nhân được thông báo.

Cô mở Twitter và gõ tên của nạn nhân vào. Vẫn chưa có gì, ờn trời, nhưng cô thấy hashtag #nữsinhchếtởDunwood đã trở thành xu hướng trong khu vực. Tiếp đó, cô tìm hiểu về Lauren Ansell trên Facebook, những hình ảnh đầy sức sống của cô gái trẻ trên trang cá nhân khiến cô giật mình. Bất chấp tuổi của mình, Lauren không hề để ẩn trang cá nhân và mọi thứ đều xuất hiện đầy đủ.

Các bài viết mới liên tục xuất hiện, dù rằng trạng thái của cô bé

đã không được cập nhật từ chín rưỡi tối hôm trước, điều đó đồng nghĩa với việc các phụ huynh giờ này hẳn đã biết chuyện khi tin đồn mỗi lúc một lan rộng.

Cậu ổn chứ?

Tớ nghe nói có chuyện xảy ra ở trường của cậu. Nhắn tin cho tớ đi

Không thể vậy được. Không phải Lauren. Thật nhảm nhí

“Khắp Twitter và Facebook đều đang nói về việc có chuyện đã xảy ra tại trường.” Grace giờ màn hình ra cho Nick thấy. “Đã có đủ thứ tin nhảm lan ra rồi. Tôi hy vọng chúng ta có thể tiếp cận với người thân của em ấy kịp lúc.”

“Tôi chỉ hy vọng cô bé không kết bạn với cha mẹ mình,” Nick nói thêm. “Tốt hơn là chúng ta nên tới đó càng nhanh càng tốt.”

Học viện Dunwood là một tòa nhà hai tầng xây hình chữ L. Nó được xây lại trên nền của trường trung học cũ, đồng thời được đặt cho một cái tên cũng như khoác lên mình một diện mạo hoàn toàn mới. Mọi thứ về nó đều mới và hiện đại, các vạch sơn vẫn còn mới nguyên trên mặt đường nhựa và các bức tường trắng tinh không một vết bẩn. Nhưng hôm nay, nơi này mang một vẻ chấn động kỳ lạ, sự sợ hãi khiến nó trở nên buồn thảm hơn so với ngày thường.

Khi Nick quay lại xe để thực hiện vài cuộc gọi, một người đàn ông ở cổng đã chỉ cho họ đường tới văn phòng hiệu trưởng, kiểm tra trước qua điện thoại rằng ông ấy đang có mặt tại đó. Grace đi cạnh Perry dọc theo hai hành lang trống vắng và leo lên cầu thang. Văn phòng của thư ký trường học là phòng đầu tiên ở phía bên trái. Nathan Stiller đang ở đó đợi họ.

Nathan khoảng ngoài bốn mươi tuổi. Grace vốn đã có sẵn những định kiến trong đầu, nhưng anh ta lại quá giống một người mẫu. Cô kín đáo quan sát mái tóc bông bênh sẫm màu, hàm râu ngắn được tỉa tót gọn gàng và bộ com lê màu xanh hải quân với quần ống ôm và áo gi lê. Đôi giày da màu đen của anh ta sáng bóng, áo sơ mi thì trắng tinh khôi. Hoàn toàn khác với hình ảnh giáo viên

mà người ta thường hình dung.

Nhưng trông anh ta thật khổ sở. Tất cả trách nhiệm trong chuyện này sẽ đổ hết lên đầu anh ta, Grace nghĩ vậy. Anh ta hẳn cũng sẽ tự trách mình, và cả người giáo viên thể chất kia cũng vậy.

Sau khi tự giới thiệu bản thân, Grace và Perry được dẫn vào văn phòng của anh ta. Grace liếc quanh một vòng trước khi họ cùng ngồi xuống. Trên tường là những bằng cấp mà Stiller đã giành được, một giải thưởng của ngôi trường và vài bức ảnh học sinh tụ tập cùng nhau. Cô nhận ra một trong số đó được cắt ra từ tờ Stoke News. Vài học sinh đang nâng một tấm séc khổng lồ với mệnh giá hai nghìn bảng dành tặng quỹ từ thiện địa phương Douglas Macmillan Hospice.

“Tôi không thể tin là chuyện này lại xảy ra,” Nathan nói. “Thật là một cú sốc. Tôi đã là người đứng đầu ngôi trường này suốt năm năm qua, tôi biết Lauren từ khi cô bé mới nhập học hồi lớp bảy.”

“Vấn đề mà chúng tôi quan tâm nhất hiện giờ là liên lạc với cha mẹ của cô bé, thừa anh Stiller,” Grace nói.

“Xin cứ gọi tôi là Nathan thôi. Họ đã ly dị. Tôi đã không biết có nên liên lạc với người mẹ trước khi gặp các cô hay không - cô ấy hiện đang sống tại địa phương. Cuối cùng, tôi cảm thấy mình cần phải đề nghị cô ấy tới trường. Nhưng điện thoại của cô ấy đã chuyển sang chế độ hộp thư thoại. Tôi đã để lại lời nhắn khoảng nửa giờ trước.”

“Anh có thể cung cấp thông tin chi tiết hơn được không?” Grace hỏi. “Cô ấy có việc làm không? Còn bố của Lauren thì sao?”

“Có. Tôi đang mở chúng trên màn hình đây.” Nathan ngồi xuống

bàn làm việc và di chuột để đánh thức máy tính. “Ansell đã tái hôn và giờ mang họ Gillespie. Cô ấy làm việc tại văn phòng luật Minton tại Newcastle-under-Lyme, chồng cũ của cô ấy sống ở Derby.”

“Có phải lớp học đều đặn thực hành chạy băng đồng vào cùng một giờ mỗi tuần không?” Cô hỏi.

“Không.” Nathan ghi chép gì đó trước khi ngẩng đầu lên trở lại. “Chỉ khi thời tiết cho phép và không nhiều hơn một lần mỗi tháng. Robert đã sắp xếp sao cho mỗi khóa đều được học.”

“Robert?” Perry thắc mắc.

“Robert Carmichael. Anh ấy là giáo viên thể chất. Có sự cạnh tranh rất gay gắt giữa các lớp và nó cho phép học sinh có được một bài tập tuyệt vời dưới bầu không khí trong lành.”

“Ai là chủ của cánh đồng nơi Lauren được tìm thấy?” Grace hỏi.

“Arthur Barrett và gia đình ông ấy - một gia đình có truyền thống nhiều đời làm nông dân ở địa phương. Trường đã được họ cho phép sử dụng nó suốt hơn hai mươi năm qua.” Nathan lắc đầu tỏ vẻ không thể tin nổi. “Tôi hy vọng mình không phải đình chỉ Robert vì đã không thể theo sát các học sinh.”

“Anh ta đâu thể có mắt sau gáy được,” Perry nói.

“Có lẽ vậy. Nhưng thật dễ dàng để người ta đổ lỗi cho anh ấy. Hoặc là tôi.” Nathan đưa tay lên vuốt tóc. “Hơn nữa, theo một số học sinh, anh ấy từng vài lần hét lên để bắt các em ấy chạy nhanh hơn.”

“Chúng tôi cũng cần danh sách các học sinh đã theo học lớp của anh ta,” Grace nói. “Chúng tôi sẽ lần lượt nói chuyện với các em ấy trong một, hai ngày nữa. Nếu không có đủ giáo viên để ngồi cùng

các học sinh, hoặc nếu có bất cứ phụ huynh hay người giám hộ nào đặc biệt yêu cầu được ngồi cùng con em mình khi nói chuyện với chúng tôi, chúng tôi sẽ sắp xếp các cuộc hẹn. Dù có chuyện gì xảy ra, mọi thứ đều sẽ được thực hiện theo cách nhẹ nhàng nhất có thể.”

Nathan gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Ngôi trường này thế nào?” Cô tiếp tục hỏi. “Có vấn đề gì khiến anh lo lắng không?”

“Học viện Dunwood đã làm rất tốt trong năm nay.” Grace có thể nghe thấy sự tự hào trong giọng nói khi anh ta tiếp tục. “Nơi này từng là hai trường học tách biệt cho đến khi chúng tôi sáp nhập lại, thành một khu vực rộng lớn. Ban đầu, có những lo lắng về số lượng học sinh cũng như các biện pháp đặc biệt từng được áp dụng tại một trong hai ngôi trường. Mọi chuyện đã có thể trở nên tồi tệ. Một trường có thể kéo tụt thành tích của trường kia xuống, nhưng mọi chuyện đã không diễn ra như vậy. Học viện hiện đang làm rất tốt.”

“Không có mâu thuẫn nào giữa các học sinh của hai trường chứ?” Cô hỏi.

“Có chứ, nhưng không phải vấn đề nghiêm trọng.”

“Chúng tôi cần có danh sách các giáo viên và học sinh - cả những người có và không có mặt vào hôm nay, làm ơn,” Grace nói. “Tương tự, chúng tôi muốn kiểm tra hệ thống camera an ninh của các anh, nhất là khi con đường đó hoàn toàn không có thiết bị giám sát cũng như nhân chứng.”

“Tôi đã sắp đặt xong cả rồi.” Nathan buông một tiếng thở dài. “Tôi chỉ phát hiện ra khi Robert gọi cho tôi sau khi đã gọi xe cứu thương. Khi thấy Lauren, tôi đã gọi cảnh sát.”

“Robert là người thế nào?” Grace hỏi.

“Anh ấy là một người tốt. Tôi đã quen anh ấy được năm năm, từ khi mới bắt đầu làm việc ở đây.” Nathan hạ thấp giọng. “Và đây không phải là... xâm hại tình dục chứ?”

“Còn quá sớm để đưa ra kết luận.” Perry trả lời một cách vô thường vô phạt. “Nhưng chúng tôi sẽ sớm thông báo cho anh.”

Mặt Nathan tái nhợt bởi các suy nghĩ đầy ám ảnh.

“Khả năng đó là rất thấp, bởi theo lời cặp sinh đôi nhà Piggott thì mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng vài phút,” Grace nói, hy vọng có thể giúp anh ta bình tĩnh lại. “Nhưng chúng tôi sẽ không khẳng định bất cứ điều gì trước khi có kết quả khám nghiệm tử thi.”

Grace lại nghĩ về vụ án trước đó. Cô đã chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra, nhưng vẫn bị sốc toàn tập bởi kết quả cuối cùng. Việc chuyển tới Stoke sau khi người cha tàn nhẫn của cô bị sát hại đã khiến Grace trở nên dễ tổn thương. Cô vô cùng sốc khi vụ án mạng đầu tiên mà cô đảm nhiệm lại diễn ra trên chính mảnh đất nhà mình, và sau khi người em gái cùng cha khác mẹ bị bắt vì tội giết người, mọi thứ đã có thể trở nên vô cùng tồi tệ với Grace, nhưng thật may vì cô đã có các cộng sự ở bên. Lần này, cô sẽ không thực hiện bất cứ hành động mạo hiểm hay đưa ra bất kỳ giả định nào nữa.

Jade Steele giờ đang ngồi tù, chờ đợi được xét xử vì đã sát hại bốn người và tấn công anh trai cô ta, Leon. Những gì Jade đã làm sẽ ám ảnh Grace trong suốt phần đời còn lại, nhưng đồng thời cô cũng tin rằng đó là hệ quả của môi trường mà Jade đã lớn lên. Jade đã bị cha họ cũng như đám bạn bè của lão ta lạm dụng trong phần lớn cuộc đời, và cô ta đã trút sự căm thù của mình lên một nhóm đàn ông

đang lừa tình những cô gái trẻ. Thật khó để có thể phán xét - bản thân Grace đã trốn khỏi người đàn ông đó từ khi mới mười hai tuổi. Liệu cô có rơi vào con đường đó nếu không làm vậy hay không? Nhưng dù sao thì cũng thật phấn khích khi được tham gia giải quyết vụ án.

“Chà, tôi hoàn toàn hợp tác với cảnh sát, trong mọi trường hợp,” Nathan nói. “Thêm nữa, nếu hai người có yêu cầu gì trong lúc đang ở đây, cứ nói cho tôi biết.”

“Chúng tôi cần bố trí một đơn vị cảnh sát di động trong bãi đậu xe của anh,” Grace nói, “và chúng tôi muốn một chỗ để có thể nói chuyện với mọi người.”

“Tôi đã quyết định sẽ tạm ngừng hoạt động của trường. Có thể sẽ có những người phản đối, nhưng tôi nghĩ đây là việc nên làm. Chúng tôi có thể sắp xếp các buổi gặp riêng từ ngày mai. Phần lớn học sinh đều được đưa về nhà sớm nhất có thể, nhưng sẽ có vài em phải ở lại cho đến khi cha mẹ đến đón vào cuối ngày. Cô có thể sử dụng bất cứ phòng học nào.” Nathan dừng lại, như thể đang cố kiềm chế cảm xúc của mình. “Chúng tôi sẽ làm hết sức có thể để bảo đảm an toàn cho các học sinh. Tôi sẽ đưa các em vào hội trường lớn. Nó được sử dụng làm căng tin vào giờ nghỉ trưa. Chúng tôi có thể phân phát thức ăn và nước uống khi cần thiết. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu các học sinh được ở cùng nhau.”

“Phải, hẳn sẽ có rất nhiều em bị ảnh hưởng bởi chuyện này,” Grace đáp.

Khi đã không còn câu hỏi nào nữa, Grace quay sang phía Nathan. “Anh có thể kiểm tra xem liệu Courtney và Caitlin có còn ở

đây giúp tôi được không?” Cô đề nghị. “Chúng tôi cần nói chuyện với hai em ấy.”

“Có chứ, tất nhiên rồi.” Nathan gật đầu. “Tôi sẽ liên lạc với giáo viên chủ nhiệm của hai em ấy.” Điện thoại đổ chuông và anh ta lướt nhanh qua tin nhắn. “Robert đang ở phòng y tế, nếu hai người muốn biết. Anh ấy cảm thấy không khỏe, chà, sau khi nhìn thấy thi thể.”

Grace gật đầu. “Anh có thể đưa anh ta tới gặp chúng tôi được không?”

“Được. Hai người có thể sử dụng phòng học của tôi.”

Grace bị giật mình bởi những hình ảnh treo trên tường khi họ bước vào phòng học. Cứ như thể cô vừa bước vào một phân cảnh trong *Game of Thrones*. Cô cho rằng đây là một phòng học lịch sử, và dù nó là một bộ truyện giả tưởng, Nathan Stiller đã dùng sự nổi tiếng của nó để khuyến khích các học sinh tìm hiểu về thời kỳ đen tối.

Cô cố gắng để không nhìn chằm chằm vào tấm hình gần to bằng người thật của Sean Bean ở cuối phòng, đang quan sát tộc người thượng cổ vụng về. Phía bên phải, nhân vật hư cấu Daenerys Targaryen, Mẹ Rồng, trông thật hấp dẫn. Đó là một bộ phim truyền hình tuyệt đỉnh, và cả các cuốn sách cũng vậy. Grace cảm thấy hụt hẫng khi mùa bảy khép lại với một kết thúc lưng chừng sau khi cô đã xem marathon cả bộ phim. Cô đang nóng lòng được xem mùa cuối, nếu có thể sắp xếp được thời gian.

Robert Carmichael đang ngồi bên bàn làm việc ở đầu phòng. Anh ta có vóc người trung bình với mái tóc màu nâu sẫm. Khuôn mặt anh ta trắng bệch như phấn, mùi nôn thoang thoảng quanh người. Anh ta mặc quần thể thao màu xám và một chiếc áo phông đen nhàn nhúm, nhìn cũng biết là đồ dự phòng. Grace biết rằng anh ta không cố ý thay đồ. Đội pháp y hẳn đã thu lại chúng ngay khi anh ta rời khỏi

hiện trường.

Sau khi giới thiệu, Grace yêu cầu anh ta kể lại những chuyện đã xảy ra vào sáng hôm đó.

“Đó chỉ là một tiết học như thường lệ, không có gì bất thường,” Robert bắt đầu nói. “Phần lớn các học sinh đang chạy trước tôi trên con đường nhỏ. Có một giáo viên trợ giảng hỗ trợ tôi ở đằng trước.”

“Tên người đó?” Cô hỏi.

“Sarah Flynn. Cô ấy chỉ ở cùng chúng tôi tối đa vài tuần.”

Grace ghi lại tên của người phụ nữ để đề phòng.

“Có vài học sinh nữ bị rớt lại phía sau và tôi đã phải thúc giục các em cố gắng hoàn thành,” Robert nói thêm.

“Có bao nhiêu học sinh trong lớp?” Perry hỏi.

“Ba mươi một.”

“Vậy là có hai mươi tám em chạy trên đường và ba em bị bỏ lại chỗ cánh đồng?”

Robert gật đầu. Anh ta đưa tay lên che miệng khi cố nuốt nhanh vài lần.

“Anh ổn chứ?” Grace hỏi, không biết liệu anh ta có bị ốm hay không. “Anh có muốn uống nước không?”

Robert lắc đầu, thoáng ngập ngừng trước khi nói tiếp. “Đáng ra tôi phải để mắt đến các em ấy.” Những giọt nước mắt trào ra. “Nhưng khi quay đầu nhìn lại, tôi vẫn thấy mấy em ấy đang chạy trên đường nên tôi vẫn chạy tiếp. Giờ tôi mới nhận ra rằng khi đó chỉ có hai em. Tôi đã gần về đến trường khi Courtney chạy tới tìm.”

“Courtney là một trong hai người đã tìm thấy nạn nhân?” Grace

thắc mắc.

“Phải, Courtney Piggott. Em ấy nói rằng Lauren đã ngã gục trên cánh đồng và rằng em gái của mình, Caitlin, đang ở đó. Em ấy nói tôi cần phải khẩn trương lên, bởi em ấy nghĩ Lauren không còn thở nữa. Tôi bảo em ấy quay về trường và báo với hiệu trưởng, nhưng em ấy đang quá kích động nên tôi đã gọi cho Nathan trong lúc chạy ngược lại theo con đường. Khi tới chỗ Lauren, tôi nhận ra Courtney đã đi theo mình. Thật may là các em còn lại trong lớp đã quay về trường.”

“Anh có thấy bất cứ ai ở đó không?” Cô hỏi.

“Theo tôi nhớ thì không, nhưng lúc đó tôi đang rất lo cho Lauren.” Anh ta hít một hơi thật sâu trước khi ngược lên nhìn họ. “Khi đến gần, tôi có thể thấy em ấy đã ngừng thở nên tôi đã gọi xe cấp cứu. Tôi biết cách sơ cứu cơ bản, và tôi đã cố gắng cấp cứu cho em ấy. Cặp sinh đôi đứng khóc lóc bên cạnh tôi.” Anh ta nuốt khan. “Tôi đã cố gắng một lúc lâu, nhưng cuối cùng cũng nhận ra rằng mình đã mất em ấy. Đó là khi tôi bắt đầu chú ý tới những vết bầm trên cổ.”

Grace để ý thấy anh ta đang nhìn xuống sàn, tưởng chừng như thi thể đang nằm dưới chân họ. Cô không khỏi cảm thấy thương cảm cho người giáo viên. Anh ta chỉ làm việc của mình và chuyện này sẽ để lại vết sẹo đi theo anh ta tới suốt đời. Mọi người sẽ nhìn anh ta khác đi, dù anh ta chẳng làm gì sai cả.

Người ta thường cảm thấy hối hận sau khi những chuyện như vậy xảy ra. Chỉ mất vài giây để một chuyện khủng khiếp xảy ra, một cuộc đời bị hủy hoại: một đứa trẻ vùng khỏi vòng tay người bố và chạy xuống con đường đông đúc; một người phụ nữ đi qua con hẻm

tối thay vì quãng đường vòng dài hơn; ai đó lái xe quá nhanh bởi họ đang trễ hẹn. Dù họ có thể không hoàn toàn đúng, Grace vẫn có thể thông cảm cho họ.

“Tôi đợi Nathan tới và anh ấy đã xác nhận điều đó. Các nhân viên y tế đến không lâu sau đó và cũng cố tìm cách cứu em ấy, nhưng chúng tôi đều biết Lauren đã chết. Rồi cảnh sát đến và tuyên bố nơi ấy là hiện trường vụ án.” Robert gục đầu vào tay và kêu khóc thảm thiết. “Đó là lỗi của tôi. Đáng lẽ tôi phải kiểm tra thêm lần nữa để chắc chắn rằng không có ai bị tụt lại.”

Khi Robert đã bình tĩnh lại, anh ta rời khỏi căn phòng. Grace quay sang phía Perry và thở dài.

“Anh chàng tội nghiệp đó sẽ bị ám ảnh vì điều này. Anh ta sẽ tự hành hạ bản thân vì đã không có mặt ở đó, vì đã để mất tới phần lớn cả lớp chỉ trừ vài em; dù tôi cũng không chắc anh ta sẽ làm điều đó thế nào. Anh ta sẽ nghĩ rằng đáng ra mình đã có thể ngăn được cái chết nếu chạy phía sau mấy em đó.”

“Anh ta đâu thể thấy mọi thứ được.”

“Hãy thử nói điều đó lúc anh ta thức dậy với mồ hôi đầm đìa sau cơn ác mộng mà trong đó Lauren đang chạy thì bị tóm lấy và anh ta chẳng thể làm gì được.”

“Nghe có hơi kịch quá đấy,” Perry thêm vào.

“Tôi cá đó là chuyện sẽ xảy ra. Carmichael chẳng làm gì sai, nhưng chúng ta đều biết rằng anh ta sẽ trở thành vật tế thần cho đến khi chúng ta tóm được thủ phạm.” Grace kiểm tra tin nhắn trên điện thoại. “Chúng ta phải nhanh chóng hỏi chuyện cặp sinh đôi đó,” cô xác nhận. “Điều đầu tiên chúng ta cần kiểm tra là liệu Lauren có bạn

traí hay không.”

“Cô nghĩ rằng em ấy đã bị một học sinh khác sát hại ư?” Perry cau mày. “Ý tôi là, tôi cũng không loại trừ khả năng đó. Nó cũng có thể xảy ra, nhưng mà, thật ư?”

“Giả sử Lauren biết kẻ giết mình là ai, theo tôi thì chúng ta cần xem xét gã người yêu ghen tuông đầu tiên.” Grace nhún vai. “Cũng có thể Caitlin hoặc Courtney Piggott có hiềm khích gì đó với nạn nhân. Cặp sinh đôi có thể đã bao che cho nhau.”

Perry nhăn mặt. “Cũng có khả năng... dù như vậy thì thật đáng sợ.”

Dù từng chứng kiến những điều tương tự trong quá khứ, Grace cũng phải rùng mình khi nghĩ về chuyện đó.

“Theo tôi thấy thì mọi thứ vẫn còn rất mơ hồ, khi mà chẳng hề có nhân chứng hay camera để kiểm tra.” Điện thoại của Grace đổ chuông và cô đọc tin nhắn vừa được gửi tới. “Là Nick. Ông ấy muốn anh nói chuyện với cặp sinh đôi nhà Piggott trong lúc tôi và ông ấy đi báo tin cho cha mẹ Lauren.”

Sau khi yêu cầu Perry đi nói chuyện với cặp sinh đôi nhà Piggott, Grace tới chỗ Nick và họ cùng rời khỏi trường. Cô phải trải qua thêm vài phút khó chịu khi gọi cho bố của Lauren Ansell.

“Thật không tốt chút nào,” cô nói sau khi kết thúc cuộc gọi. “Cảnh sát địa phương đã thông báo cho anh ta trước rồi. Tôi có thể nghe tiếng anh ta khóc, cố hít thật sâu để giữ lấy lại bình tĩnh.”

“Anh ta nói sao?”

“Anh ta chuyển điện thoại cho một sĩ quan cảnh sát. Mick Attwood. Mick bảo tôi rằng anh Ansell đang dự một cuộc họp vào thời điểm xảy ra vụ tấn công cũng như trong phần lớn buổi sáng. Chúng ta có thể loại trừ anh ta, bởi cộng thêm việc sống cách đây rất xa thì anh ta rất khó có thể là nghi phạm. Thật không thể tưởng tượng nổi cảm giác khi biết đứa con duy nhất của mình đã bị sát hại.”

“Tôi thấy mừng khi cuộc gọi của Nathan Stiller cho mẹ nạn nhân đã bị chuyển vào hộp thư thoại,” Grace nói thêm khi họ đang lái xe trên đường D về hướng Newcastle. “Tôi ghét việc một tai nạn xảy ra và sau đó người thân của nạn nhân vội vã lao tới trong tình trạng bất ổn. Tôi đã chứng kiến chuyện đó quá nhiều lần và biết rằng họ không muốn tin vào những gì được nghe kể, nhưng đó là cách mọi chuyện

diễn ra.”

“Tôi cần chuẩn bị tổ chức họp báo,” Nick nói. “Tôi sẽ đưa ra thông cáo trước ống kính vào lúc bốn giờ chiều. Tôi vẫn chưa biết là nên làm chuyện đó ngoài cổng trường hay trong con đường nhỏ yên tĩnh nữa.”

“Tôi nghĩ ông vốn đã có câu trả lời cho điều đó rồi.” Grace biết rằng báo chí không được phép đến gần con đường, dù cánh đồng chỉ cách đường cái khoảng năm phút. “Để thu hút người xem, họ sẽ muốn các máy quay ghi lại nhiều nhất có thể. Thật buồn cười khi họ nói rằng làm vậy là để công chúng có thể thấy nhiều hơn, nhận ra nhiều hơn và giúp chúng ta có được đầu mối. Lúc nào cũng vậy, họ luôn là người nắm đằng chuôi.”

“Tôi hy vọng sẽ không có ai thử tìm đường khác để đi vào cánh đồng.”

“Tất cả đều đã được phong tỏa,” Grace bảo ông. “Đội tìm kiếm cũng đang có mặt ở đó. Sẽ không ai vào được. Mà vụ này quả là có chút liều lĩnh.”

“Nói tiếp đi.” Mắt Nick vẫn tập trung nhìn đường.

“À thì, hầu hết các vụ giết người đều xảy ra ở những con hẻm tối vào ban đêm. Có cái gì đó xảo trá khi gây án ở một không gian mở như thế này. Nó quá táo bạo, liều lĩnh và đòi hỏi phải hành động thật nhanh, bởi nguy cơ bị phát hiện là rất cao.”

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là chúng ta chẳng có mấy đầu mối để tiếp tục, trừ khi có người chứng kiến chuyện đã xảy ra. Điều đó có thể dễ dàng vì vụ án diễn ra giữa ban ngày, nhưng lại thật khó khăn khi xét đến sự rộng

lớn của hiện trường.”

Nick gật đầu đáp lại.

Hai mươi phút sau, ông rẽ vào một bãi đậu xe nhỏ nằm trước dãy văn phòng mới. Văn phòng luật Minton nằm thứ hai bên trái, cùng với một tiệm cắt tóc, một cửa hàng sandwich và vài căn chưa được thuê.

“Tôi hy vọng cô ấy vẫn chưa có thời gian để kiểm tra điện thoại,” Grace nói khi họ bước vào gian phòng tiếp tân rộng rãi và đi tới chỗ chiếc bàn có hai người phụ nữ đang ngồi. “Dù tôi ghét phải làm chuyện này, nó vẫn tốt hơn nhiều.”

Nhân viên lễ tân gọi điện và chưa đến một phút sau, một người phụ nữ bước ra khỏi cửa phụ. Grace và Nick ngằm liếc nhau. Cô ấy có khuôn mặt và vóc dáng giống hệt nạn nhân.

Tiếng cười cho thấy cô ấy vẫn chưa biết gì về chuyện đã xảy ra. Nụ cười biến mất ngay khi Nick giơ thẻ cảnh sát lên. Grace cũng làm theo.

“Cô là Emma Gillespie? Tôi là Phó Chánh Thanh tra Carter và đây là sĩ quan điều tra Allendale. Chúng tôi có thể nói chuyện với cô một lúc được không, ở nơi nào đó riêng tư hơn?”

“Đã có chuyện gì đó, phải không?” Emma đưa tay lên ôm ngực khi bước qua một bên để họ đi qua. “Có phải Alan không? Lauren? Họ không sao chứ?”

Emma mở cửa một căn phòng nhỏ để trống và họ cùng bước vào. Grace hướng ánh mắt vào một chiếc ghế, nhìn nó chằm chằm cho tới khi Emma ngồi xuống.

“Đây có phải là Lauren, con gái cô không?” Nick đưa cho cô ấy tấm ảnh được in ra từ máy tính của trường.

“Vâng.” Đôi mắt xanh lo lắng liếc từ người này sang người kia.

Grace kéo ghế lại gần và nắm tay Emma khi Nick sắp sửa cất lời.

“Tôi sợ rằng chúng tôi có một tin vô cùng xấu,” ông bắt đầu. “Sáng nay, thi thể của một cô gái trẻ đã được tìm thấy trên cánh đồng gần học viện Dunwood. Chúng tôi có lý do để tin rằng đó là Lauren. Tôi rất tiếc khi phải thông báo rằng cô bé đã bị sát hại.”

“Lauren ư?” Emma lắc đầu. “Không, con bé đang ở trường. Tôi đã đích thân đưa nó tới đó sáng nay” Emma nhìn Nick như chờ được xác nhận. “Hẳn là có nhầm lẫn gì đó rồi. Không thể là con bé được.”

“Tôi biết rất khó để có thể chấp nhận chuyện này, thưa cô Gillespie. Chúng tôi cần yêu cầu cô chính thức xác nhận danh tính của nạn nhân vào tối nay hoặc ngày mai, nếu cô có thể.”

“Không, không thể như vậy được,” Emma lắc đầu phủ nhận. “Chuyện gì đã xảy ra với con bé?”

“Chúng tôi đang đặt nghi vấn về cái chết của Lauren,” Nick nói. “Chúng tôi tin rằng vết thương của cô bé là do người khác gây ra.”

“Ý ông là sao?”

Grace quan sát những giọt nước mắt chảy xuống khuôn mặt của Emma, tin tức đã bắt đầu được chấp nhận. Khi cô ấy quay sang phía Grace, chờ đợi cô nói rằng Nick đã sai, trái tim của Grace như vụn vỡ.

Emma vò đầu bứt tai và bắt đầu khóc to. “Con bé đang ở đâu?” Giọng nói xen giữa những tiếng nấc nghẹn.

“Cô bé vẫn đang ở tại hiện trường. Chúng tôi có các sĩ quan...”

“Cánh đồng!” Giọng Emma trở nên giận dữ. “Các người để con tôi nằm chết trên cánh đồng!”

Grace nhận ra rằng cô ấy cần ai đó để đổ lỗi, còn Nick thì cố giải thích tình hình trong lúc Emma đang nức nở.

“Tôi đã đưa con bé đến trường! Đáng ra nó phải được an toàn.” Emma đứng dậy. “Tôi muốn thấy nó.”

“Cô có thể.” Nick gật đầu. “Một khi cô bé đã được đưa khỏi hiện trường.”

“Không, tôi muốn thấy con bé ngay lập tức.”

“Tôi rất tiếc.” Nick kiên định nói.

Emma thở hồn hển. “Làm ơn nói với tôi rằng con bé không bị cưỡng bức.”

“Chúng tôi nghĩ là không.” Khi cô ấy lại bắt đầu khóc, Nick nói tiếp. “Chúng tôi có thể gọi ai đó giúp cô không? Cô có nhắc tới Alan.”

“Anh ấy là chồng tôi. Bố của Lauren, Richard, cũng cần được biết. Chúng tôi đã ly dị.” Cô ấy nhìn Grace.

“Chúng tôi đã thông báo cho anh ấy trên đường tới đây gặp cô,” Grace nói. “Chúng tôi ở đây để làm tất cả những gì có thể. Chúng tôi sẽ bố trí thêm một sĩ quan liên lạc tới để giúp đỡ.”

Emma lại nức nở. “Làm ơn. Không thể là con bé được,” cô ấy khóc. “Không phải Lauren của tôi.”

Khi Grace rời khỏi phòng để thông báo cho các đồng nghiệp của

Emma biết rằng cô ấy sẽ đi cùng họ, cô tự hỏi không biết liệu mình sẽ phản ứng ra sao nếu đó là con gái mình. Lauren là con một. Điều đó có nghĩa là gia đình cô bé đã bị quét sạch chỉ bằng một đòn. Thật quá sức tàn nhẫn. Nhưng làm gì có kẻ giết người nào thêm bận tâm đến chuyện đó?

Khi đang giải thích tình hình cho nhân viên lễ tân và thấy được vẻ bối rối của cô ấy, Grace nhận ra sẽ rất khó để giữ bí mật chuyện này. Đã có quá nhiều người biết chuyện. Ngay cả khi không được xác nhận chính thức, mọi người cũng đều biết đó là ai.

Lauren Ansell đã bị siết cổ và Grace sẽ tìm ra kẻ đã làm chuyện đó.

Cô đứng trong bếp, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Có ba cậu nhóc đang chơi bóng trên thảm cỏ dưới sân, hai chiếc áo len được dùng để đánh dấu gôn. Cô không thấy phiền vì tiếng la hét của chúng, nhưng chúng sẽ chỉ có thêm vài phút nữa trước khi có người bước ra và xua chúng đi. Cô nhớ rất rõ cảm giác đó - cảm thấy không có ai muốn ở bên mình, không thoải mái ở bất cứ đâu nhưng cũng chẳng có nơi nào để đi.

Căn phòng mà cô đang ở là điểm dừng chân thứ năm kể từ khi cô rời khỏi nhà năm mười sáu tuổi, và nó có vẻ là một quyết định đúng đắn. Nó là tầng trên của một căn nhà hai tầng, nằm trong khối bốn phòng như thế. Hai phòng ở dưới và hai ở trên, với những khu vườn chung ở cả mặt trước và mặt sau, còn lối đi của phòng cô thì ở ngay bên cạnh. Nó thật tuyệt khi so với những điểm dừng chân khác của cô bao năm qua. Giấy dán tường không bong tróc. Thảm không dính vào chân - mà thật ra thì có thảm đã là xịn lắm rồi. Đồ nội thất không quá cổ lỗ và đậm không bị mối mọt.

Người thuê trọ ở tầng dưới là Arnie Jerold. Ông đã ngoài tám mươi và cô cũng chẳng có gì để phàn nàn, trừ việc hầu như tối nào ông cũng mở tivi âm ỉ. Arnie cũng là người chăm sóc khu vườn và

không ngại chia sẻ nó với cô.

Hè năm ngoái, cô đã cùng ông uống nhiều ly của một thứ đồ uống lạnh gì đó, chỉ để giết thời gian. Cô thích Arnie cũng như câu chuyện mà ông kể về gia đình mình, ông không thường có khách, nhưng hai người con trai có đến thăm hai tuần một lần và ông rất vui vì điều đó. Họ đưa ông ra ngoài vào Chủ nhật để đi ăn trưa với gia đình. Vậy là đủ, ông bảo cô.

Ông hỏi về cuộc sống của cô và cô kể cho ông nghe mọi thứ, biết rằng ông sẽ chẳng tin cô. Ông nhếch mép và cô cười lớn, rồi sau đó cô nói với ông một loạt những lời nói dối về một cuộc sống nguy tạo hạnh phúc hơn. Arnie có vẻ thích cô, nhưng ông chỉ thấy người phụ nữ mà cô muốn ông thấy, chứ không phải con người thật của cô.

Sau khi mấy cậu nhóc ghi được năm bàn, cô rót thêm một ly rượu nữa, tự chúc mừng bản thân vì đã lừa được mọi người thêm lần nữa. Giờ cô đã quá giỏi chuyện đó - một tay chơi, cô thích gọi mình như vậy. Cho đến lúc này thì mọi thứ đều đang tuân theo kế hoạch - thật ra thì còn tốt hơn thế. Cô đã lựa chọn cẩn thận và gã giống như một món đồ trong tay cô. Gã đã trở thành một môn đồ ngoan ngoãn. Phải mất kha khá thời gian để tìm được gã, nhưng sau vài kế hoạch bị hủy bỏ, cô đã tìm được đúng người.

Cô nhớ lại vài gã đàn ông mà cô đã cố kéo vào trò chơi của mình. Trevor Wilde đã sống đúng như cái họ của mình, sẵn lòng đáp ứng đủ thứ nhu cầu tình dục của cô, nhưng sau một lần bị cô cố siết cổ, cô đã không bao giờ gặp lại gã nữa. Gã trở nên trắng bệch và vùng chạy khỏi phòng cô theo đúng nghĩa đen, dù cô đã nói trước với gã về điều mình định làm và gã đã đồng ý.

Rồi đến Lester Baker. Giờ nghĩ lại thì gã thật sự là một kẻ kì quặc và cô chẳng ưa gã chút nào, nhưng cô vẫn thử mọi thứ, phòng trường hợp gã chính là người mình cần tìm. Cuối cùng thì hóa ra gã không phải.

Nhưng còn người này ư? Gã đã qua được bài kiểm tra của thời gian. Cô có thể nhào nặn gã, thao túng gã đúng theo những gì mình muốn. Mọi thứ hiện vẫn tốt đẹp. Và người đàn ông của cô cũng cảm thấy hài lòng.

Cô háo hức đăng nhập vào trang web. Cô đã tìm thấy trang “chuyện phiếm” này ba năm trước và nó quá phù hợp với nhu cầu tuyển hàng của cô. Nó là một trang web dành cho những người muốn có nhiều tình dục hơn trong đời bằng cách tưởng tượng và nói về nó trên mạng.

Cô ẩn mình trong lúc xác định mục tiêu. Cô đọc các bình luận trước khi tham gia để có thể trò chuyện thoải mái hơn. Rồi sau một thời gian, cô sẽ được mời vào những forum và phòng chat bí mật, nơi cuối cùng cô cũng có thể thả mối.

Cô tự hỏi liệu giờ đã quá trễ để có thể chat với WildWoman73 chưa. Và cô cũng không nghĩ NightRider24 hiện đang online. Giờ không phải thời điểm của họ.

Nhưng vẫn sẽ còn những người khác, điều đó thì cô chắc chắn.

Perry tìm đường tới văn phòng của hiệu trưởng. Dãy hành lang yên tĩnh nhắc anh nhớ lại những lần mình từng phải làm chuyện này giữa các giờ học khi vẫn còn là một thằng nhóc trung học. Anh là một học sinh thường xuyên gây rối, muốn trở nên nổi tiếng trong trường và được gia nhập với những đứa cá biệt khác. Thật may là anh đã có thể bỏ lại chúng trước cổng trường trong ngày tốt nghiệp và theo học đại học.

Dù chưa bao giờ kể với ai, nhưng anh từng bị bắt với một chiếc xe đạp ăn cắp và nhận được lời cảnh báo từ một người đàn ông, người đã giúp Perry nhận ra rằng anh phải làm gì đó với cuộc đời mình trước khi quá muộn. Từ khoảnh khắc đó, anh đã muốn gia nhập lực lượng cảnh sát. Công việc này phù hợp với anh, dù anh đã phải chứng kiến những điều đen tối trong quá trình điều tra. Ít ra anh cũng có cơ hội để tạo ra sự khác biệt. Rất nhiều bạn học cũ của anh giờ đang thất nghiệp hoặc ngồi tù.

Trong văn phòng hiệu trưởng, Perry hỏi Stiller xem anh có thể tìm hai cô gái ở đâu.

“Tôi sẽ gọi hai em ấy tới cho anh. Anh có thể dùng văn phòng của tôi. Phòng học của tôi đã bị vài sĩ quan trưng dụng rồi.”

Perry gật đầu cảm ơn. Trong lúc chờ đợi, anh nhìn một lượt quanh phòng. Có một chiếc bàn nhỏ mà họ có thể sử dụng. Perry cảm thấy mừng vì điều đó: ít ra thì nó cũng không khiến người ta cảm thấy căng thẳng như khi ngồi trên bàn của hiệu trưởng.

Nathan dẫn hai cô gái vào phòng, họ trao nhau ánh mắt sợ hãi. Rõ ràng là họ vừa khóc, cả hai đều nắm chặt khăn giấy trong tay. Ngay khi Perry vừa nhìn họ, một trong hai cô gái lại òa khóc. Cô còn lại vòng tay ôm lấy người chị em của mình để an ủi.

Theo nguyên tắc thì anh không được nói chuyện với cả hai cùng lúc. Anh cần lần lượt nói chuyện riêng với họ. Họ là những người cuối cùng trông thấy nạn nhân còn sống. Từ những gì đã biết, rất có thể một người là hung thủ và người kia đang cố bao che. Điều đó thật khủng khiếp, nhưng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa, anh biết rằng cả hai ở bên nhau càng lâu thì câu chuyện của họ sẽ càng ăn khớp, trong trường hợp họ đang nói dối. Tuy nhiên, anh cũng có thể thấy rằng họ đã buồn đến mức nào và có lẽ sẽ hơi quá tàn nhẫn khi chia cắt họ vào lúc này.

Vì đây chỉ là cuộc thẩm vấn sơ bộ trước khi họ được hỏi cung với sự xuất hiện của cha mẹ, anh quyết định để họ lại cùng nhau và đóng vai cớm tốt. Anh không biết liệu kế hoạch của mình có thành công hay không, nhưng đổi lại, anh chắc chắn sẽ nhận ra nếu họ đang nói dối. Anh quyết định đặt cược vào nó và tiếp tục.

“Tôi rất tiếc vì mất mát của các em.” Perry chỉ vào bàn. “Nhưng các em biết đấy, chúng tôi cần phải biết càng chi tiết càng tốt về chuyện đã xảy ra sáng nay.”

Tất cả cùng ngồi xuống; Nathan ngồi cạnh anh, hai cô gái ngồi

phía đối diện. Perry mỉm cười, hy vọng điều đó sẽ giúp mình trở nên thân thiện hơn. Cặp sinh đôi hẳn sẽ nương tựa vào nhau và anh muốn họ mở lòng.

“Tôi là điều tra viên Wright - các em có thể gọi tôi là Perry cũng được.” Giọng anh mềm mỏng. “Thầy Stiller sẽ ở lại trong lúc chúng ta nói chuyện, và tôi hy vọng điều đó sẽ giúp các em cảm thấy thoải mái hơn. Giờ thì, tôi biết chuyện vừa xảy ra thật kinh khủng, nhưng tôi muốn hỏi các em vài câu, được chứ?”

Cả hai cùng gật đầu, một người đưa tay lên lau nước mắt.

“Trước khi chúng ta bắt đầu, hai em có gì muốn hỏi tôi không?” Perry lại mỉm cười. “Thật ra thì, đầu tiên có lẽ hai em nên nói cho tôi biết mình là ai.”

“Em là Caitlin,” cô gái ngồi bên phải nói. Cô chỉ vào chị gái mình. “Chị ấy là Courtney.”

Cặp sinh đôi đều gầy và có làn tóc dài suôn mượt màu vàng, với phần mái dày trước trán. Khuôn mặt họ đỏ và nhợt nhạt, có những vết đen quanh mắt do trang điểm mà Perry cho rằng không phù hợp với trường học chút nào. Cả hai đều có đôi mắt nâu to tròn và gò má cao.

Perry bắt đầu đặt câu hỏi.

“Có ai trong hai em nhớ rằng đã thấy ai đó lảng vảng xung quanh khi các em dừng chạy không?”

Cả hai đồng loạt lắc đầu.

“Không có ai ở đằng xa sao?”

Hai cái đầu tiếp tục lắc.

“Được rồi,” Perry nói. “Đôi khi chúng ta nhớ rõ mọi thứ vào thời điểm điều tồi tệ mới xảy ra, và thường thì chúng ta sẽ nhớ lại các chi tiết sau vài ngày. Nếu điều đó xảy ra, các em luôn có thể nói với giáo viên của mình hoặc thầy Stiller và họ sẽ liên lạc lại với tôi. Được chứ?”

Bầu không khí trở nên nặng nề khi họ lại tiếp tục gật đầu. Nhưng Perry cho rằng đó là bởi họ mới trải qua một cú sốc khủng khiếp khi mất đi một người bạn. Cả lớp đều sẽ bị ảnh hưởng, đặc biệt là những người thân với Lauren Ansell. Vài người sẽ cảm thấy có lỗi vì mình không phải là nạn nhân.

“Các em có gì muốn nói với tôi về Lauren không?” Perry hỏi tiếp. “Điều gì đó các em muốn chia sẻ, hoặc là hỏi tôi?”

Đáp lại anh tiếp tục là sự im lặng. Perry nhìn họ chăm chăm, hy vọng họ sẽ lên tiếng, nhưng chẳng có ai làm vậy.

“Em ấy có bạn trai không?” Anh thử thêm lần nữa.

“Cậu ấy đang quen Thomas Riley,” Caitlin bảo anh.

Perry ghi chú vào sổ tay trước khi ngẩng mặt lên. Những gì anh thấy là hai khuôn mặt đang hoảng loạn.

“Nghe này,” anh nói. “Tôi biết về Lauren càng nhiều càng tốt. Nếu có bất cứ tin đồn nào về em ấy, chúng tôi cần phải biết. Tôi sẽ nói chuyện với Thomas sau, nhưng còn gì nữa không? Em ấy có mâu thuẫn với ai không?”

“Cậu ấy không ưa cha dượng của mình,” Caitlin nói.

“Em ấy bảo em vậy sao?” Perry hỏi.

Caitlin gật đầu. “Cậu ấy luôn nói rằng ông ta rất thô lỗ với mình,

luôn tỏ ra khó chịu bởi ông ta chỉ muốn ở một mình với mẹ cậu ấy.”

“Các em đã tới nhà Lauren chưa?”

Cả hai cùng gật đầu.

“Các em có cảm thấy ông ta không thích em ấy không?”

Caitlin nhún vai. “Em không nghĩ là mình có để ý tới điều đó.”

“Liệu có phải Lauren đang giấu giếm chuyện gì không? Có thể là bởi lo rằng mọi người sẽ không tin lời em ấy?”

“Bọn em luôn tin Lauren,” lần này đến lượt Courtney lên tiếng. “Và cậu ấy sẽ nói với bọn em, phải không, Cait? Nếu có bất cứ điều gì khiến cậu ấy phiền lòng.”

Caitlin gật đầu nồng nhiệt.

Perry thở dài, khó chịu với chính mình vì đã ám chỉ rằng Lauren đang giấu họ điều gì đó. Có lẽ anh nên đợi tới lúc cha mẹ họ đến. Khi sự im lặng một lần nữa bao trùm lấy căn phòng, anh ngồi thẳng dậy, chuẩn bị đứng lên.

“Nếu có thêm bất cứ điều gì...”

“Cậu ấy thích nói chuyện với Jason ở câu lạc bộ thanh niên,” Courtney buột miệng.

“Courtney!” Caitlin la lên. “Như vậy có gì sai đâu.”

“Ừ thì, thầy ấy đã tán tỉnh tất cả chúng ta.” Courtney nhìn xuống bàn một lúc trước khi ngẩng mặt lên trở lại. “Thầy ấy có thể dễ dàng chạy theo chúng ta và trốn ở đâu đó.”

“Thầy ấy sẽ không làm vậy đâu,” Caitlin nhấn mạnh.

Perry giơ tay lên khi thấy họ sắp sửa cãi cọ, nhưng Nathan, người vẫn ngồi im lặng nãy giờ, chợt lên tiếng.

“Jason mà các em đang nói là thầy Tranter ư?” Khi Caitlin gật đầu, anh ta quay sang phía Perry. “Thầy Tranter là giáo viên ở đây.”

Perry lập tức nghĩ về vụ giết người mà họ phải giải quyết mới đây. Một trong các nạn nhân từng là giảng viên tại Đại học Staffordshire và đã dụ dỗ nhiều nữ sinh quan hệ với mình. Anh hy vọng chuyện đó không lặp lại trong vụ này. Cố gắng giấu đi một cái nhú mày, anh ghi chú lại để điều tra thêm về Tranter sau cuộc gặp.

“Anh ta tử tế với tất cả các em sao?” Anh hỏi hai cô gái.

Courtney gật đầu, nhưng cô không nhìn Perry. Giờ anh đã thấy rõ ai trong hai chị em là người có ảnh hưởng hơn.

“Jason còn thân thiết với ai nữa không?” Anh hỏi.

“Thầy ấy thân thiết với mọi người” Caitlin nói, tay khoanh lại.

Perry dừng lại một lúc. “Các em có nghĩ Lauren đã phải lòng anh ta không?”

“Cậu ấy đang quen Thomas!” Courtney la lên. “Cậu ấy đâu phải loại gái đó.”

“Và Jason thì rất đáng yêu,” Caitlin nhấn mạnh. “Thầy ấy luôn ủng hộ và quan tâm tới bọn em.”

“Có mà quan tâm tới em ấy,” Courtney lẩm bẩm.

“Không, thầy ấy quan tâm tới tất cả chúng ta!” Caitlin nhắc lại.

“Ừ thì, em không thể rời mắt khỏi thầy ấy và em cũng biết rằng Lauren thích thầy ấy!”

“Các em, thôi nào!” Nathan giơ tay lên.

Perry ném cho thầy hiệu trưởng một nụ cười yếu ớt. Có nhiều chiến thuật để ngăn cặp sinh đôi nói về người bạn của họ. Có lẽ cả

hai đang lo rằng mình sẽ gặp rắc rối bất chấp việc họ có liên quan tới vụ án hay không. Lo lắng vốn là bản năng của loài người.

Anh đứng dậy. Anh chẳng thu được gì rõ ràng từ cuộc nói chuyện này và họ cần một buổi thẩm vấn nghiêm túc hơn, thêm người lớn bên cạnh Nathan. Anh sẽ chờ đến khi được nói chuyện riêng với từng người dưới sự có mặt của cha mẹ họ.

Khi rời khỏi phòng, anh thấy Simon Cole đang đứng trong bãi đậu xe. Simon là phóng viên kỳ cựu về mảng hình sự của tờ báo địa phương, và gần đây anh ta bắt đầu hẹn hò với Grace. Perry bước tới chỗ anh ta. Có lẽ Simon sẽ có thể đăng gì đó trên tờ Stoke News số ra tối nay để cảnh báo mọi người hãy cảnh giác, nhưng không cần quá hoảng hốt.

Quả là một tình huống chết tiệt!

Grace quay lại xe của Nick. Emma Gillespie đã xin nghỉ và ông đang lái xe đưa họ về nhà. Grace cố nói thật to để át đi tiếng nước nở của người phụ nữ đang ngồi ở ghế sau.

Trong khung cảnh đồng quê đẹp như tranh vẽ của Stanley, họ rẽ vào đường Puddy. Nick giảm tốc khi đi qua hai người cưỡi ngựa và sau đó đánh xe vào khu vườn thuộc về một căn nhà được xây kiểu nông thôn có vẻ như vừa trải qua một cuộc tu sửa lớn. Lợp vữa màu kem và từng khung cửa sổ xanh xám khiến nó trông thật kì quặc so với tiêu chuẩn thông thường của một căn nhà. Một mái hiên ở trước nhà nhìn thẳng ra cánh đồng với những chú cừu đang nô đùa khiến Grace cảm thấy ghen tị. Cô muốn tỏ ra ngạc nhiên và nói rằng đây là một nơi thật tuyệt vời để sống, nhưng giờ không phải lúc thích hợp.

Một người đàn ông mà cô cho là Alan Gillespie đang đợi bên ngưỡng cửa. Anh ta chạy ra khỏi nhà ngay khi họ vừa tới. Emma vùi mình vào vòng tay anh ta và òa khóc.

Grace quay mặt đi một lúc. Những chuyện thế này khiến cô buồn bã, khiến cô nghĩ về mất mát của bản thân. Cùng với việc mất mẹ vào năm 2017, cô cũng đã trở thành góa phụ được hai năm khi mới chuyển tới Stoke-on-Trent. Chồng cô, Matt, đã được chẩn đoán

mắc bệnh bạch cầu tuỷ bào cấp tính vào năm 2013, và mặc dù đã gần ba năm trôi qua kể từ khi anh qua đời vào năm 2016, cô vẫn chưa thể vượt qua nó. Cô vẫn đau buồn vì anh, nhưng với sự giúp đỡ của các đồng nghiệp mới, cô đã dần lấp đầy được khoảng trống bị bỏ lại.

Nick và Grace cho cặp đôi thời gian để an ủi nhau rồi theo họ vào nhà. Emma gục xuống dưới chân cầu thang. Cô ấy nắm chặt trong tay một chiếc áo len có mũ đang được treo trên móc.

“Con gái bé bỏng của tôi,” Emma nức nở. “Tại sao lại có người làm thế với con bé chứ?”

“Hãy vào phòng khách và ngồi xuống nào,” Alan nói, đưa tay lên quệt má. “Lúc này chúng ta cần phải mạnh mẽ, cung cấp cho cảnh sát càng nhiều thông tin càng tốt để có thể tóm được thằng khốn đã...” Anh ta không thể thốt nên lời khi giúp Emma đứng dậy.

Khi mọi người đã cùng ngồi xuống, Nick bắt đầu đặt câu hỏi.

“Cô có nghi ngờ ai có ý định hãm hại con gái mình hay không?” Ông hỏi. “Cô bé có gặp rắc rối gì không? Với bạn bè hoặc bạn trai?”

Emma lắc đầu. “Nó có vẻ hạnh phúc. Tôi không nghĩ có bất cứ điều gì khiến con bé phiền lòng.”

“Cô bé có liên lạc với bố không?”

“Có. Cứ cách tuần con bé đến lại chỗ anh ấy vào thứ Sáu và ở đó tới tối thứ Bảy. Chúng tôi đã chia tay một cách êm thấm. Chỉ là chúng tôi không thuộc về nhau. Anh ấy là một người tốt.”

“Chúng tôi có thể xem qua phòng của cô bé không?” Nick đề nghị sau khi đã hỏi mọi thứ cần thiết.

“Con bé không giấu gì đâu,” Emma bảo ông. “Con bé chưa từng dùng thuốc, thậm chí cả hút thuốc cũng không.”

“Đó là theo những gì chúng tôi biết,” Alan đính chính. “Lauren là một cô gái ngoan, nhưng như bất cứ ai ở tuổi đó, nó có thể nói với chúng ta một đằng rồi sau đó lại làm một nẻo.”

“Anh có ý gì?” Emma nói.

“Không có gì đâu.” Alan trông có vẻ ngượng ngùng. “Anh chỉ đang cố tìm hiểu chuyện đã xảy ra thôi. Lauren đã tới trường. Đáng ra con bé phải được an toàn tại đó! Tôi muốn được gặp hiệu trưởng và yêu cầu một cuộc điều tra.”

“Mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết,” Grace cố xoa dịu anh ta. “Hai người cần ai đó để đổ lỗi, tôi hiểu mà. Nhưng làm ơn đi, hai người cần phải mạnh mẽ vì nhau.”

“Cô thì biết gì chứ?” Emma giã nảy lên. “Cô còn chẳng thể nói cho chúng tôi biết ai đã giết con bé!”

“Chúng tôi đang thu thập bằng chứng nhanh nhất có thể.” Nick gật đầu với Grace, cô hiểu và lập tức đứng lên.

“Phòng của cô bé, thừa cô Gillespie?”

“Nó ở tầng trên, phòng thứ hai bên phải,” cô ấy đáp. “Tôi... tôi không muốn lên đó vào lúc này.”

Grace lắc đầu. “Cô không cần phải làm thế. Tôi hứa sẽ cẩn thận.”

Phòng ngủ của Lauren Ansell chỉ toàn màu bạc, trắng và tím. Rèm cửa màu tử đinh hương được kéo ra một nửa cho thấy cô bé đã vội vã rời đi lúc sáng, chặn bị dồn lại thành một đống trên giường.

Quần áo bừa bộn trên chiếc ghế dưới cửa sổ và giày ngổn ngang dưới chân tường. Không khí ngập tràn mùi nước hoa và nước xịt phòng.

Một chiếc máy tính xách tay màu tử đinh hương đang mở được đặt trên chiếc bàn nhỏ trước cửa sổ. Grace xỏ găng tay cao su vào và gõ một phím để xem màn hình có lên không, nhưng nó đã bị tắt. Cô sẽ mang nó theo để kiểm tra xem bên trong có gì không. Mạng xã hội - Twitter, Facebook, Snapchat, WhatsApp, Instagram - có thể cung cấp những gì họ cần. Điện thoại của Lauren cũng vậy - nó được tìm thấy trong cặp của cô bé. Cô sẽ đưa cả hai cho Sam khi họ trở về đồn.

Tiếp theo, cô bước đến chỗ tủ đầu giường. Nhẹ nhàng gạt đồng quần áo sang một bên, cô lục lọi khắp nơi, kiểm tra cả phần trên và dưới đáy ngăn kéo xem có thứ gì được dính vào hay không, nhưng chẳng có gì.

Cô chuyển mục tiêu qua bàn trang điểm, trong túi đựng mỹ phẩm. Cô lướt qua một chồng tạp chí và vài cuốn sách, nhưng chẳng có gì đáng chú ý.

Phía bên kia phòng, tủ quần áo chật ních những bộ đồ đang phải chiến đấu với nhau để tranh giành không gian. Grace lục lọi từng túi quần túi áo, nhưng cũng chẳng có gì ở đó cả.

Nơi cuối cùng mà cô tìm kiếm là dưới nệm, cho một cuốn nhật ký. Vì nó là một nơi quá hiển nhiên và khi còn là một thiếu nữ, cô đã giấu nhật ký ở mọi nơi trừ chỗ đó. Nơi nguy hiểm nhất luôn là nơi an toàn nhất.

Vẫn chẳng có gì.

“Chuyện gì đã xảy ra với em vậy?” Cô lẩm bẩm.

Khi đứng giữa phòng, cô có cảm giác Lauren là một cô bé ở tuổi vị thành niên đáng yêu và hạnh phúc. Cô cá rằng cô bé thường xuyên mâu thuẫn với cha mẹ, nhưng không có dấu hiệu gì cho thấy cô bé đã bị bỏ bê. Lauren có rất nhiều món đồ hàng hiệu mới, cả quần áo lẫn phụ kiện; cô bé có vẻ chẳng phải khao khát bất cứ thứ gì. Grace có cảm giác rằng cô bé đang được nhớ đến rất nhiều.

Nhận ra có những bức ảnh trên bàn trang điểm, Grace cúi người về trước để nhìn. Phần lớn trong số đó là ảnh của Lauren. Có vài tấm là ảnh chụp cô bé cùng một nhóm bạn gái, tất cả đều có mái tóc dài màu vàng. Và có một tấm Lauren chụp cùng cặp sinh đôi. Grace cau mày khi nhìn gần hơn.

“Con bé rất nổi tiếng,” một giọng nói vang lên sau lưng cô. “Tôi đã biết nó từ khi con bé mới sáu tuổi.”

Grace quay lại và thấy Alan Gillespie.

“Chúng luôn rất ồn ào.” Anh ta chỉ vào bức ảnh. “Chúng thường xuyên tới đây. Tôi nghĩ Emma đã để con bé hơi tự do quá mức cần thiết.”

“Trong nhà ư?”

“Phải.”

“Tôi nghĩ như vậy tốt hơn nhiều so với việc để em ấy tự do bên ngoài,” Grace nhận xét. “Ít ra thì em ấy cũng được an toàn, dù anh luôn phải bảo em ấy bé mồm đi chẳng nữa. Anh có biết tên của những cô gái này không?”

Anh ta lấy tấm ảnh từ tay cô. “Cặp sinh đôi là Courtney và Caitlin

Piggott, dù tôi chẳng bao giờ phân biệt được đứa nào với đứa nào.” Anh ta chỉ vào một cô gái khác. “Sophie - Sophie Bishop. Đứa đứng cuối là Teagan Cole.”

Grace vốn đã nhận ra Teagan và biết rằng cô bé hẳn đang rất buồn. Nghĩ lại thì, có khi cô cũng đã gặp Lauren, dù chỉ thoáng qua, khi cô đưa cả hai về nhà Teagan cùng với bố của cô bé, Simon. Mất đi một người bạn ở tuổi này hẳn là vô cùng đau đớn.

Cô quan sát bức ảnh khác của Lauren với một cậu trai. Cô kéo nó về phía mình và mẩu băng dính ở phía sau bong ra. Khi nhìn gần hơn, cô nhận ra cậu ta cùng khoảng tuổi Lauren và tự hỏi liệu cậu ta có theo học ở Học viện Dunwood luôn hay không.

Cô quay sang phía Alan, nhưng anh ta không còn ở đó nữa. Khi không thể tìm thấy gì thêm, cô mang chiếc máy tính xách tay và tầm ảnh xuống tầng.

“Ai đang ở cạnh Lauren vậy?” Cô giơ nó lên để cả hai vị phụ huynh cùng thấy.

“Dylan Corden,” Emma bảo họ. “Con bé đã gặp cậu ta trong kỳ nghỉ tại Hy Lạp năm ngoái. Cậu ta sống ở Leeds.”

“Lauren có giữ liên lạc với cậu ta không?”

“Chỉ trên mạng thôi. Chúng tôi vẫn chưa gặp lại cậu ta hoặc gia đình kể từ đó. Theo như những gì tôi biết thì đó là một kỳ nghỉ lãng mạn.”

“Em ấy còn nói về cậu ta không?”

Alan lắc đầu. “Kể từ lúc nó bắt đầu hẹn hò với Tom thì không.”

“Tom?”

“Thomas Riley. Đã lâu rồi tôi không còn nghe nó nhắc đến Dylan nữa.”

“Thomas có học ở Học viện Dunwood không?”

Alan gật đầu. “Nó cũng từng tới đây vài lần. Với tôi thì nó khá ổn - dù ở tuổi của chúng thì cũng còn khá nhiều thứ phải lo.”

Grace ghi lại tên của cậu ta để đưa cho Perry kiểm tra.

“Chúng tôi có thể lấy những bức ảnh được không?” Cô hỏi. “Tôi hứa sẽ trả lại ngay khi chúng tôi xong việc.”

“Cứ lấy những gì cô cần,” Emma đáp.

“Nhân thể, hai người có bức ảnh nào chụp gần đây của Lauren không?”

Grace nhận thấy Alan đang cố nén nước mắt khi Emma lục lọi trong tủ đồ. Lúc đưa cho họ bức ảnh, vai cô ấy run lên và lại bật khóc.

“Tôi không biết ai lại muốn làm hại con bé nữa.” Emma nhìn họ. “Hai người phải tìm ra đó là ai - và tại sao!”

“Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể,” Nick đảm bảo.

Khi đã rời khỏi ngôi nhà đó và trở lại trường, Grace quay sang phía Nick.

“Tôi cần phải kể với ông vài chuyện. Có một bức ảnh chụp năm cô gái dính trên gương của Lauren. Một trong số đó là con gái của Simon, Teagan. Tôi nói với ông bởi tôi không muốn sau này chuyện đó bị lộ ra bằng cách khác. Sẽ không có thêm một vụ xung đột lợi ích nào nữa.”

“Nào, nghe này,” Nick đáp. “Sẽ chỉ như vậy nếu như cô bé ấy ở trong nhóm đã tấn công Lauren hoặc đã bị tấn công.”

“Chà, tôi chỉ muốn...”

“Grace, đôi khi tôi có hơi bốc đồng và tôi đã đẩy cô đi quá xa trong chiến dịch Wedgwood hồi năm ngoái. Tôi đã làm điều đó vì lợi ích của riêng mình, bởi tôi rất muốn lật đổ gia đình Steele. Tôi đã sai khi đổ hết trách nhiệm lên đầu cô.”

Grace bị sốc. Phải mất sáu tháng ông mới có thể nói ra điều đó, khi mà mối quan hệ của họ đã bị nó hủy hoại. Người tiền nhiệm của cô, Allie Shenton, từng nói rằng Nick là người vô cùng tử tế, nhưng cho đến lúc này ông vẫn chưa chứng minh được điều đó với cô. Ông đã đẩy cô đi quá xa, dù rằng họ đã bắt và kết án được kẻ giết người.

“Tôi hiểu rằng cô đang lo lắng,” Nick nói tiếp, “nhưng theo ý tôi thì chuyện quan trọng hơn là nếu Lauren là một phần của nhóm đó thì có lẽ chúng ta nên để mắt tới những người còn lại. Đây có thể chỉ là hành vi bộc phát, nhưng cho đến khi chúng ta tìm được thêm bằng chứng thì tất cả đều là nghi phạm, kể cả cặp sinh đôi đó. Cô vẫn sẽ ở lại vụ này, hiểu rồi chứ?”

“Hiểu rồi.” Grace gật đầu, cảm thấy mừng vì chuyện đã được làm rõ. Cô muốn mọi thứ phải rõ ràng, nhưng chắc chắn sẽ không có chuyện cô chịu để mình bị đe dọa loại bỏ khỏi vụ án thêm lần nữa.

Trong lớp học trống, Perry đang ngồi đối diện với Thomas Riley, mười sáu tuổi. Thomas bằng tuổi nạn nhân nhưng học khác lớp.

Nathan Stiller ngồi cạnh anh. Theo gợi ý của Perry, anh ta kê ba chiếc ghế thành hình tam giác mà không có bàn ở giữa. Mặc dù tất cả những gì cậu ta nói đều sẽ được ghi lại, Perry không muốn Thomas nghĩ rằng mình đang bị thẩm vấn. Thomas có lẽ đã ở trong lớp Hóa cùng các bạn học khác và giáo viên vào thời điểm vụ án mạng xảy ra, nên Perry cho rằng tốt hơn là không nên gây quá nhiều áp lực.

“Cậu có biết chuyện gì đã xảy ra không, Thomas?” Perry mở đầu, biết rằng tin đồn hảm đã lan khắp trường.

“Là Tom,” cậu ta đáp. “Có thật là Lauren chết rồi không?”

“Chúng tôi tin là như vậy.” Perry trả lời.

“Chú tin là vậy ư?” Tom trông có vẻ bối rối. “Chú không biết sao?”

“Cần phải có xác nhận chính thức về danh tính của thi thể, nhưng chúng tôi tin rằng đó là em ấy.”

Khuôn mặt Tom trở nên cau có khi cậu ta cắn môi. Perry thấy rõ cậu ta đang phải vật lộn đấu tranh với cảm xúc, cố gắng che giấu nỗi

đau.

“Tôi không thể nói chi tiết, nhưng tôi cần phải hỏi cậu vài câu, Tom ạ.” Perry đặt tay lên gối, chắp hai bàn tay lại với nhau khi anh ngả người về phía trước. “Cậu không gặp rắc rối gì đâu. Cậu có thể nói cho tôi biết lần cuối cậu gặp Lauren là khi nào chứ?”

“Sáng nay, vài phút trước giờ vào lớp.”

“Hai người gặp nhau ở trường hay từ trước đó?”

“Ở trường. Cậu ấy sống ngược đường với cháu và được người nhà đưa đón. Mẹ cậu ấy đưa cậu ấy tới trường.”

Perry để ý thấy cậu ta vẫn đang nói về Lauren ở thì hiện tại. “Và khi đó em ấy không sao chứ?”

“Cậu ấy trông có vẻ ổn.” Tom gật đầu nồng nhiệt. “Cậu ấy vội vã lao đến như thường lệ. Cậu ấy lúc nào cũng đến muộn nên bọn cháu chẳng có mấy thời gian vào buổi sáng. Chỉ vừa kịp nói xin chào, chú biết đấy.”

Perry mỉm cười. Anh nhớ lại những nụ hôn lén lút của mình ngay trước khi tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên.

“Cậu có biết gần đây em ấy có xích mích với người bạn nào không? Có vụ cãi vã nào gần đây không?”

“Cháu không nghĩ vậy.”

“Em ấy có nhiều bạn thân không?”

“Cậu ấy luôn đi cùng cặp sinh đôi - Courtney và Caitlin.”

“Piggott,” Nathan thêm vào.

Thomas gật đầu. “Teagan Cole và Sophie Bishop nữa.”

Perry tự hỏi liệu Grace có biết Teagan hay không. Anh tự nhắc

mình phải kiểm tra chuyện đó.

“Bọn cháu đã bàn về chuyện sẽ đi xem phim vào cuối tuần, bộ phim mà cả hai cùng muốn xem,” Thomas nói tiếp. “Đó là điều cuối cùng mà bọn cháu nói.”

“Vậy là cậu không biết bất cứ điều gì có thể gây rắc rối cho em ấy?” Perry hỏi câu cuối cùng. “Em ấy không đề cập đến rắc rối nào ở nhà hay ở trường sao?”

“Cậu ấy không thích cha dượng lắm, nhưng cháu thấy ông ta có vẻ tử tế.”

“Em ấy đã nói gì về ông ta?”

“Chỉ là ông ta luôn dò chừng cậu ấy.”

“Em ấy có lo lắng không?” Trục giác của Perry vừa lóe lên.

“Cháu không nghĩ vậy, nhưng cậu ấy nói rằng ông ta có hơi nghiêm khắc. Cháu nghĩ là cậu ấy nhớ bố. Cậu ấy cứ nhắc đi nhắc lại rằng ông ấy không hề ép đặt mình mọi lúc mọi nơi như Alan.”

Perry giãn ra được một chút. “Hai người đã quen nhau bao lâu rồi?”

“Khoảng ba tháng.”

“Hai người có đến nhà nhau không?”

“Có.”

“Và cậu không thấy bất cứ điều gì đáng lo?”

Thomas lắc đầu.

“Được rồi, Tom ạ, hiện giờ thì tạm vậy đã.” Perry ngồi thẳng lưng trở lại, để ý thấy bàn tay của cậu trai bắt đầu run rẩy.

Cửa phòng mở ra và một người đàn ông bước vào. Anh ta

khoảng cỡ ngoài bốn mươi, với phong thái của một chiến binh sẵn sàng xung trận.

Tom đứng dậy và lao vào vòng tay anh ta. “Bố! Cậu ấy chết rồi!” Cậu ta đầm đìa nước mắt. “Lauren chết rồi!”

“Là thật sao?” Người đàn ông liếc qua đầu cậu con trai về phía Perry.

“Và anh là?” Perry hỏi, tránh trả lời câu hỏi của anh ta.

“Oliver Riley. Và anh không có quyền thẩm vấn con trai tôi khi tôi không có mặt.”

Perry gật đầu. “Tôi đồng ý, nhưng chúng tôi không hề thẩm vấn cậu ấy, hơn nữa hiệu trưởng cũng có mặt.”

“Vị cảnh sát đây có hỏi Thomas vài câu về Lauren, chỉ vậy thôi, thưa ông Riley,” Nathan lên tiếng, “và tôi đã...”

“Tôi chẳng quan tâm đến việc anh có ở đây hay không. Anh vẫn không có quyền.” Anh ta buông Tom ra. “Đi nào, chúng ta về nhà thôi.” Anh ta rút danh thiếp ra và vút lên bàn. “Nếu anh cần thêm gì nữa, hãy liên lạc với tôi và tôi sẽ mang theo luật sư.”

“Ông Riley!” Nathan chạy theo Thomas và cha cậu ta khi họ rời khỏi phòng.

Perry mím môi. Anh biết rằng sự tức giận của Oliver là có cơ sở. Nỗi sợ chính là nguyên nhân khiến nhiều người phản ứng theo cách đó. Phần lớn các ông bố đều lo rằng con trai họ sẽ bị đổ lỗi vì điều gì đó mà nó không làm. Anh ta có lẽ đã sợ rằng họ sẽ trói cậu ta lại - người ta vẫn nghĩ rằng cảnh sát sẽ làm những chuyện như vậy. Thêm vào đó, Perry đoán rằng, trái ngược với thái độ gay gắt của

mình, ngay cả Oliver cũng cảm thấy có lỗi khi con trai mình vẫn ổn còn một đứa trẻ khác thì đã bị sát hại. Đó hoàn toàn là phản xạ tự nhiên.

Vài phút sau, Nathan quay lại phòng.

“Thật kinh khủng!” Anh ta thốt lên rồi ngồi thụp xuống. “Tôi xin lỗi vì sự khó chịu của anh ấy. Đáng ra anh ấy không nên thô lỗ như vậy.”

“Bình thường ấy mà.” Perry phẩy tay bình luận. “Thật khó có thể chấp nhận một chuyện như vậy.”

“Nhất là khi em ấy vẫn còn quá trẻ và cả cuộc đời dài đang đợi phía trước. Và các anh vẫn chưa biết liệu đó có thể là ai ư?”

“Chúng tôi vẫn còn nhiều chuyện phải làm,” Perry trả lời qua loa. Họ đứng im một lúc.

“Các anh có gặp nhiều vụ thế này không?” Nathan khẽ hỏi.

“Thật may là không.”

“Thật là một điều buồn thảm.” Nathan vội vã đứng dậy. “Tôi cần tìm việc gì đó để làm. Tôi chắc chắn rằng ở đâu đó sẽ có người cần sự giúp đỡ của tôi.”

Khi Nathan chuẩn bị rời khỏi phòng, Perry thở dài. Có nhiều cách để đối phó với nỗi buồn. Giữ cho bản thân bận rộn là một trong số đó. Nó sẽ có ích, cho đến khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, cho đến khi tất cả lại ùa về. Nó không thể giúp ta trốn được lâu.

Nathan quay về phía Perry khi đã đến cửa. “Các anh sẽ bắt được kẻ đã làm chuyện này, phải không?” Giọng anh ta nghe thật đau đớn.

“Chúng tôi sẽ lo vụ này.” Perry nhìn anh ta bằng ánh mắt đáng

tin cậy nhất mà anh có.

Khi Grace trở lại Học viện Dunwood thì đã là hơn hai giờ chiều. Nick để cô xuống xe còn ông quay về đồn, cô đi tìm Perry để xem anh đã có thêm gì mới. Mỗi khi những chuyện thế này xảy ra, cô nhận ra anh là một cấp phó xuất sắc đến mức nào, người có khả năng khiến mọi người kể lại chi tiết những chuyện đã xảy ra. Cô có thể hình dung được anh đã buồn đến mức nào khi cô giành được vị trí sĩ quan điều tra hồi năm ngoái.

Trong những lúc thế này, cô lại cảm thấy nhớ những người đồng nghiệp cũ ở Manchester. Sĩ quan điều tra Gus Banks, chỉ huy trực tiếp của cô khi đó, và điều tra viên đáng sợ Sandy Princeton, người đã sát cánh bên cô. Biệt danh của Sandy là Nhà tiên tri, bởi cô ấy có thể nhớ rõ đến từng chi tiết về các vụ án cũ.

Grace nhìn thấy hình bóng của Sandy và Gus trong Sam và Perry, cô cảm thấy vô cùng may mắn khi được làm việc cùng họ. Cô đã có thể chết chìm trong định kiến sau chuyện xảy ra năm ngoái, khi mà sự thật về mối quan hệ giữa cô và nhà Steele vỡ lở. Mọi chuyện đã có thể tệ hơn rất nhiều, nhưng thay vào đó, hầu như cả đội đều đứng về phía cô. Họ đã mất một đồng nghiệp khi điều tra viên Alex Challinor phản bội và khiến họ thiếu người. Buồn thay, vị trí của Alex đã không được thay thế do cắt giảm ngân sách, nên giờ đây họ luôn phải cậy nhờ sự giúp đỡ của các đồng nghiệp khác.

“Có gì mới không?” Cô hỏi khi thấy Perry đang uống cà phê từ máy pha tự động trong căn phòng giờ được sử dụng làm căng tin. Nó đã được thiết kế để có thể sử dụng trong cả những tình huống thông thường lẫn khẩn cấp.

Perry lắc đầu. “Có vẻ như chẳng có ai trong lớp thấy gì - không một chút gì luôn.”

“Tôi đoán tên sát nhân của chúng ta cũng biết rõ điều đó,” Grace thừa nhận. “Phải dũng cảm lắm thì mới dám ra tay giữa thanh thiên bạch nhật như vậy. Hy vọng là báo chí có thể mang lại cho chúng ta thứ gì đó.”

Perry kể cho cô nghe về những người bạn của Lauren và cuộc nói chuyện với Thomas Riley.

“Anh đã gặp Teagan Cole chưa?” Cô hỏi.

“Rồi, tôi đã nói chuyện với cô bé lúc sáng. Cả Sophie Bishop nữa. Tất cả đều là bạn thân.”

“Teagan nói sao?”

“Rằng cô bé và Sophie đã quay lại trường khi biết tin về chuyện xảy ra.”

Grace kể với anh về việc đã thấy Teagan trong những bức ảnh của Lauren.

“Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi,” anh bảo đảm với cô. “Không phải là có người đang nhắm vào cô đâu.”

Cô liếc nhìn anh qua chiếc cốc giấy vừa được đưa cho trước khi nhấp một ngụm trà. “Hy vọng là vậy.”

Họ ngồi trong im lặng, mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ riêng. Ở bên cạnh, một nhóm cảnh sát mặc đồng phục đã vào nghỉ. Họ cúi đầu hạ giọng, ngồi sát vào nhau, tránh việc phiền những người xung quanh bằng những bình luận không đúng mực.

“Vậy, liệu có phải chúng ta đang tìm kiếm một kẻ giết người có

chủ đích không?” Một lúc sau, Grace hỏi. “Hay chỉ là kẻ nào đó muốn chơi đùa với chúng ta một chút?”

“Cô nghĩ sao?”

“Kẻ nào đó đang chơi trò chơi tử thần.”

“Giờ thì chẳng còn gì có thể khiến tôi ngạc nhiên nữa,” Perry thừa nhận.

Một đơn vị cảnh sát dã chiến đã được triển khai bên ngoài và Sam đã có mặt để giúp điều phối những người mà họ cần nói chuyện cùng. Grace nhận ra rằng Sam đã xếp trước rất nhiều cuộc hẹn cho ngày mai, để dành cho những người mà họ đã bỏ lỡ vào hôm nay. Đó là một nhiệm vụ vô cùng tẻ nhạt, không chỉ bởi số lượng trẻ em quá nhiều mà còn bởi hầu hết đều chẳng biết gì. Tuy nhiên, biết đâu có người để ý thấy gì đó và họ không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì.

Ba giờ tiếp theo được dành để nói chuyện với các cán bộ của trường cũng như những học sinh ở lại để chờ cha mẹ đến đón, thu thập mọi thông tin truyền miệng có thể và đưa ra câu trả lời cho các nghi vấn đang lớn dần của công chúng về Lauren Ansell. Grace hy vọng việc xác nhận danh tính chính thức có thể diễn ra ngay tối hôm đó, dù điều đó còn phụ thuộc rất nhiều vào bên pháp y.

Cuối cùng, sau khi thông cáo báo chí được đưa ra, họ đã sẵn sàng để trở lại đồn vào lúc năm giờ chiều. Không còn gì để làm ở trường trong hôm nay nữa và các giáo viên đã được cho phép về nhà. Họ cần được nghỉ ngơi. Họ hẳn đã kiệt sức và ngày mai sẽ là một ngày dài. Tất cả sự chú ý của giới truyền thông sẽ đổ dồn về phía họ cũng như ngôi trường. Grace hy vọng sẽ không có bí mật nào xuất hiện và đánh lạc hướng họ khỏi cuộc điều tra thực sự.

Công chúng luôn rất giỏi trong việc tìm ra những thứ tồi tệ nhất và đủ thứ chuyện dơ bẩn có thể bị khơi ra, dù chúng chẳng hề liên quan.

Khi rời khỏi sân trường cùng Perry, Grace thấy bạn trai cô, Simon, đang lượn lờ quanh cổng.

Dù mối quan hệ của họ chỉ mới chớm nở, nhưng giữa họ dường như có một thỏa thuận ngầm rằng cả hai sẽ tôn trọng công việc của nhau. Họ nói về những vụ án đang diễn ra, nhưng không bị bắt buộc phải trả lời những câu hỏi mà mình không muốn. Mỗi người đều có công việc riêng, duy trì một giới hạn chuyên nghiệp đồng thời giữ cho mối quan hệ của họ bền vững. Grace hy vọng nó sẽ có thể tiếp tục, bởi cô nghĩ về Simon rất nhiều.

Vẻ ngoài của Simon cho thấy anh cũng đang phiền muộn vì vụ này. Áo sơ mi của anh có những mảng mồ hôi dưới cánh tay dù hôm nay là một ngày mát mẻ, cà vạt bị lệch và mái tóc vàng bông bênh trông có vẻ còn rối hơn ngày thường.

“Cảm ơn vì mẫu tin hồi sáng,” anh nói, nắm lấy cánh tay cô khi họ rời khỏi đám đông. “Anh thật không sao tin nổi. Thậm chí lại càng rối hơn khi biết nạn nhân là ai.”

Cô khẽ mỉm cười. “Teagan sao rồi?”

Grace chỉ có thể có một cuộc trò chuyện thoáng qua với con gái anh trước khi người vợ cũ xuất hiện để đón cô bé.

“Vẫn còn suy sụp, nhưng ít ra thì giờ con bé đã ở nhà.”

Từ khi cô và Simon bắt đầu hẹn hò, Grace vẫn chưa thể kết thân với con gái của anh thêm chút nào. Mỗi lần họ gặp nhau, mọi thứ đều khó khăn hơn một chút so với dự đoán, dù cho cô đã nỗ lực hết sức. Teagan có vẻ xem Grace là nguyên nhân khiến cha mẹ cô

bé chia tay, nhưng Simon và vợ đã ly thân từ lâu trước khi cô gặp anh. Dù vậy, Grace vẫn là người phụ nữ đầu tiên mà anh hẹn hò, và điều đó đã khiến cô trở thành ác quỷ trong mắt con gái anh.

Simon đưa tay lên cằm, nơi râu đã bắt đầu lờm chờm dù anh mới cạo hồi sáng. “Anh không thể tin được là Lauren đã chết, Grace ạ. Anh đã biết con bé từ khi nó mới có năm tuổi. Nó và Teagan học chung trường mẫu giáo.”

“Em rất tiếc,” cô dịu dàng nói. “Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người, dù cho họ không quen em ấy. Chẳng ai muốn cho con đến trường và sau đó không thấy chúng trở về nữa.”

“Còn tệ hơn, anh không thể ngừng nghĩ rằng đó đã có thể là Teagan. Con bé đã ở trong một nhóm khác cũng chạy trên con đường đó.”

“Nào nào,” Grace dỗ dành, siết chặt tay anh thật nhanh. Cô muốn liều lĩnh hôn và xoa dịu nỗi sợ của anh, nhưng cô không thể làm vậy ở đây.

“Có một buổi tọa đàm diễn ra tại câu lạc bộ thanh niên tối nay,” Simon nói. “Teagan đã hỏi xem liệu nó có thể tới đó được không. Khi anh bảo tốt hơn là nó nên ở nhà với mẹ, con bé đã nói rằng anh chỉ biết tới công việc.” Anh nhếch mép cười. “Anh luôn phải trực chiến trong những vụ kiểu này. Không thể nào khác được.”

“Anh cần giúp mọi người nắm được tình hình. Điều đó sẽ giúp bọn em tóm được kẻ đã làm chuyện này, để hắn không có cơ hội lặp lại nó thêm lần nữa.”

Ở phía sau, Grace thấy Perry đang vẫy tay gọi cô.

“Đến giờ vận động rồi,” cô nói thêm. “Bọn em sẽ quay lại đồn để

họp giao ban. Anh có cần đi nhờ không?”

“Không, hôm nay anh lái xe. Nhưng anh sẽ ở lại đây thêm một lúc. Gặp nhau tối nay ở nhà em nhé?”

“Cứ tự nhiên mở cửa nếu anh tới đó trước.” Cô gật đầu. “Đêm nay hẳn em sẽ về muộn đấy.”

Teagan Cole đang đứng trong bếp và có một cuộc tranh luận nảy lửa với mẹ cô, Natalie.

“Nhưng ai cũng có mặt, chỉ trừ con,” cô rên rỉ, mặt dài ra.

“Mẹ không quan tâm tới chuyện đó. Mẹ muốn con ở nhà với mẹ tối nay.”

Natalie bước qua chỗ con gái và dang tay ra, nhưng Teagan cự tuyệt và né người thoát khỏi cái ôm của mẹ.

“Con muốn đi chơi với bạn. Ở trong câu lạc bộ thanh niên thì con sẽ không sao đâu. Mẹ của Cait và Court sẽ đón con, cả đi lẫn về. Con sẽ chẳng có lúc nào ở một mình và...”

“Không là không, Teagan ạ, và đó là lời cuối cùng của mẹ đấy.” Natalie lắc đầu. “Việc mẹ muốn con có mặt ở nơi an toàn chẳng hề quá đáng chút nào.”

“Mẹ định làm con bẽ mặt khi không cho con đi sao?”

“Ồ, đừng quan trọng hóa vấn đề như vậy chứ!”

“Chính mẹ vẫn luôn thế đấy thôi!”

Natalie ném cho cô một cái nhìn cảnh cáo.

“Cặp sinh đôi cần con,” cô cố thử thêm lần nữa.

“Mẹ cần con ở nhà.”

Teagan hằm hằm lao ra khỏi bếp. Trong phòng của mình trên tầng, cô quăng mình lên giường và với tay lấy iPad. Hồi đầu giờ tối, cô đã nhắn tin cho Caitlin. Dù không được phép ra ngoài, cô vẫn phải nói chuyện với cặp sinh đôi. Caitlin đã trả lời rằng sẽ gọi lại cho cô sau vài phút nữa.

Teagan rất buồn vì không thể đến câu lạc bộ thanh niên cùng họ. Tất cả những người quan trọng đều sẽ có mặt ở đó, cô rất muốn được gặp Lewis và nhận được một cái ôm từ cậu ấy. Và đây là lần đầu tiên một chuyện khủng khiếp như thế này xảy ra trong đời cô, vậy nên cô muốn được ở cùng bạn bè, được chia sẻ với họ về chuyện đã xảy ra.

Lauren đã chết và cô còn phải lịch sự với Grace. Cô ta khá tử tế, nhưng với tư cách là người mà bố mình hẹn hò cùng thì Teagan không thích cô ta chút nào. Nếu cô ta không lãng vãng quanh ông ấy thì giờ bố mẹ cô có thể đã đoàn tụ.

Cô nằm ngửa ra và thở dài. Cô đủ khôn ngoan để nhận ra rằng bố mẹ mình đã không hạnh phúc trong một thời gian dài, nhưng họ vẫn ở bên nhau vì cô, cho đến khi cô đủ trưởng thành. Cô biết rằng họ sẽ phải xa nhau và cô không trách Grace vì điều đó, nhưng thật khó để có thể đổi phe. Cô cũng không muốn làm mẹ buồn, dù giờ bà đã có Adrian.

Cô khá thích Adrian, dù cô chưa từng thừa nhận điều đó. Nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu nếu ông ấy muốn chuyển tới ở cùng họ, điều mà cô nghĩ sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Sau tất cả, cô vẫn là con một. Cô sẽ không can thiệp vào chuyện ai sống ở đâu, và

công bằng là bố mẹ cô cũng đang hạnh phúc. Nhưng cô thích biến cuộc sống của họ thành địa ngục bằng việc so sánh người này với người kia.

Đột nhiên, cảm giác tội lỗi ập tới và đôi mắt cô đẫm lệ. Làm sao cô có thể nghĩ về mình sau những gì đã xảy ra với Lauren? Bạn cô đã chết - bị sát hại. Cô đúng là một đứa ranh con ích kỷ.

Thông báo về cuộc gọi FaceTime hiện lên trên iPad. Cô nhấn nút kết nối.

“Này,” một trong hai chị em sinh đôi nhà Piggott nói. “Courtney đang tắm. Sẽ lâu đấy. Mắt cậu trông hơi đỏ. Sao vậy cưng?”

“Tớ ổn mà,” Teagan khẳng định. “Tớ không thể tin được là cậu ấy đã chết. Vừa nãy tớ đã xem mấy thứ về Lauren trên bản tin...”

“Tớ cũng vậy.”

“Thật kì quặc khi thấy trường của chúng ta trên tivi. Có đến cả tấn hoa trên hàng rào.”

“Ờ, tối nay bọn tớ cũng mang đi một ít.”

“Tớ cũng có đây, nhưng phải chiều mai tớ mới đi đặt chúng được. Mẹ muốn đi cùng tớ.”

“Chà, tớ sẽ chụp lại chỗ bọn tớ đặt hoa để cậu có thể đặt cạnh đó.”

“Thật không thể tin được là cậu được phép đến câu lạc bộ thanh niên còn tớ thì không,” Teagan nói, hoàn toàn quên mất suy nghĩ ân hận trước đó.

“Đừng buồn. Bọn tớ sẽ gọi cho cậu khi tới đó. Cậu có thể nghe thầy mọi thứ.” Caitlin hất tóc ra sau. “Cậu có gặp ông thám tử hồi

sáng không? Perry gì đó í.”

“Có. Cả Sophie cũng vậy. Ông ta nói đó là bởi chúng ta thân với Lauren.”

“Bọn tớ đã có một cuộc trao đổi ngắn ngay khi trở lại trường, cậu biết đấy. Rồi bọn tớ đợi ông bà già tôi trước khi ông ta nói chuyện với chúng tớ lần nữa. Ông ta khá thân thiện, giúp bọn tớ cảm thấy thoải mái.”

“Thì hẳn rồi - các cậu có làm gì đâu!” Teagan đảo mắt.

“Nhưng,” Caitlin trườn tới trước và thì thầm, “ngoài tên hung thủ ra thì bọn tớ là những người cuối cùng nhìn thấy Lauren còn sống, phải không, Court?”

“Ờ, đúng vậy.” Courtney ngồi xuống giường cạnh em gái. Cô đang mặc một chiếc áo choàng tắm màu hồng với một chiếc khăn tím quấn quanh tóc.

Teagan quan sát Caitlin nhích người trên giường để nhường chỗ cho chị mình.

“Chào cưng.” Courtney vẫy tay với Teagan.

“Chào cậu.” Teagan vẫy lại. “Ước gì tối nay tớ có thể đi với hai cậu.”

“Tớ biết.” Courtney thở dài. “Tớ cũng ước gì cậu có thể. Không có Lauren đã đủ tệ lắm rồi.” Cô bật khóc nức nở khi ôm lấy em gái.

Teagan nghe thấy tiếng hét ở đằng sau. “Ai vậy?”

“Phải đi rồi, Tee ạ,” Caitlin nói. “Mẹ đang gào lên với bọn tớ. Nói chuyện với cậu sau nhé?”

“Rồi rồi.” Teagan cố không tỏ ra chán nản. “Mai hai cậu có muốn

đến đây không - cả Sophie nữa? Giờ trường đã đóng cửa...”

“Có, bọn tớ sẽ đến.” Courtney gật đầu.

“Nói chuyện sau nhé, cưng.” Caitlin tặng cho cô một nụ hôn gió và màn hình phụt tắt.

Teagan giận dữ. Thật bất công khi cô không thể đến câu lạc bộ thanh niên cùng bạn bè. Sau những chuyện xảy ra lúc sáng thì giờ đây tất nhiên nơi đó phải an toàn rồi.

Nhưng khi nhận ra rằng một người trong nhóm của họ đã biến mất, cô lại chìm trong nước mắt. Họ sẽ làm gì khi không có Lauren đây?

Đồn cảnh sát Bethesda nằm ở khu vực dưới của Hanley, trong khu trung tâm Văn hóa của thành phố. Nó nằm cạnh bảo tàng và phòng trưng bày Potteries, thư viện thành phố, phòng xử án của Tòa sơ thẩm, trụ sở của tờ Stoke News - nơi Simon làm việc và Chimneys - một quán rượu địa phương. Các văn phòng cũng bắt đầu xuất hiện trong khu chung cư nằm cạnh các tòa nhà Smithfield phía sau. Trong vài năm qua, nơi đây luôn là một tổ ong đầy náo nhiệt, ồn ào và khoa trương.

Giống như Học viện Dunwood, đồn cảnh sát Bethesda là một tòa nhà hình chữ L, chỉ khác là nó có ba tầng. Đội của Grace chiếm lĩnh tầng một, một văn phòng lớn với không gian mở cùng vài đơn vị khác hoạt động bên cạnh Đội Trọng án. Thật may là dãy bàn của cô nằm ở góc xa, nghĩa là sẽ ít tiếng ồn hơn.

Grace đang ở trong phòng họp. Cô đưa tay lên xoa cổ, cố làm dịu cơn đau. Đã gần sáu giờ tối và cô đang đợi cuộc họp giao ban sớm bắt đầu. Vụ án này là lần đầu tiên một tội ác như vậy xảy ra tại trường học và cả truyền thông quốc gia lẫn tờ Stoke News đều đang sục sôi vì nó. Máy quay vây kín quanh cả trường học lẫn đồn cảnh sát. Grace vừa khó chịu vừa chào đón sự có mặt của họ, bởi nó cần

thiết cho việc chia sẻ và thu thập thông tin.

Nick đã đưa ra một tuyên bố ngắn gọn trước ống kính và họ có một đội đang chờ sẵn bên điện thoại, hy vọng người dân sẽ gọi tới và cung cấp thêm đầu mối. Chỉ cần ai đó nhớ ra chuyện gì đó vào sáng hôm đó. Lần lại ký ức, gạn lọc bất cứ điều gì khác thường.

Trên tấm bảng trắng trước mặt họ là bức ảnh chụp chân dung gần nhất mà Grace đã lấy được từ cha mẹ Lauren Ansell. Gương mặt nữ sinh đang chăm chăm trước họ, tràn đầy sức sống. Thật khó để chấp nhận rằng cô bé đã chết.

Tiếng bàn tán bắt đầu râm ran khi mọi người ulla vào phòng.

“Hôm nay tôi đã nói chuyện với vô số cô gái đang hoảng loạn vì cái chết,” Sam bảo Grace. Cô ấy đã ở trường cả ngày trong khu vực cơ động. “Tôi chắc chắn rằng tối nay khi về nhà, tôi sẽ ôm chặt lấy Emily, dù việc đó có thể đánh thức con bé đi chẳng nữa. Tôi cần phải cảm nhận nhịp đập của trái tim con bé bên cạnh mình, giữ chặt nó trong vòng tay.”

Con gái của Sam, Emily, năm nay tám tuổi. Sam và bố của Emily đã ly dị, cô ấy đang sống cùng bạn trai mới, Craig. Grace biết rằng rất nhiều bậc phụ huynh hẳn sẽ cảm thấy vô cùng khó khăn khi phải đối mặt với cái chết của một đứa trẻ - cô hẳn cũng sẽ như vậy nếu cô có con. Nó khiến người ta nhận ra rằng những chuyện như vậy có thể xảy ra với bất cứ ai.

Dù không có con, chuyện này vẫn khiến cô nghĩ đến cháu gái mình, Megan Steele, người mà cô vẫn chưa gặp mặt kể từ sau khi mẹ cô bé bị bắt. Megan bằng tuổi nạn nhân, dù thật may cô bé không theo học tại Học viện Dunwood. Đây không phải lần đầu tiên Grace

bản khoản liệu có nên liên lạc với cô bé hay không, nhưng cũng như những lần trước, cô quyết định sẽ không làm vậy. Cô liếc qua chỗ Perry và thấy anh đang say sưa trò chuyện với một cảnh sát khác.

“Frankie, cậu đã quay lại với chúng tôi rồi!” Grace nói, dành cho chàng trai trẻ đang khoác trên mình bộ đồng phục một nụ cười rạng rỡ hết cỡ. Cô đã yêu cầu cậu ta ngay từ khi cuộc điều tra mới bắt đầu, biết rằng công việc sẽ ngày càng nhiều mà nhân lực thì càng lúc càng thiếu.

“Tôi đã sẵn sàng, Grace!”

Mọi người đều biết, Frankie là cảnh sát hiện trường, Mick Higgins. Mick đã được sắp xếp để hỗ trợ họ mỗi khi công việc trở nên bận rộn, nhưng bởi cậu ta thường bị nhầm lẫn với Phó Chánh thanh tra Nick nên sau khi cuộc điều tra vụ án mạng lần trước kết thúc, cô đã hỏi xem cậu ta có biệt danh nào không.

Mick cười toe. “Mọi người gọi tôi là Frank.”

“Frank ư?”

“Không phải bởi tôi là một lão già chán chết đâu,” cậu ta khẳng định, “mà là bởi tôi là con nhà tông, ông nội tôi, Frank, đã là một tay cóm mẫu mực suốt ba mươi năm.”

“Cậu nghĩ sao nếu chúng tôi cũng gọi cậu như vậy? Hay, tốt hơn là, Frankie?”

Cái tên đó được chấp nhận ngay lập tức. Grace rất vui vì cậu ta đã trở lại với đội. Cô đã muốn cậu ta trở thành một phần chính thức của đội sau khi Alex bị sa thải năm ngoái. Cô chắc chắn một ngày Frankie sẽ trở thành một điều tra viên xuất sắc, nhưng hiện tại, cô hài lòng với việc có được sự hỗ trợ của cậu ta trong những vụ trọng án

mà họ phải đương đầu.

“Được rồi, mọi người,” Nick nói khi ông bước vào phòng và ngồi xuống ghế chủ tọa. “Chào mừng đến với chiến dịch Middleport. Về lý mà nói thì chúng ta vẫn chưa thể kết luận rằng nạn nhân là Lauren Ansell, nhưng đêm nay tôi sẽ tới nhà xác để xác nhận chuyện này. Để xem chúng ta đã có những gì rồi nào. Grace, cô có muốn bắt đầu không?”

Grace hắng giọng. “Lauren, mười sáu tuổi. Bị siết cổ trên cánh đồng gần trường. Em ấy đang chạy băng đồng cùng cả lớp. Theo lời những người bạn của em ấy, cặp sinh đôi Caitlin và Courtney Piggott, thì em ấy đã tụt lại phía sau để buộc lại dây giày và họ vẫn tiếp tục chạy. Khi thấy em ấy không đuổi theo, họ đã quay lại và tìm thấy em ấy bất tỉnh, có thể đã tử vong vào thời điểm đó. Chúng ta chưa thể chắc chắn về chuyện đó.”

“Cả về chuyện cặp sinh đôi cũng vậy,” Nick nói. “Nhưng cô có nghĩ rằng họ chính là hung thủ và đang che đậy chuyện đó không? Có thể là do tranh cãi về một cậu bé hay chuyện ngớ ngẩn gì đó.”

“Chúng ta chưa thể nói gì trước khi có kết quả khám nghiệm pháp y.” Grace lắc đầu. “Perry đã nói chuyện với Caitlin và Courtney Piggott.”

“Tôi không nghĩ họ có liên quan gì tới vụ giết người, bởi giáo viên đã thấy cả hai chạy đến chỗ ngã rẽ mà không có Lauren,” Perry nói. “Không có đủ thời gian để có thể làm hại em ấy trước cũng như sau thời điểm đó. Họ cũng có hồ sơ sạch sẽ. Những cô gái dễ thương, theo như lời của hiệu trưởng cũng như các giáo viên mà tôi nói chuyện cùng. Lauren có vẻ rất được yêu quý, không có dấu hiệu

gì của một người cô đơn.”

“Làn sóng đau buồn đang lan rộng trong các học sinh và có vô số hoa được đặt trên hàng rào ngoài cổng trường,” Grace thêm vào.

“Caitlin có nhắc tới tên của một giáo viên khác, Jason Tranter,” Perry nói tiếp. “Rằng Lauren thích anh ta. Tôi đã nói chuyện qua loa với anh ta, hỏi về chuyện đó - anh ta khá là xấu hổ.”

“Bao nhiêu tuổi?” Nick hỏi.

“Ngoài ba mươi. Đó là một gã đẹp trai, và tôi cho rằng có rất nhiều học sinh nữ thích anh ta. Anh ta cũng điều hành câu lạc bộ thanh niên của trường.”

“Được rồi, cảm ơn, Perry. Chúng ta còn biết gì về cha mẹ của cô bé nữa?” Nick nhìn Grace.

“Họ ly hôn chín năm trước, khi Lauren sáu tuổi. Bố của em ấy, Richard Ansell, hiện sống ở Derby. Tôi nói chuyện với anh ta lần đầu tiên là khi gọi điện để thông báo về cái chết. Anh ta đang tham dự một cuộc họp cùng với nhiều người khác tại thời điểm xảy ra vụ án mạng.” Cô kiểm tra lại sổ tay. “Lauren sống tại Stanley cùng mẹ, người đã tái hôn với Alan Gillespie. Không sinh thêm con.”

“Em ấy có đến thăm bố không?” Sam hỏi.

“Có.” Grace gật đầu. “Em ấy thường đến vào thứ Sáu cách tuần. Mọi người đều cho rằng Lauren đang sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ. Em ấy đạt thành tích tốt ở trường, có nhiều bạn bè và một gia đình hạnh phúc.”

“Cả cặp sinh đôi và Thomas Riley đều nói rằng Lauren có vẻ không hài lòng với cha dượng,” Perry nói. “Chúng ta có nên xem xét

điều đó không?”

Nick gật đầu. “Và chúng ta không có camera an ninh bên ngoài trường học ư?”

“Không,” Sam đáp. “Cả con đường lẫn cánh đồng đều không. Tôi sẽ kiểm tra các đoạn băng thu được từ camera của trường, nhưng rất khó có khả năng nghi phạm của chúng ta đi ngang qua trường để tới cánh đồng, trừ khi hắn là một kẻ trơ tráo hoặc ngu ngốc. Dù cũng không phải là không có khả năng đó.”

“Hắn có thể tới từ bất cứ đâu,” Perry nói thêm. “Chúng tôi đang kiểm tra camera an ninh của các hộ sống quanh cánh đồng để xem có gì được ghi lại không.”

“Đội tìm kiếm sẽ mở rộng phạm vi vào ngày mai để bao quát toàn bộ khu vực xung quanh cánh đồng nơi Lauren Ansell được tìm thấy,” Nick tiếp tục. “Họ định sẽ băng qua đường và tìm kiếm ở phía cánh đồng đối diện. Tên sát nhân của chúng ta có thể nhanh chóng chạy qua đường theo hướng ngược lại.”

“Hắn cũng có thể chạy dọc theo hàng rào bao quanh cánh đồng nơi Lauren được tìm thấy,” Perry lưu ý, “rồi chạy ra đường khi đã ở xa.”

“Chúng tôi đã nói chuyện với người chủ của cánh đồng,” Frankie lên tiếng. “Ông ấy không thấy bất cứ ai lượn lờ ở đó gần đây, nhưng cũng nói rằng có rất nhiều người chạy bộ chọn quãng đường này, bất chấp việc nó là tài sản cá nhân, vậy nên ông ấy không thể chắc chắn được.”

“Trừ khi hắn là học sinh trong lớp, còn không thì tên sát nhân của chúng ta hắn đã nhận được thông tin từ ai đó.” Nick gật đầu.

“Chúng ta không có nhiều đầu mối để tiếp tục điều tra, ngoại trừ lời khai của các học sinh chạy trước họ.”

“Con đường đó dẫn tới đâu?” Grace đẩy ghế đứng dậy và nhìn vào tấm bản đồ của Stoke-on-Trent được treo bên cạnh tấm bảng trắng trên tường.

Perry làm theo, bước tới đứng cạnh cô.

“Nó kéo dài khoảng nửa dặm với những cánh đồng nằm hai bên rồi kết thúc ở một ngã ba.” Anh gõ ngón tay vào đó. “Chỉ vài mảnh đất có chủ ở đó - phần còn lại chỉ toàn một màu xanh.”

“Và không có ai trông thấy bất cứ người nào lảng vảng quanh khu vực đó?” Nick hỏi.

“Vẫn chưa,” Grace bảo ông, đồng thời kiểm tra lại sổ tay của mình. “Dù sao, chúng ta vẫn còn rất nhiều người cần thẩm vấn. Có quá nhiều người - phần lớn đều đang buồn bã và có vài người đã được thẩm vấn xong. Có lẽ sẽ mất phần lớn ngày mai để nói chuyện với tất cả. Thêm vào đó, ai là người biết về cuộc chạy băng đồng?” Cô dẫn đo. “Một học sinh khác? Một giáo viên khác? Một người thường xuyên chạy bộ khác? Hay có thể là cha mẹ của một trong các học sinh cũng tham dự cuộc chạy băng đồng?”

“Tôi ghét chạy băng đồng.” Sam chỉ vào Grace. “Tôi không hiểu tại sao lại có người muốn chạy một mạch không ngừng nghỉ nữa.”

Grace mỉm cười. Cô có rất nhiều người bạn cũng nghĩ như vậy, nhưng cô yêu sự tự do khi chạy. Giờ thì cô không thể ngừng chạy được. Cô thích sự yên tĩnh mà nó mang lại để giúp tâm trí giải quyết mọi việc, sự kỷ luật khi luyện tập để cải thiện thành tích, đẩy bản thân đến những mục tiêu cao hơn sau mỗi lần chạy. Dù cảm thấy bức

mình vì phải đối mặt với chứng mất ngủ, thứ mà không một đồng nghiệp nào mắc phải, nhưng trong thâm tâm cô cảm thấy hài lòng vì nó giúp cô có nhiều thời gian để chạy hơn.

Mất ngủ là một di chứng còn sót lại từ những ngày Matt mắc bệnh. Những lần thủ thủ tâm sự bên cạnh giường đêm, bởi nỗi sợ anh sẽ chẳng còn sống đến ngày hôm sau nếu cô lơ ngủ quên. Những ngày cuối đời của anh chìm trong bóng tối, khi cô đã mất hoàn toàn khái niệm về ngày đêm. Nhiều tuần, nhiều tháng và giờ là nhiều năm trôi qua, cô vẫn không thể có lại giấc ngủ bình thường, vẫn chìm đắm trong cô đơn và đau buồn. Giờ thì mọi chuyện đã tốt hơn khi cô có Simon, nhưng đôi lúc tình trạng tồi tệ trước đó lại trở về.

“Sam đang để mắt đến tình hình sau khi thông cáo báo chí được đưa ra và tôi hy vọng đến chiều chúng ta sẽ có thêm tiến triển.” Nick quay sang phía Grace. “Duy trì việc nói chuyện với mọi người như hôm nay. Chúng ta cần vẽ lại cuộc đời của Lauren một cách chi tiết nhất có thể, cộng thêm thời gian biểu về các hoạt động của cô bé trước khi chết. Hy vọng là chúng ta sẽ có báo cáo khám nghiệm tử thi vào rạng sáng.”

“Trước tiên chúng tôi sẽ quay lại trường học,” Grace tiếp lời.

“Nó vẫn mở cửa sao?” Frankie cau mày.

“Chỉ cho chúng ta thôi,” Nick khai sáng cho cậu ta. “Hiện tại, đơn vị dã chiến đã được thiết lập nên chúng ta có thể tiến hành các biện pháp nghiệp vụ cơ bản tại đó và đưa bất cứ ai về đồn nếu cần thẩm vấn kỹ hơn.”

“Câu lạc bộ thanh niên vẫn mở cửa tối nay,” Grace nói thêm. “Chuyện đó có vẻ thiếu tôn trọng, nhưng tôi có thể hiểu được. Đám

trẻ cần ai đó để tâm sự.”

“Nơi đó có thể mở cửa nếu chỉ có các học sinh với nhau,” Nick đồng ý.

“Đúng vậy. Nhưng cũng có nguy cơ các em ấy sẽ nghe những câu chuyện từ người khác, những chuyện mà các em ấy không tự mình chứng kiến, rồi xem đó là sự thật.” Grace ngừng lại. “Sếp có nghĩ tôi nên tham dự không? Hoặc tôi nên có vài lời với Jason Tranter vào buổi sáng, xem liệu anh ta có nghe lỏm hay cung cấp được điều gì hữu ích không?” Cô nhìn Nick để tìm lời khuyên. “Theo sếp thì đâu là cách tốt nhất?”

“Thật khó nói.” Nick đưa tay lên xoa cằm. “Nếu cảm thấy bị ép buộc, anh ta có thể sẽ im lặng. Có lẽ tốt hơn chúng ta nên chờ xem anh ta thu được gì từ các học sinh trước.”

Grace gật đầu. “Tôi sẽ cho anh ta biết. Anh ta đã làm việc tại trường bao lâu rồi, Perry?”

“Năm năm. Anh ta cũng là người địa phương.”

“Anh ta dạy môn gì?”

“Vẽ. Anh ta có vẽ tốt, khiến bọn trẻ cảm thấy an tâm, nhưng tôi sẽ không vội đánh giá bất cứ điều gì.”

“Miễn là nó không bị che đậy như vụ ở Soham,” Nick lau bàu. “Cứ nhìn xem Ian Huntley được bọn trẻ tin tưởng thế nào và rồi mọi thứ kết thúc ra sao.”

Grace không khỏi rùng mình, biết chắc rằng mình sẽ không muốn làm việc trong vụ đó. Cô cảm thấy khao khát làm điều gì đó để tóm được kẻ hoặc những kẻ đã làm việc này. “Nghĩ lại thì, thưa sếp,

tối nay tôi muốn tới câu lạc bộ thanh niên.”

Khi Grace tới Học viện Dunwood là khoảng bảy rưỡi tối. Tin tức đã lan rộng vào ban ngày, và lúc này đám đông ở đủ mọi lứa tuổi đang tụ tập cả trong lẫn quanh cổng trường.

Grace luôn thâm nhập vào cộng đồng bất cứ khi nào có thể. Nghe xem người ta đang nói gì cũng như nói về ai. Đã nhiều lần, các đoạn hội thoại vu vơ hóa ra lại là những thông tin vô cùng giá trị. Đôi khi đó là tất cả những gì họ cần. Vậy nên việc tới câu lạc bộ thanh niên là hết sức cần thiết. Bên cạnh đó, cô cũng muốn giúp đỡ nếu có thể. Cô biết cảm giác mất đi người thân là như thế nào.

Cô bước qua những bó và những bông hoa đơn lẻ, xếp chồng lên nhau trên hàng rào. Nến đã được thắp và xếp thành vòng tròn, nằm giữa là vài con gấu bông. Nhưng những tấm thiệp và lời nhắn tự làm mới là thứ khiến Grace ghen ngào. Sẽ có những đứa trẻ bị ám ảnh bởi chuyện này suốt đời. Đặc biệt là những người thân với Lauren Ansell.

Những bông hoa xếp thành hàng nhắc cô nhớ về đám tang của Matt. Dù họ đã đề nghị mọi người chuyển tiền cho nhà an dưỡng mà anh đã ở trong những ngày cuối đời, vẫn có rất nhiều quà được gửi đến. Bởi anh còn quá trẻ và qua đời vì một căn bệnh hiểm nghèo nên

đó thực sự là một đám đông lớn. Anh đã được rất nhiều người biết đến sau khi qua đời.

Matt muốn mọi người, kể cả cô, mặc áo đấu của đội bóng mà anh ưa thích hoặc áo phong đỏ và chụp ảnh tự sướng cùng Grace. Nó đã khiến ngày bi thảm đó trở nên vui vẻ hơn một chút.

Cô cố xua những ký ức về Matt khỏi tầm trí và đặt mình vào vị trí của các học sinh. Sẽ thế nào khi mất đi một người bạn học, một người chỉ mới mười sáu tuổi. Tình bạn bền vững bắt đầu được hình thành ở độ tuổi mong manh đó. Cô vẫn nhớ cảm giác của một học sinh mới khi cô và mẹ rời khỏi Stoke năm mười hai tuổi. Mọi người đều đã có một hoặc một nhóm bạn hợp cạ để chơi cùng. Cô không thể hòa hợp nổi. Tất nhiên là cuối cùng cô cũng có bạn, nhưng chẳng thân thiết gì cho lắm. Cô thường tỏ ra thận trọng, không muốn thân thiết với bất cứ ai. Cô cho rằng đó là do quá khứ của mình, một tuổi thơ chìm trong bạo hành.

Tuy nhiên, dù sẽ có những người quay lại vào ngày mai hay tuần sau, tháng sau, Grace nhận ra rằng phần lớn đám đông - đặc biệt là những người không thân với Lauren Ansell - sẽ sớm quên đi cô bé và quay lại với cuộc sống thường ngày của họ. Nó cho thấy cuộc sống quý giá đến mức nào, nó có thể bị tước khỏi tay ta chỉ trong khoảnh khắc và thế giới sẽ chẳng buồn bận tâm. Nhưng ta vẫn có thể trở thành ngôi sao trong một ngày bởi cách ta chết.

Grace bước qua chỗ người phụ nữ đang ôm một cô gái tuổi vị thành niên khóc nức nở. Cạnh đó là hai cô gái đang khóc thầm khi cúi xuống đọc những lời nhắn. Phía trước, người đàn ông đi một mình đang lùi lại, khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận.

Liệu kẻ sát nhân có nằm trong số những người đang có mặt tại đây không? Một số nghi phạm thích quay lại hiện trường; một số thì lại muốn tránh khỏi đó càng xa càng tốt, chỉ theo dõi tin tức qua mạng xã hội và tivi.

Cô nhìn quanh, để mắt tới mọi người trong lúc bước đi, tay rút túi, cố không tỏ ra mình là cóm. Cô đã xõa tóc và thay áo khoác đồng phục bằng chiếc áo denim luôn đặt trong cốp xe. Cô cũng trang điểm lại đôi chút.

Khi đã đến cổng, cô dừng lại một lát. Hai tay chấp sau lưng, cô đứng lặng quan sát những bức hình của Lauren Ansell. Có một bức cho thấy cô gái trẻ có cả cuộc đời rộng mở trước mắt. Đôi mắt cô bé như đang mỉm cười, thậm chí là nháy múa, nụ cười tinh nghịch nở trên môi. Đó không phải một bức ảnh thông thường. Nó được chụp khi cô bé đang ở một nơi nắng nóng. Grace trông thấy bãi biển ở hậu cảnh, ánh nắng chiếu rọi trên mặt biển. Lauren có làn da rám nắng, gương mặt hạnh phúc và tươi cười. Cô hy vọng đó sẽ là hình ảnh mà cha mẹ cô bé nhớ về một khi nỗi đau đã qua.

“Cô là viên cảnh sát mà cháu đã gặp lúc sáng, phải không ạ?” Một giọng nói vang lên sau lưng cô.

Grace quay lại và thấy một cậu nhóc cao, mái tóc đen ngắn, trán lấm đốm tàn nhang. Đôi mắt cậu ta cảnh giác đảo quanh trước khi đáp xuống mục tiêu là cô.

“Phải, cô đã ở đây lúc sáng,” cô đáp. “Và cháu là?”

“Lewis Granger.”

“Cháu có biết Lauren không?”a

“Bọn cháu học cùng lớp.” Cậu ta nhìn xuống đường rồi thọc tay

vào túi khi quay lại. “Cháu sẽ nhớ cậu ấy.”

“Cô rất tiếc. Em ấy có hòa đồng với mọi người không?”

“Có, cậu ấy là một người bạn tốt. Bọn cháu thường đi chơi cùng nhau.”

“Từ những gì cô thấy thì em ấy có vẻ rất nổi tiếng.” Grace đưa ngón cái chỉ ra sau lưng. “Cô sẽ tới câu lạc bộ thanh niên. Cháu cũng định tới đó phải không?”

Cậu ta gật đầu. “Cháu đang đợi bạn.”

“Gặp lại sau vậy.”

Khi cô vừa bước đi, cậu ta lại lên tiếng.

“Thật buồn khi một người cháu quen đã qua đời.”

Cô quay lại phía cậu ta. “Sẽ có các chuyên gia tư vấn trực sẵn khi trường học mở cửa trở lại. Thời gian tới sẽ có chút khó khăn đấy.”

Grace đợi cậu ta nói tiếp nhưng chỉ nhận lại sự im lặng nên cô quay lưng bỏ đi. Cô tự hỏi liệu cậu ta tìm mình vì có điều muốn nói hay chỉ bởi nhận ra sự có mặt của cô.

Với cả đồng câu hỏi trong đầu, cô bước vào trong.

Câu lạc bộ thanh niên tổ chức họp mặt trong một hội trường lớn. Một bàn bi-a được đặt ở cuối phòng, bên cạnh là tủ chén cũ với những chồng cốc giấy đặt bên trên. Tiếng nhạc được vặn nhỏ, phát ra những bài hát đứng đầu bảng xếp hạng gần đây mà Grace cũng có nghe qua. Cô tự hỏi liệu đó là những bài ưa thích của Lauren hay chúng chỉ được chọn một cách ngẫu nhiên.

Có ba cô gái đang ngồi chen chúc trên một chiếc sofa nhỏ. Nhiều người đứng thành từng cặp. Một nhóm hỗn hợp nam nữ ngồi quanh chiếc bàn lớn. Tất cả đều có vẻ suy sụp, không biết phải làm gì. Bầu không khí thật căng thẳng.

Grace tiến về phía hai cô gái đang cố gắng an ủi lẫn nhau.

“Xin lỗi, tôi có thể tìm thầy Tranter ở đâu?” Cô hỏi, quyết định không giơ thẻ cảnh sát ra. Không cần phải nghiêm trọng như vậy ở đây.

Một trong hai cô gái chỉ vào căn phòng nhỏ ở đằng xa.

“Cảm ơn.”

Grace đi theo hướng ngón tay cô gái. Khi đến nơi, cô thấy cửa phòng đang mở. Có một người đàn ông ở trong, đang ngồi trước bàn. Anh ta có mái tóc đen dày và đôi mắt xanh lấp lánh, ăn mặc giản

dị với quần bò và áo len đen.

“Jason Tranter?” Lần này thì Grace giơ thẻ cảnh sát ra. “Sĩ quan điều tra Allendale.”

“Chào. Tôi đã nghĩ rằng tối nay hẳn sẽ có ai đó xuất hiện. Vào đi.” Anh ta nhắc chồng giấy tờ ra khỏi ghế.

Grace ngồi xuống. “Tôi nghĩ rằng mình nên ghé qua. Tôi không tới để tìm ai cụ thể cả.” Cô cho rằng mình nên trả lời lấp lửng thì tốt hơn là tỏ ra thiếu thân thiện. Tất nhiên là cô tới để thu thập thông tin từ nhiều người nhất có thể, nhưng cô cần khiến họ cảm thấy thoải mái. “Nó sẽ giúp tôi cảm nhận được Lauren là người thế nào, đồng thời cũng là cơ hội để lắng nghe suy nghĩ từ những người bạn của em ấy.”

“Suy nghĩ ư?” Jason nhíu mày.

“Đôi khi mọi người bộc lộ bản chất của mình trong vô thức.” Cô giơ tay lên khi anh ta rướn người tới trước tỏ vẻ phản đối. “Ý tôi chỉ là có những thông tin mà ai đó có thể cho là không quan trọng nhưng hóa ra ngược lại. Tôi không nghĩ họ sẽ chia sẻ chúng với một sĩ quan cảnh sát như tôi, nhưng tôi hy vọng anh có thể giúp tôi việc đó và chia sẻ với tôi những gì anh tìm được.”

Jason gật đầu. “Chắc chắn rồi.”

“Anh đã điều hành câu lạc bộ thanh niên bao lâu rồi?” Cô hỏi, nhìn quanh phòng và thấy một tấm bảng gắn đầy các bức ảnh của học sinh.

“Khoảng vài năm,” Jason bảo cô. “Đó là một công việc tình nguyện. Tôi yêu việc giảng dạy vào ban ngày, nhưng tôi không thích bị kẹt lại với lớp học. Và đây là một lối thoát cho tôi. Chỉ khoảng vài

giờ mỗi tuần.”

“Vậy là anh biết các học sinh ngoài kia khá rõ.” Grace ngừng lại. “Có ai trong số đó chia sẻ những rắc rối của mình với anh không?”

“Cũng thỉnh thoảng. Trẻ vị thành niên mà. Dư thừa hormone lắm. Con trai đánh nhau, con gái cãi nhau. Cũng có cả chuyện thật và chuyện bịa.”

“Gần đây có chuyện thật nào không?” Grace thúc giục. “Có mâu thuẫn lớn nào gần đây không?”

“Lúc này thì tôi không thể nhớ được ai.” Anh ta lắc đầu.

“Tôi chỉ đang cố nắm được tình hình tổng quan về Lauren và bạn bè của em ấy. Nếu em ấy đi chơi với những người mà chúng tôi vẫn chưa tìm hiểu, điều đó có thể sẽ nghiêm trọng đấy.”

“Tôi cảm thấy Robert thật đáng thương. Đó không phải là lỗi của anh ấy, nhưng nó xảy ra trong tiết học của anh ấy và tôi biết anh ấy sẽ tự trách mình. Tôi cũng sẽ làm điều tương tự nếu tôi là anh ấy. Các nữ sinh bị tụt lại đằng sau, anh ấy không để mắt đến chúng trong khoảng một phút và chúng có tận ba người. Ai có thể nghĩ rằng một chuyện như vậy sẽ xảy ra chứ?”

“Có bao nhiêu học sinh tham dự câu lạc bộ thanh niên?” Grace hỏi tiếp, tự hỏi tại sao anh ta lại chuyển chủ đề.

“Tổng cộng thì có khoảng bảy mươi em. À mà chúng không cần phải là học sinh thì mới được phép tham dự. Chúng tôi tiếp nhận bất cứ ai biết cư xử lịch thiệp.” Anh ta mỉm cười. “Có những em tuần nào cũng đến, vào cả hai đêm.”

“Là những hôm nào?” Grace hỏi.

“Thứ Ba và thứ Năm. Đa phần thường là hôm có hôm không. Họ đóng một khoản phí tượng trưng và được cho vào. Chúng giúp chi trả phí mở cửa muện cho trường cũng như đồ uống mà chúng tôi cung cấp. Đêm nay thì tôi không thu một xu nào cả. Điều đó thật không phải phép. Chút nữa cô có muốn xem sổ đăng ký không?”

Grace gật đầu. “Lauren có tới thường xuyên không?”

“Hầu như tuần nào em ấy cũng tới, đôi khi đủ cả hai buổi. Em ấy và các bạn của mình. Một nhóm năm người toàn các nữ sinh.

Chúng tôi cung cấp cho các em một nơi an toàn để tụ tập, đồng thời cũng giúp giảm bớt rắc rối ở địa phương.”

“Anh có thân với em ấy không?”

“Có. Em ấy là một cô gái ngoan. Thật buồn khi không còn được thấy em ấy nữa.”

Grace để ý thấy anh ta chẳng tỏ chút thái độ nào trước câu hỏi đó. Như Perry đã đề cập trước đó trong buổi họp giao ban, anh ta có vẻ chẳng mấy may sợ hãi khi nạn nhân là một cô gái đã phải lòng mình.

“Có lẽ bọn trẻ sẽ cảm thấy khó khăn hơn tôi.” Jason thờ dãi trước khi đứng dậy. “Tôi có thể lấy cho cô một cốc cà phê và giới thiệu vài hội viên với cô được không?”

“Được vậy thì tốt quá.”

“Nathan cũng đang ở đây. Anh ấy cứ lượn ra lượn vào. Hiệu trưởng thường không có mặt ở đây đâu.” Jason ngừng lại. “Tôi phải thừa nhận rằng tôi cũng không chắc có nên mở cửa câu lạc bộ thanh niên vào tối nay không. Đầu tiên thì, tại sao lại có bậc phụ huynh

muốn để con mình rời khỏi tầm mắt sau khi một trong các học sinh của trường đã bị sát hại chứ? Nhưng Nathan khẳng định rằng nó sẽ là một địa điểm tốt để bọn trẻ có thể cùng chia sẻ nỗi buồn.”

“Tôi hy vọng anh ta vẫn đang ở gần đây.” Grace biết Stiller hiện đang phải chịu áp lực lớn đến mức nào.

Một tiếng hét vang lên và họ cùng quay lại. Một trong những cô gái đang khóc nức nở và ngã vào vòng tay của một em khác.

“Đó là Katie Davies,” Jason giải thích. “Sophie Bishop là người đang an ủi em ấy, cùng với một trong hai chị em sinh đôi nhà Piggott. Tôi chẳng bao giờ phân biệt được hai em ấy. Chúng đều là bạn thân của Lauren.”

Grace dành cả một giờ tiếp theo để trò chuyện với các thiếu niên. Nathan Stiller cứ đến rồi lại đi, tham gia vào những cuộc trò chuyện khi học sinh kể về Lauren. Vài em cười nói tự nhiên khi nhắc đến các giai thoại về Lauren; những em khác, như Grace nhận ra, cảm thấy tội lỗi khi làm vậy. Nhưng cô biết rõ hơn bất cứ ai rằng tốt hơn chúng ta nên nhớ tới những kỷ niệm đẹp về họ. Được an ủi bởi chúng, chôn chúng sâu trong tim và bới lên bất cứ khi nào cần thiết.

Bởi cô cũng đã làm vậy khi Matt qua đời. Nó không xoa dịu được nỗi đau, nhưng khiến ngày mới dường như trở nên dễ chịu hơn.

Cô vẫn đang phải vật lộn mỗi khi đêm về.

Tại câu lạc bộ thanh niên, Sophie Bishop đã hí hoáy với chiếc điện thoại cả buổi tối. Cô giả vờ như mình đang tìm hiểu xem mọi người nói gì về Lauren trên mạng xã hội, nhưng thật ra cô đang đợi.

Cuối cùng thì tin nhắn đó cũng tới:

Gặp anh sau nhà kho, hai phút nữa?

Cô nhìn một vòng quanh câu lạc bộ cho đến khi chạm phải ánh mắt của anh. Dạ dày của cô sôi lên như nó vẫn vậy mỗi khi anh nhìn cô. Cô gật đầu đồng ý rồi quay sang phía Courtney và Caitlin, những người mà cô đang ngồi cùng.

“Tớ sẽ đi hít thở không khí một chút.” Cô đứng dậy, cố tỏ vẻ tự nhiên, dù rằng trái tim cô đang đập thành thịch. “Tớ nghĩ mình cần ra ngoài.”

“Muốn tớ đi cùng không?” Courtney hỏi với vẻ lo lắng.

Sophie lắc đầu. “Không, cậu cứ ở lại đi. Tớ sẽ không đi lâu đâu.”

“Được thôi cưng. Nhắn tin cho tớ nếu cần và tớ sẽ ra đó với cậu.”

Sophie gật đầu với cô bạn. Khi đã ở bên ngoài, cô thở hắt ra. Bởi cô đã không ủng hộ khi cô xin ra ngoài, nhưng cuối cùng cô đã thuyết phục được ông rằng mình cần ở cùng các bạn. Teagan đã không

được phép đến, điều đó thật khó chịu, nhưng ít ra cô đã có cặp song sinh. Cô đã nói với bố rằng cô Piggott sẽ đưa đón mình. Thật may là ông đã đồng ý.

Cô cố nén một tiếng nghẹn ngào. Cô sẽ nhớ Lauren rất nhiều. Họ đã biết nhau từ thời tiểu học và dù Sophie hiếm khi khóc ở nơi đông người, cô đã không thể ngăn được nước mắt của mình suốt cả ngày hôm nay. Mắt cô đỏ và nhức, nhưng cô chẳng việc gì phải trông chừng vào lúc này cả. Anh sẽ phải chấp nhận con người hiện tại của cô. Một người trong số họ đã biến mất, ra đi mãi mãi, không thể trở về. Họ sẽ phải đương đầu với điều đó bằng cách nào đây?

Sau khi đưa họ tới trường, Piggott đã nói rằng cô ấy sẽ đợi họ lúc tám rưỡi, vậy nên Sophie biết rằng mình cần phải khẩn trương. Nhưng cô muốn gặp anh cũng nhiều như muốn được ở đó với bạn bè. Cô cũng muốn được an ủi.

Cuối cùng, điện thoại của cô kêu lên.

Anh đây.

Dù không khí rất yên ắng, Sophie vẫn đưa mắt nhìn quanh để đảm bảo không có ai theo dõi. Khi đã cảm thấy an toàn, cô chạy về phía nhà phụ sau phòng thể chất. Lúc cô đến nơi, anh ló đầu ra rồi lại biến mất. Đằng sau ngã rẽ, khuất khỏi tầm nhìn, cô ứa vào vòng tay anh.

“Em còn tưởng sẽ không được gặp anh chứ,” cô khóc khi ôm chặt lấy anh.

Anh đưa tay lên xoa tóc cô. “Anh rất vui vì chúng ta đã tìm được thời gian.” Anh kéo cằm cô về phía mình và hôn cô. “Em thế nào rồi?”

“Em vẫn ổn, nhưng đó quả là một cú sốc.” Cô đưa tay lau những

giọt nước mắt đang rơi. “Em không thể ngừng khóc được. Cậu ấy là một trong những người bạn thân nhất của em.”

“Anh biết.” Anh lại kéo cô vào trong vòng tay. “Anh không muốn để em đi. Anh không muốn bất cứ điều gì xảy ra với em. Anh quan tâm đến em quá nhiều.”

“Em cũng quan tâm đến anh,” Sophie đáp, dù cô cũng không chắc lắm. Có phải anh đang ám chỉ về tình yêu? Cô không cảm thấy họ đã ở bên nhau đủ lâu để nói về điều đó. Nhưng cô thì biết gì chứ? Cô đã bao giờ yêu ai đâu.

Họ đã hẹn hò được gần sáu tuần, nhưng cô vẫn chưa nói với ai. Cô lén lút ra ngoài gặp anh hai đến ba lần một tuần. Biết rằng mọi người sẽ không hiểu được tại sao mình lại để ý đến anh, cô đã lừa bố rằng mình đến nhà cặp sinh đôi và nói dối cặp sinh đôi rằng mình phải ở nhà. Cho đến giờ thì mọi chuyện vẫn ổn. Ngoại trừ những lúc có chuyện xảy ra và cô rất muốn gặp anh nhưng không thể.

“Em tự hỏi liệu hung thủ có thể là ai,” cô nói. “Thật đáng sợ khi nghĩ rằng kẻ đó vẫn đang tự do ngoài kia.”

“Anh cũng nghĩ vậy. Nhưng cảnh sát sẽ tóm được kẻ đã làm chuyện đó, dù hắn là ai đi chăng nữa,” anh nói.

Cô dừng lại một lát để tưởng nhớ bạn mình, rồi đưa chủ đề của cuộc nói chuyện trở lại với mình, đúng kiểu của một thiếu nữ.

“Bao giờ em có thể gặp lại anh?”

“Sớm thôi.”

“Em hy vọng thế.”

Cô hít vào mùi hương của anh, mùi đặc trưng còn vương sau

khi cạo râu. Cô thực sự ước rằng có một nơi để chỉ có riêng họ với nhau. Cô muốn cảm nhận bàn tay anh trên khắp cơ thể mình.

Lần này anh hôn nhẹ lên môi cô. “Anh cần nhớ về em cho đến khi chúng ta gặp lại nhau.”

Sophie suýt thì bật cười - cô không thể kìm lại được. Anh đang cố tỏ ra lãng mạn, nhưng nó nghe giống như câu thoại trong một bộ phim dở tệ.

“Anh có thể ra ngoài vào ngày mai, còn em thì sao?” Anh hỏi.

“Em sẽ cố.”

“Đến khi nào thì em có thể chắc chắn?”

“Có lẽ là chiều mai. Em sẽ nhắn tin cho anh.” Cô liếc nhìn đồng hồ. “Em phải đi rồi. Không muốn bị lộ chút nào.”

Anh kéo cô lại gần, đôi môi anh áp chặt lên môi cô. Nó thật dữ dội, khiến trái tim Sophie như tan chảy. Cô kết thúc nó trong tiếng nuốt.

“Em cần phải đi.” Cô miễn cưỡng rời xa anh.

Anh nắm tay cô cho đến khi buộc phải buông ra.

Sophie trao cho anh một nụ hôn gió trước khi chạy về câu lạc bộ thanh niên.

Khi bước ra đến cổng, cô thở phào nhẹ nhõm. Cả cặp sinh đôi lẫn xe của mẹ họ đều không thấy đâu. Cô đã tránh được nó.

Cô trở lại hội trường. Courtney và Caitlin vẫn ở đó. Cả hai đều đang cắm mặt vào điện thoại.

“Cưng thế nào rồi?” Courtney hỏi khi Sophie ngồi xuống.

“Tốt hơn một chút rồi.” Cô cảm thấy mặt mình đỏ lên và lại rút điện thoại ra. Có một tin nhắn từ anh.

Không thể đợi đến khi được gặp lại em. XX

Cô gõ chiếc điện thoại lên môi dưới, cố hết sức để không bật cười.

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ thanh niên ngay trước chín giờ, Grace về đến đồn sau khoảng một tiếng. Đường dây nóng đã nguội lại một chút sau thông cáo báo chí, giờ chỉ còn lại vài cuộc gọi lẻ tẻ. Các sĩ quan và nhân viên ngoài biên chế đã ghi lại chi tiết các cuộc gọi trước khi chuyển cho Grace và đội của cô. Cô sẽ tiến hành kiểm tra chéo chúng vào sáng mai.

Nick đã đi cùng cha mẹ của Lauren Ansell để nhận dạng thi thể. Cô ngồi bên bàn làm việc, nghĩ về Lauren - mười sáu tuổi và bị sát hại. Đứa trẻ tội nghiệp sẽ không thể trở lại giường vào tối nay. Gia đình hẳn đang khóc thương trước sự ra đi của cô. Bạn bè ở trường hẳn đang rất nhớ cô. Một cuộc đời đã bị hủy hoại.

Cuối cùng, cô nhắn tin cho Simon để báo rằng cô đang trên đường trở về nhà. Anh đã liên lạc với cô vài lần trong ngày, cho cô biết khi nào anh xong việc cũng như tiến độ của tờ Stoke News. Hiển nhiên là đã có rất nhiều lời nhắn chia buồn, nhưng hầu như chẳng có thêm gì nữa.

Simon luôn theo dõi cô bằng một cách nào đó - có thể là gọi hoặc nhắn tin để xem cô đang ở đâu. Cô thích sự quan tâm vừa đủ của anh, dù cô biết anh ghét việc sống trong căn nhà tí hon mà anh đã ở từ khi hôn nhân đổ vỡ.

Grace thấy vui vì có ánh đèn trong phòng khách lúc cô lái xe vào nhà. Cảm giác thật thoải mái - tốt hơn nhiều so với việc trở về một căn nhà tối tăm, trống rỗng. Simon không bao giờ tới khi chưa được

mời, nhưng cô đã đưa chìa khóa cho anh như một món quà ngớ ngẩn vào dịp Giáng sinh.

Ngay khi cô chuẩn bị ra khỏi xe, một tin nhắn được gửi tới. Cô đọc nó trước lúc bước vào nhà.

“Chào.” Cô ngồi trên tay tựa của chiếc trường kỷ, ngả người xuống để hôn anh.

“Chào.” Anh khẽ mỉm cười. “Có gì mới không?”

“Em mới nhận được tin nhắn từ Nick thông báo rằng việc nhận dạng thi thể đã xong, và không có tiến triển gì so với lúc sáng.”

Grace xoa cổ, cảm thấy hai vai căng cứng. Đột nhiên, cô nhận ra rằng Simon đang khóc.

Cô trượt xuống bên cạnh và dang tay ôm lấy anh, kéo anh lại thật gần.

“Đó đã có thể là Teagan, Grace ạ. Con bé chỉ chạy trước Lauren một đoạn,” anh nói. “Hễ nhìn thấy Emma Gillespie khóc, anh lại cảm thấy có lỗi vì đã vui mừng khi con gái mình vẫn còn sống. Anh không thể rũ bỏ suy nghĩ đó khỏi đầu. Chúng thật kinh khủng.”

Cô để anh khóc cho đến khi anh ngẩng đầu lên. Rồi cô lau nước mắt trên má anh, không nói câu nào.

“Xin lỗi,” anh nói.

“Anh không cần phải xin lỗi. Teagan thế nào rồi?”

“Tức giận. Bọn anh đã quyết định không cho con bé tới câu lạc bộ thanh niên. Anh cảm thấy mình như một con sói xấu xa, dù Natalie cũng đồng ý với việc đó. Anh biết Teagan muốn ở cùng các bạn, nhưng anh cũng cần biết con bé đang được an toàn. Anh đã tới

gặp con bé lúc tối, không phải để tìm sự an ủi hay gì cả.” Anh lau nước mắt, khẽ nở nụ cười yếu ớt. “Nó cứ liên tục gọi cho bạn. Anh phát mệt vì cứ phải nghe đi nghe lại từ *mấy cung*”

Grace khúc khích cười. Cô cũng không thích từ đó cho lắm.

“Em mừng vì con bé đã vắng mặt,” cô dịu dàng nói. Mặc cho người khác nghĩ gì, Grace không hề cảm thấy ghen tuông khi thấy anh ở bên vợ cũ. Vụ ly hôn của Simon đã diễn ra hai tháng trước. “Em biết thời điểm này với con bé sẽ rất khó khăn, nhưng anh đã đúng, cho đến khi bọn em tóm được nghi phạm, tốt nhất là con bé nên ở nhà.”

“Em có đầu mối gì chưa?”

“Bọn em có vài thứ cần kiểm tra. Ngày mai bọn em sẽ quay lại trường học. Thật may là nó đã đóng cửa.”

Simon gật đầu. “Nước sôi rồi. Muốn làm một cốc không?”

“Em cần đi tắm trước đã. Chỉ mười phút thôi.”

Simon quay lại tivi khi Grace bước lên tầng. Cô mỉm cười với chính mình, cảm thấy vui vì anh đã khóc trước mặt cô. Họ cảm thấy thoải mái khi ở bên nhau. Nhưng đó là tất cả những gì cô có thể cho anh vào lúc này. Cô cần phải xem liệu mối quan hệ của họ có gây cản trở trong những vụ án lớn không, liệu họ có cảm thấy bình thường khi bị soi mói hay không. Họ phải làm việc cùng nhau, nhưng mọi thứ không đơn giản như vậy. Với thế giới bên ngoài, họ luôn là mối đe dọa. “Cớm” và “lều báo”. Cô hy vọng mình có thể chứng minh rằng mọi người đã sai. Cô trung thành với công việc của mình và Simon cũng vậy, nhưng cô sẽ không cho phép họ đặt nhau lên bàn cân.

Sau khi tắm và thay đồ, cô xuống bếp cùng Simon lúc nghe tiếng anh lấy cốc ra. Anh ôm cô vào lòng, cô cảm nhận được anh đang ôm mình chặt đến mức nào.

“Anh không biết làm sao em có thể làm việc được khi nạn nhân còn quá trẻ như vậy.” Anh khẽ nói qua làn tóc cô. “Có phải là người trẻ nhất của em không?”

“Không. Bọn em từng có một đứa bé năm tháng tuổi bị chấn thương đầu do chính mẹ đẻ gây ra. Cô ta cố che đậy bằng cách nói rằng khi đó mình đang ngủ và đứa bé đã bị ngạt thở. Đó là vụ tệ nhất mà em từng phải giải quyết.”

“Trời.” Simon siết chặt cô vào ngực. “Vậy mà anh từng nghĩ việc đưa tin về vụ án đã là kinh khủng lắm rồi.”

Grace đi sang phía bên kia phòng. Dù cô thích được ở cùng Simon, những lúc thế này khiến cô nhớ việc được bước lên máy chạy và trốn khỏi cảm xúc trong ngày. Cô không ngủ được nhiều tối hôm đó, cô không bao giờ làm được sau khi đã chứng kiến một mạng sống bị tước đoạt. Mọi thứ sẽ liên tục quay mòng mòng trong đầu cô.

Không có nhiều thứ để cô có thể sục sạo trong vụ này. Không động cơ, không nhân chứng, không camera an ninh; chẳng có ai thấy gì, nhưng cuộc điều tra chỉ vừa mới bắt đầu. Cô hy vọng họ sẽ tìm được kẻ đã giết Laura Ansell và vụ án sẽ không trở nên bế tắc. Hoặc tệ hơn, tên sát nhân sẽ ra tay trở lại.

“Em đã đọc bài của anh trước khi họp giao ban. Anh đã viết một bài tuyệt vời,” cô nói khi nhận cốc đồ uống nóng và một đĩa bánh mì bơ từ anh.

Dạ dày của cô sôi lên, khiến cô nhận ra rằng mình hầu như chưa ăn gì cả ngày nay.

“Cảm ơn.” Simon đưa tay lên che một cái ngáp. “Gia đình Gillespie đề nghị được làm việc cùng anh sớm như vậy là bởi anh quen Lauren; mẹ của cô bé muốn đưa nó lên tờ Stoke News để xem liệu nó có khuyến khích mọi người cung cấp thêm thông tin hay không. Để viết một bài như vậy quả thật là vừa dễ vừa khó.”

Grace nhếch mép cười. “Có lẽ sẽ có người nhớ ra gì đó và cung cấp cho bọn em vào buổi sáng. Chỉ cần một đầu mối mà thôi.”

“Anh cũng hy vọng như vậy.” Simon hôn lên trán khi bước qua chỗ cô. “Anh lên giường đây. Đừng lâu quá nhé.”

Cô gật đầu, không thể nói được vì mồm đang đầy bánh mì.

“Hứa chứ?” Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Cô lại gật đầu kịch liệt và nuốt xuống. “Để em uống xong đã. Em cũng cần nghỉ mà.”

Còn lại một mình trong bếp, cô ngồi xuống bên bàn. Cô thực sự hy vọng sẽ có người biết điều gì đó vào ngày mai. Hoặc đội pháp y sẽ cung cấp manh mối gì đó. Cô cố không nghĩ về thi thể nằm trên cánh đồng.

Grace không muốn cô bé phải chịu một cái chết oan khuất.

Cô không thể tiếp tục làm việc thêm nữa. Đôi chân đang giết cô; cô đã đứng sau quầy hầu như cả buổi tối. Dù cô vẫn nhận được trợ cấp hằng tháng từ mẹ, nó vẫn không đủ để chi trả mọi thứ, đặc biệt là khi cô đến hạn trả tiền thuê nhà. Tuy nhiên, khoản trợ cấp ấy vẫn rất hữu ích, vào những khi cô không thể rút nó khỏi ngân hàng, và nó cho cô một điểm tựa để cảm thấy an toàn. Bên cạnh đó, sau ngàn ấy thời gian trên đường phố, nó khiến cô an lòng vì mình vẫn giữ được một công việc. Và giờ này đang là thời gian chết của cô. Cô cần phải thư giãn một lúc.

Cô mỉm cười đầy quyến rũ với gã. Căn phòng của cô không được lãng mạn cho lắm, nhưng gã tôn trọng chốn an toàn của cô. Giờ đã gần mười rưỡi, đã một tiếng kể từ khi gã đến. Họ đang xem các đoạn tin tức về vụ sát hại nữ sinh trung học.

Cô cởi quần lót một cách đầy khiêu khích rồi nhảy lên giường. Bằng một động tác mau lẹ, cô vòng chân qua người gã và thỏa mãn với ánh mắt thèm khát đang lướt khắp cơ thể trần trụi của mình.

Đôi tay gã vươn cao quá đầu, như dự đoán được điều sắp diễn ra.

“Anh không thể đợi thêm nữa,” gã nói khi cổ tay phải của mình

bị cô buộc lên đầu giường.

Cô hôn gã thật sâu trước khi đưa tay chạm vào bộ ngực trần và sau đó nhích dần lên tay trái của gã. “Còn nhớ lần trước không?” Rồi cô cũng buộc chặt cổ tay đó lên đầu giường.

“Có!”

Cô cười. “Anh khao khát em quá mà.”

Gã gật đầu, một nụ cười ma mãnh nở trên môi.

Cô hôn gã thêm lần nữa, bàn tay trượt khắp cơ thể đang căng cứng của gã. Rồi cô đặt cả hai tay lên ngực gã và nhìn gã chăm chăm. Dù gã hiểu cô rất rõ, cô vẫn có thể khẳng định rằng gã đang cảm thấy dễ bị tổn thương. Cô thích việc được nắm quyền kiểm soát.

“Vây, anh sẵn sàng chưa?” Cô trao cho gã nụ cười quyến rũ nhất có thể.

“Hơn bao giờ hết.” Gã liếc xuống cơ thể mình. “Em thấy nó thế nào rồi chứ?”

Cô liếm môi thêm khát. Thật tuyệt khi gã mê đắm cô đến vậy: cô đã khiến gã phải cầu xin thêm bất cứ khi nào thấy cô. Cô đã dạy gã rất nhiều trong vài tháng qua, nhưng gã vẫn luôn thích trò này nhất.

Cô hạ mình xuống người và đặt tay quanh cổ gã. Thật nhẹ nhàng, cô nhấc nhô lên xuống trên người gã, đồng thời siết chặt tay lại.

“Nhắm mắt lại.”

“Anh muốn thấy em,” gã thì thầm, giọng khàn đặc.

“Nhắm mắt lại.”

Mắt gã vẫn trơ ra.

“Nhắm con mẹ mắt lại!”

Lần này thì gã đã làm như được bảo. Ban đầu cô cảm thấy gã có chút phản kháng, nhưng rồi gã thả lỏng người đôi chút và cô biết gã muốn nhiều hơn. Cô lại nhấp nhô lên xuống, lặp đi lặp lại, tuân theo một nhịp điệu chậm rãi. Các đầu ngón tay của cô ấn mạnh hơn vào cổ và cô có thể cảm nhận được mạch sống của gã.

Một tiếng rên thoát ra từ miệng gã, và cô càng cưỡi gã nhanh hơn, với mỗi cú nhấp là một lần bàn tay quanh cổ gã siết chặt hơn. Cô biết chính xác ngón cái nên được đặt ở đâu và làm điều đó một cách thật nhẹ nhàng. Cô không muốn gã bất tỉnh quá nhanh, bởi dù sao cô cũng cần được thỏa mãn.

Cơn cực khoái của cô bắt đầu đến, và cô ấn mạnh hơn vào cổ gã. Khi gã cố gắng đâm sâu hơn vào trong, cô ghì gã xuống bằng cách siết đùi chặt hơn. Cô mới là người nắm quyền kiểm soát ở đây.

“Anh là của em, nghe rõ chưa?” Cô rên rỉ trong cơn cực khoái, các cơ bắp bắt đầu giật giật. “Không còn ai nữa. Chỉ em thôi.”

Gã mở mắt sau khi đã lên đỉnh. Khuôn mặt gã nhăn nhó và cô thả lỏng tay ra một chút khi gã cứ liên tục rên rỉ. Ánh mắt gã bộc lộ sự thỏa mãn thuần túy, bối rối nhưng đầy sức sống. Một ánh mắt hoang dại. Gã nở nụ cười lười nhác khi cô cúi xuống nhìn.

“Sương không?”

Gã gật đầu, không thốt lên lời. Lần này mắt gã nhắm nghiền vì kiệt sức. Cô cười trối và rúc vào vòng tay gã. Gã ôm cô thật chặt trong khi nhịp thở của cả hai dần chậm lại.

“Thật tuyệt vời,” gã nói. “Sắp tới anh có thể làm thế với em không?”

“Chỉ khi anh thật ngoan thôi.” Cô cười thầm, biết rõ rằng mình sẽ chẳng bao giờ để gã làm vậy. Cô không thể tin gã, và cô cũng không muốn làm điều đó. Nó là một trò chơi nguy hiểm, một trò mà cô đã chơi vô số lần, nhưng đều là trong vai trò người kiểm soát.

Chỉ có một người đàn ông được phép làm điều đó với cô, và cô sẽ không cho phép ai trở thành người thứ hai.

Có những ký ức quá quý giá để có thể xóa nhòa.

Thứ Tư

Teagan đã hẹn vài người bạn đến chơi nhà. Họ định sẽ tới vào khoảng chín rưỡi sáng. Mẹ cô và Adrian không biết rằng ngoài mấy cô bạn gái ra sẽ có thêm người khác tới, nhưng cô muốn gặp bạn bè của mình, muốn cùng họ khóc thương cho Lauren. Chuyện đó nghe có vẻ đáng sợ, nhưng cô không cảm thấy vậy và cô cần bạn bè của mình.

Dù nhớ bố, Teagan thích việc được trở nên thân thiết hơn với mẹ. Cô cũng tự hào khi có thể đưa bạn bè về nhà. Cô biết mình thật may mắn khi được sống trong một ngôi nhà lớn với phòng và đồ đạc riêng. Lewis từng nói cậu ấy có phòng ngủ nhỏ nhất nhà. Cả Joel nữa, cậu ấy phải ngủ chung phòng với anh trai mình là Dean. Có những đặc quyền nhất định khi là con một.

Cô pha cà phê cho mọi người khi họ đến, chỉ cho họ ra sau nhà. Căn bếp lớn thông với một nhà kính thậm chí còn lớn hơn, đủ chỗ cho sáu người bạn của cô cùng ngồi. Courtney và Caitlin đến trước, Sophie tiếp ngay sau đó. Mấy cậu con trai - Lewis, Joel và Tom - đến cùng nhau sau đó nửa tiếng.

Teagan biết mình cần nhớ rửa những chiếc cốc để thủ tiêu bằng

chứng trước khi mẹ cô đi làm về thay vì chỉ nhét chúng vào máy rửa chén, nhưng dù sao thì cô cũng đâu có tổ chức một bữa tiệc với âm nhạc ồn ã và hàng lô lốc rượu đâu. Đó cũng chẳng phải việc gì nghiêm trọng - cô rất đáng tin cậy và họ cũng đâu có nhảy ào lên giường cùng nhau. Họ là bạn, chỉ vậy thôi, ừ thì, ngoài việc cô bắt đầu cảm nắng Lewis ra. Mọi thứ giữa họ đang bắt đầu thay đổi.

Má cô bắt đầu đồ lên trong cảm giác tội lỗi khi cô nhận ra mình phải cùng những người khác an ủi Tom. Dù sao thì cũng chẳng có ai trong số họ biết mình nên nói gì với cậu ta.

“Cậu có bánh quy không, Tee?” Sophie kêu lên. Cô đang ngồi trên trường kỷ cạnh Joel và Caitlin. “Chẳng là, tớ chưa ăn sáng, nên thôi, có bánh mì cũng được.”

“Tớ chẳng chuẩn bị gì ngoài đồ uống trong nửa tiếng qua,” Teagan đáp. “Tự đi kiếm gì đó đi. Có một gói bánh chocolate trợ tiêu trong tủ đấy.”

Sophie thở dài thườn thượt.

“Để tớ đi lấy cho cậu,” Joel đề nghị.

Teagan tặng cho cậu một nụ cười nửa miệng. Trong những đứa con trai thuộc nhóm bạn của họ, cô thích Joel nhất. Chà, trừ Lewis ra, tất nhiên rồi. Joel rất dễ gần, cậu chẳng bao giờ buông lời chọc ghẹo hay làm mấy trò trẻ con mà đám con trai tuổi này thường làm. Khi cậu bước lại gần, cô vươn tay ra và đưa gói bánh cho cậu. “Làm ơn chuyển nó cho quý cô kia giùm.”

“Cậu thế nào?” Cậu hỏi trước khi quay đi.

Đôi mắt Teagan ngấn lệ trước sự quan tâm của cậu. Chỉ cần ai đó nhắc đến tên Lauren hoặc hỏi cô thế nào là cô sẽ lập tức chìm

trong nước mắt.

“Thật kì quặc khi không có cậu ấy,” cô nói. “Cậu ấy đáng ra phải ở đây với chúng ta hôm nay.”

“Nếu vậy thì giờ này chúng ta đang ở trường rồi,” Joel cố gắng bông đùa.

Sophie bước đến chỗ họ và ngồi lên một chiếc ghế cao ở đảo bếp giữa phòng. Cô xoay người lại trên ghế.

“Tớ đói.”

“Cậu thì lúc nào chẳng đói.” Teagan đưa cho cô gói bánh quy. “Các cậu đã nghĩ về việc sẽ làm gì để tưởng nhớ Lauren chưa?”

Ngay khi tất cả đã ngồi lại cùng nhau, đây là việc đầu tiên họ cần thảo luận. Làm gì đó để tưởng nhớ Lauren sẽ là một điều tốt cho tất cả bọn họ. Họ đã nói về những điều bình thường như trồng cây hoặc dành một khu trong trường làm vườn tưởng niệm. Lewis đã gợi ý rằng họ nên lựa chọn những bức ảnh đẹp nhất của mình và góp tiền để làm một quyển sách. Nhưng sau khi xét đến chi phí thì họ quyết định loại trừ nó và quay lại với những dự định ban đầu.

Sophie lắc đầu, nước mắt lưng tròng. Teagan bước tới và ôm lấy cô.

“Tớ nhớ cậu ấy, Tee ạ,” Sophie vội nói.

“Tớ cũng vậy,” Teagan đáp. “Khi mọi chuyện đã qua, chúng ta sẽ cùng tới cánh đồng và đặt vài bông hoa nhé?”

“Tớ không bao giờ muốn tới gần nơi đó nữa!”

“Dù sao thì cũng phải đến mùa quýt cảnh sát mới cho người ta vào đó,” Joel xoa dịu cô. “Cơ mà đó cũng là một ý tưởng tuyệt vời mà

chúng ta nên thực hiện.”

“Chúng ta có thể đợi.” Teagan gạt đầu, nước mắt lăn dài trên má. “Dù có phải mất vài tuần đi chẳng nữa, chúng ta vẫn có thể tới đó cùng nhau. Chỉ nhóm chúng ta thôi. Để nói lời chào tạm biệt.”

“Nghe có vẻ tốt đến vừa kịp lúc.” Lewis gia nhập cùng họ và bước tới chỗ Teagan, vòng tay qua người và ôm chặt lấy cô một lúc. Cô cảm thấy an toàn trong vòng tay cậu, hít vào mùi hương của cậu.

“Thôi nào, Tee,” cậu nói. “Cậu ấy không muốn cậu khóc mãi vì mình như vậy đâu.”

Teagan không nói gì. Lúc này cô không khóc, nhưng cô xấu hổ vì mình đã cảm thấy hạnh phúc.

Cô thực sự không chắc mình nên cảm thấy thế nào. Lauren đã chết - không gì có thể thay đổi thực tế đó. Nhưng điều đó đâu có nghĩa là cô không được cảm thấy hài lòng vì mình vẫn còn sống, phải vậy không?

Một tiếng gõ phát ra từ cửa sổ phòng bếp khiến tất cả cùng giật mình. Teagan quay lại và thấy bố mình. Cô vội tránh khỏi Lewis như thể bị bỏng.

“Chết tiệt, bố tớ đang ở đây,” cô bảo mọi người khi vội chạy ra cửa.

“Bố!” Cô hét lên, lao vào vòng tay ông. “Sao bố không gõ cửa chính?”

Simon ôm con gái mình. “Bố đã định sẽ khiến con ngạc nhiên, và hiện tại thì bố ghét dùng cửa chính. Phòng ưa thích của con luôn là nhà kính. Mà bố không nghĩ con có nhiều bạn đến chơi như vậy.

Con ổn chứ?”

“Vâng,” Teagan sụt sùi. “Họ tới uống cà phê. Bố sẽ không mách mẹ chứ?”

“Chỉ cần chúng cư xử cho đúng mực thì bố sẽ không nói gì hết.”

“Bố! Bọn con đâu có nhậ nhệ gì. Bọn con chỉ nói về Lauren thôi. Bọn con vẫn không thể chấp nhận nổi chuyện đó.”

Khi Simon bước vào bếp, anh đưa tay ra cho đám trẻ đang ngồi túm tụm trong nhà kính.

“Nào, các cháu cứ bình tĩnh. Chú chỉ tới để xem Teagan thế nào thôi. Mấy đứa ổn cả chứ?” Anh ngồi xuống cạnh Thomas bên mép trường kỷ.

“Bọn cháu không sao, chú ạ,” Sophie nói, cố tỏ vẻ người lớn. “Nhưng thật khó để chấp nhận rằng cậu ấy đã ra đi.”

“Chú biết là việc đó cần thời gian. Nó cũng rất khó khăn với chú. Chú đã biết nó từ khi nó còn là một cô bé.”

“Bố có muốn uống cà phê không?” Teagan hỏi.

Simon cười thầm. Điều con bé thực sự muốn hỏi là anh định ở lại bao lâu. Rõ ràng là anh đang khiến nó lúng túng. Dù vậy, anh chỉ muốn ở cùng con gái, còn đám bạn của nó thì không. Anh nghĩ con bé cần vui vẻ lên một chút, nhưng khi nghĩ lại thì nó đã xử lý mọi chuyện theo cách riêng của mình. Mọi thứ có vẻ là như vậy.

“Không, cảm ơn,” anh đáp. “Bố chỉ ghé qua vì hy vọng con sẽ có nhà, để xem con có ổn không thôi.”

Anh ở lại nói chuyện với Teagan trong bếp thêm vài phút trước khi rời đi. Cái chết của Lauren đã ảnh hưởng tới anh nhiều hơn

những gì anh nói với con gái mình. Anh muốn đến gặp con ngay khi có thể, ôm chặt lấy và bảo đảm rằng nó đang được an toàn, đặc biệt là sau cuộc nói chuyện với cha mẹ Lauren vào hôm qua và cảm thấy có lỗi vì đã viết bài về chuyện đó.

Nhưng đó là việc mà anh phải làm. Lauren xứng đáng được có một bài viết chất lượng, và người dân của Stoke xứng đáng được biết tin tức. Dù lần này nó có là một tin tức kinh khủng đi chăng nữa.

Khi Grace đến Học viện Dunwood thì đã gần giữa trưa. Ngoài việc danh tính của Lauren Ansell đã chính thức được xác nhận bởi cha mẹ cô bé thì nội dung cuộc họp giao ban hầu như không khác gì tối hôm trước. Tất cả đều được chỉ đạo phải tích cực hơn trong công việc hiện tại cho tới khi thu được kết quả mà họ mong muốn. Khóa kín, nhấn mạnh, siết chặt. Đó là những điều họ đã quá thành thạo.

Cô vẫn chưa xuống xe hoàn toàn khi nghe thấy tiếng ai đó vang lên phía sau.

“Xin lỗi, thưa cô!” Một giọng nói hét lên. “Yoo-hoo!”

Cô quay lại và thấy người phụ nữ lớn tuổi đang vẫy tay chạy tới chỗ cô. Grace nhìn thấy đằng sau bà là dãy nhà gỗ một tầng. Sam đã nói rằng đó là tài sản của hội đồng thành phố, được cung cấp cho những người lớn tuổi và các cặp đôi mới cưới. Nó gồm bốn dãy nhà với một bãi cỏ đằng trước, mà cô cho rằng là một nơi tuyệt vời để lũ trẻ ra chơi bóng. Khu vực này rất bình yên, được chăm sóc cẩn thận, với những bông hoa bắt đầu nở rộ khi xuân về.

Khi người phụ nữ đã chạy tới chỗ cô, Grace cảm thấy đây là một người rất biết tận hưởng cuộc sống. Mái tóc ngắn nhuộm hồng không có dù chỉ một lọn tóc rối, đôi mắt xanh sáng dưới cặp mi dài

chuốt và một lớp son gần như biến mất dưới làn môi mỏng.

“Tôi không biết mình có thể nói vài lời với cô không.” Bà đặt tay lên cánh tay Grace. “Tôi nghĩ có lẽ mình đã thấy gì đó.”

Nếu Grace có học được gì từ nghề cảnh sát, thì đó là những người hàng xóm luôn là những đầu mối đầy tiềm năng. Thông thường, kể cả sau khi đã nói chuyện với các sĩ quan, họ sẽ là người nhớ ra những thông tin quý giá có thể tạo ra tiến triển cho vụ án.

Grace đi theo người phụ nữ trên đường và bước vào một phòng khách giản dị, đầy ắp ký ức của những năm tháng đã qua. Từ một dãy búp bê đặt trong tủ kính đến bộ sưu tập ấm trà, tủ chứa đầy đồ gốm và một núi gối tựa đủ màu, tất cả đều có chỗ của mình.

“Cũng chẳng biết nó có quan trọng không nữa,” người phụ nữ đưa tay chỉ vào trường kỷ.

Grace ngồi xuống và đợi đến khi bà làm điều tương tự.

“Nhìn thì tôi có vẻ ổn, cưng ạ, nhưng ôi thôi, cứ ngồi xuống là lại đau thấu trời.” Bà mỉm cười. “À mà, tôi là Alma. Alma Warrington.”

Grace rút sổ tay ra và ghi lại tên của Alma.

“Bà đã sống ở đây lâu chưa?” Khi đã có được lòng tin của bà, cô sẽ hỏi những câu ít mang tính cá nhân hơn.

“Hai mươi bảy năm, từ khi chồng tôi, Bill, qua đời.” Alma chỉ vào bức ảnh treo trên tường trước mặt họ, phía trên lò sưởi. “Đó là chúng tôi trong ngày cưới.”

Grace mỉm cười, quan sát cặp đôi ở chính giữa tấm hình. Họ có vẻ như đang để mắt canh chừng đám trẻ nhà mình, một hàng nhỏ bạn bè và gia đình đứng đằng sau, tất cả cùng cười rạng rỡ. Trông

họ vô cùng hạnh phúc. Thật buồn khi thấy niềm vui bị tước đi bởi ông ấy đã qua đời từ lâu. Giống như Matt và cô, họ chẳng bao giờ có cơ hội để già đi cùng nhau.

“Nhưng tôi nghĩ cô không đến đây chỉ để nghe chuyện về tôi,” Alma nói. “Tôi cũng không chắc liệu mình có nên kể hay không, nhưng nó cứ lảng vảng trong đầu tôi cả đêm. Tôi thuộc loại chim sớm và tỉnh giấc vào đúng năm rưỡi mỗi ngày, nhưng sáng nay tôi đã dậy lúc bốn rưỡi!” Bà ngừng lại lấy hơi và rướn người về trước với một ánh nhìn phẫn khích trên khuôn mặt. “Tôi đã thấy cô gái bị giết nói chuyện với một người đàn ông ngồi trong xe hơi, một ngày trước khi vụ án mạng xảy ra.”

Chuyện này đã thu hút được sự chú ý của Grace. “Khi nào?” Cô hỏi.

“Họ đậu xe bên ngoài, cô biết đấy,” Alma nói tiếp, giả điếc trước câu hỏi của Grace. “Tất cả các phụ huynh đến đón con. Tôi thật không hiểu tại sao một số người lại cần phải được đưa đón bằng xe hơi nữa. Hồi tôi còn trẻ, chúng tôi từng đi bộ vài dặm mỗi ngày, bất kể mưa nắng.”

“Vậy là bà đã thấy Lauren Ansell?” Grace cố gắng đưa bà trở lại với chủ đề chính.

“Phải.” Alma vỗ mạnh xuống đùi. “Cô ấy đang tranh cãi với gã đó.”

“Bà nói người đó khoảng bao nhiêu tuổi ấy nhỉ?”

“Khoảng bốn mươi.”

“Và bà đã thấy họ ở đâu?”

Alma chỉ vào khung cửa sổ nhô ra, chiếc bàn trước mặt nó đã được sắp xếp như thể bà đang đợi ai đó đến ăn tối.

“Tôi về nhà từ cửa hàng và đang bước trên vỉa hè. Cô gái không muốn vào trong xe. Cô ấy nói mình đang đi cùng bạn, và hấn khiến cô ấy cảm thấy xấu hổ.”

“Hấn có nói gì không, Alma?”

“Hấn bảo cô ấy vào trong hoặc sẽ phải chịu hậu quả.”

“Hậu quả?” Grace nhíu mày.

“Chính xác.” Alma vô thức đưa tay lên mũi. “Tôi nghĩ hấn có liên quan gì đó tới cô gái mất tích. Tôi nghĩ cô ấy đã khiến hấn tức giận và hấn đã đánh cô ấy - có lẽ chỉ là vô tình. Và rồi hấn...”

Grace muốn đưa tay lên để ra hiệu cho người phụ nữ dừng lại, cô biết rằng bà đang đi quá đà. Chẳng có ai mất tích và cũng chẳng có ai đánh Lauren Ansell cả. Cô bé đã bị bóp cổ. Nhưng việc khiến nhân chứng cảm thấy mình đang được lắng nghe là vô cùng quan trọng, vậy nên cô đã để bà nói tiếp.

Và cô cũng sẽ kiểm tra gã đàn ông đã tranh cãi với Lauren.

“Bà có nhớ hấn trông thế nào không?” Cô thắc mắc. “Hay chiếc xe mà hấn đi?”

“Đó là một chiếc 4x4 - một thứ to lớn, thường chạy trên đường đồi. Nhưng không phải chúng toàn như vậy sao? Tôi không thể nói với cô về nhãn hiệu, nhưng nó có màu xanh hải quân. Tôi đã thấy hấn đón cô ấy vài lần trước đó, nhưng cô ấy chưa bao giờ tỏ thái độ thù địch như vậy. Cuối cùng hấn túm lấy tay cô ấy, mở cửa và đẩy cô ấy vào trong xe. Hấn nói gì đó với cô ấy, nhưng tôi không thể nghe

được. Nhưng..." bà vỗ tay phấn khích, "... tôi vẫn nhớ được biển số, nếu cô cần."

Grace bắt giác mỉm cười. "Vâng, làm ơn."

Cô đợi người phụ nữ rời khỏi trường kỷ và bước lại chỗ tủ chén, lục lọi gì đó. Cuối cùng, Alma quay lại và đưa cho cô một mảnh giấy.

"Cảm ơn bà rất nhiều." Grace đứng dậy và bước về phía cửa. "Bà là người giúp đỡ chúng tôi nhiều nhất."

Alma cười rạng rỡ với cô. "Cô sẽ cho tôi biết nếu có thêm diễn biến gì mới chứ?" Bà nói trong lúc mở cửa.

"Vâng, tôi sẽ làm vậy."

Grace cảm ơn bà lần nữa và ngay khi vừa rời khỏi tầm nghe, cô gọi về phòng kỹ thuật và đề nghị tìm kiếm dữ liệu trên máy chủ về biển số này. Một phút sau, cô đã có câu trả lời. Chiếc xe đó được đăng ký dưới tên Alan Gillespie, cha dượng của Lauren.

Grace xem đồng hồ. Cha mẹ của Lauren sẽ đến trong một giờ nữa. Có lẽ Alan sẽ đi cùng họ. Khi đó, cô sẽ có thể hỏi anh ta về chuyện này. Có thể chẳng có gì - chỉ là cách anh ta dạy con. Hoặc cũng có thể có gì đó...

Sau đó, Grace đi tìm Perry và họ cùng đi tìm Jason Tranter. Họ tìm thấy một lớp học, nơi họ có thể hỏi anh ta vài câu.

Từ thái độ bồn chồn và làn da nhợt nhạt của anh ta, Grace có thể thấy rằng Tranter đang lo lắng.

"Có tin gì mới không?" Anh ta hỏi, lông mày nhíu lên.

Grace lắc đầu. "Vui lòng ngồi xuống." Cô chỉ vào một chiếc ghế. "Chúng tôi có chút thắc mắc và muốn hỏi anh vài câu."

“Vâng, tất nhiên rồi.”

Grace tiến đến trước mặt anh ta và ngồi xuống, Perry đứng bên cạnh cô.

Jason vỗ hai tay vào nhau và đặt chúng xuống bàn. Anh ta nhìn họ và nuốt nước bọt. Grace tự hỏi liệu còn điều gì khác khiến anh ta lo lắng ngoài việc họ muốn nói chuyện với anh ta lần nữa không. Một số người cảm thấy kinh hãi khi nghĩ đến cảnh sát, bất kể họ có làm gì sai hay không. Đó là sức mạnh của người có quyền, cộng với sự nghiêm trọng mà cảnh sát thường trưng ra trước khi nói chuyện với ai đó.

“Đồng nghiệp của tôi, điều tra viên Wright, đã nói chuyện với cặp sinh đôi Courtney và Caitlin Piggott hôm qua,” Grace nói, “cùng với một số học sinh khác. Vài người trong số đó đã nhắc đến việc Lauren Ansell có chút tình cảm với anh. Anh có thể cho tôi biết về chuyện đó không?”

Ánh mắt của Jason thoáng toát lên vẻ ngượng ngùng. “Chỉ là do hormone thôi, không còn gì khác.”

“Anh có chắc không?”

“Tất nhiên rồi! chỉ bởi vì tôi là giáo viên và thân thiện với các em học sinh nhỏ tuổi nên cô nghĩ tôi là kẻ *biến thái* sao?”

“Tôi chưa bao giờ nói vậy.” Grace nhìn anh ta. “Tôi phải xem xét mọi tình huống một cách công tâm nhất.”

“Vậy thì đừng có tin lời chúng! Tôi chẳng liên quan gì tới...”

“Lúc nào anh cũng dễ nổi nóng như vậy sao?” Grace hỏi.

“Phải, khi tôi bị đổ lỗi vì điều gì đó mà mình không làm. Và đừng

có đánh đồng theo kiểu nếu giờ tôi đang tức giận, tôi hẳn cũng đã tức giận khi nói chuyện với Lauren và bóp cổ em ấy!” Anh ta đứng dậy nhanh đến mức khiến chiếc ghế mình vừa ngồi kêu rin rít trên sàn. “Cô đã thấy những đứa trẻ đó cư xử thế nào với tôi đêm qua, và quan trọng hơn, tôi đã cư xử thế nào với chúng rồi đấy.”

“Tôi đã thấy anh biến mất trong khoảng mười phút.”

“Tôi đã ra xe! Rồi tôi đã quay lại - hẳn là khi đó cô đã thấy tôi chứ, khi mà cô theo dõi tôi sát sao đến vậy?”

Grace nhìn chăm chăm vào anh ta. “Tôi đâu có theo dõi anh cả đêm,” cô nói. “Có thể tôi đã bỏ lỡ gì đó.”

“Bình tĩnh lại chút đi,” Perry chen ngang. “Không có ai buộc tội gì anh hết, Jason ạ.”

Jason đứng yên một lúc cho đầu nguội bớt. Rồi anh ta cắn môi trong lúc nhìn ra cửa sổ.

“Tôi không hại ai cả, được chứ? Lauren là một cô gái ngọt ngào và đúng vậy, có thể em ấy có chút tình cảm với tôi, nhưng điều đó chỉ xuất phát từ một phía. Đó là trách nhiệm của tôi.”

Grace nhún vai với vẻ khinh khỉnh. “Được rồi,” cô nói, tạm cảm thấy hài lòng. “Tôi sẽ cho người đến lấy lời khai của anh trong hôm nay.”

Khi Jason đã đi khỏi, cô liếc Perry bằng ánh mắt hối lỗi. Dù đã cố hết sức để không bộc lộ cảm xúc cá nhân, cô vẫn đưa ra kết luận quá vội vàng.

Cô không được để vụ án ảnh hưởng đến mình nhiều như vậy.

Gần một giờ chiều và Grace đang cùng Perry nuốt vội mấy lát sandwich giữa không khí trong lành của sân trường. Đơn vị cảnh sát dã chiến đang hoạt động hết công suất. Grace vừa thấy có người bước vào rồi lại ra khỏi đó cùng một cậu học sinh, trông có vẻ đó là phụ huynh của cậu ta. Ngay cả khi không đặt chân vào trong, cô vẫn có thể hình dung ra cảnh Sam đang làm việc cật lực, làm quen với mọi người và đối chiếu các thông tin.

Cô vừa định nói chuyện với Perry thì chợt phát hiện ra chiếc xe với biển số mà Alma Warrington đã cung cấp cho cô vào sáng hôm đó đang tiến vào bãi đậu xe.

“Nhà Gillespie đến rồi,” cô bảo anh, hất đầu về phía họ. “Tôi hy vọng cánh báo chí đã xong việc với họ.”

“Tôi không chờ đợi chuyện đó đâu.” Perry cuộn lớp giấy gói của mình lại và nhét nó vào túi. “Công việc này đau đớn hơn nhiều khi có dính dáng đến trẻ em. Cuộc đời tôi đã hoàn toàn thay đổi khi có Alfie. Cô sẽ không thể hiểu được trừ khi tự mình có con.” Anh ngập ngừng. “Xin lỗi, tôi vô ý quá.”

Grace khẽ cười với anh để tỏ vẻ thông cảm, biết rằng có lẽ mình sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác đó. Dù cô và Matt đã từng

muốn có con trước khi anh được chẩn đoán mắc bệnh, giờ cô không chắc liệu mình đã quá già hay liệu cô và Simon đã đủ ổn định để xem xét tới chuyện đó hay chưa.

Cả hai cùng quan sát chiếc xe của Alan Gillespie đậu lại. Anh ta rời khỏi xe, theo sau là mẹ của Lauren. Bước ra từ ghế sau là Richard Ansell, cha ruột của Lauren. Kể cả khi nhìn từ xa, trông anh ta vẫn thật thê thảm.

Grace vội dùng khăn giấy lau miệng và tay trước khi bước về phía họ.

Sau khi biết về vụ xung đột giữa anh ta và Lauren, cộng với những mâu thuẫn mà Perry nghe được sau cuộc trò chuyện với cặp sinh đôi nhà Piggott hôm qua, Grace đã bảo Sam kiểm tra kỹ hồ sơ của Alan Gillespie. Họ biết rằng Alan làm việc cho ngân hàng NatWest với tư cách giám đốc quan hệ khách hàng, đồng thời hồ sơ trực tuyến cho thấy anh ta rất say mê golf và thường tham gia các sự kiện từ thiện của địa phương. Nhưng ngoài ra thì chẳng còn gì nữa. Grace cần sắp xếp thời gian, nhưng cô sẽ nói chuyện riêng với anh ta ngay khi có thể.

Dù sao, cô vẫn rất vui vì không phải đến nhà họ vào hôm nay. Chuyện này là vô cùng đáng mừng bởi báo chí hẳn đang vây kín bên ngoài, sau khi câu chuyện đã phủ sóng khắp cả nước. Và cô biết Chánh Thanh tra Jenny Brindley, người đã có mặt cùng đội trong buổi họp báo sáng hôm đó, hẳn đang nóng lòng muốn có một bản thông cáo báo chí khác và kết thúc vụ án càng nhanh càng tốt.

Grace đã nói chuyện với vài nhà báo đang có mặt trước cổng trường từ khi mới đến đây, nhưng không đưa ra bất cứ tuyên bố

chính thức nào. Simon đứng giữa đám đông, lắng nghe nhưng không bắt chuyện với cô. Cô trả lời nhanh các câu hỏi của họ, phần lớn là về cuộc điều tra đang diễn ra và không bình luận gì thêm.

“Các cô đã có thêm tiến triển gì chưa?” Richard Ansell hỏi sau khi cô tự giới thiệu bản thân.

Khi đến gần, Grace có thể chắc chắn Lauren giống ai. Richard có nước da tái và mái tóc vàng ngắn, cô con gái được thừa hưởng đôi mắt của anh ta.

“Lúc này chúng tôi đang phải xem xét nhiều thứ, thưa anh Ansell. Nhưng chúng tôi sẽ thông báo cho anh ngay khi tìm được gì đó.” Grace chỉ về phía hàng rào. “Mọi người có định ra xem những thứ người ta mang tới để tri ân Lauren không?” Cô nhìn họ một lượt.

“Tôi muốn thấy nơi con bé chết,” Emma nói, giọng ráo hoảnh.

“Anh không nghĩ đó là ý hay đâu, em yêu.” Alan nắm tay vợ mình.

Nhưng Emma vẫn kiên định. “Nó đã chết trong cô độc, Alan, và em... em chỉ cần thấy nơi đó.”

“Tôi có thể bảo ai đó đưa cô đi.” Grace gật đầu, hiểu rõ nhu cầu của cô ấy. “Nếu cô vẫn quả quyết như vậy.”

Ánh mắt của Emma đầy vẻ quyết tâm. Cô ấy có trang điểm nhẹ nhưng trông vẫn vô cùng nhợt nhạt. Một chút màu từ đỉnh hương lộ ra dưới chiếc áo khoác đen của cô ấy. Sau khi đã thấy cách bài trí trong phòng ngủ của Lauren, Grace tự hỏi liệu đó có phải là màu ưa thích của con gái cô ấy hay không.

“Tôi cũng muốn thấy nơi đó, làm ơn,” Richard nói.

“Tôi sẽ ở lại đây.” Alan thọc tay vào túi áo, trông như thể một linh hồn lạc lõng.

Khi Perry dẫn họ đi, Grace đã có được cơ hội mà mình cần. Ngay khi Emma và Richard rời khỏi tầm nghe, cô quay sang phía anh ta.

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Grace chỉ về phía mấy khối nhà của trường.

Trong căng tin, cô lấy đồ uống cho cả hai.

“Đó có phải là một trong các phụ huynh không?” Người phụ nữ ngồi sau quầy hỏi.

Grace ngược lên và thấy một người phụ nữ khoảng ngoài năm mươi tuổi. Cô ấy cũng đã ở đây vào hôm trước. Tấm bảng tên trên ve áo phải nói rằng tên cô ta là Susan.

Grace không xác nhận hay phủ nhận, người phụ nữ tiếp tục hỏi khi thấy cô rót trà vào hai chiếc cốc giấy.

“Thật đáng xấu hổ. Tôi hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra với ngôi trường.”

“Ví dụ như?” Grace tò mò hỏi.

“Ừ thì, tôi hy vọng nó sẽ không bị đóng cửa bởi thảm kịch. Cho đến giờ thì hiệu trưởng đã thu được những kết quả thật tuyệt vời và điều đó sẽ thật khủng khiếp với các học sinh.”

“Tôi chắc chắn là sẽ không như vậy đâu,” Grace nói.

Ít ra thì người phụ nữ này cũng không lo lắng cho bản thân hay công việc của mình.

“Chị đã làm việc ở đây lâu chưa?”

“Cũng được vài năm rồi. Tôi thích nó. Nó khiến tôi trẻ ra, có thể nói là như vậy.” Susan mỉm cười trong lúc lau quỳ. “Thật vui khi được thấy chúng bắt đầu vào học từ lớp bảy và cứ thế lớn lên.”

“Vậy là điều kiện ở đây rất tốt?” Grace dò hỏi.

“Phải, từ khi Nathan... thầy Stiller đến, nó đã thực sự thay đổi. Tôi thực sự vô cùng sững sốt trước những gì đã xảy ra. Cô đã có suy đoán nào về việc đó có thể là ai chưa?”

“Chúng tôi đang tiến hành điều tra.” Grace đưa ra một trong những câu trả lời chung chung.

Cô quay về chỗ Alan và đưa anh ta tới phòng *Game of Thrones*, nơi hiện đang để trống. Cô ngồi xuống bàn đối diện với anh ta.

“Alan, tôi muốn hỏi anh về Lauren,” cô bắt đầu. “Em ấy là con gái riêng của vợ anh, phải không?”

“Phải,” anh ta đáp.

“Hai người có hòa hợp không?”

“Có, tôi nghĩ vậy. Có chuyện gì sao?”

“Tôi không biết gần đây anh và Lauren có tranh cãi gì không?”

“Ồ, liên tục.”

Grace thấy những giọt nước mắt trào ra và anh ta quay mặt đi trong chốc lát.

“Lauren có một tâm hồn sôi nổi, khá quyết đoán nhưng cũng rất điềm đạm,” anh ta nói tiếp khi quay lại phía cô. “Con bé không bao giờ chịu lùi bước trước những ý kiến trái chiều. Nhưng tôi không cho rằng chúng tôi khác với bất cứ cặp cha con nào khác.”

“Em ấy gọi anh như vậy ư?” Grace hỏi.

“Không, con bé gọi tôi là Alan, nhưng nó giống như con gái ruột của tôi vậy. Lauren và tôi tôn trọng Richard. Tôi chẳng bao giờ muốn thay thế vị trí của anh ấy và tôi cũng không muốn con bé nghĩ như vậy. Richard và Emma là cha mẹ của con bé, nhưng tôi luôn cố làm tất cả những gì mình có thể. Tôi nghĩ mối quan hệ của chúng tôi khá tốt.”

“Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Tôi nên nói gì đây?” Lúc này, anh ta rướn người về trước. “Tôi đang bị tình nghi sao?”

“Chúng tôi đã nhận được thông tin về một người đàn ông phù hợp với nhân dạng của anh tranh cãi với Lauren ở ngoài trường vào chiều thứ Hai, một ngày trước khi em ấy qua đời. Anh có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“À. Sáng hôm đó ví của tôi bị mất hai mươi bảng. Đó không phải lần đầu tiên và tôi đã rất bức.” Alan lắc đầu. “Tôi đã xong việc sớm - một cuộc họp mà tôi tham dự đã không kéo dài như dự tính. Trên đường về nhà, tôi quyết định tạt qua trường đón Lauren, nói chuyện riêng với con bé thay vì chờ sự có mặt của Emma. Nhưng con bé bắt đầu hỗn láo với tôi nên tôi đã bảo nó vào trong xe. Nó nói tôi làm nó xấu hổ trước mặt bạn bè và từ chối đi cùng tôi. Vậy nên tôi đã đẩy nó vào ghế sau.”

“Anh *đẩy* em ấy sao?”

“Tôi... tôi đã không thô bạo đến thế. Tôi chỉ tóm lấy tay con bé và mở cửa cho nó vào thôi.”

“Trước đó em ấy đã từng trộm của anh chưa?”

Anh ta gật đầu. “Vài lần. Tôi muốn chấm dứt chuyện đó và cô

biết đấy, mẹ con bé bệnh nó chăm chặp, tôi muốn tự mình giải quyết trước khi nói với Emma.” Anh ta ngẩng lên nhìn Grace. “Tôi hiểu rằng cô có lý do để nghi ngờ, nhưng tôi khẳng định mình chẳng liên quan gì tới cái chết của Lauren hết. Con bé... nó là một đứa trẻ tuyệt vời. Tôi rất tự hào được biết nó.”

Grace ngồi im một lúc, quan sát anh ta. Alan có vẻ thực sự buồn bã. Anh ta nói về Lauren thay vì bản thân, quan tâm đến cảm xúc của vợ và đã cố giữ Lauren tránh xa khỏi rắc rối. Đó là nếu anh ta đang nói thật.

Đã tạm hài lòng, nhưng vẫn chưa vội phán xét, cô để anh ta đi. Khi hồ sơ của Alan đã được nghiên cứu kỹ hơn, họ sẽ có thể loại trừ anh ta, nhưng hiện tại, với việc không có nhân chứng nào khác ngoài Alma Warrington để kiểm chứng lời khai, anh ta vẫn nằm trong danh sách nghi phạm.

Sau khi dành thêm một buổi chiều nữa để nói chuyện với mọi người và kiểm tra các bằng chứng, điện thoại của Grace đổ chuông. Cô với lấy nó và thấy một cuộc gọi từ Simon.

“Chào Grace, em sao rồi?”

“Chào anh. Em mới trở lại với công việc. Anh có cần đi nhờ không?”

Grace luôn đề nghị điều đó, và cả anh cũng vậy, dù cả hai đều có xe riêng. Đôi khi việc đi chung xe sẽ tiện hơn và cô cũng thường dùng xe của đơn vị.

“Không, cảm ơn. Anh đang ở nhà. Anh mới mua ít bánh yến mạch cho Teagan và anh. Anh biết giờ có hơi sớm, nhưng em có muốn ghé qua lấy vài cái mang đi không? Thịt xông khói nướng giòn, đúng như em thích?”

Grace mỉm cười. Nếu có điều gì có thể sưởi ấm trái tim cô, đó chắc chắn là việc nhắc tới món đặc sản của Staffordshire.

Cô kết thúc cuộc gọi bằng cách nói rằng mình sẽ đến chỗ họ khoảng nửa tiếng nữa, trước khi quay về đồn để họp giao ban. Cô có thể âm thầm tìm hiểu xem Teagan hiện cảm thấy thế nào. Perry đã nói chuyện với cô bé vào hôm qua để lấy lời khai của nhân chứng và

cô bé có vẻ chưa nguôi ngoai chút nào. Việc mất đi một người bạn thân chắc chắn đã khiến cô bé bị chấn động vô cùng lớn, dù cô bé không hề muốn chia sẻ điều đó với Grace.

Cô tự mở cửa vào nhà Simon bằng chìa khóa riêng. Mùi thịt xông ừa đến và cô hít một hơi thật sâu, nước miếng ứa ra trên đường đi vào bếp. Simon đang dùng khăn lau khô tay. Trông anh giống như vừa mới tắm xong, khoác trên mình bộ trang phục mà cô thích anh mặc nhất: áo sơ mi trắng và quần bò ống mại.

“Anh thật biết cách tìm đường vào trái tim phụ nữ.” Cô đặt môi lên môi anh. “Giờ thì, bánh yến mạch của em đâu?”

“Anh đang xếp chúng lên đĩa đây. Em có muốn ăn cùng bọn anh không?”

Cô gật đầu. “Miễn là có trà.”

Anh mỉm cười, chỉ vào một chiếc cốc.

“Ôi, anh thật biết làm hư em quá!”

Grace cầm nó lên và đi vào phòng khách. Nhà Simon được bài trí vô cùng đơn giản, khiến cô có cảm giác anh muốn dành ít thời gian ở đó nhất có thể. Chỉ có vài món đồ nội thất thiết yếu, và chúng đều là đồ lắp ghép: một bàn cà phê, chiếc trường kỷ lớn và một bàn ăn nhỏ.

“Chào, Teagan.” Grace mỉm cười. “Hôm nay cháu thế nào?”

“Tốt, cảm ơn.” Teagan tặng cho cô một nụ cười nhạt rồi ngay lập tức quay mặt lại tivi.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm vì trông Teagan cũng có vẻ thoải mái không kém gì bố mình. Nhưng Grace vẫn phải nói gì đó, thay vì cứ

đứng như phỗng ở đó.

“Mọi thứ với cháu giờ hẳn đang khó khăn lắm nhỉ?” Cô chân thành hỏi.

“Cháu đang bị giám sát sao?” Teagan đố lại.

“Tee, thôi nào.” Simon lén liếc mắt với Grace khi anh mang hai đĩa thức ăn ra và đặt chúng trên chiếc bàn dưới cửa sổ chính.

“Cô chỉ tự hỏi mọi thứ thế nào thôi,” Grace nói tiếp, quyết tâm không để bị ngó lơ.

“Mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều nếu cô bắt được thằng điên đã giết bạn cháu!” Teagan òa khóc.

Simon dang tay ra và cô bé lao tới để nhận một cái ôm.

Grace nhăn nhó trong khi Simon xoa lưng con gái mình.

“Cô rất tiếc vì mất mát của cháu, Teagan,” Grace nói, không chắc mình nên nói gì để không khiến cô bé nổi giận.

“Cảm ơn.” Teagan lại ngồi xuống.

Simon giơ một ngón tay lên, biến mất vào bếp trong giây lát và trở ra với một cái đĩa cho chính mình.

“Bố nghĩ giờ con cần phải cảnh giác hơn, Tee ạ.” Anh ngồi xuống đối diện với con gái. “Chúng ta đều biết thanh thiếu niên dễ bị tổn thương đến mức nào, đặc biệt là trước mạng xã hội. Hãy nhớ phải biết chọn bạn mà chơi.”

“Chà, vậy nên con mới bị giam trong nhà.” Cô bé thở dài. “Thật là chán. Quá chán.”

“Con sẽ được an toàn khi ở trong nhà,” Simon nói.

“Bố à, bình tĩnh lại đi!” Teagan với lấy chai nước sốt. “Con đang

ở đây, và con đang an toàn, được rồi chứ? Bố nên lo lắng khi con ở trường thì hơn, sau những gì đã xảy ra với Lauren.”

“Thật ra thì, lúc nào bố cũng lo cho con.”

“Đó là bởi bố làm nghề tường thuật thông tin. Trí tưởng tượng của bố bay xa quá rồi.”

Grace không thể nhịn cười. “Cô xin lỗi, nhưng hai bố con thật giống nhau quá,” cô lên tiếng giải thích cho sự bột phát của mình, hy vọng có thể làm giảm căng thẳng.

Simon cười, nhưng Teagan thì không.

Họ ăn cùng nhau, Simon thỉnh thoảng lại buông cầu đùa.

“Ngon thật đấy.” Grace nói, miệng đầy đồ ăn. “Teagan, cháu có thích mì Ý sốt bò băm không? Cô rất thích...”

“Chỉ có vậy thôi, phải không? Cái chuyện thăm ngẫu hứng này.” Teagan đặt dao đĩa xuống và thờ hất ra. “Làm ơn đừng nói với cháu là cô sẽ chuyển vào nhé.”

“Tất nhiên là không rồi!” Grace la lên.

“Dù sao,” Simon đáp, “bố vẫn để ngỏ khả năng đó trong tương lai.”

Teagan đẩy ghế ra. Cô bé cầm đĩa của mình lên. “Con nghĩ mình sẽ ăn trong bếp.”

“Ngồi xuống, Teagan!” Simon nói.

“Con không muốn dành thời gian với cô ta - điều đó khó nhận ra đến vậy sao?”

“Nhưng...”

Grace đặt tay lên cánh tay anh và lắc đầu.

Khi Teagan rời khỏi phòng, Simon bùng lên.

“Nó không được phép thô lỗ như vậy,” anh la lối, gần như đập mạnh dao dĩa xuống bàn. “Anh thật thấy xấu hổ khi phải làm bố nó.”

“Con bé hiện đang phải trải qua quãng thời gian khó khăn. Nó đã mất bố và giờ lại mất thêm một người bạn nữa.”

“Anh đã chết đâu.” Simon mỉm cười trước câu đùa của chính mình.

“Anh biết ý em là gì mà.” Grace cũng đặt dao dĩa xuống. “Em không biết phải làm sao để giành được thiện cảm của con bé nữa,” cô thừa nhận. “Nhưng em sẽ không ngừng cố gắng. Vậy có được không?”

Anh đưa tay ra và siết chặt tay cô. “Vớ anh thì quá ổn.”

“Em không định làm con bé sợ, nhưng nó cần được cảnh báo. Con bé rất hiếu động, em biết. Và hai người đã chăm sóc con rất tuyệt vời. Nhưng bọn em đang có một cô gái trẻ bị sát hại và chuyện đó khiến em rất buồn, chỉ vậy thôi. Đám thanh niên cứ tự cho mình là bất khả chiến bại.”

“Phần lớn đều thích phá luật. Anh biết, bởi anh cũng từng như vậy mà.”

“Em nghĩ anh nói đúng. Dù sao thì, hồi nãy em cũng đã không phải với Teagan.”

“Đó là bởi con bé muốn độc chiếm anh.” Simon cười toe. “Anh không thể làm giảm sức hấp dẫn của mình với phụ nữ được.”

“Đừng tự tăng bốc mình nữa đi!”

Điện thoại của Grace rung lên. Chỉ là một tin nhắn, nhưng nó

báo hiệu giờ nghỉ giải lao của cô đã kết thúc.

“Em phải đi rồi.”

Simon rướn người qua và nắm lấy tay cô. “Chỉ cần em bắt được thằng khốn đã làm chuyện này thôi.”

Teagan đang nói chuyện với Sophie qua FaceTime trong phòng ngủ.

“Tớ không thể chịu được việc cô ta cứ lảng vảng quanh bố,” cô thì thầm, biết rằng tường rất mỏng. “Tớ còn không muốn cô ta chuyển tới sống chung.”

“Bình tĩnh đi, Teagan. Cô ấy đâu có tệ tới vậy,” Sophie đáp.

Đôi mắt Teagan mở to đầy hoài nghi. “Cậu không biết tớ đang phải đối mặt với những chuyện gì đâu.”

“Ví dụ như?”

“Như... như...” Teagan ngáp ngừng, nhận ra rằng mình đã phản ứng quá mức. Cô ngồi xuống giường. “Vậy, tối nay cậu định làm gì? Vẫn định giữ bí mật sao?”

“Có lẽ vậy.”

Cô thở dài. “Cậu sẽ ra ngoài, phải không?”

Có tiếng cười khúc khích khe khẽ. “Có lẽ vậy.”

“Cậu định đi đâu?”

“Tớ không thể nói cho cậu biết được.”

“Tại sao? Cậu xấu hổ vì người mình đang hẹn hò ư?”

“Không!”

“Vậy thì hãy nói cho tớ biết anh ta là ai! Đi mà.”

“Tớ thích làm gì kệ tớ.”

Teagan giận dữ, cảm thấy như mình đang bị coi thường.

“Tớ vẫn không thể tin được là Lauren đã chết, Tee ạ.”

“Đừng có đánh trống lảng! Nhưng cậu nói đúng, tớ cũng vậy.”

“Cậu đã đọc về lễ tưởng niệm trên Facebook chưa? Caitlin đã tạo một sự kiện cho nó. Sẽ có cả đồng người ở đó.”

“Tốt hơn là tớ có thể tới!” Teagan la lên, rồi nhận ra mình đang trẻ con đến mức nào và hạ giọng xuống. “Giờ tớ rất sợ phải xem Facebook của Lauren, nhưng tớ hy vọng ông bà già của cậu ấy sẽ không khóa nó.”

“Họ có thể sẽ làm thế, tớ nghĩ vậy.”

“Cậu có thấy mấy bức ảnh mà Lewis và Joel chia sẻ không? Phần lớn trong đó cũng có mặt chúng ta.”

“Ờ, tớ đã lưu lại mấy tấm.”

“Tớ cũng vậy.” Teagan cau mày. “Cậu đang làm gì thế?”

“Chuẩn bị.”

“Chà, trong lúc còn nói chuyện với tớ thì đứng yên đi. Cậu cứ đi đi lại lại làm tớ chóng mặt quá.”

“Xin lỗi, nhưng tớ đang rất phấn khích.”

“Cậu không thể nói cho tớ biết tên của anh ta sao?”

“Không.”

Teagan nghe thấy tiếng cửa mở ngoài hành lang. “Tớ phải đi rồi, Soph. Tớ sẽ WhatsApp cho cậu sau. Mai gặp lại.”

“Gặp sau, cưng.” Sophie tặng cho cô một nụ hôn gió và ngắt cuộc gọi.

Teagan buông iPad ra và nằm xuống giường. Có tiếng gõ cửa và bố cô mở nó ra.

“Con không được phép thô lỗ với Grace như vậy, Tee ạ,” Simon nói, vẫn đứng trên ngưỡng cửa. “Con phải quen dần với việc một ngày nào đó bố và cô ấy có thể sẽ gắn bó với nhau - nếu không phải cô ấy thì cũng sẽ là ai đó. Mẹ con cũng đã đi bước nữa rồi đấy thôi.”

Teagan cảm thấy ngượng ngùng. Cô biết bố nói đúng, nhưng có một điều chắc chắn: Cô không muốn dọa các chàng trai chết khiếp vì bố cô đang hẹn hò với một cảnh sát, và cô sẽ không nói với bố *điều đó*.

Simon mỉm cười với cô. “Bố biết sẽ rất khó khăn, nhưng hãy cố thêm chút nữa trong lần tiếp theo cô ấy tới đây. Vì bố, nhé?”

“Được rồi, bố à,” Teagan nói, biết rõ rằng mình sẽ không thay đổi, nhưng ít ra thì điều đó cũng khiến ông ấy vui.

Diane Waybridge tắt máy tính và với lấy chiếc áo khoác đang treo trên lưng ghế.

“Tối nay với tôi thế là xong,” cô bảo người đồng nghiệp, Rita.

“Cô có kế hoạch gì hay ho cho phần còn lại của buổi tối không?” Rita hỏi, tay vẫn gõ liên tục trên bàn phím.

“Tôi có cả một núi đồ cần đem ủi. Tôi sẵn sàng vứt hết chúng để có thể ngồi xuống với một ly rượu vang và xem mấy bộ phim truyền hình dở ỏi.” Diane đảo mắt. “Thật là làm việc vất như trâu vậy.”

“Mấy thằng nhóc nhà tôi đang khoảng tuổi vị thành niên hồi tôi bằng tuổi cô.” Rita nghiêng đầu qua màn hình để có thể thấy Diane. “Trời ạ, tôi cũng không chắc khi đó hay bây giờ thì chúng phiền phức hơn nữa! Chúng vẫn cứ liên tục *Mẹ ơi rồi Mẹ à rồi Mẹ, con có thể không?*”

Diane cười toe. “Thực ra thì chúng ta yêu chuyện đó.”

“Không, thực ra chúng ta không hề.”

Diane với lấy túi xách, thả điện thoại di động vào trong rồi đứng dậy. Cô lần tìm chìa khóa xe trong túi áo khoác, chúc mọi người ngủ ngon và rời khỏi tòa nhà.

Diane đã làm việc tại Công ty Môi giới bảo hiểm Smithfield từ

sau khi kết thúc kỳ nghỉ thai sản bốn năm trước, sau khi có một cặp sinh đôi. Cô nghĩ mình sẽ trở thành một bà nội trợ vĩnh viễn, thậm chí còn cảm thấy tự hào vì điều đó, nhưng khi bọn trẻ được một tuổi, cô nhớ công ty, lịch trình và muốn có nhiều hơn thế. Rồi cô bắt đầu làm công việc bán thời gian này: ba đêm một tuần từ bốn đến chín giờ chiều, và làm việc cả ngày vào mỗi thứ Bảy thứ ba trong tháng.

Công việc này đủ để giữ tâm trí cô bận rộn, và cô thích sự thoải mái cũng như nề nếp của nó. Phần lớn cộng sự của cô đều rất tuyệt vời và cô có thể vui cười thoải mái với họ. Trên thực tế, điều duy nhất khiến cô cảm thấy không thoải mái là khối lượng bánh khổng lồ phải tiêu thụ vì có quá nhiều sinh nhật.

Cô băng qua đường và bắt đầu hành trình rời khỏi Hanley để tới chỗ xe của mình. Nó đang nằm trong một khu đất hoang được dùng làm bãi đậu xe tạm thời trên đường Century, nhờ đó cô không phải mất phí gửi xe mỗi ngày. Đó không phải một nơi lý tưởng gì, nhưng việc đi bộ thực sự hữu ích với cô.

Cô đi tắt qua đường ray và cuốc bộ dọc con đường, mỉm cười rạng rỡ khi nhớ lại cuộc trò chuyện với Rita. Cô rất mừng vì đã được cha mẹ - họ sống gần nhà cô - giúp đỡ rất nhiều. Cặp sinh đôi đang lớn quá nhanh.

Cô biết mình thật may mắn khi có thể dành nhiều thời gian ở bên chúng, dù hai đứa trẻ vẫn thường xuyên thử thách sự kiên nhẫn của cô. Một số bậc cha mẹ hầu như còn chẳng bao giờ gặp mặt con mình, bởi họ quá bận rộn làm việc để chu cấp cho chúng. Bởi chồng cô, Steve, là giám đốc khu vực cho một công ty kinh doanh máy tính lớn, nên họ có một cuộc sống đủ đầy, dù điều đó khiến cô không

được gặp anh nhiều như mong muốn.

Cô cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên khi nhớ lại những gì họ đã làm vào đêm hôm trước. Họ cùng thưởng thức một chai rượu vang và chuyện này dẫn đến cảm hứng cho chuyện khác. Trước khi cô có thể phản kháng, anh kéo cô ra sau vườn và họ đã làm tình trên bãi cỏ. Trời lạnh cóng và ẩm ướt, họ đã cười rất nhiều trong lúc cố gắng giữ im lặng để không khiến hàng xóm chú ý.

Cô bước tới chỗ xe của mình và mở cốp sau ra. Khi đang xếp đồ vào trong, cô chợt nghe thấy tiếng ai đó hét lên sau lưng.

“Xin lỗi. Cho tôi hỏi đường tới công viên Festival?”

“Vâng, nó nằm ở...”

Có tiếng ồn ở bên phải cô. Diane quay lại và thấy ai đó đang lao đến chỗ mình, đầu đội mũ trùm. Kẻ đó nắm lấy cánh tay cô.

“Này,” cô phản kháng, cố gắng giằng tay ra.

“Ngậm miệng lại.” Một bàn tay vút qua mặt cô.

Diane hét lên khi bị kéo về xe của mình, nhưng một cú đấm thẳng vào mũi đã khiến mắt cô hoa lên. Máu chảy xuống miệng khiến cô bị nghẹt. Trước khi có thể phản ứng, cô đã bị đẩy vào trong cốp, phần nắp đóng sập xuống khiến mặt cô bị ép vào lớp thảm xù xì.

Mùi máu ngập tràn xung quanh cộng với vị của nó trong miệng khiến cô cảm thấy buồn nôn. Chẳng có đủ không gian để quay người, cô đập mạnh người xuống sàn cốp. Cô nghe tiếng cửa xe mở ra, rồi sàn xe hạ xuống và, sau vài giây, nó lao vút đi.

Diane tiếp tục đập. “Cứu với! Làm ơn! Thả tôi ra!”

Nhưng dưới tiếng gầm rú của động cơ, chẳng ai nghe thấy cô

hết.

Grace đang ngồi bên bàn làm việc. Đã là chín giờ tối và mặc cho lời kêu gọi của các phương tiện truyền thông, vẫn chưa xuất hiện bất cứ bước ngoặt nào về cái chết của Lauren Ansell. Cô không muốn cả đội nhận ra mình đang thất vọng đến mức nào khi chẳng có bất cứ đầu mối nào về vụ sát hại cô gái trẻ.

Lauren có vẻ là một thiếu nữ rất được mến mộ. Hoạt động cuối cùng của cô bé diễn ra tại trường, cùng rất nhiều học sinh khác. Nhóm bạn gái của cô bé có vẻ cũng khá hiền lành, và chàng trai trong tấm ảnh mà cô bé từng hẹn hò trong một kỳ nghỉ đang ở nước ngoài vào thời điểm xảy ra vụ án mạng.

Ai lại muốn giết cô bé cơ chứ?

Grace không hề ngạc nhiên khi biết Teagan là bạn thân của Lauren. Dù cô và Teagan không được hòa thuận cho lắm, đôi khi cô vẫn thấy một Teagan đầy tươi trẻ đúng như lứa tuổi của mình mỗi khi cô bé không ở cạnh cô. Cô từng bắt gặp cô bé cười với Simon, kể những câu chuyện đùa, xem một đoạn clip ngớ ngẩn trên điện thoại. Cô cũng đã thấy cô bé vẫy tay điên cuồng khi được mẹ đến đón.

Grace hy vọng một ngày nào đó Teagan có thể chấp nhận mình, dù cô biết điều đó sẽ không thể đến trong một sớm một chiều.

Teagan đã không còn thường xuyên cố ý buông ra những bình luận xúc phạm như trước và cũng thôi phớt lờ khi được Grace bắt chuyện. Nhưng Teagan cũng không bắt chuyện với cô, hỏi xem cô cảm thấy thế nào hay cô có muốn cùng xem những đoạn clip ngớ ngẩn trên điện thoại không. Khá là đau, nhưng cô chỉ mỉm cười và bỏ qua. Grace hiện không gặp cô bé nhiều lắm nên chuyện đó không là vấn đề, và cô cũng không định nghiêm trọng hóa nó. Miễn sao nó không khiến Simon phiền lòng.

Cả đội vẫn đang tất bật xung quanh cô, liên tục nói chuyện với nhau cũng như qua điện thoại. Perry và Frankie đang kiểm tra lại các hoạt động vào buổi sáng, trong khi Sam cùng đội công nghệ đang đối chiếu lại các thông tin thu được từ chiếc điện thoại đã bị bẻ khóa của Lauren, hy vọng sẽ tìm thấy gì đó.

Cô đứng dậy và đi gom những chiếc cốc, sau đó nhìn về phía Nick - vẫn đang ngồi trong văn phòng riêng.

“Làm một cốc chứ, Nick?” Cô hét lên.

Ông giơ ngón cái lên, mắt vẫn không rời khỏi màn hình. Grace biết ông đang bận soát lại bản thông cáo báo chí tiếp theo của mình lần cuối, thứ sẽ được lên sóng vào sáng mai.

“Có gì mới mà tôi cần biết không?” Ông hỏi khi cô đặt chiếc cốc lên bàn ông vài phút sau.

“Vẫn chưa?”

Nick thở dài. “Tôi không thể ngừng nghĩ về cô bé tội nghiệp ấy được. Đã lâu lắm rồi mới có một vụ khiến tôi bị chấn động mạnh đến thế.”

“Hẳn là do tuổi của cô bé,” Grace phỏng đoán. “Mười sáu, vẫn

còn quá trẻ.”

“Và cả sự lo lắng nữa.” Nick chỉ vào bức ảnh chụp hai cô bé được đóng khung trên bàn. Đó là hai cháu gái của ông, Rose và Lucy. “Tôi biết chúng mới chỉ mười với mười một tuổi, nhưng nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với chúng, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

Grace cầm bức ảnh lên. Đó là hai cô bé xinh đẹp, và dù giờ không phải lúc để mỉm cười, nhưng chúng đang bấu môi theo cái cách mà Grace chắc chắn rằng sau này sẽ khiến chúng hối hận. Chúng giống nhau đến mức có thể bị nhầm là chị em sinh đôi. Nhưng dù sao, trang điểm đậm như vậy ở tuổi đó vẫn là hơi quá.

“Nhắc lại cho tôi xem chúng sống ở đâu trong thành phố nào?” Grace hỏi, đặt khung ảnh trở lại bàn.

“Chúng đã chuyển tới Stafford từ hai năm trước.” Một email được gửi tới và Nick rướn người về trước. “Nathan Stiller. Sẽ có một buổi cầu nguyện cho Lauren vào lúc bảy giờ tối mai. Thêm vào đó, trường sẽ mở cửa trở lại vào chiều mai. Anh ta muốn có ai đó tham dự buổi lễ.”

Grace cười. “Chúng sẽ là nhiệm vụ của tôi, nhỉ?”

“Buổi lễ, đúng vậy.” Nick vẫn không rời mắt khỏi màn hình. “Tôi muốn cô có mặt ở lễ tưởng niệm.”

Diane Waybridge đập mạnh tay vào khung xe khi họ lái dọc theo con đường mà cô không thể nhìn thấy. Mỗi khi chiếc xe giảm tốc độ, cô lại đập tay nhanh gấp đôi.

“Cứu!” Cô hét lên. “Cứu tôi!”

Nhưng nhạc trong xe đã được mở lớn cho đến khi họ lại tiếp tục di chuyển. Cô khóc nức nở. Chẳng có ai nghe thấy cô cả. Thật vô vọng.

Sự hoảng loạn dâng lên, bầu không khí ngột ngạt bủa vây lấy cô khi những câu hỏi “Chúng là ai?” và “Chúng muốn gì?” bắt đầu xuất hiện. Cô chỉ thấy một, nhưng cô chắc chắn rằng chúng có hai người. Có phải cô chỉ bị nhét vào trong xe của mình một cách ngẫu nhiên? Có phải chúng đã rình ở bãi đất trống để đợi một người bất kỳ quay lại và số phận đã khiến cô trở thành người đó?

Hay cô đã bị bắt cóc để đòi tiền chuộc? Thu nhập của chồng cô cao hơn mức trung bình của vùng này, nhưng họ không hề giàu có. Dù vậy, nếu có thể đoàn tụ với gia đình thì cô sẵn sàng để chúng lấy hết từng xu mà họ có.

Liệu chúng có làm hại cô không? Liệu có phải Steve đã chọc giận ai đó hay không? Bởi cô chắc chắn rằng mình chưa từng làm thế.

Tất cả những câu hỏi này chạy qua đầu cô khi họ tiếp tục di chuyển. Cô đã mất đi khái niệm về thời gian - họ đã đi một phút, năm phút hay nửa giờ? Liệu thời gian đang chậm chạp trôi đi hay đồng hồ của cô đang đếm ngược?

Cô cố không nghĩ về việc chúng đang đưa mình tới đâu, chúng sẽ làm gì với cô khi chiếc xe dừng lại.

Liệu cô có nên chống trả bằng nắm đấm hay không? Cô không phải một chiến binh, nhưng cô sẽ tự vệ nếu cần thiết. Nhưng tình thế hai đánh một thì quả là bất lợi. Cả hai có thể lao vào trong lúc cô vẫn

đang nằm trong cốp xe và cô sẽ không thể thoát ra được.

Dừng lại!

Cô đang vô cùng hoảng loạn. Cô ước gì mình đã chú ý hơn đến những hướng dẫn tự vệ mà cô đã đọc trên báo suốt bao năm qua. Cô phải giữ được sự tỉnh táo cho đến khi biết chuyện gì đang xảy ra.

Con đường bên dưới cô bắt đầu trở nên gập ghềnh. Cô bị đập đầu khi bánh xe lao xuống một ổ gà rồi lại trồi lên mặt đường. Rồi chiếc xe dừng lại. Có một khoảnh khắc im lặng khi cô nín thở, căng tai lắng nghe. Cô chẳng nghe thấy gì.

Liệu có ích gì khi hét lên mà chẳng biết mình đang chống lại cái gì không? Chúng có thể sẽ lái đi nếu cô quá ồn ào.

Cô quyết định giữ im lặng, toàn thân run rẩy khi các dây thần kinh của cô bắt đầu bị kích động. Cô thầm cầu nguyện khi cửa hậu được nâng lên. Phải mất vài giây thì mắt cô mới chấp nhận được thực tế rằng bên ngoài trời cũng đã tối.

Cô thấy mình đang ở giữa rừng.

Cô không nhận ra bất cứ đặc điểm nào của chúng.

Đứng trước mặt cô là hai bóng người, cả hai đều đội mũ trùm đen - một người cao hơn người kia vài inch. Chúng đều mặc đồ đen.

“Các người muốn gì?” Cô hỏi, răng nghiến chặt lại khi nói. “Tôi có thể đưa các người tiền.”

Kẻ đứng gần hơn nắm lấy cổ tay cô, kéo cô ra và ném cô xuống đất.

“Thôi nào, bà chị, chắc chắn là chị có thể chống trả tốt hơn chứ?”

Diane biết mình thực sự đang gặp rắc rối khi cả hai tên cùng cười phá lên. Lớn tiếng và khản đặc, theo đánh giá của cô. Mắt cô lướt từ tên này sang tên kia, rồi đảo xuống dưới đất để tìm xem có gì để làm vũ khí được không.

Dùng cả hai tay hai chân, cô bò về phía một đồng gạch xây nhà. Nhưng một trong hai kẻ bắt cóc đã túm lấy chân và lật ngửa cô ra. Cô nắm chặt tay lại và vùng lên, chân đá điên cuồng. Nhưng hai tay cô đã bị giữ lại và một tên ngồi đè lên cô, ghì chặt người cô xuống.

Khi đôi tay đeo găng lướt qua cổ, cô không thể ngăn được những giọt nước mắt tuôn rơi.

Trong im lặng, cô thầm cầu nguyện sẽ được gặp lại gia đình. Trong thâm tâm, cô biết rằng điều đó sẽ không xảy ra.

Đêm đã về khuya. Cô nhìn xuống gã đàn ông đang nằm trên giường của mình, cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân.

“Em bỏ cuộc.” Cô chửi bới ầm ĩ. “Em không tin!” Những giọt nước mắt giận giữ trào ra trong mắt cô.

Gã đặt tay lên chân cô. “Em không sao chứ?”

“Em ổn.” Cô lau những giọt nước mắt đang rơi. “Em giận chính mình, vậy thôi. Em xin lỗi. Em đã làm anh thất vọng rồi.”

“Không, ổn cả mà.” Gã kéo cơ thể trần trụi của cô vào lòng. “Lần tới em sẽ làm được. Khi đã có kinh nghiệm rồi thì mọi thứ sẽ dễ hơn.”

“Có lẽ vậy.”

“Và ít ra em cũng đã cố gắng.” Gã nâng cằm cô lên để cô có thể nhìn thẳng vào mắt mình.

Cô mỉm cười. “Em không thể chờ cho đến khi được thử lại.”

Gã nhăn mặt tránh khỏi cô. “Lần sau là tới lượt anh.”

“Anh chắc chứ?”

“Ờ, đúng vậy.”

Cô kéo gã nằm lên người mình và hôn, thọc lưỡi sâu vào miệng

gã.

“Em muốn anh. Ngay bây giờ,” sau đó cô thì thầm, đưa tay xuống dưới.

Cô nhìn sâu vào trong mắt gã - cô thấy cả sự phấn khích lẫn nguy hiểm. Chúng phù hợp với những gì cô cảm thấy.

Cô hôn gã lần nữa, biết rằng mình đang sở hữu một người đúng như mong muốn của bản thân. Cô cười thầm: nó thực sự giống như việc lấy kẹo từ tay em bé vậy.

Thứ Sáu

Đã năm rưỡi sáng. Grace đang chạy bộ trên máy, cố gắng hoàn thành quãng đường ba dặm. Cô không thể ngủ lại được, tâm trí tăng động của cô đặt ra đủ loại câu hỏi khi chuẩn bị cho ngày mới.

Hôm nay, chiến dịch Middleport sẽ đưa cô trở lại ngôi trường đó. Sau khi đóng cửa từ hôm thứ Ba, họ sẽ mở cửa trở lại vào lúc một giờ chiều. Nathan Stiller nghĩ tốt nhất là nên mở cửa lại vào chiều thứ Sáu, và sau một tuần họ sẽ quay về với nề nếp thông thường, dù điều ấy nghe có vẻ thật khó khăn và tàn bạo. Bên cạnh đó, trường có rất nhiều phụ huynh đơn thân và có thu nhập dưới mức trung bình, một số còn phải làm thêm giờ. Anh ta tin rằng con cái họ cần được có mặt tại đây.

Nghe có vẻ thật lạ lùng, nhưng Grace hoàn toàn hiểu được tầm quan trọng của nó. Những điều thường nhật sẽ giúp tạo dựng nề nếp. Những tiết học sẽ giúp mọi người quên đi chuyện đã xảy ra.

Cô giảm tốc độ của máy chạy và nhắm chặt mắt để xua đi hình ảnh vừa lóe lên trong tâm trí. Khuôn mặt của Lauren, với đôi mắt chết chóc nhìn chăm chăm vào hư vô. Cô gái ấy sẽ không bao giờ được trải nghiệm cảm giác của công việc hay trường đại học, của đám

cưới, của việc được bế đứa con đầu lòng trên tay. Thậm chí cả sinh nhật tuổi mười tám cũng không. Thật đau lòng khi phải chứng kiến một cuộc đời kết thúc ở độ tuổi trẻ như vậy. Grace không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân. Điều đó chỉ càng khiến họ cảm thấy trách nhiệm và khao khát phải tóm cổ tên khốn đã tước đi những ước mơ và hy vọng của Lauren khỏi bản thân cô bé cũng như gia đình trở nên lớn hơn.

Cô tiếp tục nghĩ về những lần nói chuyện với Alan Gillespie và Jason Tranter. Cả hai đều có điều gì đó khiến cô cảm thấy không hoàn toàn tin tưởng, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc họ là kẻ giết người. Trực giác thì cũng tốt thôi, nhưng cần phải có bằng chứng để chứng minh. Thêm nữa, cả hai đều có bằng chứng ngoại phạm vào thời điểm Lauren bị sát hại. Nhưng cô vẫn để ngỏ khả năng họ đang che giấu điều gì đó.

Cô bước ra khỏi máy chạy và lau mồ hôi bằng một chiếc khăn. Grace sống trong một con ngõ cụt tại Caverswall, nằm ở phía Nam thành phố, và giờ đây khi thời tiết đã trở nên tốt hơn, cô hy vọng mình có thể ra công viên ngoại ô Park Hall và bắt đầu chạy bộ ngoài trời. Cô luôn mong có thể được chạy dưới bầu không khí trong lành, nhưng công việc đã chiếm mất quá nhiều thời gian của cô. Thời gian mà cô nên ngủ thêm thì cô đã ở trên máy chạy bộ và cô sẽ không ra ngoài vào giữa đêm đen, khi mà cả thành phố đều đang chìm trong giấc ngủ, trừ mấy kẻ lập dị.

Liệu có phải một gã lập dị nào đó đã giết Lauren Ansell? Cô tự hỏi điều đó trong lúc nâng một quả tạ tay.

Khi cô bắt đầu tập bắp tay, hình ảnh của cô gái xấu số lại xuất

hiện. Cô cố xua nó đi bằng cách nhớ về bức ảnh trường học mà Emma Gillespie đã trao cho họ, hình ảnh của một cô gái mười sáu tuổi rạng rỡ và hạnh phúc.

“Bọn cô sẽ tìm ra kẻ đã sát hại cháu, Lauren ạ,” cô nói giữa những nhịp thở. “Cô hứa đấy.”

Grace đang chuẩn bị tới chỗ làm thì điện thoại reo lên, ngay khi vừa quá bảy giờ. Cô cố gắng rút nó ra khỏi túi trong lúc xoay xở để khóa cửa. Tên của Nick xuất hiện trên màn hình.

“Tôi đang tới đây,” cô nói trước khi ông có cơ hội lên tiếng.

“Chúng ta lại có thêm một thi thể nữa, Grace ạ.”

“Nam hay nữ?” Cô nín thở chờ đợi câu trả lời của ông.

“Nữ, còn trẻ, tóc vàng. Khoảng hai lăm đến ba mươi tuổi.”

“Ôi, không.” Vai cô rũ xuống, đồng thời tay đưa lên day sống mũi.

“Một người đưa chó đi dạo đã báo án. Cô ấy được tìm thấy ở ngoài công viên Trung tâm, khoảng ba mươi phút trước.”

“Tôi sẽ đến đó nhanh nhất có thể.”

Grace ngắt máy và lao vào xe, tim cô đập thành thịch trước suy nghĩ lại có thêm một nạn nhân nữa. Cô muốn hỏi Nick chi tiết hơn, nhưng đồng thời cũng biết rằng mình phải tận mắt kiểm chứng càng sớm càng tốt. Công viên Trung tâm cách đây gần sáu dặm. Cô có thể tới đó trong khoảng hai mươi phút nếu giao thông không quá tệ.

Trong lúc ngoái ra sau nhìn đường và cài số lùi cho xe, cô đột

nhiên cảm thấy rùng mình. Hai vụ giết người chỉ trong một tuần là không tốt.

Thật sự không tốt chút nào.

Công viên Trung tâm là một khu đất rộng lớn trống trải ở trung tâm thành phố. Nằm tại vùng ngoại vi của Hanley, đây là địa điểm ưa thích của những người dắt chó đi dạo, trượt ván, đạp xe, từng em bé đứng bên bờ hồ cho vịt ăn cùng cha mẹ và cả người đi bộ nói chung. Hôm nay, lối vào trên đường Hanley được chằng dây, xe cảnh sát đã có mặt, các sĩ quan đã được bố trí và những dải băng bảo vệ hiện trường pháp y phía đằng xa.

Grace giơ thẻ cảnh sát ra cho một sĩ quan mặc đồng phục làm nhiệm vụ giám sát những người ra vào. Thanh chắn được nâng lên và cô lái xe qua. Cô nhận ra xe của Nick ngay lập tức. Perry đã đến trước cô, xe của anh nằm ngay cạnh đó.

Một chiếc xe cứu thương đang đợi, sẵn sàng thực hiện nhiệm vụ bất cứ lúc nào. Người đàn ông trung niên ngồi trên bậc lên xuống của xe, chú chó Border Collie nằm cuộn tròn dưới chân anh ta. Đó là người đã tìm thấy thi thể, Grace nghĩ vậy, dựa vào cách anh ta ôm ngực và cúi đầu như thể không sao tin nổi. Với cô thì việc xem các nạn nhân chỉ như một phần của công việc là điều hết sức khó khăn, và thật khó hình dung cảm giác của một công dân bình thường. Ít ra thì cô đã được huấn luyện để đối phó với những tình huống thế này -

dù việc đào tạo thật khó để đáp ứng mọi tình huống.

Và mọi thứ càng trở nên khó khăn hơn vì tuổi của nạn nhân. Họ càng trẻ thì nỗi đau lại càng lớn. Vụ tấn công càng tàn bạo, cảm xúc của cô lại càng dữ dội.

Cô không ngừng tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô gái đó trong lúc khoác lên mình bộ đồ pháp y. Rồi cô đi về hướng dải băng bảo vệ hiện trường mà mình đã thấy trước đó.

Những câu hỏi cứ bủa vây ngay cả trước khi cô trông thấy thi thể. Tại sao vụ án mạng tiếp theo lại xảy ra gần vụ trước đến vậy? Tại sao hung thủ không cố gắng che giấu thi thể? Và họ đang tìm kiếm cùng một người, hay kẻ khác đã bắt chước vụ án mạng đầu tiên sau khi được biết chi tiết về cái chết của Laurel Ansell? Liệu hai vụ tấn công trong thành phố có phải do hai kẻ khác nhau thực hiện hay không? Điều đó hiếm khi xảy ra, nhưng lúc này thì chẳng điều gì có thể khiến cô ngạc nhiên được nữa.

Dù họ đã tìm thấy gì, Grace cũng biết rằng họ phải cắt cử thêm người để kiểm chế sự hoảng loạn sau khi báo chí phát hiện ra đã có thêm một phụ nữ nữa bị giết. Và cả để cảnh báo mọi người, bởi rất có thể hai sẽ dẫn đến ba, nhất là khi chúng xảy ra gần nhau thế này.

Cô bước vào trong lều để tìm gặp các đồng nghiệp.

“Chào buổi sáng, Grace.” Dave Barnett tặng cho cô một nụ cười trong lúc đang bận khám xét thi thể.

“Chào, Dave,” Grace đáp. “Chào buổi sáng, mọi người. Chúng ta có gì nào?”

“Cô tự nhìn đi.” Nick bước sang một bên để cô có thể bước lại gần.

Nạn nhân đang nằm trên một tấm thảm. Cô ấy đã bị vớt xuống một con mương với rác rưởi đầy xung quanh. Những suy nghĩ về điều có thể đã xảy ra tràn ngập trong tâm trí Grace, nhưng cô vội xua chúng đi. Cô cần đợi đến khi họ biết nhiều hơn - mọi sự phỏng đoán đều là vô nghĩa.

“Cô ấy có tên chứ?” Cô hỏi. “Có giấy tờ gì không?”

“Không hề,” Nick đáp. “Chỉ có những vết bầm trên cổ và mặt. Không có dấu hiệu bị xâm hại.”

“Ồ,” Grace ngạc nhiên. “Điều đó rất quan trọng, ông có đồng ý không?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Thời điểm tử vong?”

Grace liếc qua Dave để tìm câu trả lời trong lúc cúi xuống quan sát rõ hơn. Khoảng mười tiếng trước, theo nhận định của cô.

“Theo ý tôi thì khoảng từ chín giờ tối đến nửa đêm hôm qua.” Dave bước sang bên cho người chụp ảnh pháp y làm việc. “Tôi cho rằng cô ấy đã bị giết ở nơi khác rồi được đưa tới đây. Người ta thường không đi xa mà không mang theo điện thoại di động hay ít ra là chút tiền hoặc thẻ tín dụng. Chúng hẳn là đã bị vớt ở đâu đó.”

“Chúng ta có vụ mất tích nào được báo cáo không?” Nick hỏi.

“Tôi đang kiểm tra,” Perry bảo ông.

Đến lúc đó Grace mới nhận ra rằng anh đang nghe điện thoại. Cô vẫy tay với anh.

Có chút huyền ảo bên ngoài lều và rồi Frankie xuất hiện. Cậu ta giơ ra một túi bằng chứng với thứ gì đó màu hồng ở bên trong.

“Các đồng nghiệp đã tìm thấy chiếc điện thoại.” Frankie đưa nó cho Phó Chánh thanh tra, và ông nhấc chiếc điện thoại ra khỏi túi.

Nick kiểm tra bên trong bao điện thoại bằng da, nơi có một chiếc túi. Bên trong là một tấm ảnh. Với một cái nhú mào, ông đưa nó cho Grace.

“Ôi trời.” Grace nhăn mặt.

Bức ảnh chụp hai đứa trẻ, có lẽ là sinh đôi, cả hai cùng cười tươi trong lúc ôm chầm lấy nhau. Nếu chúng là con của nạn nhân, đây sẽ lại là một vụ khó khăn nữa dành cho cảnh sát.

“Yêu cầu đội công nghệ tìm kiếm tên và địa chỉ của nạn nhân,” Grace bảo Frankie.

“Không cần. Chúng ta đã có báo cáo về một phụ nữ bị mất tích,” Perry nói với họ. “Diane Waybridge - hai mươi chín tuổi và là mẹ của một cặp sinh đôi bốn tuổi. Kết thúc ca làm việc tại Hanley lúc chín giờ tối qua và vẫn chưa thấy về nhà. Người chồng đã báo cáo mất tích vào lúc mười giờ chín phút, khi thấy bãi đất trống mà cô ấy thường đậu xe hoàn toàn trống trải. Tôi cá rằng đây chính là cô ấy.”

Grace bước ra khỏi lều, đứng hít thở không khí trong lành một lúc. Cô có thể thấy trung tâm thành phố ở phía xa. Phía bên trái là hai ngọn đồi lớn mà cô hẳn sẽ thích thú được leo lên trong một ngày rảnh rỗi. Đằng sau họ, con đường lớn đang đưa người lao động tới nơi làm việc và học sinh tới trường.

Cả hai làn đường đều đang rất nhộn nhịp. Đã sắp tới giờ cao điểm. Họ đang ở gần một khu dân cư đông đúc, bao quanh bởi các khối nhà và những căn hộ song lập, cùng một dãy nhà thuộc quyền sở hữu của hội đồng thành phố.

Sẽ có nhiều sĩ quan phải đến gõ cửa từng nhà và thu thập lời khai trong hôm nay. Khu vực tìm kiếm ở đây cũng sẽ rất rộng. Tất cả phải làm việc cật lực để giải quyết hai vụ giết người, đặc biệt là khi chúng có thể có liên quan đến nhau.

Nhưng ở đây rất khác với cánh đồng nơi Lauren Ansell được tìm thấy. Nó không quá trống trải, giúp giảm nguy cơ bị trông thấy. Diane Waybridge hẳn đã bị bắt cóc, các vết bầm trên cơ thể cô ấy cho thấy có lẽ đã có ẩu đả xảy ra.

Lần này *phải* có ai nhìn thấy gì đó chứ.

Điều họ cần xác định càng nhanh càng tốt là thi thể đã được đưa tới đây bằng cách nào, và liệu nạn nhân đã bị giết chính tại hiện trường này hay bị giết rồi sau đó mới được đưa tới đây như Dave đã gợi ý.

Cô hét lên để gọi một sĩ quan. “Anh có thể bắt đầu thu thập lời khai từ dãy nhà của hội đồng được không? Có thể sẽ có người thuê nhà trông thấy ai đó sử dụng lối đi ấy vào đêm qua.”

“Làm ngay đây, thưa sếp.”

Khi anh ta đi khỏi, Grace điểm lại những gì đã biết: hai người phụ nữ bị siết cổ chỉ trong ba ngày, cả hai đều không có dấu hiệu bị xâm hại. Điều đó cho thấy tên sát nhân có thể thuộc một trong ba loại: bị bắt lực, là phụ nữ, hoặc một kẻ lấy việc giết người làm vui.

Với cô, thật khó quyết định đâu mới là thứ tệ hơn.

Trước khi rời khỏi, cô sẽ tự mình đi bộ tới trục đường chính để xem có thể thấy được những gì từ đường Hanley.

Perry bước đến bên cạnh cô. “Chúng ta cần phải tăng tốc.”

“Chúng ta đã bao giờ thả lỏng đâu.” Cô khẽ mỉm cười, dù biết rằng tình hình đã trở nên hết sức cấp bách. “Có lẽ chúng ta đang có thêm một tên giết người hàng loạt nữa, kẻ có thể ra tay bất cứ lúc nào.”

Vẫn đứng bên đường Hanley, Grace đang nói chuyện với Frankie thì Perry vẫy tay gọi cô tới.

“Các sĩ quan đã tới garage nằm trên đường Sneyd. Họ đã tìm thấy vài thứ trên camera an ninh.”

“Đường Sneyd?” Grace chỉ về phía xa. “Có phải nó nằm sau lưng chúng ta kia không?”

Perry gật đầu. “Đó là một tuyến phố đông đúc, nổi khu Sneyd Green với công viên Festival.”

“Và đó là nơi tọa lạc của Ryders Row khét tiếng?” Grace hỏi.

Grace đã đọc về doanh nhân địa phương Terry Ryder, người đã thú nhận giết vợ vào năm 2011. Ryders Row là một dãy hai mươi hai khối nhà, tất cả đều thuộc quyền sở hữu của Ryder và đều được đem cho thuê, đem lại một khoản lợi nhuận kếp xù.

“Từng thế, và có lẽ sẽ lại như thế sau khi hấn ra tù.” Perry sánh bước bên cô về phía garage. “Luôn có người coi sóc công việc giúp hấn. Chúng tôi đã cố theo dấu, nhưng hấn cứ thế đổi trắng thay đen mọi thứ. Hoặc là một trong những người giám sát bị sát hại.”

“Ồ?” Grace tò mò.

“Khi hấn đang ngồi tù, hai anh em Jordan và Ryan Johnson sẽ

cai quản cơ nghiệp giúp hần. Chúng cũng để mắt tới cả con gái hần nữa. Kirstie Ryder chỉ mới mười tám tuổi khi hần dính vào vòng lao lý, cô ta vẫn ở trong căn nhà cũ, nhưng cô ta cũng là nguồn cơn của vô vàn rắc rối. Cuối cùng, chúng tôi nghĩ Ryder đã bảo Jordan dọn vào sống ở đó luôn.

Hai kẻ đó, Ryan và Kirstie, đã vạch ra một kế hoạch để loại bỏ Jordan. Nhưng rồi Jordan đã bị đánh chết và kẻ nào đó đã sát hại Ryan - hần bị bắn trong nhà. Hung thủ chưa bao giờ bị bắt. Vẫn còn ám ảnh tôi tới tận ngày hôm nay.”

“Tôi nhớ rằng Allie từng kể về vụ đó. Cô ấy nói rằng mình cũng bị nó ám ảnh.”

Perry gật đầu. “Ryder mê Allie như điên đảo.”

“Cô ấy chưa từng kể với tôi điều đó.” Grace cười toe.

Họ đi đến chỗ cổng vào công viên và rẽ phải vào đường Sneyd. Ga-ra Reynolds nằm cách đó vài phút đi bộ. Xe hơi và xe tải đậu khắp nơi. Âm thanh từ bộ đàm phải chiến đấu với tiếng ồn động cơ của một chiếc xe đậu trên đường dốc. Grace ngửi thấy mùi xăng và dầu diesel nồng nặc khi họ được đưa tới một căn phòng ở phía sau. Cô giơ thẻ cảnh sát ra cho người đàn ông khoảng ngoài năm mươi tuổi với mái tóc đuôi ngựa màu muối tiêu và khoác áo da bên ngoài chiếc áo len dày. Ông tự giới thiệu mình là Dan Spencer, chủ của garage.

“Ngay khi biết chuyện đã xảy ra, tôi liền kiểm tra toàn bộ camera của nơi này. Chúng tôi có một hệ thống camera an ninh tốt, bởi chúng tôi thường xuyên bị trộm ghé qua,” ông giải thích, tay ấn vài nút. “Tôi có thể gửi nó cho các vị sau, nhưng tôi nghĩ hần hai người

sẽ muốn xem qua nó trong lúc đang ở gần đây.”

Perry và Grace đứng sau Dan khi ông chỉ tay vào màn hình.

“Đây rồi. Vào lúc mười một rưỡi đêm qua.”

Grace thấy một chiếc hatchback nhỏ, sơn màu sẫm xuất hiện. Một người bước ra khỏi ghế trước và đi về phía cốp xe.

“Anh có thấy người này trông giống nam giới không?” Cô hỏi Perry, tiến lại gần để nhìn rõ hơn.

Perry gật đầu. “Dựa vào vóc dáng thì có lẽ vậy, nhưng tôi cũng không chắc.”

Họ quan sát bóng người đó nâng cốp xe lên. Rồi họ chết lặng khi thấy người kia rời khỏi ghế lái và cả hai cùng nhấc một cuộn thảm ra. Khi hai kẻ đó rời đi, chật vật để mang theo nó, Grace đã nhận ra.

“Cô ấy ở trong đó?” Grace lắc đầu ghê tởm. “Người phụ nữ tội nghiệp đó. Và không ai nhìn hay nghe thấy gì sao?”

“Chúng tôi gặp rắc rối nghiêm trọng với đám vô ý thức,” Dan giải thích. “Chúng đổ trộm rác ở đây suốt, nên cũng chẳng ai quan tâm khi thấy nó. Có vẻ khi đó không ai nhìn thấy gì. Công việc ở đây là vậy mà.”

“Chúng ta có biển số không?” Cô hỏi.

“Có, tôi đã ghi lại đây.” Dan đưa một mảnh giấy ra và Grace nhận lấy.

Dan ấn nút lần nữa và họ cùng quan sát hai kẻ đó khiêng thi thể dọc theo con đường cho đến khi biến mất khỏi tầm nhìn.

“Ông có thu được hình ảnh chúng quay lại không?” Grace hỏi.

Dan gật đầu và ấn nút tua nhanh: hai bóng người chạy trên

đường về phía xe.

“Bốn mươi hai phút?” Perry chú ý tới thời gian hiện trên góc màn hình. “Chúng đã làm gì trong khoảng thời gian dài như vậy?”

“Theo lẽ thường thì chúng sẽ muốn vào và ra càng nhanh càng tốt để giảm rủi ro bị trông thấy,” Grace lẩm bẩm. “Đường Sneyd ban đêm có tấp nập như ban ngày không, Dan?”

“Không bằng ban ngày,” ông đáp. “Con trai tôi sống trong căn hộ phía trên garage, nhưng nó không nghe hay nhìn thấy gì vào tối qua.”

Grace để lại danh thiếp rồi cùng Perry quay lại hiện trường. Cô gọi để yêu cầu kiểm tra thông tin đăng ký xe.

“Vậy là Dave đã đúng. Cô ấy đã bị giết ở nơi khác.” Grace bảo Perry khi họ đang trên đường.

“Tôi nghĩ cô ấy đã bị vút xuống đồng rác cùng tấm thảm. Ít ra thì nó cũng không nằm đó quá lâu để bị vấy bẩn bởi môi trường bên ngoài. Nhưng mà thế quái nào lại không có ai thấy chúng làm vậy cơ chứ?” Perry đưa tay lên đầu. “Tôi biết là trời tối, nhưng...”

“Tôi cho rằng khi đó cô ấy *vẫn* còn sống và đã bị sát hại tại đây, đó là lý do khiến chúng mất thời gian đến vậy.” Mặt Grace tối sầm.

“Có thể. Cô ấy hẳn đã bất tỉnh hoặc bị đánh thuốc. Hoặc cũng có thể cô ấy đã chết. Dù sao thì cô ấy cũng nặng và không thể tự bước đi được.”

Thông tin được gửi tới qua bộ đàm. Chiếc xe thuộc về nạn nhân của họ.

“Nhưng điều đó thật bất hợp lý,” Perry thốt lên.

“Cô ấy có thể đã bị chở tới trên chính xe của mình, bị giết ở nơi

khác và sau đó được đưa đến đây.”

“Điều đó cũng bất hợp lý luôn.”

Grace lắc đầu, cố xua đi những hình ảnh vừa lóe lên về chuỗi giây phút cuối cùng của Diane Waybridge, khi cô ấy phải chiến đấu để giành giật sinh mạng. Những suy nghĩ nào đã xuất hiện trong đầu khi cô biết rằng mình sẽ không thể trốn thoát? “Chúng ta phải tìm ra xe của cô ấy. Sẽ có bằng chứng pháp y cả ở trong cốp lẫn trên hàng ghế trước. Tôi sẽ nhờ mấy sĩ quan kiểm tra thêm các camera gần đây.”

“Và có lẽ kiểm tra xem tấm thảm đó đến từ đâu nữa.”

Grace gật đầu. “Chúng ta cũng nên suy nghĩ về việc liệu có thêm đồng phạm không hay chỉ có hai kẻ giết người.”

Họ đã gần quay lại hiện trường thì, đột nhiên, có một vụ hỗn loạn. Grace và Perry thấy một người đàn ông đang cố xông vào, hai sĩ quan giữ anh ta lại.

“Chết tiệt, tôi nghĩ đó có lẽ là chồng của nạn nhân.” Grace vùng chạy đi trước khi nói hết câu. Perry cũng chạy theo.

“Này!” Grace hét lên.

“Có phải cô ấy không?” Anh ta quay lại phía họ.

“Anh Waybridge phải không?” Grace hỏi, nhận ra rằng việc cô biết tên anh ta cũng đồng nghĩa với việc xác nhận tin xấu.

“Phải.” Anh ta ngừng giằng co và quay lại nhìn cô. Rồi anh ta bắt đầu lắc đầu. “Không... không!” Anh ta gào khóc. “Xin hãy nói với tôi rằng đó không phải cô ấy.”

“Anh Waybridge, chúng tôi đã tìm thấy một thi thể mà chúng tôi

tin rằng là vợ anh,” cô bảo anh ta.

Grace cúi xuống bên cạnh khi đôi chân anh ta nhũn ra và thân người đổ gục xuống.

“Không!” Anh ta la lên.

“Chúng tôi vẫn cần chính thức xác nhận nhân dạng, nhưng hiện tại thì anh buộc phải rời khỏi hiện trường.”

“Tôi có thể thấy cô ấy không?”

“Tôi xin lỗi.” Cô quả quyết nói và lắc đầu, mắt vẫn nhìn thẳng vào anh ta. “Không phải bây giờ.”

“Tôi phải làm!” Giọng anh ta giờ đã trở nên nhỏ hơn giữa những tiếng nước nở.

Grace đưa tay ra cho anh ta. “Hãy tới nơi nào đó yên tĩnh hơn nào.”

Với sự giúp đỡ của Perry, Grace đưa Waybridge đến chỗ một chiếc xe van của cảnh sát. Họ đi về phía đuôi xe, những ô cửa sổ sẫm màu cho họ sự riêng tư.

“Lần cuối anh gặp vợ mình là khi nào?” Grace hỏi khi cửa đã được đóng.

“Sáng hôm qua. Tôi đến chỗ làm vào lúc tám giờ sáng và về nhà ngay sau sáu giờ tối. Diane bắt đầu làm việc từ lúc bốn giờ, vậy nên mẹ vợ tôi sẽ chăm sóc lũ trẻ cho tới khi tôi về hoặc chúng sẽ ở lại chỗ bà nếu tôi phải đi công tác. Khi Diane không về nhà lúc chín rưỡi, tôi đã gọi, nhưng cô ấy không nghe máy. Tôi gọi đến văn phòng của cô ấy, nhưng họ nói cô ấy đã về đúng giờ khiến tôi bắt đầu lo lắng.” Anh ta dừng lại lấy hơi một lúc trước khi nói tiếp. “Tôi gọi cho mẹ vợ và bảo bà tiếp tục trông lũ trẻ trong khi tôi lái xe ngược theo đường về nhà của cô ấy. Tôi nghĩ có thể cô ấy đã gặp tai nạn hay gì đó, dù tôi biết cô ấy sẽ gọi cho tôi nếu có chuyện xảy ra. Tôi không thấy cô ấy hay xe của cô ấy ở bất cứ đâu nên đã về nhà và gọi cảnh sát.” Gương mặt anh ta lộ rõ vẻ đau đớn. “Nhưng điều đó không giải thích được việc tại sao cô ấy lại ở đây. Chúng tôi chưa từng tới đây. Nơi này thậm chí còn không gần nhà chúng tôi.”

“Là ở đâu?”

“Hanford.”

“Vậy là?” Grace nhìn Perry, bởi cô không am hiểu về địa phương như người đồng nghiệp.

“Cách đây khoảng năm dặm,” Perry đáp.

“Vậy là thường thì cô ấy sẽ về nhà lúc chín rưỡi tối?” Grace hỏi Steve.

“Phải.” Anh ta nức nở đáp.

“Diane có đang gặp rắc rối gì không?”

“Không hề.” Mắt anh ta đảo một vòng quanh xe, không hề nhìn về phía cô. “Chúng tôi sống rất khép kín. Chúng tôi không có nhiều bạn bè, nhưng đều là những người thân thiết. Tất cả đều sẽ vô cùng đau đớn khi tôi kể với họ chuyện này.”

“Chúng tôi sẽ bố trí một sĩ quan liên lạc ngay khi có thể,” Grace thông báo cho anh ta. “Họ sẽ giúp anh trong những chuyện như vậy. Vậy là theo ý anh thì sáng hôm đó, khi anh đi làm thì mọi chuyện vẫn bình thường?”

“Phải.”

“Không có dấu hiệu nào sao?” Perry thắc mắc.

“Không hề!”

Grace gật đầu. “Chúng tôi đang cố dựng lại những khoảnh khắc cuối cùng của cô ấy. Cô ấy đã thấy gì, nói chuyện với ai, ở cùng ai.”

“Chỉ có vậy thôi. Cô ấy đi làm, ra về đúng giờ và sau đó không ai biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng chắc chắn đã có chuyện gì đó!”

Anh ta lại nức nở và Grace im lặng một lát để anh ta xả hết nỗi

đau trong lòng trước khi đặt thêm bất cứ câu hỏi nào khác. Những giờ phút thế này khiến cô cảm thấy căm ghét quy trình thẩm vấn biết bao, nhưng cô cũng hiểu rằng nó quan trọng đến mức nào.

“Diane không có túi xách trên người,” Grace nói, sau khi đã cho anh ta thời gian. “Chúng tôi đã tìm thấy điện thoại của cô ấy ở gần đây.”

“Nhưng điều đó thật vớ vẩn.” Anh ta lắc đầu. “Tôi không hiểu.”

Grace đã giao cho Sam nhiệm vụ kiểm tra hệ thống camera an ninh của thành phố để lần theo những hoạt động cuối cùng của nạn nhân. Có lẽ nó có thể giúp làm sáng tỏ việc cô ấy đã đi đâu và với ai sau khi kết thúc ca làm việc.

“Tôi đã mất ngủ cả đêm qua.” Steve nói, không hướng tới ai cụ thể. “Cứ mỗi khi nhắm mắt, tôi lại thấy hình ảnh cô ấy đang nằm bị thương ở đâu đó. Gọi tên tôi. Nhưng tôi... tôi không bao giờ nghĩ chuyện này lại xảy ra. Cô ấy là cuộc sống của tôi. Tôi phải làm gì nếu thiếu cô ấy đây?”

“Steve, tôi biết chuyện này rất đau lòng, nhưng Diane có vết bớt hay hình xăm nào để nhận dạng không?” Grace hỏi.

“Cô ấy có hai thiên thần trên vai trái.” Steve đưa tay lên vỗ vai mình trong lúc nói. “Cả thiện và ác. Và cô ấy có một vết sẹo dưới chân phải, nơi từng bị gãy và phải đeo nẹp.”

Grace gật đầu cảm ơn. Dù cô chắc chắn rằng nạn nhân của họ chính là Diane Waybridge, những chi tiết đó chắc chắn sẽ rất hữu ích khi cần tiến hành xác nhận.

“Anh cần phải về nhà đi,” cô bảo anh ta. “Việc có mặt ở đây không tốt cho anh đâu.”

“Nhưng cô ấy đang nằm đó!” Anh ta chỉ tay ra ngoài cửa sổ, về phía dải băng bảo vệ hiện trường. “Cô ấy đã nằm đó một mình suốt đêm. Tôi không muốn bỏ mặc cô ấy.”

“Cô ấy đi rồi, anh Waybridge ạ. Tôi rất thông cảm với mất mát của anh, nhưng sẽ tốt hơn nếu anh ở bên người thân, ôm chặt lấy các con mình. Giờ chúng đang cần anh hơn bao giờ hết. Có phải cô ấy giữ một bức ảnh gần đây của chúng trong điện thoại không?”

Anh ta gật đầu. “Chúng bốn tuổi - Isla và Rathe.”

“Chắc anh không biết mật khẩu để mở khóa điện thoại của cô ấy đâu nhỉ?” Perry hỏi.

Lần này Steve lắc đầu. “Tôi có thể xem nó không?”

“Tại sao?”

“Tôi... tôi chỉ muốn chắc chắn thôi.”

Grace nín thở trong một thoáng, hiểu rõ nó sẽ gây đau buồn đến mức nào. Nhưng cô hiểu nhu cầu của anh ta, người vẫn đang cố bám víu hy vọng rằng đó không phải vợ mình cho đến khi nhìn thấy bằng chứng cụ thể. Dù cô đã nắm tay Matt trong giờ phút lâm chung của anh, vẫn phải mất một thời gian để cô chấp nhận rằng anh đã không còn nữa. Nó chỉ xảy ra khi cô đi xin giấy chứng tử cho anh.

Cô gật đầu. “Lấy nó cho tôi, Perry, làm ơn,” cô ra chỉ thị.

Cánh cửa của chiếc xe van mở ra rồi đóng lại, tiếng ồn từ bên ngoài tràn vào khuấy đảo sự tĩnh lặng trong thoáng chốc. Grace nhận ra sự hối hả trong hành động khẩn trương của mọi người. Giờ họ đã có hai nạn nhân, đây không còn là một vụ án đơn lẻ nữa. Suy nghĩ của họ đều đang tập trung vào khả năng sẽ có thêm người thứ

ba. Loại tâm thần nào đã làm chuyện này cơ chứ?

Cửa xe lại mở ra và Perry xuất hiện với túi đựng bằng chứng. Grace đưa nó cho Steve. Anh ta không nói gì, chỉ chìm trong nước mắt, và như thế là quá đủ. Dù vậy, Grace vẫn thấy hài lòng khi anh ta gật đầu với họ.

“Cô có thể dùng ngày cưới của chúng tôi hoặc ngày sinh của cặp sinh đôi để thử mở khóa.”

Grace ghi lại chúng trước khi đứng dậy. “Chúng ta cùng ra khỏi đây nào,” cô nói.

Việc ở lại nơi này không tốt cho anh ta chút nào. Anh ta có thể vô tình nghe được một lời nhận xét hay nhìn thấy gì đó có thể ám ảnh mình. Và họ còn có việc phải làm, cho cả anh ta lẫn người vợ quá cố.

Grace cắt cử một cảnh sát đưa Steve về nhà, giao người đó ở lại cùng gia đình anh ta cho đến khi có một sĩ quan liên lạc chính thức được chỉ định. Rồi cô quay lại tập trung cùng cả đội ở công viên Trung tâm. Nick đã trở về đồn, và đã gần đến giờ cô phải tới Học viện Dunwood.

Cô tạt qua một cửa hàng, mua đồ ăn và cà phê rồi đi tìm Frankie. Cô tìm thấy cậu ta đang đứng bên lối vào của lều.

“Tình hình tiến triển sao rồi?” Cô vừa hỏi vừa cắn sandwich.

Bữa ăn giữa giờ làm việc chẳng ngon lành gì, nhưng cô cần phải nạp lại năng lượng hoặc sẽ trở nên hoàn toàn vô dụng.

“Chậm. Quanh đây có quá nhiều con đường - Sneyd, Hanley. Các con phố thông với chúng phần lớn bị bao phủ bởi các dây nhà.

Với cả đồng phương tiện giao thông. Sẽ phải mất chút thời gian.”

“Có tìm được thêm gì hữu ích không?”

“Một người phụ nữ sống trên đường Sneyd có để ý thấy một chiếc hatchback nhỏ đã lượn qua trước cửa sổ nhà mình vài lần vào khoảng mười rưỡi, nhưng cô ấy không nhớ được thương hiệu, dòng xe hay biển số. Chỉ nói rằng nó được sơn màu sẫm.”

“Hữu ích quá đi.”

Dù không hề cảm thấy đói, Grace vẫn cắn một miếng sandwich và dõi mắt về phía công viên, nơi có chiếc lều trắng ở đằng xa.

Các sĩ quan mặc đồng phục đang tìm kiếm kỹ lưỡng từng chút một. Cô phát hiện ra chiếc xe van của *Stoke News*, biết rằng Simon đang ở đâu đó quanh đây, nhưng cô không thể trông thấy anh. Sáng nay họ đã gửi vài tin nhắn qua lại, nhưng giờ cô không có thời gian để nói chuyện với anh.

“Chiều nay tôi phải đến trường và nói chuyện với bọn trẻ trong một sự kiện đặc biệt,” cô bảo Frankie.

“Có lẽ tôi sẽ quay lại đồn. Tôi đã làm tất cả những gì có thể ở đây rồi.”

Grace gật đầu, phát hiện ra Perry đang chạy về phía họ. “Kiểu gì chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau ở buổi họp giao ban tối nay. Sao vậy, Perry?”

“Họ đã tìm thấy xe của Diane Waybridge. Nó đậu cách đây vài con phố.”

Xe của Diane Waybridge bị bỏ lại trước lối vào của một căn hộ song lập trên đại lộ Kelvin. Grace đã được báo trước rằng nó nằm cách đó vài con phố. Vì đang vội tới Học viện Dunwood nên cô đã để Perry đi kiểm tra chiếc xe trước khi đội pháp y tiếp cận nó. Cô quay lại trường chỉ vài phút trước khi sự kiện bắt đầu lúc một giờ chiều.

Trong hành lang, cô bắt gặp Jason Tranter đang nói chuyện với Nathan Stiller. Chà, họ không nói nhiều lắm, có vẻ giống như đang bất đồng vì điều gì đó hơn.

Cả hai cùng ngừng lời khi cô tới gần. Điều đầu tiên mà cô chú ý là Jason có một con mắt tím bầm.

“Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?” Cô chỉ vào nó.

“Chỉ là hiểu nhầm thôi,” anh ta lẩm bẩm trước khi bỏ đi.

Grace đợi đến khi anh ta đi khuất trước khi hỏi chuyện ngài hiệu trưởng.

“Anh ấy không nói,” Nathan bảo cô. “Nhưng vừa nãy chúng tôi không nói về chuyện đó. Tôi sẽ đóng cửa câu lạc bộ thanh niên cho đến khi có thêm thông báo mới và anh ấy không hài lòng với điều đó.”

“Tôi nghĩ làm vậy là đúng đắn,” Grace nói. “Tôi biết anh ấy toàn

tâm vì sự an toàn của bọn trẻ và có lẽ nghĩ rằng chúng cần một nơi để giải tỏa, nhưng chúng ta cũng cần nghĩ đến cảm xúc của gia đình các em ấy nữa. Họ có thể xem đó là một hành động vô cảm.”

Nathan gật đầu và nhìn cô nghiêm túc. “Vụ giết người đã xuất hiện trên bảng tin sáng nay. Họ có nhắc đến một người phụ nữ bị siết cổ.”

Grace gật đầu.

“Liệu vụ đó có liên quan gì tới Lauren không?”

“Tôi không thể xác nhận bất cứ điều gì trước khi chúng tôi có thêm thông tin. Ngay khi có thể, chúng tôi sẽ cho anh biết.”

Cả hai cùng bước vào hội trường lớn. Grace đứng sang một bên và Nathan bước lên phía trước. Các học sinh xếp hàng rồi ngồi xuống, giáo viên và nhân viên đứng quanh góc phòng. Grace chú ý đến những người phụ nữ làm việc trong căng tin và lao công của trường. Simon cũng đang ở đây. Anh gật đầu với cô khi mắt họ chạm nhau.

“Được rồi, các em.” Nathan vỗ tay ra hiệu giữ trật tự và những tiếng xì xầm dừng lại. “Như các em đã biết, Học viện Dunwood đã đóng cửa từ thứ Ba sau cái chết bi thảm với một trong số chúng ta, Lauren Ansell. Có vài em quen biết Lauren và phần lớn các em giờ đã biết về em ấy qua tin tức. Việc phải ra đi ở độ tuổi quá trẻ và trong hoàn cảnh khủng khiếp như vậy thật sự là một bi kịch, và thầy biết rằng các em có rất nhiều câu hỏi. Vì thế, thầy đã mời sĩ quan điều tra Allendale tới để nói chuyện với các em.” Nathan nhìn về phía Grace. “Sĩ quan?”

Grace bước tới bên cạnh Nathan. Mắt nhìn về sân khấu phía

sau, cô nhớ lại một ký ức hạnh phúc, khi cô giành được phần thưởng vì đã đứng đầu trong bài kiểm tra lịch sử và bước lên để nhận nó. Lần này nơi đây lại nhuộm màu đau thương. Cô không hề biết rằng hai mươi lăm năm sau mình sẽ phải nói về vụ sát hại một cô gái trẻ trước mặt toàn trường.

Cô liếc một lượt qua các dãy học sinh trước khi tìm thấy Teagan. Cô mỉm cười với cô bé, nhưng Teagan vờ như không thấy. Dù vậy, Grace vẫn cảm thấy hài lòng khi thấy nhiều học sinh đã quay lại. Thật khó khăn khi quyết định mở cửa trường học trở lại chỉ ba ngày sau vụ án mạng, nhưng cô thích quan điểm của Stiller rằng anh ta muốn các học sinh tới đây vào chiều nay và trở lại với chương trình học bình thường bắt đầu từ tuần sau.

“Cảm ơn.” Grace hắng giọng và bắt đầu. “Như hiệu trưởng Stiller đã nói, chúng tôi đang điều tra về cái chết của một học sinh, Laurel Ansell, người đã học năm cuối ở đây. Nếu có bất cứ ai trong các em muốn nói chuyện với tôi hay bất cứ đồng nghiệp của tôi, về bất cứ điều gì - dù nhỏ đến đâu, dù các em có nghĩ nó vớ vẩn đến mức nào - xin hãy bước lên. Chúng tôi ở đây để nói chuyện cùng các em.”

Một cánh tay giơ lên. Grace liếc về phía giáo viên chủ nhiệm và nhận được một cái gật đầu.

“Vâng?” Cô nói.

Một cậu trai đứng dậy, hàng thứ ba từ dưới lên, ghế thứ hai từ ngoài vào. Grace nhận ra đó là Lewis Granger, người mà cô đã nói chuyện vào tối thứ Ba trước khi bước vào câu lạc bộ thanh niên. Áo sơ mi không cài khuy cổ, cà vạt lỏng hơn mức quy định, nhưng ít ra

cậu ta cũng có mặc đồng phục.

“Mất bao lâu để chết sau khi bị siết cổ?” Lewis hỏi.

Tiếng xì xầm vang vọng khắp hội trường.

“Trật tự đi nào, các em!” Nathan lớn tiếng.

“Đó không phải là loại câu hỏi mà tôi nghĩ tới,” Grace nói. “Cũng không phải thứ tôi có đủ khả năng để trả lời.”

Cô nhướn mày nhìn Lewis. Tất nhiên, cô hiểu rằng cậu ta cảm thấy tò mò; đó là một vụ giết người rùng rợn. Chẳng có gì ngạc nhiên khi nó khiến người ta cảm thấy bị cuốn hút cũng nhiều như sợ hãi.

“Nhưng đã có thêm một người phụ nữ nữa được tìm thấy vào sáng nay, phải không ạ?” Lewis tiếp tục. “Nó ở trên Twitter. Có phải cô ấy cũng bị siết cổ không? Có phải cùng một hung thủ không?”

“Lúc này thì chúng tôi vẫn chưa thể nói gì được,” Grace trả lời.

“Nhưng...” cậu nhóc ngồi bên cạnh cậu ta lên tiếng.

“Không hỏi được câu nào tử tế thì ngồi xuống đi!” Nathan hét vào mặt họ.

“Lauren là bạn của bọn em!” Lewis đáp.

“Đủ rồi!” Nathan cảnh báo.

Grace giơ tay lên. “Tôi nghĩ các em đều hiểu rằng trước tiên cần thông báo cho gia đình của nạn nhân, và sau đó chúng tôi cần tiến hành xác nhận nhân dạng chính thức trước khi có thể tiết lộ thêm bất cứ thông tin chi tiết nào.”

“Chà, nếu vậy thì đó là do lỗi của cô nên chuyện đó mới xảy ra.” Lewis nói bằng giọng buộc tội. “Đáng ra cô phải bảo vệ họ.”

Những tiếng xì xầm lại bùng lên.

“Đủ rồi!” Nathan hét lên. “Granger, nếu em không có gì quan trọng để nói thì tôi cho rằng em nên ngồi xuống. Sĩ quan điều tra Allendale vô cùng bận rộn khi phải làm việc với vụ án, vậy nên...”

Lewis nhún vai và làm theo, nhưng cậu ta đưa mắt lườm Grace. Cô cảm thấy mặt mình đang biến sắc. Chuyện này còn tệ hơn cả việc phải đối mặt với đám đông báo chí.

“Chúng tôi rất hy vọng rằng đây là hai vụ án riêng rẽ.” Grace lại phát biểu. “Nhưng nếu bất cứ ai có thông tin gì, xin hãy cho mọi người biết và chúng tôi sẽ nói chuyện với các em.”

Grace đợi đến khi tất cả học sinh đã rời khỏi hội trường trước rồi mới tiếp tục nói chuyện với Nathan.

“Tôi xin lỗi về Lewis Granger và Joel Nicholls,” anh ta lên tiếng. “Granger có thể là một kẻ gây rối đích thực.”

Grace giơ tay lên bảo anh ta dừng lại. “Chúng hẳn phải cảm thấy tò mò. Hẳn phải đến một nửa muốn biết, nửa còn lại thì quá sợ phải tìm hiểu. Đó là bản chất của con người. Tôi gặp chuyện đó suốt ấy mà, bất kể các khán giả bao nhiêu tuổi đi nữa.”

“Dù vậy, điều đó vẫn không thể bào chữa cho sự bột phát của em ấy,” Nathan nói trước khi một giáo viên khác vẫy tay từ cuối hội trường và anh ta gật đầu chào tạm biệt Grace.

Grace nhìn theo khi anh ta rời đi. Cô không khỏi cảm thấy thông cảm với anh ta, người đang bị gánh nặng trách nhiệm đè nặng trên vai.

Bên ngoài sân, cô trông thấy Perry và anh vẫy tay gọi cô.

“Họ có đối xử tốt với đồng chí không?” Anh nói đùa.

Cô nhếch môi. “Cũng ổn. Vài cậu nhóc có khiến tôi hơi buồn một chút.”

Perry rút điện thoại ra và giơ tay lên. Anh ấn ấn quẹt quẹt một lúc rồi xoay màn hình lại cho cô xem. Đó là một phần của tờ Stoke News số ra hôm nay.

“Cô đã đọc nó chưa?”

Kẻ siết cổ Stoke - hai người phụ nữ đã chết.

“Ôi, cái...” Grace lớn tiếng rên rỉ.

Cô sai bước tới chỗ Simon, khi đó đang nói chuyện với người phụ nữ mà cô cho là người địa phương hoặc một phụ huynh. Simon đang chăm chú nhìn cô ta, cuốn sổ mở trên tay và thỉnh thoảng lại cúi xuống trong những chỗ quan trọng.

“Thật kinh khủng, phải không,” người phụ nữ nói, “khi mà một chuyện như vậy có thể xảy ra ngay cạnh nhà mình. Và giờ đã có hai người - cảnh sát đang làm gì thế không biết? Tôi còn không dám đi ra ngoài...”

“Nói vài lời được chứ?” Grace vỗ vào cánh tay Simon và hất đầu đến một chỗ cách đó vài bước chân.

Simon giơ một ngón tay lên với người phụ nữ kia. “Đợi tôi một phút.”

Người phụ nữ đảo mắt và khoanh tay lại, nhưng vẫn đứng đó. Grace không khỏi đưa mắt nhìn cô ta. Cô ta vừa mới trải qua thời khắc vinh quang. Những điều cô ta vừa nói sẽ xuất hiện trên bản tin. Sẽ có nhiều thứ bị phóng đại khi người được gọi là nhân chứng trở nên quá phấn khích. Thường thì chúng có hại hơn là có ích.

“*Kẻ siết cổ Stoke* ư?” Grace rít lên ngay khi họ vừa ra khỏi tầm nghe. “Thật sao?”

Simon trông có vẻ không thoải mái. “Chà, đó là cách mọi người gọi hắn, vậy nên anh chỉ làm theo thôi.”

“Làm sao anh biết chắc rằng đó là hắn?”

“Anh... anh không biết, nhưng siết cổ là một hành vi gần gũi và riêng tư, và hai người phụ nữ trông khá giống nhau. Không phải điều đó rất rõ ràng sao?”

“Vậy nên anh sẽ không bao giờ trở thành cảnh sát được,” cô cáu bẳn. “Anh nhẩy ngay tới kết luận.”

“Cho anh xin.” Giọng anh cũng giận dữ tương tự.

“Anh làm mọi người sợ hãi trong lúc bọn em đang cố kiểm soát tình hình.”

“Hai người phụ nữ đã bị sát hại. Anh đâu phải là kẻ làm mọi người sợ hãi.” Anh lắc đầu bức bối. “Ồ, anh hiểu rồi. Em có thể hết mình vì công việc, còn anh thì không ư?”

“Anh nên thể hiện chút lòng trắc ẩn đi,” cô nói.

“Anh đã làm rồi! Có cả bài phỏng vấn với hiệu trưởng trong đó, về tương lai rộng mở của Lauren, nếu em chịu khó không chỉ đọc mỗi tiêu đề.”

Grace đỏ mặt xấu hổ.

“Dù em có nói gì đi nữa, người dân địa phương cũng cần được biết,” Simon nhấn mạnh. “Trong đó còn có cả số điện thoại hỗ trợ và email nữa. Anh nghĩ chúng sẽ có ích.”

“Anh chỉ cần hỏi trước thôi mà,” cô hài lòng, giờ đã bình tĩnh

hơn. “Công việc của em...”

“Không quan trọng hơn công việc của anh trong mối quan hệ của chúng ta.”

Đến lượt cô ném cho anh một cái nhìn băng giá. Anh đang nghiêm túc sao?

“Thật vui khi biết được vị trí của mình,” cô đáp lại một cách trẻ con.

Simon lắc đầu bức tức. Mọi người đang nhìn về phía họ. Anh lùi lại một bước và quắc mắt nhìn cô.

“Em sẽ không có việc để làm nếu lũ khốn đó không sát hại hai người phụ nữ,” anh nói. “Vậy sẽ thế nào nếu anh đăng những thông tin mà mình cho là phù hợp, còn em thì tóm kẻ giết người? Điều đó sẽ tạo thành một tiêu đề tuyệt vời, em có nghĩ vậy không?”

Grace mở miệng định nói, nhưng Simon đã bỏ đi. Người phụ nữ mà anh đang phỏng vấn vẫn đang đợi, thế là với một nụ cười tươi rói và “xin lỗi vì chuyện đó”, anh đã nhanh chóng quay lại chế độ phóng viên.

Grace bỏ đi, đầu ngẩng cao. Nếu anh ấy nghĩ mình có thể sử dụng thông tin của cô rồi ngay sau đó lại làm mấy trò ngớ ngẩn với nó, tốt hơn là anh ấy nên nghĩ lại đi.

Điện thoại của cô đổ chuông. Cô vớ lấy nó, mỉm cười khi thấy đó là cuộc gọi của gã.

“Chào,” cô nói.

“Chào, em thế nào rồi?”

“Ổn, cảm ơn. Còn anh?”

“Ờ. Anh không thể đợi đến khi được gặp lại em!”

Cô ngả lưng xuống giường, cảm nhận được sự phấn khích trong giọng nói của gã. “Kiên nhẫn nào, tình yêu của em!”

“Được rồi. Anh sẽ sớm gặp lại em, phải không?”

“Tất nhiên rồi. Ngày mai, như đã định.”

“Tuyệt. Anh không thể đợi được. Nghĩ đến thôi cũng làm anh thấy nứng rồi!”

Cô cười to. “Thôi đi! Tục quá đấy.”

Sau khi dừng cuộc gọi, cô bắt đầu tưởng tượng về những gì mình sẽ làm với gã vào tối mai. Đó là trò tiêu khiển ưa thích của cô, đặc biệt là khi cô siết chặt cổ gã. Cô yêu sự nguy hiểm, cách nó khiến cô cảm thấy mình đang nắm toàn quyền kiểm soát.

Sau lần đầu tiên làm chuyện đó, cô nhớ gã đã kể rằng mình đã tìm hiểu về nó trên mạng. Cuộc tìm kiếm của gã đã cho thấy có khá nhiều người nổi tiếng chết vì ngạt thở khi làm tình. Gã nói mình muốn

làm chuyện đó với cô, muốn học hỏi các kỹ thuật để có thể dừng lại đúng lúc.

YouTube số dách. Người ta có thể tìm thấy một đoạn phim về bất cứ thứ gì trên đó, dù đôi khi chúng sẽ không tồn tại quá lâu. Luôn có những thứ kì quặc và tuyệt vời trên mạng. Giống như trang All Talk. Cô đã nằm vùng trong đó từ lâu, đọc các bài đăng cũng như tin nhắn của những người khác trong diễn đàn trước khi thu hết can đảm để tham gia như một thành viên. Kể từ đó, cũng phải mất một tuần trước khi cô bắt đầu nói chuyện với gã trên diễn đàn và sau đó là qua tin nhắn riêng. Và rồi họ gặp nhau.

Cô để gã nói trước và mỉm cười với gã. Có thể gã si mê cô, nhưng cô sẽ không bao giờ để gã làm chuyện đó với mình, không bao giờ để gã tận hưởng những trải nghiệm mà cô từng có.

Cô với lấy chiếc máy tính xách tay, mở trình duyệt ra và đăng nhập vào All Talk. Thật buồn vì không còn WildWoman73 để trò chuyện nữa.

Sau khi vật lộn với tình trạng giao thông vào giờ cao điểm, Grace tới cuộc họp giao ban buổi tối khi mọi người đều đã có mặt đầy đủ. Ai đó đã tử tế giữ ghế cho cô và cô rất biết ơn vì điều đó. Hôm nay là một ngày vô cùng vất vả và bận rộn, khiến cô hiểu rằng đêm nay sẽ lại là một đêm dài mệt mỏi. Cô không nghĩ mình sẽ có thể ngủ được, thậm chí không biết mình có thể lên giường hay không. Cô cảm thấy thật khó để có thể nhắm mắt, nhất là khi vụ cãi vã với Simon vẫn lờn vờn trong tâm trí.

Chánh Thanh tra Jenny Brindley đã có mặt cùng với họ và bà đang ngồi cạnh Nick ở đầu bàn. Vài sĩ quan, bao gồm cả Frankie, đang đứng quanh góc phòng. Đây là cuộc họp đầu tiên kể từ khi thi thể của Diane Waybridge được tìm thấy vào buổi sáng.

Dù có mặt Jenny, Nick vẫn là người mở màn. Ông đứng dậy và bước tới chỗ tấm bảng, chỉ vào bức ảnh của người phụ nữ bên cạnh Lauren Ansell.

“Nạn nhân thứ hai của chúng ta, điều mà tôi đã hy vọng sẽ không phải nói. Để tôi tóm tắt lại, thưa sếp.” Ông quay về phía Jenny trong lúc kể lại chuyện đã xảy ra với Diane Waybridge. “VẬY...” ông bước tới chỗ tấm bản đồ thành phố treo trên tường và chỉ vào nó, “...

chuyện gì đã xảy ra trước khi Diane bị sát hại và thi thể của cô ấy bị bỏ lại công viên Trung tâm?”

“Camera đã ghi lại được hình ảnh của cô ấy cho tới đường Century,” Sam nói với họ, nhấn một nút trên chiếc máy tính xách tay của mình và hình ảnh của Diane Waybridge hiện lên trên màn hình lớn.

Họ cùng theo dõi nạn nhân đi bộ trên các con phố trong vài phút.

“Rồi cô ấy đi khuất khỏi tầm nhìn và chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. Nhưng túi xách cũng như một chiếc túi chứa đầy đồ mua sắm đã được tìm thấy trong cốp xe của cô ấy.”

Nick lại đưa mắt nhìn quanh phòng. “Ai đã nói chuyện với các bạn của cô ấy? Họ có cung cấp được thông tin gì không?”

“Tôi và Frankie đang tiến hành việc đó,” Perry nói. “Các đồng nghiệp không biết gì, nhưng chúng tôi chỉ mới nói chuyện với những người trong bộ phận của cô ấy. Từ những gì chúng tôi thu được thì có vẻ cô ấy khá được yêu quý.”

“Tất cả đều khiến chúng tôi cảm thấy rằng cô ấy rất yêu gia đình của mình,” Frankie nói thêm.

“Chúng tôi vẫn chưa xác định được liệu cô ấy đã tự nguyện lên xe hay bị ép phải vào đó,” Nick nói. “Dựa vào quãng thời gian trống trước khi camera an ninh tại garage bắt đầu thu được hình ảnh, chúng tôi tin rằng nạn nhân đã đi hoặc bị đưa tới đâu đó trước khi thi thể của cô ấy bị bỏ lại trong công viên. Nhưng là ở đâu?”

“Đoạn phim đó cũng đồng thời cho thấy cái xác được cuộn trong một tấm thảm khi hai nghi phạm vứt bỏ nó,” Grace bổ sung thêm. “Lúc đó là mười một giờ bốn mươi lăm phút. Vậy chúng đã làm gì

trong công viên trước khi trở lại xe?”

“Bọn bệnh hoạn đó ấy à, chúng chỉ khoái một việc thôi: làm tình.” Perry gay gắt nói.

“Đừng có vô lý như vậy,” Sam hét lên, run rẩy khi nghĩ tới chuyện đó.

“Có lẽ đó cũng không phải một gợi ý quá lố bịch đâu.” Grace cân nhắc một lát. “Không có dấu hiệu xâm hại tình dục, có lẽ bởi chúng đã tận hưởng việc đó theo cách khác.”

“Vậy chúng ta có nên nghĩ rằng hai tên đó đã kết liễu nạn nhân không?” Nick buông một câu hỏi cho cả phòng.

Tất cả đồng loạt trở nên xôn xao, cho đến khi ông giơ tay ra hiệu im lặng.

“Đã xác định được thời gian tử vong chưa?” Jenny hỏi.

“Khoảng mười giờ tối,” Grace bảo bà, “thời gian mà chúng tôi thấy cái xác bị bỏ lại công viên, thừa sếp.”

“Và chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra trong bốn mươi hai phút mà hai kẻ tình nghi rời khỏi xe và mang thi thể vào công viên?” Jenny nhú mày.

“Vẫn chưa,” Grace đáp. “Nhưng chúng tôi biết rằng tám trăm mà nạn nhân bị cuộn bên trong tới từ Next. Một mẫu phổ biến với giá rẻ bất ngờ, chỉ bảy mươi bảng, nhưng hiện đã ngừng kinh doanh. Tìm xem những ai đã sở hữu nó ở Stoke thật không khác gì mò kim đáy bể, chúng ta còn không biết liệu nghi phạm có tới từ Stoke hay không, nhưng tôi đã yêu cầu họ cung cấp danh sách khách hàng đã mua tám trăm trước khi nó ngừng bày bán. Với quy định bảo vệ dữ

liệu nghiêm ngặt như hiện nay thì tôi cũng không chắc họ đồng ý hay không - đó là còn chưa tính đến những khách hàng thanh toán bằng tiền mặt.”

“Chúng ta có một nạn nhân mười sáu tuổi, bị siết cổ nhưng không có dấu hiệu xâm hại tình dục,” Nick nói, “và hai ngày sau, một người phụ nữ khác cũng bị siết cổ và không có dấu hiệu xâm hại tình dục. Cùng một mô típ. Ai đang kiểm tra đám tội phạm tình dục trong vùng?”

“Tôi, thưa sếp.” Sam rướn người về trước. “Tôi đang lên danh sách để kiểm tra. Phần lớn chúng nằm trong Sổ đăng ký Tội phạm Tình dục vì tàng trữ tài liệu ấu dâm, nhưng nạn nhân trẻ nhất của chúng ta cũng đã mười sáu tuổi rồi.”

“Có lẽ chúng đã làm chuyện này để kích thích, nhưng rồi lại bị bắt lực vào đúng thời điểm quan trọng - vậy nên mới không có dấu hiệu xâm hại tình dục,” Nick nói thêm. “Chúng ta cần phải xác định xem các nạn nhân đã liên kết với cùng một kẻ giết người như thế nào. Hai người phụ nữ có biết nhau không?”

“Theo như chúng tôi biết thì không,” Grae nói. “Họ thậm chí còn không sống trong cùng một khu vực. Và chúng tôi vẫn còn rất nhiều người phải kiểm tra. Rồi còn cả buổi lễ tưởng niệm tối nay nữa.”

“Được rồi, sau đó cô có thể tới nhà xác cùng anh Waybridge được không?”

Grace gật đầu với Nick.

“Chúng ta sẽ tổ chức một buổi thông cáo báo chí nữa vào buổi sáng, sau khi nạn nhân đã được nhận dạng chính thức, và sẽ nhận được thêm sự giúp đỡ từ những người đã thấy cô ấy.” Nick vỗ tay.

“Được rồi, làm tốt lắm mọi người. Các bạn đều biết mình sẽ phải làm gì tối nay và tôi e là chúng ta sẽ lại có thêm một đêm dài nữa. Chúng ta sẽ cập nhật tình hình vào sáng mai.”

Sau buổi họp giao ban, Grace lao xuống tầng dưới để tắm và thay trang phục thường ngày: quần bò và áo len đen cùng giày Converse. Cô buộc tóc lên và đội thêm một chiếc mũ len. Mọi người sẽ biết cô là ai, nhất là khi cô đi cùng đội của mình, nhưng chúng sẽ giúp cô bớt nổi bật đi một chút để có thể nghe ngóng được gì đó từ đám đông. Vào thời điểm này, chỉ một mẩu thông tin nhỏ cũng có thể dẫn họ tới chỗ kẻ sát nhân. Cô cần phải biết người ta đang bàn tán những gì.

Grace không trông đợi gì ở buổi tưởng niệm, nhưng cô hiểu được tầm quan trọng của nó, cả với họ cũng như với cộng đồng. Ban đầu nó là dành cho Lauren Ansell, nhưng khi tin tức về vụ sát hại Diane Waybridge đã được lan truyền, đối tượng của buổi lễ đã được mở rộng. Yêu cầu bắt buộc là phải có các cảnh sát ngầm tham dự để làm giảm bớt nỗi sợ hãi, trong khi những người còn lại sẽ tập trung vào vụ Diane. Việc đó là cần thiết nếu muốn thu thập thông tin. Kẻ giết người rất có thể đang có mặt trong đám đông.

Nhưng cô cũng biết rằng đám đông có thể trở nên thù địch với họ. Trong mắt vài người, họ đã để hai người phụ nữ chết, dù họ vẫn đang làm việc trong vụ Lauren và không lường trước được việc sẽ sớm có thêm một người phụ nữ bị siết cổ như vậy. Không có bất cứ

dấu hiệu nào cho thấy một vụ tấn công khác sắp xảy ra. Lực lượng cảnh sát phải tự mình giải quyết mọi thứ - lên chiến lược, suy nghĩ, giải quyết vấn đề. Mọi việc đều cần có thời gian. Cuộc điều tra của họ phải bắt đầu từ đâu đó.

Cô cùng Sam quay lại Học viện Dunwood. Sam cũng đã thay đồ và mặc tương tự với quần bò, giày thể thao và áo khoác. Cả hai đều mang khăn quàng cổ và mũ - trời có gió và lác đác mưa.

“Tôi không thể tin được là hai vụ giết người lại gần nhau đến vậy,” Sam nói trong lúc cài dây an toàn. “Tôi đã cố nghĩ về nó, nhưng thật không hợp lý chút nào. Thật thất vọng khi tên sát nhân không để lại danh thiếp hay gì đó để chúng ta kết nối họ lại nhanh hơn. Mặc dù có lẽ đó chính là lý do khiến chúng không làm thế, tôi nghĩ vậy.”

“Tại sao cô lại nghĩ rằng hung thủ muốn bị nhận dạng?”

“Ờ thì, các thi thể không hề bị che giấu, phải không? Cứ như thể chúng cố tình để nó lộ liễu nhằm chế giễu chúng ta vậy. Ngay trước mũi chúng ta, nói vậy cũng được.”

“Có lẽ vậy, nhưng có thể chúng nghĩ rằng có nhiều điểm tương đồng giữa hai người phụ nữ.” Grace lại hòa mình vào luồng giao thông thêm một lần nữa.

Rất nhiều kẻ giết người hàng loạt thích gắn thẻ nạn nhân của mình hoặc để lại gì đó trên thi thể như một chữ ký cho vụ giết người. Những kẻ khác lại thích lấy đi thứ gì đó như một món quà lưu niệm. Cho nên có vẻ thật lạ lùng khi hung thủ không làm bất cứ điều gì như vậy.

Không thể tiến lại gần trường hơn khi tới nơi, Grace đành đậu xe cách đó hai con phố và họ hòa cùng đám đông đang đi về phía

cổng. Sẽ có một buổi lễ tưởng niệm ngắn và một số học sinh sẽ nói vài lời. Cho đến lúc đó, nhóm của cô sẽ ẩn mình trong đám đông.

Grace tách khỏi Sam và cô bắt đầu quan sát đám đông, tìm kiếm Simon cũng như Perry và Frankie. Simon đã nói rằng anh sẽ đến cùng Natalie và Teagan. Cô quay lại khi cảm thấy có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình. Người anh trai cùng cha khác mẹ của cô, Eddie, nổi bật giữa đám đông. Hắn gật đầu khi mắt họ gặp nhau.

Cô thầm rên rỉ, muốn bước tới để hỏi xem Megan thế nào, nhưng đồng thời lại không muốn nói chuyện với hắn. Cô cố giữ bình tĩnh và khi họ bước qua nhau, cô nhận ra Kathleen Steele, người phụ nữ đã tái hôn với người cha tệ bạc của cô sau khi cô và mẹ thoát khỏi nanh vuốt của lão ta, đang đứng cạnh hắn.

“Tôi không nghĩ mình sẽ gặp hai người ở đây,” Grace nói với họ.

“Đó là ý của Megan,” Eddie giải thích. “Và con trai tôi, Charlie, cũng muốn tới.”

Grace nhìn quanh, phần nào mong đợi Leon, em trai của Eddie và là người anh trai cùng cha khác mẹ còn lại của cô, đi cùng với họ, nhưng cô không thể thấy hắn.

“Leon đang ở Tây Ban Nha,” Eddie nói thêm. “Nó đang trong kỳ nghỉ.”

Grace cố giấu đi sự ngạc nhiên khi bị hắn nhìn thấu tâm can.

Grace vẫn chưa gặp Charlie, người vẫn luôn cố giữ khoảng cách với cô. Nhưng cô quay sang đám đông bên cạnh, thoáng nhận ra cô cháu gái đang đứng ở giữa, được vây quanh bởi bạn bè. Megan Steele có vẻ là một cô gái nổi tiếng, tự tin, và cô rất vui vì điều

đó.

Cô cảm thấy Kathleen vừa đặt tay lên cánh tay mình.

“Thật ra thì, tôi không biết liệu mình có thể nói riêng với cô vài lời hay không,” bà ta đề nghị.

“Ồ?” Grace tự hỏi liệu có phải chỉ có mình Megan muốn tới đây hay không. “Về chuyện gì?”

“Tôi không thể nói ở đây được. Cô có thể tới gặp tôi được không, làm ơn?”

“Tôi không chắc liệu mình có thời gian không. Như bà biết đấy...”

“Làm ơn,” Kathleen van nài. “Tôi cần cô giúp.”

“Có thể sẽ phải mất chút thời gian trước khi tôi...”

“Tôi sẽ không giữ cô lại quá vài phút đâu. Cô có thể ghé qua vào ngày mai trên đường tới chỗ làm không?”

“Như vậy thì có hơi sớm quá.”

“Vậy để sau cũng được.” Kathleen siết nhẹ cánh tay cô. “Làm ơn.”

“Tôi sẽ cho bà biết nếu tôi có thời gian.” Grace gật đầu, đồng thời biết rằng mình sẽ tới, dù chỉ là để thỏa mãn đầu óc. Tò mò thì hại thân, vậy thôi. “Tôi sẽ nhắn tin cho bà biết trước.”

“Cảm ơn cô.”

Cô quay lưng lại với Kathleen và đâm thẳng vào sếp của Simon, biên tập viên mảng tin tức tội phạm của tờ Stoke News, Phil Thurston. Grace rửa thầm; đêm nay càng lúc càng tệ hơn.

Phil là thủ phạm chính đằng sau vụ đưa cô lên mặt báo hồi năm

ngoái, cho mọi người biết về mối quan hệ của cô với nhà Steele, và kể từ đó họ đã trở thành kẻ thù của nhau. Anh ta không thích cách cô tự bảo vệ mình. Cô không thích cách anh ta chống lại và cố gắng khiến cô gặp rắc rối với đội của mình cũng như với công chúng bằng những tin tức về cô bất cứ khi nào có thể. Và cô biết anh ta đã ép Simon phải cung cấp thông tin. Simon đã kể cho cô nghe việc anh đã nhiều lần từ chối anh ta như thế nào. Nhưng dù sao cô vẫn phải cố hòa hoãn với anh ta. Phil có thể khiến cô bị tổn thương hơn nhiều so với mức mà cô có thể gây ra cho anh ta.

“Grace! Gặp cô mới vui làm sao!” Phil thò thẻ. “Cũng phải một thời gian rồi ấy nhỉ.”

“Quả vậy nhỉ,” cô đáp. “Buồn thay, với tôi thì vẫn chưa đủ dài.”

“Oạch, miệng lưỡi của cô sắc như dao vậy.” Anh ta cười, ngửa đầu ra sau và để lộ mấy chỗ trám răng.

Anh ta hoàn toàn không có chút sức hút nào, tuổi trung niên đã đối xử với anh ta thật tàn tệ. Phần lớn tóc đã rụng và eo thì phình ra quá mức. Grace cảm thấy mừng vì mình không phải thức dậy cùng anh ta mỗi sáng. Ọe, nghĩ thôi đã thấy gớm rồi.

“Tôi đang tìm Simon,” cô nói, cố gợi chuyện.

“À, một cái gai khác bên cạnh tôi.”

Dù vẫn còn khó chịu khi nghĩ đến vụ cãi cọ với Simon lúc sáng, Grace vẫn cảm thấy không hài lòng khi anh bị nhắc tới theo cách đó. Dù vậy, cô cũng sẽ không đá động đến tiêu đề của bài báo đó.

“Simon đã làm tốt công việc của mình,” cô bảo anh ta. “Anh có thể không thích điều này, nhưng chúng tôi là một đội ăn ý.”

“Hắn rồi, cô là người nhà Steele cơ mà. Mèo lại hoàn mèo, phải không nào?”

“Cái gì cơ?” Grace vặn lại, xù lông lên trước sự ám chỉ của anh ta về xuất thân của mình. “Anh không bao giờ quên được chuyện đó, phải không?”

Phil trừng mắt nhìn cô. “Cô luôn rên rỉ khi tôi đang thứ gì đó mà cô không thích.”

“Đó là bởi anh muốn biến mọi thứ thành một câu chuyện giật gân. Hắn anh phải có đời tư buồn thảm lắm nên mới muốn phỉ báng tôi suốt như vậy.”

“Đừng tự tăng bốc mình nữa. Tôi chỉ viết về cô bởi người dân Stoke xứng đáng được biết sự thật, bất kể nó có đau đớn thế nào với những cá nhân có liên quan.”

Cô đảo mắt đầy giận dữ; giờ cô không rảnh để tranh cãi với anh ta.

“Tôi còn có việc phải làm.”

Cô huých vào người anh ta, khế nguyên rửa để giải tỏa tâm trạng. Thăng cha này đúng là một gã thất bại. Cô sẽ không để anh ta động tới mình. Cô tốt hơn như vậy nhiều.

Nhưng anh ta túm lấy cánh tay và ngăn cô lại.

“Tôi nghĩ cô cần phải hết sức cẩn thận với những việc mình nói và làm khi còn đang ở trong thành phố này. Đây là mảnh đất của tôi.”

Đây không phải lần đầu Grace tự hỏi liệu tay phóng viên này có ăn tiền của nhà Steele hay không, chẳng có gì ngạc nhiên nếu dám răn độc đó làm vậy.

“Bỏ tay ra khỏi người tôi.” Cô bình tĩnh nói.

“Hoặc không thì?”

“Đừng có tự huyễn rằng *anh* đủ khả năng để thách thức tôi. Tôi có thể đánh gục anh trước khi anh kịp nhấc tay lên nữa. Và sau đó tôi sẽ tổng anh vào tù trước khi anh có thể nói *Xin lỗi, tôi sai rồi, Grace.*”

Họ gườm gườm nhìn nhau, nhưng anh ta để cô đi ngay khi cô thấy Simon bước tới chỗ họ.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Simon hỏi, trông thấy ánh nhìn trên mặt cô khi Phil quay đi.

Cô mỉm cười. “Phải, em đang tìm anh.” Cô rướn người về trước và hôn anh, chẳng quan tâm đến việc bị người khác nhìn thấy. “Teagan sao rồi?”

“Nó dịu bớt rồi, nhưng nó đang ở cùng các bạn và...”

“Đừng nghĩ rằng em đã tha thứ cho cơn bốc đồng trước đó của anh,” cô ngắt lời. “Em vẫn giận đấy.”

Một sự im lặng bao trùm. Grace nháy mắt với anh và quay về phía đám đông.

Grace để mắt tới đám đông nho nhỏ đằng sau Nathan Stiller. Có một hay hai giáo viên mà cô từng gặp trong quá trình điều tra và vài học sinh. Bên phía trái, cô liếc thấy Perry và Frankie đang đứng cạnh nhau. Bên phía phải, hai vợ chồng Gillespie và bố của Lauren đang đứng cùng một nhóm người cao tuổi mà cô cho là gia đình của Lauren. Emma Gillespie đang khóc và không hề giấu giếm sự đau buồn của mình. Grace nhìn ra chỗ khác trước khi cảnh đó khiến cảm xúc trong cô trỗi dậy.

Nathan hăng giọng. “Thưa quý vị và các bạn, những người bạn của trường cũng như cộng đồng, tôi thực sự muốn cảm ơn mọi người vì đã có mặt ở đây tối nay để cùng bày tỏ sự tôn trọng dành cho Lauren Ansell cũng như gia đình của em ấy. Nhưng như vậy thật không đúng chút nào. Lời cảm ơn không nên được đưa ra khi một cô gái trẻ vừa qua đời. Thay vào đó, tôi xin được nói vài lời về Lauren.” Anh ta quay về phía nhóm nữ sinh đang đứng sau mình. “Cũng như về các bạn của em ấy. Dù cha mẹ của em ấy đang có mặt ở đây, tôi xin được thay mặt gia đình, và từ cuộc nói chuyện sáng nay, tôi biết họ sẽ rất biết ơn nếu các bạn có thể làm gì đó để giúp cảnh sát tóm được kẻ đã sát hại Lauren.”

Không có bất cứ một tiếng xì xào nào khi anh ta ngẩng lên sau một thoáng tự trấn tĩnh. Rồi anh ta lại tiếp tục.

“Tôi rất may mắn khi đã biết Lauren từ năm đầu tiên em ấy theo học tại Học viện Dunwood. Em ấy đã thay đổi từ một cô bé rạng ngời thành một quý cô trẻ thông minh. Em ấy xuất sắc trong rất nhiều thứ, đặc biệt là hóa học. Giáo viên của em ấy, Carole Mathers, cảm thấy vô cùng hài lòng và nhận xét rằng em ấy có tiềm năng rất lớn. Thật buồn khi thấy một cuộc đời bị cắt ngắn. Nhưng chúng tôi tin rằng nụ cười rạng rỡ và thái độ tích cực của Lauren sẽ mãi được nhớ đến, và em ấy sẽ không bao giờ bị lãng quên.”

Emma bật ra một tiếng nức nở và mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía cô ấy. Alan ôm vợ vào lòng, đôi vai cô ấy run rẩy khi nỗi buồn cứ thế phát ra.

“Sophie, Teagan. Hai em có muốn bước lên và nói gì đó không?” Nathan đề nghị.

Grace bước sang bên phải để có thể quan sát các cô gái rõ hơn. Vẫn nắm chặt tay cô, Simon khẽ siết nhẹ.

“Bọn em đã viết một bài thơ cho Lauren,” Sophie nói và bắt đầu ngâm.

Grace chăm chú lắng nghe. Cô bé đang kể câu chuyện về một cô gái được tất cả bạn bè yêu quý.

“Chúng tớ muốn cầm điện thoại lên và giữ liên lạc.” Sophie ngừng lại. “Chúng tớ yêu cậu, Lauren, và nhớ cậu rất nhiều.”

Đến lượt Teagan phát biểu. Grace thấy cô bé hít một hơi thật sâu và bắt đầu. Giống như Sophie, Teagan cũng đứng thẳng lưng. Grace cảm thấy tự hào vì cô bé, dù cô vẫn chưa chiếm được cảm

tình của Teagan.

“Cậu sẽ luôn ở trong trái tim chúng tớ, bạn ạ,” Teagan nói, giọng như vụn vỡ. “Và chúng tớ sẽ không bao giờ quên cậu trong suốt cuộc đời này.”

Một tràng pháo tay phá vỡ sự im lặng và hai cô gái lại hòa vào đám đông, rúc trong vòng tay của bạn bè, nước mắt tuôn rơi. Grace đưa tay quệt lên má và thấy nhiều người khác cũng làm vậy, khi họ cùng nâng những ngọn nến lên để tưởng niệm Lauren. Âm nhạc phát ra từ những chiếc iPad kết nối với hệ thống loa và mọi người đứng nghe trong im lặng như một cách thể hiện sự tôn trọng. Grace cảm thấy ấm áp giữa đám đông, cảm nhận được những trái tim đang cùng chung nhịp đập. Ở đây, mọi người đều đang đau đớn, và họ tìm đến với nhau để san sẻ nỗi buồn.

“Anh nên tự hào về Tee,” cô thì thầm. “Thật không dễ dàng gì cho Sophie và con bé khi phải nói ra những lời đó.”

“Anh có mà,” Simon đáp. “Con bé đã cho anh xem bài thơ lúc sáng và nó đã khiến anh ghen ngào.”

Sau khi buổi lễ tưởng niệm kết thúc, vẫn có rất nhiều người nán lại. Grace băng qua đám đông để tới nói chuyện với Nathan. Anh ta đang ở cùng Jason Tranter, cả hai đều có một người phụ nữ bên cạnh.

“Cảm ơn anh vì đã làm chuyện này,” cô bảo Nathan.

“Đó là điều tối thiểu chúng tôi có thể làm. Và thực sự thì nó là dành cho đám trẻ. Đây là vợ tôi. Toni, đây là sĩ quan điều tra Allendale.”

“Chào.” Toni đưa bàn tay đeo găng ra. Cô có mái tóc ngắn màu

vàng buộc túm phía sau, cổ áo khoác dựng cao. “Chúa ơi, chuyện đó thật tồi tệ, phải vậy không?” Cô nói, khẽ rung mình. “Thật không thể tưởng tượng nổi con bé cảm thấy thế nào.”

“Và giờ lại có thêm một người nữa.” Jason xen vào, giọng sắc lạnh. “Cô đã tổng giám ai chưa, cô cảnh sát?”

“Chúng tôi vẫn đang tiến hành điều tra.” Grace nhìn người phụ nữ đang ôm tay Jason. Cô ấy có đôi mắt xanh to tròn lấp lánh dưới chiếc mũ len và khăn quàng quấn chặt quanh cổ.

“Đây là Bethan, vợ tôi,” Jason nói.

Bethan gật đầu xác nhận. “Tôi hy vọng cô sớm bắt được kẻ phải chịu trách nhiệm trong chuyện này. Ta không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Nó đang khiến tất cả phụ nữ sợ hãi.”

Grace gật đầu, không muốn thảo luận về việc đó trong lúc này.

“Bài phát biểu của anh thật dễ chịu,” cô nói, quay sang Nathan. “Và nó có vài câu chuyện hay về Lauren. Thật buồn cười khi biết em ấy từng đóng vai Baby Spice và bị vấp trên sân khấu. Cả chuyện em ấy từng viết nhạc về các bài học nữa. Thật tốt khi biết rằng em ấy đã mang thêm chút niềm vui vào cuộc sống của mọi người. Tôi hy vọng nó sẽ khiến mọi người cảm thấy nhẹ nhõm.”

“Tôi hy vọng cô tóm được kẻ đã làm chuyện này càng nhanh càng tốt - trước khi có thêm nạn nhân thứ ba,” Nathan nói.

Grace chăm chú nhìn anh ta. Cô tưởng anh ta đang buộc tội mình, nhưng rồi cô nhận ra anh ta chỉ đang thổ lộ suy nghĩ của bản thân. Cô gật đầu, quay đi khi những người khác bước tới nói chuyện với anh ta.

Thật đau lòng khi thấy mọi người đều buồn bã, các bậc phụ huynh ôm chặt lấy con mình, bạn bè ôm chặt lấy nhau. Thêm một lần nữa, cảm giác đau thương lại bùng lên. Cô đã đôi lần phải đưa tay lau nước mắt khi nói chuyện với mọi người.

Nhưng không ai nói gì về chuyện họ đã chậm trễ trong việc tóm cổ kẻ giết người. Như thể có một tuyên bố bất thành văn nào đó đã được đưa ra, một lời kêu gọi hòa bình. Ngày mai có thể sẽ khác, nhưng tối nay sẽ chỉ là về Lauren Ansell.

Trước khi bỏ đi, Grace tới nói chuyện cùng gia đình Lauren, trò chuyện cùng vài người trong đám đông rồi quay lại chỗ Sam, người đang ở cùng Perry và Frankie.

“Nghe được gì không?” Grace hỏi.

“Chẳng có gì mới.” Sam thở dài thườn thượt. “Tôi đã nghĩ chúng ta sẽ tìm được gì đó.”

“Tất cả đều biết chúng ta đang ở đây,” Perry nhận xét. “Điều đó có thể khiến một số người ngáp ngừng. Có lẽ chúng ta sẽ nhận được vài cuộc gọi vào ngày mai.”

“Có lẽ vậy.” Grace cố nén một cái ngáp khi Allie tiến lại phía họ.

“Có ai muốn uống một chén sang chanh trước khi về nhà không?” Allie đề nghị.

“Ồ, phải rồi,” một giọng nói vang lên sau lưng họ. “Các người ra ngoài tiệc tùng trong khi chúng tôi phải bảo vệ những người phụ nữ trong thành phố.”

Họ cùng quay lại và thấy một người đàn ông khoảng giữa tuổi năm mươi với gương mặt cau có. Grace nhận ra ông ta thuộc tổ dân

phố; ông ta sống ở đầu khu Bennett. Cô định lên tiếng khi thấy sự phần nộ của ông ta là dành cho Allie. Là người đứng đầu của Đơn vị Thông tin Cộng đồng, Allie đã tới để nói chuyện với các cư dân địa phương tối hôm đó.

“Thôi nào, ông Sutton,” Allie đáp. “Chúng ta đã quen nhau đủ lâu để ông hiểu rằng tôi không phải loại đó mà. Chúng tôi cũng muốn tóm cổ hung thủ nhiều như ông vậy. Sao ông lại nghĩ rằng chúng tôi đã không làm mọi thứ có thể chứ?”

“Nếu vụ này xảy ra ở chỗ của các người thì hẳn đã khác,” một người đàn ông trong đám đông xen vào. “Nhưng bởi đây là một ngôi trường thuộc khu Bennett...”

“Chúng ta đang nói về vụ sát hại một cô gái tuổi vị thành niên đấy! Tôi có thể đảm bảo với các ông rằng vụ này đang được xử lý như cách mà nó sẽ được xử lý trên bất cứ đường phố hoặc khu dân cư nào của Stoke-on-Trent,” Grace đáp trả. “Chúng tôi có nghĩa vụ với tất cả mọi người và sẽ cố hết sức để có thể hoàn thành công việc.”

“Ờ, rồi.”

Grace hẳn sẽ tiếp tục nói, nhưng một người phụ nữ đứng cạnh đã túm lấy cánh tay ông ta, trên mặt bà thoáng nở một nụ cười xin lỗi.

“Lauren Ansell đâu có sống ở khu Bennett, vậy nên điều đó thật vô nghĩa,” Allie bảo ông Sutton. “Việc ngôi trường nằm ở đây không khiến chúng tôi đối xử với nó khác với bất cứ nơi nào khác. Chúng ta có một nữ sinh bị sát hại...”

“Và cả người phụ nữ ở Hanley nữa,” ông Sutton tiếp lời. “Cô ấy cũng bị siết cổ luôn.”

“Chúng tôi đang hết sức nỗ lực để xác định xem có sự liên kết nào hay không,” Allie nói. “Mọi thứ không xảy ra trong đời thực nhanh như trên tivi đâu. Chúng tôi còn phải đợi kết quả khám nghiệm tử thi, thu thập bằng chứng, thẩm vấn mọi người, tất cả những thứ đó. Tôi có thể đảm bảo với ông rằng việc này chẳng liên quan gì đến xuất thân của ai cả.”

Grace bước lên trước. “Nghe này, tôi biết mọi người đều đang rất buồn, nhưng chúng tôi có một nữ sinh vô tội theo học tại ngôi trường mà hầu hết trẻ em trong khu này theo học bị sát hại. Nó sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người, nên chúng tôi cần sự giúp đỡ của ông. Gần đây có tin đồn gì về việc ai đó hành động đáng ngờ không?” Lúc này, cô không chỉ đang nói với ông Sutton mà với cả những người khác đã dừng lại để lắng nghe. “Có ai trong số các bạn thấy điều gì - dù nhỏ đến đâu - có thể khiến chúng tôi chú ý không? Gần đây có ai nói với các bạn điều gì có vẻ quan trọng không? Chúng tôi cần tìm ra kẻ đã làm chuyện này càng nhanh càng tốt. Các bạn có thể giúp chúng tôi không?”

Ông Sutton đã có vẻ bình tĩnh lại. Giống như tất cả mọi người, ông cũng muốn góp một phần sức lực. Cuối cùng, với một cái gật đầu, ông quay người và bỏ đi, đám đông cũng theo bước ông giải tán.

Grace quay sang thờ dài với Allie. “Họ làm như thể chúng ta đang muốn hãm hại họ vậy, thật đấy à?” Cô bĩu môi.

“Sống tại khu Bennett thì cô sẽ phải chịu tiếng xấu, dù có muốn hay không,” Allie bảo cô, đồng thời vất vả để giữ mái tóc dài của mình khỏi đập vào mặt khi cơn gió nổi lên. “Một số người sẽ không

bao giờ thích chúng ta - cô hiểu rõ mà. Dù chúng ta có làm gì, họ sẽ đều nghĩ rằng chúng ta đang mạnh tay với họ.” Allie đảo mắt. “Chúng tôi chỉ như vậy khi tóm cổ một người phạm tội nghiêm trọng mà thôi.”

Grace muốn nở nụ cười, nhưng cô có thể thấy vài người đang giờ điện thoại ra. Cô biết đám kèn kèn đó đang rình rập chờ lan truyền hình ảnh đó: hai cảnh sát cười đùa trong lễ tưởng niệm một nữ sinh bị sát hại.

Cô cũng thấy Simon ở đằng xa, đứng cạnh vợ cũ và con gái. Nụ cười của anh dành cho cô xuyên qua đám đông nói rằng cô đã được tha thứ vì sự bột phát trước đó. Cô mỉm cười đáp lại.

“Vậy, lại nào,” Allie nói, “có ai muốn làm vài ly trước khi về nhà không?”

“Tôi thật không mong gì hơn thế,” Grace đáp. “Nhưng tôi phải tới nhà xác để xác nhận danh tính của nạn nhân thứ hai.”

Grace đậu xe bên ngoài nhà xác và tắt máy. Cô dành vài phút để tưởng nhớ người phụ nữ mà họ tìm thấy sáng nay tại công viên Trung tâm. Cô đã thấy thi thể bị đánh đập và bầm tím, nằm trên một tấm thảm và bị vứt bỏ như một đồng rác, chờ đợi được tìm thấy. Ít ra thì giờ cô sẽ có được cái nhìn thoáng qua về con người trước đây của Diane, sau khi các điều tra viên đã tắm rửa sạch sẽ cho cô ấy.

Bên trong tòa nhà, cô thấy Steve Waybridge tại phòng dành cho thân nhân cùng một cặp đôi khác. Căn phòng được sơn màu kem với băng ghế dài màu xanh navy và một chiếc ghế bành kê cạnh bàn cà phê hình chữ nhật. Bộ ba bức tranh vẽ kênh đào Stoke-on-Trent qua năm tháng tô điểm những bức tường bên phải cô.

“Xin chào, Steve.” Grace đưa tay về phía anh ta.

Anh ta bắt tay cô và quay sang phía cặp đôi đang đứng cạnh mình. “Đây là cha mẹ của Diane, Marian và Jeremy.”

Grace lần lượt đưa tay về phía họ. Ngay khi vừa nắm lấy nó, Marian òa khóc, siết chặt lấy tay Grace.

“Tìm ra kẻ đã làm vậy với con gái tôi,” bà nức nở. “Làm ơn, tôi cầu xin cô.”

Grace im lặng gật đầu.

“Cha mẹ tôi cũng muốn đến, nhưng cần có người trông hai đứa sinh đôi,” Steve giải thích.

“Sẽ tốt hơn nếu phần lớn mọi người chỉ nhớ về hình ảnh của Diane khi còn sống, anh Waybridge ạ. Sẽ có một tấm kính chắn trước mặt cô ấy. Tôi biết chuyện này sẽ rất khó khăn với anh, nhưng đó là một phần của thủ tục nhận dạng, và tôi không thể làm khác được. Anh hiểu rồi chứ?”

Khi Steve gật đầu, Grace với lấy hộp khăn giấy trên chiếc bàn cạnh đó và đưa một tờ cho Marian. Bà gật đầu cảm kích và đưa tay lau mắt.

“Ai sẽ đi cùng tôi vào phòng quan sát?” Grace hỏi.

“Tất cả chúng tôi - nếu được.” Steve nói.

“Vâng, tất nhiên rồi.” Grace hắng giọng. “Anh sẽ thấy Diane nằm đó. Cô ấy sẽ được phủ bởi một tấm vải trắng. Chúng tôi đặt thi thể của cô ấy bên dưới nó. Đầu và mặt của cô ấy sẽ được để lộ, và sẽ có vài chỗ bị rộp lên do những vết cắt và vết bầm.”

Grace ngừng lại một lát khi thấy Marian đang nức nở. Cô để người phụ nữ lớn tuổi lấy lại bình tĩnh trước khi hắng giọng và tiếp tục giải thích. Grace cũng cảm thấy chuyện này thật khó khăn.

“Tôi sẽ có mặt trong buổi nhận dạng, cùng với kỹ thuật viên của nhà xác, nhưng sau đó mọi người có thể ở riêng với cô ấy một lát nếu muốn. Mọi người sẵn sàng chưa?”

Steve hít một hơi thật sâu. “Vâng.”

Kỹ thuật viên đưa họ vào phòng quan sát. Marian suýt thì gây ra một vụ va đụng khi chân bà không chịu di chuyển và dừng lại trên

ngưỡng cửa. Jeremy nắm tay và dìu bà vào.

Diane Waybridge trông thật nhỏ bé trên chiếc xe đẩy. Kỹ thuật viên đã che đi những chỗ bầm tím bằng cách quay phần đó của gương mặt vào tường. Như Grace đã cảnh báo trước với họ, trên cổ cô ấy có một vết bầm lớn, nhưng nó không thể xóa nhòa sự thật rằng đây là một phụ nữ trẻ xinh đẹp.

Những giọt nước mắt của Grace trào ra khi thấy Marian bắt đầu cất lên những tiếng khóc ai oán và đổ sập vào vòng tay Jeremy, không đủ sức nhìn thêm nữa. Jeremy dìu bà ra ngoài, còn Steve thì vẫn đứng lặng đó. Anh ta thẫn thờ nhìn vào bức tường sau lưng vợ trong khoảng thời gian dài tưởng chừng bất tận. Grace cũng từng như vậy - một số người gào khóc, một số không nói gì, một số tỏ ra giận dữ. Đau buồn đã và sẽ không bao giờ có một hình dáng cố định.

“Đây có phải là Diane Waybridge, sinh ngày mười bảy tháng Chín năm 1991 không?”

Steve gật đầu. “Phải,” anh ta xác nhận. “Đúng là cô ấy. Đúng là vợ tôi.” Gương mặt anh ta co rúm lại và vai bắt đầu run.

Grace muốn an ủi anh ta, nhưng cô biết rằng điều đó nên đến từ gia đình. Dù vậy, cô vẫn chạm vào cánh tay để cho anh ta biết rằng cô đang ở đó, vì anh ta.

“Tôi sẽ phải làm gì khi không còn cô ấy đây?” Anh ta hỏi.

“Anh có muốn ở bên cô ấy một lúc không?”

“Không, tôi muốn về nhà với hai đứa sinh đôi. Dành cho chúng thêm một cái ôm nữa và...”

Anh ta sập xuống và Grace kiên nhẫn đợi cơn đau buồn của anh

ta dịu đi. Rồi cô đưa anh ta trở lại phòng dành cho thân nhân, cùng với cha mẹ Diane.

“Cảm ơn,” Grace nói sau một thoáng. “Tôi thật không dám tưởng tượng điều đó khủng khiếp đến mức nào. Chúng tôi sẽ đưa ra thông cáo chính thức tới báo giới cũng như công chúng vào sáng mai. Tôi nghĩ anh nên chuẩn bị trước cho những rắc rối kéo theo đó. Nếu anh không muốn về nhà, Steve à, liệu tôi có thể gợi ý rằng anh nên ở lại nhà cha mẹ anh hoặc Diane một thời gian không?”

“Con luôn được chào đón, con trai ạ,” Jeremy nói.

“Con không biết phải làm gì nữa,” Steve đáp. “Con chỉ muốn... muốn tên sát nhân bị bắt.”

Khi mọi người đã rời khỏi tòa nhà và Grace trở lại xe, cô để cho nước mắt tuôn trào, chia sẻ nỗi đau của người khác là một phần quan trọng trong công việc của cô, và lần nào cũng vậy, nó luôn gợi cô nhớ lại những gì cô đã mất cùng Matt - và cả mẹ cô nữa. Cả hai cùng qua đời khi còn quá trẻ và cô biết Steve đang cảm thấy thế nào: trở lại căn nhà trống rỗng, hy vọng tất cả chỉ là mơ, cầu nguyện rằng mình sẽ tỉnh giấc và thấy người yêu dấu vẫn đang ở cạnh bên.

Grace biết sẽ phải mất một thời gian để mọi chuyện lắng xuống, và sẽ phải mất lâu hơn nữa để Steve thôi cảm thấy chán ghét khi phải đặt chân vào nhà. Nhưng lúc này, ít ra anh ta đã có các con ở bên. Chúng có thể quấy khóc và làm anh ta buồn, nhưng cũng sẽ đem lại cảm giác thân thuộc và ổn định. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Cô nổ máy và đánh xe khỏi bãi đậu. Thêm một vụ giết người, thêm một ngày dài và vẫn còn quá nhiều việc phải làm dù cô có cảm giác chúng sẽ chẳng đi đến đâu. Nhưng cô biết rằng tên sát nhân

chắc chắn có phạm sai lầm. Việc của cô và cả đội là tìm ra nó.

Cô sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để tóm được kẻ đã làm chuyện đó với Lauren và Diane.

Và cầu nguyện rằng sẽ không có thêm bất cứ ai phải chết trong lúc đó.

Perry rón rén leo lên cầu thang, nhắm mắt khi giẫm phải một mảnh sàn gỗ kêu cọt kẹt. Anh nín thở một lát, nhưng mọi thứ hoàn toàn im lặng. Anh không muốn đánh thức Lisa hay Alfie. Cả hai đều cần được ngủ.

Sau khi tắm trong phòng dành cho khách, anh khẽ kiểm tra cậu con trai. Thằng bé đang nằm ngửa, tay giơ lên đầu, buồng phổi bé xinh phập phồng đều đặn trong giấc ngủ. Perry cúi xuống quan sát sự đáng yêu đó. Alfie dường như đang cười. Khi lớn lên, nó sẽ trở thành một tay sát gái đích thực, Perry biết chắc điều đó.

Nếu anh có thể bảo vệ thằng bé.

Anh thở hển hển khi những suy nghĩ đó chạy tán loạn trong đầu. Perry hiểu rõ về tình yêu vô điều kiện mà các bậc cha mẹ dành cho con, biết rằng anh sẵn sàng hy sinh để đảm bảo con trai mình được an toàn, nhưng anh cũng hiểu rằng sẽ đến lúc thằng bé tự bước ra thế giới trên đôi chân của mình, và anh sẽ không thể luôn dõi theo con được nữa.

“Anh có định lên giường không, hay em sẽ phải đợi nhận được một cái ôm cả đêm?” Một giọng nói vang lên từ phía sau.

Perry quay lại và thấy Lisa đang đứng trên ngưỡng cửa. Cô

nhón chân bước về phía anh và anh vòng tay qua vai cô, hôn nhẹ lên trán cô.

“Hôm nay em thế nào?” Anh hỏi, biết rằng cô cũng muốn hỏi câu tương tự nhưng sẽ không lên tiếng trừ khi anh làm trước.

“Ồ, anh biết mà. Việc của trẻ con, việc của người lớn. Như bình thường thôi.”

“Ngày hôm nay với anh... thật tệ.”

Cô ôm anh chặt hơn. “Về giường đi.”

Anh theo cô quay về phòng của họ.

“Anh có gặp Allie ở buổi tưởng niệm không?” Lisa hỏi khi kéo chăn lên.

“Ờ. Có người đã khiến cô ấy buồn lòng, nhưng nhìn chung thì cô ấy ổn.”

“Anh có hỏi cô ấy dành cho một ngày không?”

“Anh có.”

Được gặp Allie luôn rất vui, nhưng trong những hoàn cảnh khác thì sẽ còn tuyệt hơn nhiều. Anh muốn nhắc Allie rằng đã lâu rồi cô ấy và Mark, chồng cô ấy, không đến thăm anh và Lisa. Anh đã kín đáo hỏi cô ấy điều đó. Allie nói mình rất sẵn lòng, nhưng anh biết thực tế điều đó hẳn sẽ khó xảy ra. Hiện tại mọi người đều vô cùng bận rộn.

“Em sẽ sắp xếp mọi thứ.” Lisa ngáp dài trong lúc vẫn chưa nói xong.

Perry nằm xuống và tắt đèn. Nhưng ngay cả khi đang ôm Lisa trong vòng tay, anh vẫn không thể cảm thấy thư thái. Khuôn mặt của mọi người trong buổi tưởng niệm vẫn lảng vảng trong tâm trí anh.

Đáng ra anh phải làm việc, lắng nghe bất cứ điều gì khác thường, nhưng anh đã suýt bật khóc vài lần khi cảm nhận được nỗi đau đang lan tỏa trong đám đông. Vô số tâm hồn non trẻ đã bị ảnh hưởng bởi một hành động nhẫn tâm.

Anh nhớ lại một nhóm nữ sinh vẫn chưa thể nguôi ngoai, tiếng khóc ai oán của họ khiến anh đau đớn. Anh đã nói chuyện với họ, không chắc liệu điều đó có ích hay phiền toái. Nhưng họ đã chia sẻ vài câu chuyện vui và anh đã giúp họ được mỉm cười vài lần khi nhớ về chúng.

Anh cũng nói chuyện với một giáo viên, người đã kể với anh rằng Lauren vô cùng xuất sắc trong môn hóa. Perry đã cười với cô, nói rằng anh không hề ưa môn hóa chút nào. Nhưng rõ ràng, Lauren rất yêu nó. Người phụ nữ ấy đã nói rằng các tiết học giờ sẽ không còn như cũ nữa, đồng thời cố kìm những giọt nước mắt.

Và cả một nhóm các cậu trai cố tỏ ra cứng cỏi, dù anh biết họ cũng cảm thấy vô cùng đau lòng, nhất là trong những phần phát biểu.

Sự yêu mến mà Lauren nhận được khiến anh kinh ngạc. Dù đó là chuyện bình thường khi đám đông tập hợp lại để tưởng nhớ một người, không ai nói dù chỉ một điều xấu về cô bé. Thường thì sẽ có ai đó thì thầm một bình luận mang đầy tính xúc xiểm.

Và giờ còn có thêm Diane Waybridge nữa. Anh không thể nhìn vào tấm ảnh chụp các con cô mà không cảm thấy cơn thịnh nộ bốc lên. Chúng còn quá nhỏ. Anh không thể hình dung nỗi cảm giác của chồng cô lúc này.

Đoạn băng thu được từ camera an ninh thật vô cùng đáng giá. Làm sao lại có tận hai kẻ liên quan tới vụ này? Liệu có phải một tên là

hung thủ và tên kia là đồng phạm, hay cả hai đã cùng làm chuyện đó? Liệu có phải một tên đã dụ dỗ hai người phụ nữ và tên kia đảm nhận việc giết chóc, hay cả hai đã cùng xuống tay?

Anh kéo Lisa lại gần hơn. Cô giăng ra trong vô thức rồi lại nằm im. Anh hy vọng cô cảm thấy an toàn trong vòng tay mình, cầu nguyện rằng anh có thể mãi bảo vệ vợ và con trai.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng trong tuyệt vọng để rũ bỏ những hình ảnh đang tràn ngập trong đầu. Anh sẽ chẳng thể làm được gì hữu ích nếu không thể ngủ nổi.

Đám sát nhân đang lảng vảng đâu đó trong thành phố của anh, và anh muốn chúng biến mất.

Grace đi thẳng về nhà sau khi trở về từ nhà xác. Đèn đang bật, nhưng cô không hề hào hứng trước việc sẽ gặp Simon. Lần đầu tiên, cô muốn anh về nhà hơn. Nhưng, cô nghĩ khi rút chìa khóa ra khỏi cửa, lên giường với tâm trạng thoải mái sẽ tốt hơn nhiều so với duy trì sự căng thẳng giữa họ. Cô muốn hòa giải hơn. Bởi cô là người đã phản ứng thái quá và khiến cuộc tranh luận kéo dài quá mức. Cảm giác tội lỗi trào dâng trong cô. Cuộc đời quá ngắn ngủi và không có chỗ những bất đồng ngớ ngẩn.

Cô gặp Simon vào tháng Mười năm ngoái. Anh đưa tin về vụ án mạng đầu tiên mà cô đảm nhận sau khi trở lại Stoke để được thăng chức. Thông qua vụ án, quan hệ của họ dần tiến triển và dù ban đầu cô giấu giếm quá khứ của mình với anh, họ đã quyết định sẽ bỏ qua chuyện đó khi nó lộ ra và bắt đầu lại từ đầu. Nó không được các đồng nghiệp của cô ủng hộ cho lắm, nhưng đến giờ thì họ vẫn tìm được cách để ở bên nhau.

Simon đang ở trong bếp khi cô bước vào. Anh ấn công tắc của ấm siêu tốc và cô có thể thấy hai chiếc cốc đang đợi nước sôi. Cô cũng đồng thời thấy tấm lưng của anh, bởi anh không hề quay lại chào đón cô.

“Chào,” cô nói, đặt túi xách lên chiếc bàn bên cạnh anh.

“Chào.”

Chiếc ấm phát ra tiếng rít chào mừng giữa bầu không khí ngột ngạt. Sau một thoáng im lặng, Grace ra phòng khách ngồi, không chắc liệu anh sẽ mang đồ uống ra ngồi cùng cô hay sẽ mang nó lên giường một mình.

“Em xin lỗi vì chuyện lúc sáng,” cô nói ngay khi anh bước đến chỗ mình.

“Anh thực sự không có tâm trạng để tranh cãi,” anh đáp, giọng bình thản.

Cô ngược nhìn anh ngượng ngùng. “Em cũng vậy.”

“Anh là phóng viên đưa tin. Em là sĩ quan điều tra phá giải các vụ án mạng và cần sự giúp đỡ của công chúng.” Simon ngồi xuống cạnh cô trên trường kỷ. “Đáng ra em nên hỏi anh những câu mà anh có thể dùng để hỏi mọi người.”

Grace biết rằng anh nói đúng. Tại sao cô lại không hợp tác với anh trong vụ này cơ chứ?

“Em nghĩ có thể anh sẽ phản đối,” cô thừa nhận, liếc mắt nhìn anh. “Nhưng thực tế là, em có nghĩ về chuyện đó và đã quyết định không hỏi anh. Em nghĩ anh có thể sẽ cho rằng em đang lợi dụng anh, sử dụng công việc phóng viên của anh để khai thác thông tin.”

Họ bắt chợt mỉm cười với nhau, cùng lúc thấu hiểu mọi chuyện. Họ đã quá chú tâm vào chuyện không để công việc can thiệp vào mối quan hệ của mình đến mức không còn làm việc cùng nhau nữa. Nếu không hiểu rõ Simon, cô hẳn đã sử dụng sức quyến rũ của mình để

hẹn gặp anh, nói chuyện, thương thảo bằng một tách cà phê và một miếng bánh ở quán Spitfire.

Nếu họ không hẹn hò, hẳn anh đã đề nghị cô làm một châu tại Chimneys. Rồi họ sẽ dùng bữa cùng nhau và chia sẻ thông tin - vừa đủ để thỏa mãn người kia mà không đi quá giới hạn.

Thay vào đó, họ đã thận trọng quá mức và không hành động như một đội. Chuyện này khiến cô nhận ra anh quan trọng với mình tới mức nào, cũng như cô không muốn khiến mối quan hệ của họ gặp nguy hiểm ra sao.

Nhưng cô muốn phá vụ án này, cũng như những vụ khác mà họ có thể sẽ cùng nhau trải qua trong tương lai.

Cô đặt tay lên đùi anh. “Em nghĩ chúng ta vẫn còn nhiều điều phải học lắm.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Anh vòng tay qua vai và kéo cô lại gần.

“Em sẽ chọn một tiêu đề khác hay hơn là *Kẻ siết cổ Stoke*” Cô bấu môi.

“Ê, anh nghĩ nó hay mà!” Anh khế siết chặt lấy cô.

“Bài thơ của Teagan và Sophie thật đẹp. Nó khiến em dạt dào cảm xúc.”

“Anh cũng vậy. Mỗi khi thấy ảnh Lauren, anh chỉ có thể nghĩ tới Teagan. Suy nghĩ đó thật đáng sợ.”

“Con bé thế nào rồi?”

“Nó đã trao cho *anh* một cái ôm đích thực sáng nay và hỏi xem anh có ổn không. Nhưng anh nghĩ việc Lauren không còn nữa đã khiến nó bị chấn động mạnh.”

“Chắc chắn rồi. Tình bạn hình thành vào tuổi thiếu niên thường sẽ kéo dài nhiều năm sau đó, dù tốt hay xấu,” Grace đáp. “Cơ mà em chắc chắn anh sẽ giữ an toàn được cho con bé thôi.”

“Nếu anh không thể thì sao?”

“Vậy thì *chúng ta* sẽ làm.”

Cô đặt tay lên tay anh. Anh đang phiền lòng vì con gái - cô có thể thấy điều đó. Anh muốn giúp Teagan vượt qua nỗi đau buồn.

“Tất cả những gì anh cần làm là ở đó vì con bé,” cô nói thêm. “Hai người có một mối quan hệ tuyệt vời. Hãy dùng nó làm lợi thế của mình.”

“Vâng, thưa sếp,” Simon trêu cô.

Khi họ ngồi cạnh nhau, lần này là trong sự yên bình thoải mái, Grace thầm cầu nguyện. Giờ cô cảm thấy mình thật ngu ngốc - cô đã làm to chuyện và thật trẻ con khi áp đặt góc nhìn của mình lên anh.

Cô cần tờ báo, Simon rất giỏi trong công việc của mình, và dù anh có một vị sếp cực kỳ thích gây rối, Simon có thể giúp Grace đi trước Phil một bước.

Cô mỉm cười với chính mình.

Họ cùng uống và trò chuyện về những điều vặt vãnh đã xảy ra trong ngày. Grace cuối cùng cũng có thể cảm thấy thư thái. Hôm nay họ đã bước thêm một bước trên con đường tới mối quan hệ mà cả hai đang hướng đến.

Cô chỉ cầu nguyện rằng ngày hôm nay sẽ có thêm nhiều tiến triển hơn nữa.

Thứ Bảy

Sau buổi họp giao ban sáng, Grace đang ngồi ở bàn làm giấy tờ thì Andy Fitzwilliam ở đội kỹ thuật xuất hiện. Một người đàn ông rậm râu với nụ cười dễ lây lan, anh ta nở nụ cười rạng rỡ khi kéo ghế lại gần chỗ cô và ngồi xuống.

“Tôi có vài thông tin cho cô đây,” anh ta nói.

“Ồ?” Grace đan các ngón tay lại với nhau và duỗi thẳng tay.

Andy mở tập tài liệu mang theo, rút ra một tờ giấy và đặt nó trước mặt Grace. Anh ta chỉ vào một danh sách được ghi trong bảng tính.

“Nó được lấy từ điện thoại của nạn nhân số hai,” anh ta nói, tay đẩy cao gọng kính. “Diane Waybridge đã sử dụng một trang web mang tên All Talk. Có khá nhiều...” anh ta nhếch mép, “... lời bàn tán về nó, nhưng nhìn chung thì nó vô hại. Chỉ là một đám người trò chuyện về tình dục và mấy thứ liên quan, nhưng không chia sẻ ảnh hay phim đồi trụy gì hết. Mục đích ở đây là chia sẻ những ảo tưởng về tình dục.”

Lông mày của Grace nhú lại đầy vẻ bối rối.

“Tôi biết!” Andy lắc đầu giả bộ giận dữ. “Muốn tự sướng thì tải phim hay mua báo về mà xem. Nhưng có vẻ như chỗ này được thiết kế để các thành viên có thể nói về những thứ họ *muốn* hơn là thực sự thực hiện chúng.”

“Và làm sao anh biết được điều đó?” Cô nhướn mày thắc mắc.

“Biết gì cơ?”

“Rằng họ không làm gì sau đó.”

“À, thật ra thì, tôi có biết đâu,” anh ta thừa nhận. “Nhưng sau khi đọc qua một số tin nhắn thì có vẻ như có cả đám người đang nói về tình dục.”

“Vậy là có những người *chỉ* nói chứ chẳng chịu làm!” Grace cười ngoác miệng. Thực tế thì cô hoàn toàn hiểu những gì Andy nói, nhưng cô không hiểu tại sao lại có những người muốn chia sẻ chuyện đó ở nơi công cộng. “Và anh nghĩ Diane Waybridge là thành viên của trang web đó?”

“Tôi chắc chắn về việc đó. Các thành viên phải tạo tài khoản với tên đăng nhập và sử dụng số điện thoại của họ làm mật khẩu.”

“Điều đó thật xảo trá, anh có nghĩ vậy không? Như vậy sẽ quá dễ để hack vào.”

“Đúng vậy. Tôi biết mình không nên làm vậy,” Andy nói. “Nhưng nó thuận tiện cho chúng ta. Vậy nên thay vì đợi trang web đó cho phép chúng ta truy cập vào dữ liệu của họ, từ đó tìm ra địa chỉ IP qua nhà cung cấp dịch vụ, chúng ta có thể dùng luôn các dữ liệu và thông tin trong điện thoại của cô ấy. Cô ấy sử dụng tên WildWoman73 và chủ yếu nói chuyện với người có tên NightRider24.”

Grace ghi lại tên hai tài khoản vào sổ tay. Có lẽ chúng có thể dẫn tới điều gì đó.

“Có thông tin gì về thẻ tín dụng không?”

“Không cần mất tiền để có thẻ tham gia.” Anh ta giơ ngón trỏ lên. “WildWoman73 và NightRider24 sống tại cùng một địa chỉ.”

“Cái gì cơ?” Grace rên lên khi hiểu ra. “Vợ chồng nhà Waybridge cùng sử dụng trang web đó ư?”

“Mỗi người một nick, tôi nghĩ vậy.”

Trái tim Grace chùng xuống. “Tôi thực sự không muốn nói với anh ta về chuyện này.” Cô nhăn mặt trước khi mỉm cười với người đồng nghiệp. “Cảm ơn, Andy. Làm tốt lắm.”

“Tôi sẽ tiếp tục đào bới.” Andy gật đầu và bỏ đi.

Grace đưa tay lên vuốt tóc và thở phào. Liệu đây có phải là đầu mối sẽ dẫn họ tới chỗ kẻ giết người không? Liệu có phải ai đó trên trang web đã làm nhiều hơn là chỉ nói chuyện không? Sau cùng thì, bản chất của trang web này có thể khiến người ta trở thành nạn nhân của đám biến thái lén lút. Cô rùng mình khi nghĩ đến chuyện đó.

Khi giải thích cho Sam về phát hiện mới này, cô yêu cầu cô ấy đối chiếu nó với những số điện thoại nào mà họ đã thu thập được tại trường trong vài ngày qua - một phần của chiến dịch Middleport. Tất cả những người được nói chuyện cùng đều phải cung cấp số điện thoại phòng trường hợp cảnh sát cần liên lạc để làm rõ chi tiết nào đó. Nếu cần thêm điều gì khác thì họ sẽ cần yêu cầu lệnh của tòa.

Sau đó cô nhặt chìa khóa xe lên. Đôi khi cô cảm thấy vô cùng khinh miệt công việc của mình, nhưng cô cần phải nói chuyện với

Steve Waybridge.

Grace gõ cửa nhà Waybridge. Cô được Steve đưa vào một căn bếp lớn, đồ đạc của trẻ em vương vãi khắp nơi thay vì nằm gọn trong những chiếc hộp nhựa, như chúng nên thế. Lego vút lung tung trên sàn, một đồng sách xếp thành hàng cạnh đó và vài món đồ chơi khác nằm rải rác xung quanh. Mặt bàn bếp sạch sẽ nhưng bừa bộn. Những bức vẽ mà cô nghĩ là của bọn trẻ dính đầy trên cánh tủ lạnh hai ngăn hàng Mỹ. Nơi này trông thật hạnh phúc và nó khiến Grace lập tức linh cảm thấy sự chẳng lành.

“Cha mẹ tôi đã đến đón hai đứa sinh đôi vài tiếng trước,” Steve nói. “Tôi khá chắc là nếu không có chúng thì hẳn tôi đã nằm cuộn tròn trên giường và không ra ngoài. Cô có muốn dùng cà phê không?” Anh ta rót đầy nước vào ấm trước cả khi cô trả lời.

“Vâng, cảm ơn. Cho tôi xin.” Bất cứ thứ gì để xua đi cảm giác bất an trong vài phút.

“Anh Waybridge. Steve,” Grace lên tiếng khi anh ta đưa cho cô một cốc. “Tôi cần hỏi anh vài chuyện cá nhân về anh và Diane. Mọi thứ anh nói đều sẽ có thể hữu ích cho cuộc điều tra của chúng tôi.”

Mặt Steve trở nên tái mét khi Grace tiếp tục.

“Chúng tôi đã tìm thấy thông tin về trang web mà anh và Diane đang sử dụng: All Talk. Nói tôi nghe về nó đi.”

Anh ta gật đầu, cố nén nước mắt. “Chúng tôi là thành viên.”

“Tiếp tục đi,” Grace khuyến khích sau khi anh ta im lặng một lúc. Cô biết chuyện này sẽ khó khăn với anh ta, nhưng nó cần được đưa ra ánh sáng.

“Nó khá vui. Sau khi lũ trẻ ra đời, mối quan hệ của chúng tôi không còn mặn nồng như trước, tôi đã gợi ý về việc hâm nóng nó một chút. Một người đồng nghiệp đã kể với tôi về All Talk. Chúng tôi đã thử nó để có thể đùa giỡn, giả vờ như không quen nhau.”

“Và anh có hẹn hò với ai khác không?”

Steve lắc đầu. “Nhưng chúng tôi thực sự không hề thích nó, thật đấy. Chúng tôi luôn trò chuyện với nhau khi truy cập vào đó, gửi tin nhắn cho nhau. Và nó thực sự có hiệu quả, bởi nó đã giúp hâm nóng mọi thứ.”

Cô dừng lại, cân nhắc về phản ứng mà mình có thể sẽ nhận được khi hỏi câu tiếp theo. “Anh có nghĩ Diane đã dùng nó để nói chuyện với người khác không?”

“Tôi hy vọng là không!” Rồi anh ta cúi đầu xuống. “Nói chuyện với người kia là đủ thú vị rồi. Những tin nhắn trên diễn đàn toàn là những lời ướm át, nhưng chúng chỉ là tưởng tượng mà thôi.”

“Và đây có phải là tên tài khoản của hai người không?” Grace không muốn đọc to chúng lên vì sợ điều đó sẽ càng khiến anh ta xấu hổ hơn, cô viết chúng ra rồi đưa cho anh ta xem.

“Phải. Tôi thật ước gì mình không còn phải nghe đến chúng nữa.” Steve đỏ mặt. “Có phải Diane đã gặp gỡ ai đó sau lưng tôi không?”

“Chúng tôi vẫn chưa thể chắc chắn gì cả.”

Thành thật mà nói thì đó chính là điều Grace nghĩ đến. Phần lớn những kẻ giết người đều có quen biết nạn nhân của mình. Nó thậm chí có thể là một vụ để trí tưởng tượng bay quá xa, và trong trường hợp đó cô sẽ không loại trừ khả năng Steve có liên quan.

Nhưng nếu vậy thì nó liên quan tới cái chết của Lauren Ansell như thế nào?

Tạm thời, Grace sẽ cho người điều tra về All Talk. Bởi có những chuyện thật không hợp lý chút nào.

Grace đã bất ngờ khi Kathleen Steele đề nghị gặp mặt. Cuộc điều tra đang trở nên gấp gáp, thật khó để cô có thể thu xếp được thời gian qua đó dùng trà. Dù vậy, cô đã nói rằng mình sẽ tới, và thêm vài phút thì cũng chẳng chết ai. Thế là Grace gửi tin nhắn cho Kathleen và chuyển hướng khi rời khỏi nhà Waybridge. Dù sao thì cô cũng cảm thấy lo lắng cho Megan.

Mặc cho gã anh trai cùng cha khác mẹ của cô, Eddie, muốn chơi trò gia đình hạnh phúc, Grace đã không liên lạc với bất cứ ai trong số họ từ năm ngoái, sau khi phát hiện ra họ có liên quan tới những hành vi phi pháp. Nhưng cô vẫn cảm thấy một sức hút kỳ lạ từ nhà Steele. Chủ yếu là cô cảm thấy có lỗi vì đã phá vỡ cuộc sống của một gia đình với hai mẹ con, dù nhà tù là nơi mà Jade, cô em gái cùng cha khác mẹ của cô, xứng đáng phải tới sau cuộc tàn sát kinh hoàng năm ngoái.

Người anh trai còn lại của cô, Leon, đã bị Jade bỏ lại chờ chết. Đáng ra hẳn phải cảm thấy biết ơn cảnh sát vì đã tìm thấy mình kịp thời, nhưng không. Hẳn vẫn chống đối họ như cũ. Grace đã cảm thấy bị sốc khi hẳn nói chắc nịch rằng cô nên tránh xa hẳn ra. Thật may là họ cũng không thường xuyên đụng mặt nhau, nếu không, mọi

chuyện hẳn đã trở nên vô cùng khó xử.

Grace gõ cửa ngôi nhà thời thơ ấu của mình, cố không nhớ tới những chuyện đã xảy ra ở đây suốt những năm đó dưới đôi tay của người cha bạo lực. Đó là một dinh thự biệt lập được xây từ thời tiền chiến, trải rộng trên bốn mẫu đất. Lần gần nhất cô tới đây, những cơn ác mộng đã lại trỗi dậy, nhưng cuối cùng cô cũng có thể đẩy lùi chúng. Cô hy vọng chuyến viếng thăm này sẽ không kéo chúng quay lại.

Lần nào họ gặp nhau, Grace cũng cảm thấy mái tóc của Kathleen được chăm chút thật hoàn hảo, cả lớp trang điểm và quần áo cũng vậy. Cô cho rằng bà trẻ hơn phải đến mười tuổi so với cái tuổi ngoài năm mươi của mình.

“Tôi rất cảm kích vì cô đã tới. Thôi, vào nhà đi nào.” Kathleen loạng choạng bước đi giữa những câu nói ngắt quãng, đưa Grace vào phòng khách.

Nơi này vẫn khiến Grace cảm thấy rùng mình khi bước vào, tất cả những ký ức lại ùa về trong cô. Điều này vẫn chưa bao giờ dễ dàng và cô rất mừng khi không phải đến đây một cách thường xuyên.

“Chuyện xảy ra với mấy cô gái đó đáng sợ quá nhỉ?” Kathleen mở lời khi họ vừa ngồi xuống. “Cô đã biết kẻ nào làm vậy chưa?”

“Chúng tôi đang lần theo các manh mối.” Grace giờ có thể nói vanh vách câu đó cả trong lúc ngủ, luôn sử dụng nó cả trong những trường hợp không hoàn toàn chính xác. “Bà muốn nói gì với tôi?” Cô nhấn mạnh, liếc nhìn đồng hồ một cách có chủ đích.

“Cô không có thời gian để uống một tách trà sao?” Kathleen

trông có vẻ háo hức.

“Xin lỗi.” Grace lắc đầu. “Tôi cần phải khẩn trương.”

“Được rồi, vậy để tôi đi thẳng vào vấn đề.” Kathleen hít một hơi thật sâu. “Tôi lo cho Megan.”

Grace cau mày. “Con bé đã làm gì khiến bà lo lắng ư?”

“Ồ, lúc nào mà tôi chả lo. Con bé khó trị lắm.”

“Tôi nghĩ có lẽ nó đã đến tuổi biết phản kháng,” Grace nêu ý kiến.

Thật sự thì, cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra trong trí óc mười sáu tuổi của Megan. Con bé đang cố tìm một vị trí trong gia đình, cô nghĩ vậy, khi giờ không còn mẹ ở bên chăm sóc nữa. Dù trước đó mẹ con bé cũng chẳng mẫu mực gì cho lắm.

Kathleen chỉnh lại váy khi ngồi xuống. “Con bé cứ bí mật nghịch điện thoại suốt. Nó có thể làm đủ thứ trên đó mà tôi chẳng hay biết gì. Nó sẽ không nói gì *với tôi* nữa sao?”

Grace mỉm cười. “Tôi hy vọng là không. Hồi ở tuổi đó tôi cũng không thường chia sẻ với người khác.”

“Lại là vấn đề về hormone và cảm xúc,” Kathleen cười.

Những lời đùa cợt vui vẻ thật dễ lây lan, nhưng Grace vẫn muốn giữ một khoảng cách giữa họ.

Kathleen định lên tiếng, dừng lại rồi lại quyết định tiếp tục.

“Nó đang hẹn hò với một chàng trai, Seth Forrester, và tôi... ừ thì, cậu ta cũng ổn đấy, nhưng không phải là loại mà cô muốn cháu gái mình đưa về nhà, nói thẳng ra là vậy. Cậu ta không bao giờ vào nhà, chỉ ngồi trong xe nhấn còi và sau đó rồ ga chạy mất. Con bé

luôn tỏ ra ngao ngán mỗi khi tôi hỏi về cậu ta.”

“Và?” Grace dò hỏi.

“À, tôi đã nghĩ... Cô sẽ...”

“Bà đang yêu cầu tôi điều tra về Forrester sao?” Grace thận trọng nhìn Kathleen, tự hỏi đây là chủ ý của bà hay Eddie. Dù lo lắng cho Megan, cô cũng cần giữ khoảng cách với gia đình này. Họ có thể thân thiện cho cô vào bất cứ lúc nào.

“Không! Tôi chỉ muốn...” Kathleen dừng lại. “Phải, nếu cô sẵn lòng.”

“Tôi không thể làm vậy.” Grace đứng lên.

“Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý đi quá giới hạn đâu.” Một thoáng ngập ngừng. “Tôi có thể hỏi cô một câu khác không?”

Grace thở dài chán chường.

“Tôi biết Jade đã để mặc Megan muốn làm gì thì làm, nhưng tôi thì không. Tôi đang cố hết sức để đưa con bé vào nề nếp và nó thì ngang nhiên thách thức tôi. Tôi... không biết cô có thể nói chuyện với nó không?”

“Tôi ư?” Grace nhìn bà đầy hoài nghi. “Tôi chưa nói chuyện với Megan kể từ sau lần gặp gỡ năm ngoái, và khi mà phiên tòa của Jade sắp diễn ra, tôi không nghĩ là con bé muốn gặp tôi vào lúc này đâu.”

“Ít nhất thì cô cũng sẽ suy nghĩ về chuyện đó chứ?” Kathleen nài nỉ. “Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu có ai đó trông nom con bé.”

“Sẽ tốt hơn cho con bé nếu đó là một thành viên trong gia đình.” Những lời đó buột ra trước khi cô kịp suy nghĩ về chúng.

“Cô là thành viên của gia đình này, Grace ạ, dù cô có thích điều đó hay không. Megan là cháu cô.” Kathleen cười ngượng ngùng. “Cô sẽ giúp tôi chứ? Làm ơn.”

Grace phải bật cười trước độ dày mặt của người phụ nữ này. Nhưng cô cũng thông cảm với lo lắng của Kathleen, dù chẳng ưa gì bà ta. Sau chuyện đã xảy ra với Jade, bà ngoại của Megan hẳn phải nâng cháu mình như nâng trứng.

“Bà không nghĩ là mình nên đề nghị Eddie để mắt tới con bé sao? Anh ta rất giỏi trong việc tìm hiểu xem người khác đang làm gì mà,” Grace nói, móc mĩa chuyện hần đã theo dõi khi cô mới quay về Stoke năm ngoái. Giống như Leon, hần cũng rất rõ ràng về việc hoàn toàn không muốn dính líu gì tới cô nữa.

Kathleen mỉm cười, gạt đầu cộc lốc. “Thật vui vì được gặp cô, Grace ạ.” Bà khẽ chạm vào cánh tay cô. “Sẽ thật tốt nếu cô có thể chấp nhận gia đình này và ghé chơi thường xuyên.”

Grace không nói gì, biết rõ rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Khi được đưa ra khỏi cửa, cô tự hỏi tại sao nhà Steele lại luôn muốn gì đó từ mình mỗi khi họ đề nghị gặp mặt. Cô sẽ không để mình bị họ, hay bất cứ ai, lợi dụng làm những chuyện như vậy. Nhưng cô vẫn muốn tìm hiểu về tình hình của Megan.

Cô quay lại xe và lúc Kathleen đóng cửa, Grace kiểm tra nhanh điện thoại của mình trước khi rời đi để xem có tin gì quan trọng hay không. Cô đang đọc được nửa số email thì chợt nghe thấy một tiếng ồn. Qua gương chiếu hậu, cô nhìn thấy một chiếc xe đang tới. Grace thờ dãi.

Cô nhận ra biển số của chiếc 4x4 ngay lập tức.

Đó là Eddie.

Grace chửi thầm. Có phải cô đã bị lừa tới đây không nhỉ? Liệu việc dụ cô tới là ý của Kathleen hay Eddie. Nhưng Kathleen đã không nói dối cô về chuyện của Megan. Bà có vẻ thành thật khi đề nghị cô nói chuyện với cháu gái mình.

Có lẽ chỉ là cô đen thôi, có mặt ở đây đúng lúc Eddie tới.

Ờ, chắc vậy.

Eddie đậu xe bên cạnh và quay sang nhìn cô qua tấm kính trước khi bước ra khỏi xe. Biết rằng hấn muốn nói chuyện với mình, Grace vội lấy tay nắm cửa và lại bước ra ngoài. Nếu cô vẫn ngồi trong xe, hấn hấn sẽ tiến tới và áp đảo cô. Đó không phải một cách tốt để nói chuyện với Eddie - hấn vốn đã khiến cô cảm thấy bị đe dọa, dù cô chưa từng thể hiện điều đó trước mặt hấn.

“Thật tuyệt vời khi thấy cô ở đây,” hấn dừng dừng nói.

“Phải rồi!” Cô đáp lại bằng giọng đầy mỉa mai. “Thật ngạc nhiên quá đi.”

Eddie không khỏi nhếch mép mỉm cười.

Dưới ánh sáng ban ngày, Grace nhận thấy trông hấn thật thư thái, làn da rám nắng vì mới đi nghỉ mát tại nước ngoài. Họ nhìn chăm chăm vào nhau. Nó khiến cô cảm thấy vừa căng thẳng vừa

hào hứng. Đôi mắt hấn rực lửa, có chút tò mò. Chúng cho thấy hấn vẫn chưa thể nhìn thấu được cô.

Một chú bồ câu rúc lên ở đằng sau, những con chim khác trong vườn hòa nhịp hát theo nó. Mùi cỏ tươi mới cắt ngập tràn trong không khí.

“Anh muốn gì đó à?” Cố hỏi khi cảm thấy họ đã im lặng đủ lâu.

“Jade muốn gặp cô,” hấn đáp, lùa tay lên mái tóc ngắn.

“Thật sao?” Grace định sẽ lắc đầu và phản ứng bất kể hấn định nói gì, nhưng Eddie đã lên tiếng trước.

“Phiên tòa của nó sắp tới và nó không biết điều gì đang chờ đợi mình.”

“Cô ta sẽ vào tù vì hàng loạt tội danh, tôi vô cùng chắc chắn về điều đó.”

“Đó không phải điều tôi muốn nói.” Eddie thờ dãi. “Cô có để tâm chút nào không vậy?”

“Tôi đang cố không làm vậy.”

“Sau những chuyện đã xảy ra với chúng tôi, tôi đã tưởng cô sẽ cảm thông hơn một chút.”

“Sau những gì cô ta đã làm thì, xin lỗi chứ, không có chuyện đó đâu.”

Eddie cau có và Grace lập tức nhớ về hồi cô mới năm tuổi, khi bị cha mắng mỏ vì việc mà mình không làm. Eddie trông vô cùng giống George Steele khi cô còn nhỏ, trước khi họ chạy trốn khỏi ngôi nhà đó.

Ngay cả vào lúc này, sáu tháng sau khi Jade bị bắt, dù không hề

ngồi xuống thảo luận về những chuyện đã xảy ra, nhưng họ đều biết rằng sự tàn nhẫn và bạo lực của George Steele đã ảnh hưởng xấu tới cuộc đời mình như thế nào.

“Tất nhiên là tôi có quan tâm,” cô thừa nhận, mắt dõi theo chiếc máy kéo đang chạy đều đều trên con đường trước nhà. Cô quay lại phía Eddie.

“Nhưng tôi không thể tới thăm cô ta được.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi dù có nói gì đi nữa, tôi cũng không phải gia đình của cô ta. Mà là anh.”

“Nhưng cô có thể trở thành như vậy. Con bé muốn điều đó, và tôi cũng vậy.”

“Em trai anh thì không,” cô nói, biết rằng điều đó thật trẻ con.

Dù Grace đã cứu mạng Leon trong lúc thực thi nhiệm vụ, nhưng sau đó hắn lại từ chối tỏ ra thân thiện với cô, bất chấp việc Eddie mong mọi họ sẽ trở thành một gia đình.

“Tôi có thể nói chuyện với nó.” Hắn dừng lại một lúc. “Tới dùng bữa đi, trưa Chủ nhật, giản dị thôi.”

“Đừng có đề nghị tôi chuyện đó nữa. Thật không đúng chút nào.” Cô mở cửa xe, nhưng hắn đã ngăn cô làm vậy.

“Nó chẳng liên quan gì đến công việc của cô hết.”

“Thì vẫn không mà. Và tôi cũng không chắc mình có nên tiếp tục tử tế không nữa.”

Hắn mỉm cười và lắc đầu. “Có thể cô không mang họ Steele, nhưng cô vẫn có sự bướng bỉnh mà chúng tôi đều có.”

Cô mỉm cười đáp lại, bởi hắn nói đúng.

“Cô sẽ cân nhắc chuyện đó chứ?” Hắn đề nghị.

Cô lắc đầu.

“Tôi có nên cầu xin không?”

“Hắn là sẽ vui lắm nếu anh làm vậy.”

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, thoáng thấy được một tia hài lòng trước khi hắn quay mặt đi. Những lời đùa cợt kiểu đó đôi khi khiến người ta cho rằng họ thích nhau.

Khi hắn bước tới cửa trước, cô thở dài. Tại sao cô lại cứ dính vào cái gia đình này như vậy chứ?

“Rồi, rồi!” Cô hét lên sau lưng hắn. “Bảo Kathleen hỏi Megan xem con bé có muốn gặp tôi không.” Cô không muốn cháu gái mình cảm thấy bị bất ngờ như lần đầu họ gặp nhau. Jade đã sắp xếp để cô và Megan gặp nhau mà không nói trước với họ. Lúc đó thật khó xử, nói vậy là còn nhẹ. “Và nếu được,” cô nói thêm, “bảo con bé là chúng tôi có thể cùng đi uống cà phê.”

Eddie làm bộ nâng mũ lên trước khi tiếp tục bước vào nhà.

Grace quay lại xe và khởi động máy. Khi quay đầu xe, cô ngước nhìn ngôi nhà mà mình căm ghét hồi còn nhỏ. Cô biết có những thứ sẽ không bao giờ thay đổi, bất kể có cố tô vẽ đến đâu. Nhưng ít ra thì từ chỗ này, cô cũng không thể thấy cái garage ẩn chứa những nỗi kinh hoàng mà cô đã may mắn thoát khỏi.

Có lẽ đó là điều mà Megan cần. Một ai đó khác, không phải người nhà, để nói chuyện. Nếu họ có thể thoải mái với nhau, đó sẽ là một sự khởi đầu.

Điều đó khiến cô nhận ra rằng mình thực sự quan tâm tới sự an toàn của cháu gái. Cũng giống như cách cô quan tâm tới sự an toàn của mọi phụ nữ trong thành phố.

Rõ ràng cô không phải chịu trách nhiệm về tất cả bọn họ, nhưng dù vậy, cô vẫn cảm thấy như thể có một quả bom hẹn giờ trong đầu mình.

Khi Grace quay lại đồn, cô thấy Sam đang gục đầu xuống bàn.

“Tìm được gì thú vị không?” Grace hỏi trong lúc cởi áo khoác ra và ngồi xuống.

Sam giật mình ngẩng lên. “Chờ tôi mấy giây, để tôi gửi cho cô đường dẫn này.” Cô ấy gõ vài phím trên bàn phím rồi đấm tay lên trời. “Xong!”

“Nói đi!” Grace thích những khi Sam phản ứng thế này. Nó cho thấy hẳn họ đã có đầu mối.

“Vì hiện giờ chúng ta đã có các dữ liệu do trang All Talk cung cấp, tôi đã kiểm tra các số điện thoại trong máy của Diane Waybridge và tìm thấy một cái tên. Hiệu trưởng của Học viện Dunwood, Nathan Stiller.”

“Không!” Grace há hốc miệng. Cô giơ tay ra.

“Anh ta cũng có liên quan tới trang web đó.” Sam chuyển bảng tính đã được in ra cho cô. “Tên tài khoản của anh ta là KingSnow18.” Cô ấy cười toe. “Không phải nó được lấy từ *Game of Thrones* sao? Jon Snow - vua của phương Bắc.”

Grace mỉm cười khi biết điều đó. “Phòng họp của Stiller cũng được trang trí theo chủ đề đó. Vậy điều đó nghĩa là sao? Diane

Waybridge chỉ dùng All Talk để nói chuyện với chồng. Hoặc đó là chúng ta đã nghĩ.” Grace lướt một ngón tay trên danh sách, dừng lại ở cái tên được tô đậm bằng bút nhớ màu vàng. “Có tin nhắn gì trong điện thoại của họ không?”

“Không. Chỉ có lần trao đổi số điện thoại thôi.”

“Chúng ta sẽ cần tìm hiểu và làm rõ xem họ đã từng gặp nhau chưa.” Grace gật đầu cảm kích. “Làm tốt lắm, Sam.”

Andy Fitzwilliam xuất hiện bên cạnh Grace.

“Chúng tôi đã thu được đầu mối từ danh sách mà anh gửi,” cô bảo anh ta. “Một trong các số điện thoại là của một người ở Học viện Dunwood. Nó đồng thời cũng liên quan tới một tài khoản - KingSnow18.”

“Ái chà, fan của *Game of Thrones*”

Sam và Grace nhìn nhau cười.

“Dù sao thì,” Andy nói tiếp, “cứ đợi đến khi tôi cho cô xem thứ tôi vừa tìm được. Tất cả đều không hề giống như bề ngoài.”

Andy kéo ghế ra và Sam bước đến bên bàn của Grace.

“Được rồi, All Talk là nơi để thỏa mãn những thú vui kì quặc của mọi người, đại khái là vậy.” Anh ta mở máy tính xách tay ra và truy cập vào đó. “Tôi đã tạo tài khoản để xem xét hệ thống của nó và sau đó đào sâu thêm một chút. Có những nhóm mà cô buộc phải nhận được lời mời để có thể gia nhập. Hiển nhiên là tôi đã phải đi đường vòng để vào.” Anh ta quay màn hình lại để họ đều có thể thấy. “Voilà.”

Grace nhìn vào chỗ con trỏ chuột đang chỉ. Đó là một danh sách đường dẫn tới các diễn đàn. Cô cau mày khi anh ta đọc lên vài cái

tên.

“Chỉ tình một đêm. Đen tối và Tục tĩu. Ảo tưởng Tội ác Đích thực. Đổi vợ.” Anh ta cười khẩy. “Không thể tưởng tượng nổi.”

“Anh đã truy cập vào bao nhiêu cái rồi?” Grace hỏi.

“Một hai cái gì đó. Cũng chẳng mất nhiều thời gian để kiểm tra tất cả.”

Khi anh ta đã rời đi, Grace gõ nhẹ vào dòng được bôi vàng thêm lần nữa và liếc nhìn Sam. “Chỉ là suy nghĩ thoáng qua thôi, nhưng cô có thể kiểm tra xem số điện thoại của Lauren Ansell có được đăng ký trên trang web này được không?”

“Cô đang cho rằng cô bé đã bị bám đuôi bởi một kẻ ở trên đó?”

“Có thể lắm. Còn cái tên nào trong danh sách mà cô có thể liên kết với các số điện thoại không?”

“Hiện tại thì chưa. Nhưng tôi sẽ xem xét chúng và tiến hành kiểm tra chéo ngay đây.”

Grace giơ ngón cái lên cảm ơn. “Để xem Stiller sẽ nói gì nào. Ít ra thì hôm nay cũng là thứ Bảy và chúng ta có thể tới gặp anh ta tại nhà riêng. Tôi không muốn gây thêm chuyện tại ngôi trường đó nữa đâu.”

Nathan Stiller được đưa vào Phòng Thẩm vấn số Một. Grace cùng Sam bước vào và ngồi xuống trước mặt anh ta, mở sổ tay ra. Cô hắng giọng và nhấn nút ghi âm trên thiết bị chuyên dụng.

“Tôi là sĩ quan điều tra Grace Allendale và đây là điều tra viên Sam Markham. Lúc này là mười một giờ sáng, ngày bảy tháng Tư năm 2019. Anh vui lòng cung cấp họ tên đầy đủ của mình được không?”

“Nathaniel Michael Stiller.” Nathan cũng hắng giọng.

“Tốt. Anh Stiller, anh hiểu rằng mình ở đây là để phục vụ công tác điều tra chứ?”

“Vâng. Tôi sẵn lòng giải đáp mọi thắc mắc.”

Grace nhìn Nathan. Rõ ràng anh ta không biết họ định hỏi gì. Anh ta hằn cho rằng đây chỉ là một thủ tục, bởi anh ta là người đứng đầu ngôi trường vào thời điểm Lauren Ansell bị sát hại.

“Anh có biết người tên Diane Waybridge không?” Cô hỏi.

“Không, tôi nghĩ là không.” Nathan lắc đầu.

Grace cho anh ta xem ảnh của nạn nhân thứ hai. Nó được chụp tại bữa tiệc Giáng sinh của cô ấy. Diane đang đội một chiếc mũ giấy làm từ hộp bánh quy, tay nâng một ly rượu sẵn sàng mời bất cứ ai.

Ánh đèn loang loáng trên da và tóc cô ấy, ăn khớp hoàn hảo với đôi mắt sáng lấp lánh.

Nathan lại lắc đầu, vẫn tỏ ra vô cùng bối rối.

“Anh có thể cho tôi biết gì về All Talk?” Cô hỏi tiếp.

Gương mặt anh ta lập tức biến sắc. Mất một lúc anh ta mới có thể lên tiếng. “Đó là một trang web mà tôi là thành viên.”

“Và anh truy cập vào đó để làm gì?”

“Ừ thì, tôi nói chuyện với mọi người trên mạng.”

“Về?”

“Nghe này, cô biết rằng tôi đã kết hôn - dù nó không liên quan tới chuyện này. Nhưng tôi có nói chuyện với những người phụ nữ trên mạng. Tất nhiên, tôi không bao giờ làm những chuyện đó.”

Grace gật đầu. “Anh có quyền làm bất cứ điều gì với cuộc sống riêng của mình. Tôi chỉ cần biết anh có quen Diane Waybridge hay không.” Cô ngừng lại một lúc. “Hoặc WildWoman73?”

Nathan vụt ngược lên nhìn cô. “Tôi biết cái tên đó, phải,” anh ta đáp. “Tại sao?”

“Nó thuộc về người phụ nữ bị sát hại hôm qua, nên chúng tôi đang cố gắng lập ra...”

“Người phụ nữ bị bỏ lại gần công viên Trung tâm?” Đôi mắt Nathan mở to. “Là cô ấy sao?”

“Chúng tôi tin là như vậy.”

“Ôi không.” Trông anh ta như thể bị xì hơi. “Dù sao thì, tôi cũng chưa từng gặp cô ấy.”

“Nhưng anh đã nói chuyện với cô ấy trong các phòng chat cũng

như một hay hai diễn đàn gì đó trên All Talk?”

“Hầu như cô ấy toàn nói chuyện với một gã tên NightRider gì gì đó. Nhưng đúng vậy, tôi có nói chuyện với cô ấy vài lần.”

“Hai người đã gặp nhau chưa?”

“Chưa. Chúng tôi có nghĩ tới chuyện đó và đã trao đổi số điện thoại, nhưng cuối cùng chúng tôi quyết định rằng như vậy thật không phải lẽ. Cả hai đều đã lập gia đình. Chúng tôi sẽ không làm thế, dù tôi biết rằng nhiều người lên đó để tìm... Các hoạt động ngoài luồng.”

“Vậy là các thành viên nói chuyện với nhau về những ảo tưởng tình dục của mình?” Grace hỏi.

Nathan gật đầu, mặt lại đỏ lên.

“Và anh hoàn toàn phủ nhận việc từng gặp gỡ Diane Waybridge?”

“Phải, đúng vậy.”

“Nhưng anh có thấy như vậy thật bất hợp lý không?”

“Tôi có thể hiểu được cô đang nghĩ gì, nhưng cô sai rồi.”

“Vậy là anh không...”

“Tôi muốn ra về ngay lập tức, làm ơn.” Nathan rướn người về trước.

“Sẽ tốt hơn nếu anh ra về khi chúng ta đã xong việc.”

Nathan vẫn ngoan cố đứng dậy.

“Cập nhật tình hình,” Grace nói, “anh Nathaniel Stiller đang rời khỏi phòng. Cuộc thẩm vấn kết thúc vào lúc mười một giờ mười lăm phút sáng.” Cô rướn người về trước và tắt máy.

“Cô nhầm rồi,” Nathan cáu bẳn. “Tôi chẳng liên quan gì tới mấy

vụ giết người đó hết. Và cô sẽ nhận ra điều đó khi tóm được kẻ thực sự phải chịu trách nhiệm.”

“Tôi chỉ làm việc của mình thôi, anh Stiller ạ,” Grace bảo anh ta, đồng thời cũng đứng lên. “Tôi có hai người phụ nữ đã bị sát hại không thể trở về với gia đình nữa. Tôi sẽ không xin lỗi vì bất cứ sự khó chịu nào mà mình gây ra cho người khác trong quá trình điều tra đâu.”

Nathan trông thật ngượng ngùng khi được Sam dẫn ra khỏi phòng. Grace không biết phải nghĩ gì về cuộc nói chuyện vừa rồi nữa. Cô tin Nathan khi anh ta nói mình chưa từng gặp nạn nhân. Phản ứng của anh ta nói với cô điều đó. Nhưng cô vẫn chưa thể loại bỏ hoàn toàn mối nghi ngờ với anh ta.

Cô gọi cho Andy ở đội kỹ thuật. “Anh có đang ở đồn không?” Cô hỏi khi anh ta nhấc máy.

“Có. Cô cần gì tôi sao?”

“Anh có tìm thêm được gì về các diễn đàn không?”

“Có, đang truy cập vào vài cái đây.”

“Tuyệt. Tôi đến chỗ anh ngay đây. Tôi cũng muốn xem xét chúng.”

Sau khi nói chuyện với Andy, Grace quay lại phòng làm việc và thấy Perry đang ở đó một mình. Cô quyết định nhân cơ hội này để nói chuyện, cũng như cập nhật tình hình vụ án cho anh, và tiến tới ngồi tựa trên cạnh bàn của anh. Perry đang ngồi chống cằm, mắt chăm chú nhìn màn hình. Trông anh có vẻ mệt mỏi; tất cả bọn họ đều như

vậy.

“Trang web này, All Talk, khá là đáng ngại,” cô bảo anh. “Càng đào sâu vào nó, tôi càng cảm thấy lạc lõng. Từ góc độ của người ngoài như chúng ta, đó là nơi mọi người tới để trò chuyện cùng nhau, phần nào đó giống như một blog. Nhưng nếu đăng nhập như một thành viên, có vẻ như anh sẽ bị chủ trang web xem xét và sau đó được phép truy cập vào vài diễn đàn khá là bệnh hoạn. Thành thật mà nói, tôi không nghĩ chúng chỉ là tưởng tượng thôi đâu.”

Anh ngược nhìn cô và ngồi trở lại ghế của mình. “Ai sở hữu trang web đó?”

“Chúng tôi đang tìm hiểu. Nhưng tôi có cảm giác chúng ta sẽ cần xin trát tòa và đóng cửa nó sau cuộc điều tra. Nó có thể vô hại, nhưng...”

“Chúng ta chỉ có thể làm những gì nằm trong khả năng của mình,” Perry đáp.

Grace gật đầu. “Tôi có thể nói nhỏ chuyện này không?” Cô xích lại gần anh hơn, liếc nhanh xung quanh để xem có ai ở gần không rồi cúi đầu xuống. “Anh có biết gì về Seth Forrester không?”

“Khá là nát,” Perry nói. “Hắn hai mươi hai tuổi, từng xộ khám vì tội trộm cắp vặt và đột nhập trái phép, nhưng chỉ độ vài năm thôi. Sao nào?”

“Megan Steele đang hẹn hò với nó.”

“À.”

Grace thở dài. “Tôi biết mình chẳng liên quan gì tới gia đình đó, nhưng sau chuyện xảy ra với mẹ con bé, tôi cảm thấy mình phải có

trách nhiệm trông chừng nó. Đặc biệt là vào thời điểm này.”

Perry ngồi thẳng lưng trở lại. “Cô có thường xuyên gặp con bé không?”

“Không hề.”

“Cô có muốn không?”

“Có, nhưng tôi biết điều đó là không thể.”

“Tại sao?” Perry hỏi.

Grace ngáp ngừng. “Anh không thấy rằng đó là xung đột lợi ích sao?”

“Với đám người lớn nhà Steele thì có thể. Nhưng con bé vẫn còn là trẻ con.”

“Tôi biết. Nhưng kể cả vậy cũng thật khó.”

“Cô có thể gặp con bé ở một nơi nào đó trung tính.”

“Tôi cũng đang nghĩ tới chuyện đó,” Grace thừa nhận.

Perry lại rướn người về trước và ngáp ngừng. “Chuyện với Forrester có nghiêm túc không?”

“Tối đa thì được khoảng vài tuần, tôi nghĩ vậy. Kathleen Steele đã liên lạc để hỏi xem tôi có biết hấn hay không.”

Grace không định nói với anh rằng cô đã gặp Kathleen hay đề cập tới bất cứ ai trong gia đình đó.

“Ờ thì, hấn là chỗ quen biết với Leon. Chúng tôi nghi ngờ hấn chịu trách nhiệm cho vài vụ vận chuyển hàng cấm.”

Grace dài mặt ra. Từ tận đáy lòng, đó là điều cô đã mong đợi sẽ tìm thấy, nhưng cô không hề cảm thấy hài lòng khi phát hiện ra nó là sự thật. Cô vô cùng hy vọng rằng giờ Megan sẽ chịu nghe lời khuyên

của mình.

“Anh có nghĩ rằng hẳn được giật dây để giám sát Megan không?” Cô hỏi.

“Có thể. Nhưng nếu con bé có chút gì giống mẹ, nó sẽ có chính kiến rất mạnh và không dễ bị điều khiển đâu. Hãy cùng nhau đi uống cà phê. Sẽ không ai biết đâu.”

“Chúng ta đang ở trong một cuộc điều tra án mạng.”

“Đó cũng là điều khiến cô quan tâm tới con bé. Cô chỉ cần nửa tiếng để thư giãn đầu óc.” Điện thoại trên bàn Perry đổ chuông và anh vội lấy nó. “A lô, Perry Wright đây.” Anh đưa tay lên che ống nói. “Một buổi cà phê.”

Grace gật đầu, dù Perry không hề nhìn về phía cô. Cô cảm thấy hài lòng vì hiện tại anh không hề nghi ngờ gì mình. Anh đã hoàn toàn có thể quay ngoắt lại với Grace vì mối quan hệ của cô với nhà Steele.

Một buổi cà phê, điều đó thì cô lo được. Cô sẽ xem mình có thể sắp xếp cuộc gặp vào đầu buổi sáng, trước khi cô có thể đổi ý hay không.

Cô nghĩ về chuyến viếng thăm đó, về lúc mà mọi chuyện bắt đầu.

Đó là gần một năm trước. Cô mất nhiều thời gian để đến đó hơn bình thường. Các phương tiện gần như bất động trên đường cao tốc do vụ tai nạn. Cô đã tự hỏi liệu mình có nên tự lái xe không khi dự báo thời tiết đã nói rằng trời sẽ có tuyết. Nhưng hóa ra không phải vậy; thay vào đó, trời đổ mưa xối xả.

Cô không được phép tới muộn. Trống ngực cô đập thình thịch khi nghĩ tới việc bỏ lỡ chuyến viếng thăm. Cô không thể đợi thêm một tháng cho tới khi được gặp lại anh. Cô phải nói với anh về kế hoạch của mình, về diễn biến của nó và thông báo cho anh về tình hình ngoài kia.

Cuối cùng, cô cũng tới được bãi đậu xe. Cánh cổng nhà tù đóng lại sau lưng cô với một tiếng kêu vang rền mười lăm phút sau. Cô nháy dựng lên mỗi khi chuyện đó xảy ra, dù cô đã quen với những cánh cửa bị khóa, những chiếc chìa khóa leng keng cũng như sự tù túng của chúng.

HM Wakefield là nhà tù với mức an ninh tối đa cao nhất nước Anh. Nó có biệt danh “Dinh thự Quái vật” bởi số lượng lớn những tên tội phạm tình dục và những tên sát nhân nguy hiểm bị giam giữ tại

đây. Cô ghét cái tên đó. Anh không phải là quái vật - với cô thì không.

Phải mất một thời gian để thích nghi, nhưng cô đã dần trở nên thoải mái hơn sau mỗi lần đến đây. Khi đã vào trong, khi đã ở cạnh anh, cô sẽ quên đi tất cả những thứ khác: họ đang ở đâu, tại sao anh lại ở đây. Anh sẽ không được tự do sớm, vậy nên sẽ phải mất một thời gian trước khi họ có thể ở bên nhau.

Cô bước dọc theo hành lang cùng các thân nhân khác, những con chó ở đằng xa đang chực chờ đánh hơi bất cứ loại thuốc nào mà ai đó có thể lén lút mang vào. Cô đã thấy rất nhiều người bị bắt trong lúc xếp hàng đợi để gặp anh suốt những năm qua. Như thể họ nghĩ rằng mình muốn làm gì cũng được. Mọi người đều nên tuân thủ các quy định, ừ thì, hầu hết mọi người.

Cô bước vào phòng dành cho khách. Có khoảng hai mươi cái bàn, mỗi bàn có hai chiếc ghế và hầu hết đều có một người đàn ông ngồi đối diện với một chiếc ghế trống. Giờ cô đã biết mặt khá khá người trong số đó cũng như gia đình của họ. Thường thì cô sẽ để ý khi thấy có ai đó vắng mặt và có lẽ đã được trả tự do.

Cô đảo mắt quanh phòng, chờ đợi được gặp anh, khao khát muốn thấy anh. Và anh đây rồi. Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên mặt và cô vẫy tay khi mắt họ chạm nhau, gần như lao về phía anh.

Cô đã chải chuốt rất kỹ. Mái tóc dài màu vàng của cô được gội sạch và sấy khô, đôi môi tô son đỏ nhưng không trang điểm quá nhiều, mặc một chiếc váy bó sát, mang tất đen và giày cao gót. Một chút kỳ ảo pha trộn cùng thực tế. Đúng như những gì anh thích. Nụ cười cảm kích của anh cho thấy nó thật bổ công.

Cô ngồi xuống đối diện với anh và mỉm cười. “Dạo này anh thế

nào?” Cô hỏi.

“Vẫn bình thường. Thời gian trong này trôi rất chậm. Tích tắc. Tích tắc.” Anh cười toe. “Chuyện với J sao rồi?”

“Chậm mà chắc.” Cô gật đầu, nhận ra vẻ phẫn khích tương tự trên khuôn mặt anh.

“Hắn thuộc kiểu gì?”

“Vô cùng dữ dội.”

“Liệu anh có thích hắn không?”

“Chuyện đó thì quan trọng gì chứ?”

“Anh muốn biết.”

Cô gật đầu. “Em nghĩ là có.”

Anh quay mặt khỏi cô trong một thoáng và sự hoảng loạn lập tức xuất hiện. Nếu cô đã tìm nhầm người thì sao? Liệu anh có thích không? Nhưng rồi anh quay lại với ánh mắt tin tưởng và cô nhận ra rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

“Khi nào thì em có thể bắt đầu?” Anh muốn biết.

“Sẽ phải mất thời gian - anh biết mà. Em cần giành được sự tin tưởng của hắn.”

Gã đàn ông và người phụ nữ ở bàn bên cạnh bắt đầu cãi nhau. Những lời to tiếng ấy đã lọt đến tai các lính gác, hai trong số đó bước tới sau lưng và tách họ ra.

Anh lắc đầu và quay lại phía cô, đảo mắt. Rồi anh mỉm cười.

“Vậy là em nghĩ mọi thứ vẫn đúng theo kế hoạch?”

“Vâng, em nghĩ vậy.”

“Thật tốt khi được nghe điều đó. Anh đã cảm thấy tốt hơn rất

nhiều khi được gặp em, tình yêu của anh?”

Vào thời điểm ấy, đó chính là những gì cô muốn nghe, là những gì cô cần. Những lời anh nói để trấn an cô. Anh yêu cô; anh muốn cô làm chuyện này. Hoàn hảo, thật quá hoàn hảo. Và từng phần trong kế hoạch của cô cũng vậy.

Chủ nhật

Vài phút trước giờ hẹn, Grace đẩy cửa bước vào quán Caffé Nero nằm cạnh ba bùng binh ở Smallthorne. Cô đã nhắn tin cho Kathleen để hỏi xem Megan có muốn đi uống cà phê không và vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô bé đồng ý nhanh đến vậy. Cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm và thực sự không chắc mình có nên đến đây hay không, nhưng cô không muốn khiến Megan thất vọng khi Kathleen đã lên lịch hẹn trước.

Nơi này không quá tấp nập. Dù cô đến sớm, Megan đã ở đó sẵn rồi. Grace bắt được ánh mắt của cô bé và bước tới.

“Chào, Megan. Bác gọi đồ cho cháu nhé?” Cô hỏi khi tới gần và thấy ly nước ép đã trống rỗng.

“Cháu muốn cappuccino, cảm ơn.”

Trong lúc chờ lấy đồ tại quầy, Grace liếc nhìn cô cháu gái. Cô bé đang trở thành một người phụ nữ xinh đẹp và nhắc cho Grace nhớ tới bản thân hồi ở tuổi đó. Megan được thừa hưởng vẻ ngoài của mẹ và hai bác, và họ đều có đôi mắt sâu giống Grace. Cả Grace và Jade đều có mái tóc đen, thân hình gầy guộc và tay chân dài ngoằng.

Megan đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ngồi thẳng lưng trên ghế như thể chẳng hề quan tâm gì tới thế giới, chân trái đung đưa gác trên chân phải. Cô bé trông có vẻ không quá bận tâm tới cuộc gặp gỡ, trong khi Grace thì đang căng thẳng đến phát điên.

Khi đồ uống đã sẵn sàng, Grace mang chúng về bàn.

“Cảm ơn.” Megan thêm đường vào cốc của mình và khuấy nó lên.

Grace đưa cho cô bé hai gói bánh quy. “Bác không biết cháu thích bánh gừng hay bánh kem.”

“Cháu không đói.”

Sự im lặng bao trùm lên họ. Ba người đàn ông ngồi ở bàn bên cạnh cười lớn trước cái gì đó mà một trong số họ giơ ra cho những người kia thấy trên màn hình. Grace tự hỏi liệu đó có phải một sự cố gì đó xảy ra tối hôm trước, trong một đêm thứ Bảy túy lúy cùng bạn bè hay không. Cô không có một đêm vui vẻ cũng khá lâu rồi.

“Dạo này cháu thế nào?” Grace hỏi sau một lúc.

“Ổn.” Megan khẽ nhún vai.

“VẬY cháu đã...”

“Nghe này, cháu không hề muốn tới đây, nhưng cháu đã làm thế vì ngoại. Bà nói bác có gì đó muốn nói với cháu.”

Đầu Grace như bốc khói. Kathleen đã gài cô.

“Bác đã hy vọng chúng ta có thể nói chuyện về việc giữ an toàn cho cháu. Sau những sự kiện gần đây, Kathleen cảm thấy lo cho cháu.”

“Bà muốn bác kiểm tra cháu ư?” Megan lắc đầu. “Cháu lớn rồi,

bác biết mà.”

“Vậy thì bà ấy lại càng có lý do để lo cho cháu.” Grace mỉm cười - cố tỏ ra thân thiện.

Megan không có vẻ gì là chấp nhận điều đó, Grace đành nói tiếp.

“Bà ngoại cháu nói rằng cháu có bạn trai.”

“Ô, cháu hiểu rồi.” Mắt Megan tối sầm và giận dữ. “Bà muốn bác kiểm tra anh ấy.”

Grace gật đầu. “Nó cho thấy bà ấy quan tâm tới cháu.”

“Nó cho thấy bà thích nhúng mũi vào những chỗ không cần thiết.” Megan khoanh tay lại. “Bà không thể kiểm soát cháu. Cháu không phải là trẻ con, và cháu hoàn toàn không giống mẹ. Cháu có thể tự chăm sóc mình.”

“Bác chắc chắn rằng cháu có thể, nhưng...”

“Cháu sẽ không dính vào rắc rối hay để ai đó lạm dụng mình, nếu đó là điều mà bà muốn cảnh báo.”

Grace nao núng trước thái độ thù địch của cô bé. Rõ ràng Megan đã tìm được vài điều về lý do khiến mẹ mình trở thành kẻ sát nhân.

“Mẹ cháu thế nào rồi? Cháu có gặp cô ấy không?”

“Lần cuối là tháng trước.” Megan liếc nhìn Grace. “Nếu bác muốn biết thì cháu đã rất sợ khi gặp bà ấy. Cháu... Cháu không chắc mình có muốn bà ấy được trả tự do không nữa.”

“Mẹ cháu đã phải trải qua rất nhiều chuyện.”

“Ý cháu là cháu không muốn chuyển tới sống cùng bà ấy nữa

một khi bà ấy đã được trả tự do.”

“Cháu không cần phải làm vậy.” Grace cố đặt mình vào vị trí của cô gái trẻ. Bản thân cô cũng cảm thấy sợ hãi vì chuyện có thể xảy ra trong tương lai, vậy nên cô muốn nhắc Megan nhớ về sự hỗ trợ mà cô bé đang có. “Cháu có một gia đình luôn lo lắng cho mình. Kathleen đã nói rằng cháu có thể ở đó dù có chuyện gì đi nữa, không phải sao?”

“Vâng, nhưng mẹ sẽ phải chuyển đến ở cùng bọn cháu bởi ngôi nhà đã bị chính quyền thu hồi.”

Grace ngập ngừng, không biết phải nói gì để an ủi cô bé. Megan đã đúng. Jade sẽ chuyển tới ở cùng họ, nếu họ đồng ý. Nhưng cô không đành lòng nói ra rằng với lời thú tội của Jade cộng với các bằng chứng thu được, sẽ còn rất lâu nữa cô ta mới được thả tự do. Cô ta đang phải đối diện với nhiều hơn một án chung thân vì tội ác mà mình đã gây ra. Grace quyết định hướng cuộc trò chuyện quay về lý do ban đầu khiến cô tới đây.

“VẬY, CẬU NHÓC MÀ CHÁU ĐANG QUEN...”

“Anh ấy không phải cậu nhóc. Anh ấy đã hai mươi hai tuổi rồi.”

“RỒI, VẬY THÌ CHÀNG TRAI MÀ CHÁU ĐANG QUEN...”

“Dù sao thì cũng không phải chuyện của bác.”

Grace nghĩ về những gì mình đã tìm hiểu được về Forrester trước đó qua Perry.

“Bác chỉ muốn cháu được an toàn, vậy thôi.”

“Dựa vào tình hình gần đây thì cháu ở bên anh ấy còn an toàn hơn ở trường. Làm sao bạn ấy có thể bị sát hại khi có nhiều người ở

quanh đó đến vậy?”

Grace không thể đồng ý với điều đó. “Cháu thật tử tế khi có mặt tại buổi tưởng niệm.”

“Đó là điều đúng đắn, cháu nghĩ vậy. Cháu hy vọng cha mẹ bạn ấy sẽ kiện ngôi trường vì thiếu trách nhiệm. Rõ ràng họ có nhiệm vụ phải bảo vệ bạn ấy cơ mà? Dù giờ đã có tận hai người phụ nữ thiệt mạng...”

Megan nghe có vẻ thực sự trưởng thành - như thể có ai đó đã bỏ những lời đó vào miệng cô bé. Rõ ràng cô bé là một cô gái thông minh, và Grace thích điều đó, bởi nó đồng nghĩa với việc họ có thể nói chuyện tử tế. Khác với mẹ mình, Megan hẳn sẽ không chịu để ai đè nén. Nhưng dù sao thì cô bé cũng cần được cảnh báo. Cô bé chỉ mới mười sáu tuổi. Đến tận bây giờ, Grace vẫn còn nhớ mình đã suy nghĩ thế nào khi ở độ tuổi đó.

Sau một thoáng im lặng, Grace uống cạn tách của mình và đặt nó trở lại đĩa.

“Hãy cảnh giác, đó là tất cả những gì bác yêu cầu,” cô nói.

Megan nhún vai. “Cháu không chắc về điều đó đâu.”

“Bà ấy muốn cháu được an toàn, và bác cũng vậy.”

“Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!” Megan thở dài và đứng dậy. “Cháu ổn, thật đấy. Bác không cần phải bận tâm về cháu đâu.”

“Nhưng...”

“Cháu đâu thể cứ thế nổi điên như mẹ cháu được,” cô bé hét lên. “Nếu được thì cháu đã làm lâu rồi. Bà ấy đã bị tổn thương còn cháu thì không. Tại sao không có ai thấy điều đó chứ? Cháu từng

sống dưới cái bóng của bà ấy, nhưng giờ mọi chuyện lại càng tệ hơn khi bà ấy đang ngồi tù. Đó là điều mà tất cả đều quan tâm.” Megan vỗ ngực. “Tại sao chẳng có ai quan tâm đến cháu hết vậy?”

“Họ có mà!” Grace thở dài. “Nhưng phiên xét xử của Jade sắp đến và mọi người đều lo lắng về việc nó sẽ diễn ra như thế nào.”

“Bác lại thế rồi. Lúc nào cũng là vì bà ấy!” Megan giơ tay lên. “Cháu đâu phải là người đã phát rồ trong nhà đâu.”

Grace không nói gì. Mọi người bắt đầu quay về phía họ. Chuyện này thật vô ích. Cô sẽ không thể tìm hiểu về Megan nếu con bé cứ như thế này. Dù cô có nói gì, con bé vẫn sẽ luôn phản bác hoặc có sẵn câu trả lời. Cứ thế này thì họ sẽ chẳng thu được gì hết.

Nhưng rồi Megan đã khiến cô phải ngạc nhiên.

“Nghe này, cảm ơn vì đã đến gặp cháu, nhưng cháu ổn, thật đấy.” Cô bé mỉm cười ngại ngùng. “Dù cho bà Kathleen nghĩ gì đi chăng nữa.”

“Bà ấy lo lắng cho cháu, chỉ vậy thôi.”

“Ít ra thì bà ấy cũng quan tâm đủ để lo lắng tới điều đó.” Nụ cười của Megan nở rộng hơn.

“Có lẽ đã đến lúc cân nhắc về Seth Forrester?” Grace cũng đứng dậy. “Giờ cháu đang có cơ hội để sống một tương lai tốt hơn. Đừng lãng phí nó vào một kẻ không biết trân trọng tự do đủ để tránh xa khỏi rắc rối.”

Grace nghĩ có lẽ mình đã hơi quá đà khi Megan quay mặt đi chỗ khác. Nhưng cuối cùng, cô bé cũng quay lại. Ánh mắt cô bé giống hệt như mẹ mình, mạnh mẽ và đầy thách thức.

Dù vậy, không hề có câu trả lời nào được đưa ra.

“Cảm ơn vì ly cà phê,” Megan nói. “Gặp lại bác sau.”

“Chắc chắn rồi,” Grace trả lời, nhận ra mình mong đợi nó tới mức nào.

Tại đồn, Grace dành phần lớn buổi sáng để xem xét các diễn đàn bí mật của All Talk. Cô đã ngồi lại cùng Andy suốt hơn một giờ hồi tối qua để học cách truy cập vào chúng. Cho đến giờ, họ đã xác định được những thành viên thường xuyên, nhưng việc đào bới các nhóm và những tin nhắn thật là một công việc nhàm chán.

Cô gõ tên của Diane Waybridge cũng như tên người dùng của cô ấy, nhưng không tìm được gì hơn ngoài những điều họ vốn đã biết. Có vài liên kết dẫn tới vài người mà cô ấy đã nói chuyện cùng, nhưng chúng đều có vẻ đều chỉ là những lời đùa cợt thân thiện và không có gì liên quan đến việc gặp gỡ. Với Steve Waybridge cũng vậy. Anh ta hoàn toàn chỉ tương tác với vợ.

Trong khi cô tìm kiếm trên mạng, các thành viên còn lại của đội đang tiến hành điều tra về các trang mạng xã hội của cả hai nạn nhân, điện thoại của họ, tài khoản ngân hàng của Diane cũng như nói chuyện với tất cả bạn bè của họ. Đã có vài bài báo cũng như thông tin được cung cấp nhưng cuối cùng chẳng dẫn tới đâu. Họ vẫn chưa kết nối được hai nạn nhân lại với nhau. Dường như hai người phụ nữ này chẳng hề biết nhau. Họ không hề giao thiệp với cùng một kiểu người, không hề có bạn chung hay thậm chí là bạn của bạn chung.

Dù số điện thoại của cô bé không hề xuất hiện trong danh sách đăng ký của trang web, Grace vẫn kiểm tra xem tên của Lauren Ansell có xuất hiện trên All Talk hay không và không thu được kết quả nào. Vài cái tên trong phòng Ảo tưởng Tội ác Đích thực đã trở nên quen thuộc với cô qua công việc. Cô đã ghi lại để kiểm tra trên hồ sơ của cảnh sát.

Nick bước tới cửa văn phòng của mình. “Ăn trưa ở gần đây - tôi trả?” Ông đề nghị. “Mất tôi cần được nghỉ ngơi và giờ tôi có thể chén hết nguyên một con gà quay.”

“Nghe tuyệt đấy,” Grace đáp, mọi người xung quanh đều hưởng ứng theo cô.

Họ mất khoảng hai phút để đi bộ tới Chimneys. Sam, Perry và Frankie cũng đến, và năm người cùng vui vẻ trò chuyện trong lúc chờ thức ăn được mang ra. Chimneys là nơi tụ tập của họ cạnh đồn. Được coi nói từ một lò nung gốm đã hoạt động nhiều năm, nó mang lại cảm giác về một “quán rượu ông già”, mặc dù bên trong khá hiện đại và thoải mái. Nó cũng nổi tiếng nhờ những bữa trưa tuyệt vời ngày Chủ nhật của mình.

Grace liếc nhìn xung quanh, tự hỏi liệu có nên nhắn tin cho Simon để hỏi về công việc của anh hay không. Anh có nói sáng nay mình sẽ dành chút thời gian cho Teagan, nhưng sau đó lại nhắn tin rằng cô bé đã đi mua sắm cùng mẹ. Nhưng Grace quyết định rằng tốt nhất là nên dành sự chú ý cho đội của mình.

“Ồ, trước khi tôi quên mất, đội pháp y đã thông báo rằng vết máu tìm thấy trên xe của Diane Waybridge là của cô ấy, đúng như chúng ta đã dự đoán - nhưng không tìm ra thêm bất cứ thứ gì thuộc

về ai khác,” Nick khẽ nói.

Vai Grace rũ xuống.

Sam thở dài thất vọng. “Tôi đã hy vọng sẽ có một sợi tóc hay thứ gì đó tương tự, dù đúng là chúng cũng không ở trong xe quá lâu. Thật không thể tin được là chúng ta vẫn chưa biết được thêm điều gì so với khi tìm thấy nạn nhân.”

“Vẫn chưa, nhưng...”

Nick giơ tay lên. “Tôi biết chúng ta đang rất bận, nhưng chúng ta cũng cần phải nghỉ ngơi nữa. Không bàn tán gì trong hai mươi phút nữa, đó là lệnh.”

Grace tròn mắt nhìn Sam và thấy cô ấy cũng đang lăm lét nhìn mình. Thật khó để có thể dập tắt cơn hứng khởi đang lan truyền giữa mọi người.

“Có ai xem *24 Hours in Custody* mấy hôm trước không?” Perry hỏi. “Nó gần giống một vụ chúng ta đã điều tra vài năm trước. Tôi thề là chúng ta đã bị quay lén, nó quá giống vụ của chúng ta!”

“Ít ra cũng có một chương trình cho thấy cảnh sát thực sự hoạt động như thế nào,” Grace cười khúc khích. “Khi xem một bộ phim trinh thám, tôi dành phần lớn thời gian để hét vào tivi.”

“Tôi cho rằng nếu họ thực hiện một chương trình tuyệt đối chân thực,” Nick bình luận, “nó sẽ toàn những chuyện giấy tờ và ngân sách, thiếu hụt nhân lực và những cuộc thanh tra không ngừng nghỉ đến phát chán.”

“À, nhưng đó là lý do khiến chúng ta có thể làm tốt công việc của mình,” Sam nói.

“Rồi, rồi!” Nick nâng ly lên. “Hãy nốc cạn ly trước khi có ai đó phát hiện ra và mĩa mai gì đó về việc chúng ta đang không tập trung vào vụ án...”

Grace mỉm cười. Bạn không bao giờ có thể thắng được dư luận.

Sau cuộc họp giao ban tối, Nick đề nghị mọi người hãy về nhà và đi ngủ sớm. Dù đã có một bữa trưa đầy bất ngờ, nhưng họ đã phải dồn hết sức làm việc không ngừng nghỉ kể từ sau vụ sát hại Lauren Ansell. Tất cả đều cần có thời gian nghỉ ngơi để sạc lại năng lượng.

Grace nằm dài trên trường kỷ, gác chân lên đùi Simon. Họ đang xem một bộ phim trên Netflix, nhưng nếu có ai hỏi cô về nội dung, cô không chắc mình có thể trả lời đúng.

Tâm trí cô vẫn đang đuổi theo những gì đã tìm được vào hôm đó. Thật khó chịu khi phải chờ đợi những thông tin đó cung cấp cho họ những gì họ muốn - cũng như những điều mà hai người phụ nữ đó xứng đáng. Như thường lệ, Nick đang làm rất tốt trong việc giữ cuộc điều tra đi đúng hướng, nhưng cô có thể thấy rằng ẩn dưới lối cư xử độc đoán đó là sự bối rối. Rõ ràng ông đang phải chịu áp lực từ cấp trên. Họ có hai vụ án mạng chưa được giải quyết và không có bất cứ kẻ tình nghi nào trong cả hai. Cô không hề trông đợi buổi họp giao ban sáng mai.

Họ đồng thời cũng có vài vụ tấn công phải giải quyết mà cô đã chuyển cho Perry và Frankie để tiến hành điều tra song song với chiến dịch Middleport. Hai người đã bị tấn công khi đang rút tiền từ

các điểm giao dịch. Các báo cáo cho thấy nghi phạm là một đám thanh niên chạy xe máy. Nó cũng xảy ra vào năm ngoái trong vụ án mạng gần nhất của họ, nhưng đã chấm dứt ngay sau đó.

“Tâm trí em đang vẫn vơ chốn nào vậy?” Simon xoay xoay mấy ngón chân của cô.

Grace vươn thẳng hai tay. “Ồ, anh biết mà. Hoàn toàn tập trung vào công việc trong lúc cuộc điều tra đang diễn ra.”

“Có thể hiểu được. Đã vài ngày không có thêm điều gì thú vị xuất hiện rồi.”

“Chẳng thú vị quái gì khi có người bị giết cả!” Cô trách móc.

“Xin lỗi!” Anh giơ tay lên. “Anh là phóng viên, vậy mà vẫn dùng nhầm từ. Nhưng em hiểu anh muốn nói gì mà.”

“Thật buồn là em hiểu.” Cô thở dài.

“Stoke News bọn anh còn có thể làm gì thêm nữa không? Đăng một bài về, ồ, anh không biết nữa, sự an toàn hay gì đó tương tự? Giúp đỡ bằng cách liên lạc với *Radio Stoke*, *Signal Radio*, đăng tải nhiều hơn trên mạng xã hội?”

Cô cân nhắc một lúc rồi lắc đầu. “Em không biết. Đó là vấn đề. Em ghét việc cảm thấy thế này.” Cô nhanh chóng đứng dậy. “Em cần làm một ly. Có lẽ nó sẽ giúp em ngủ được. Anh muốn uống không?”

“Có, cho anh xin.”

Ở trong bếp, cô lấy mấy chiếc ly ra và rót chai rượu vang trong tủ lạnh. Rồi cô tìm thấy hai túi khoai tây chiên và mang tất cả ra phòng khách.

Cô đặt mấy túi khoai vào lòng Simon và lại ngồi xuống cạnh anh.

Tivi đang được tạm dừng và anh ấn nút để chương trình tiếp tục phát.

Cô cười thầm khi rúc vào cạnh anh. Anh đang giành lấy chiếc điều khiển tivi. Rồi cô chợt ngừng lại. Mọi thứ đang dần trở lại bình thường, tâm trí cô không còn bị ám ảnh bởi hình bóng của Matt nữa.

Giá mà mọi thứ trên đời đều có thể bình thường như vậy.

Khi rời khỏi nhà, Sophie Bishop hoàn toàn không bận tâm đến chuyện đang có một tên sát nhân tự do ngoài kia. Tất nhiên, cô vẫn còn buồn vì cái chết của Lauren, nhưng cô đang trên đường tới gặp các bạn của mình.

Cô đã đau đầu suốt một giờ để cân nhắc xem mình nên mặc gì. Cô muốn mình trông sành điệu, không quá khiêu gợi. Cô đã uốn tóc và trang điểm theo phong cách ma cà rồng mà cô từng thử nghiệm trên Teagan sau khi họ phát hiện ra nó trên một tờ tạp chí. Vừa nghĩ đến chuyện đó, cô lập tức với lấy điện thoại và nhấn số của Teagan.

“Chào cưng,” cô lên tiếng khi thấy bạn mình nhấc máy.

“Chào, cậu đang ở đâu đấy?”

“Đang trên đường Roberts.”

“Cậu chắc chắn rằng đi ra ngoài một mình như vậy không sao chứ?”

“Mới có tám rưỡi thôi mà.”

“Bố cậu thì sao?”

“Ông ấy đi làm rồi, nên sẽ chẳng ai biết là tớ không ở nhà đâu.”

Sophie soi mình trên cửa sổ của một cửa tiệm. Trông cô thật rạng rỡ, vô cùng tự tin và hào hứng khi nghĩ tới tối nay.

“Ước gì mẹ tớ cũng cho tớ ra ngoài.” Teagan thở dài. “Tớ thật không thể tin là mình đã bị quản thúc lâu đến vậy.”

“Có bố hẹn hò với cóm thì đành vậy thôi.”

Sophie ngẩng đầu lên trước khi băng qua đường, né khỏi một chiếc xe đang lao tới. Cô bước chậm lại khi đặt chân lên vỉa hè trước một tiệm tạp hóa, băng qua những vị khách đang đứng tán phét trước cửa. Phía trước không có nhiều người lắm, cô nhanh chóng quay lại với cuộc nói chuyện.

“Điều đó thì chịu rồi,” Teagan nói. “Cậu biết tớ ghét cô ta thế nào mà.”

“Vớ tớ thì cô ta có vẻ ổn.”

“Cậu chỉ phải nói chuyện với cô ta vài phút mỗi lần!”

“Ôi trời, để bố cậu yên đi, Tee à. Ông ấy thích cô ta, và đó đâu phải lỗi của ông ấy khi mẹ cậu bỏ đi đâu.”

“Bà ấy không bỏ đi. Họ đã chia tay.”

“Sao cũng được.”

Sophie dừng lại khi nghe thấy một tiếng động phát ra từ đằng sau. Cô quay lại, nhưng chẳng có ai ở đó cả.

“Cậu vẫn giữ máy chứ, Soph?”

“Hả? À, ờ.”

“Sao vậy?”

“Chỉ là trí tưởng tượng bay xa quá thôi. Tớ nghĩ đã nghe thấy tiếng ai đó sau lưng mình.” Sophie rẽ vào con ngõ nhỏ giúp cô đi tắt qua đường chính và tới thẳng phố Abraham. “Dù sao thì, tớ không thể nói với cậu - được chứ?”

Một tiếng tắc lưỡi. “Sao phải bí mật thế? Chúng ta vẫn là bạn chứ.”

“Chúng ta *là* bạn.”

“Vậy nói cho tớ biết đi. Nếu cậu không muốn người khác biết, tớ sẽ giữ bí mật.”

“Anh ấy đã bắt tớ thề sẽ giữ bí mật.”

“Nhưng cậu biết rằng tớ sẽ không nói với ai mà.”

“Anh ấy không muốn *bất cứ ai* biết.”

“Tại sao? Không phải hẳn là một gã biên thái đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Vậy thì tại sao cậu lại không thể nói với tớ?”

Sophie thờ dãi. Cô và Teagan đã nói về chuyện này suốt mấy ngày qua, từ lúc Teagan thấy cô đọc một tin nhắn và muốn biết nó là do ai gửi. Sophie đã không trả lời. Cô không thể. Đó là bí mật nhỏ giữa họ. Cô cũng chắc chắn rằng mình đã xóa mọi tin nhắn của anh.

Một khoảng im lặng kéo dài. “Lạy Chúa trên cao - cậu đang hẹn hò với một gã lớn tuổi hơn, phải vậy không?”

Sophie cười khúc khích rồi lại làm mặt lạnh. Lần này thì cô chắc chắn mình đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng. Cô nhìn chằm chằm vào bóng tối, nhưng không thể thấy bất cứ thứ gì. Trời ạ, rõ ràng tâm trí đang đùa giỡn với cô rồi. Cô cho rằng đó là bởi nỗi đau khi mất Lauren cũng như những tin tức trên báo. Dù vậy, cô không hề muốn phải đau buồn và nghĩ về người bạn đã khuất của mình vào tối nay.

Cô tăng tốc tiến về phía trước, nhắm thẳng hướng cột đèn

đường trước mặt. Cô chỉ còn cách đếm hẹn có vài phút. Cô kiểm tra đồng hồ: cô sẽ tới đó trước cả khi kịp nhận ra.

Đột nhiên, có người bước tới sau lưng và túm lấy eo cô. Một bàn tay đưa ra, đập điện thoại của cô rơi xuống đất.

“Này!” Cô quay lại và thở phào nhẹ nhõm. “Anh làm em hết hồn. Tại sao anh lại làm cái trò theo đuôi như vậy hả?” Cô nhìn xuống đất, cố xác định vị trí của chiếc điện thoại. “Hy vọng anh đã không làm vỡ màn hình. Với em nó quý giá như sinh mạng và...”

Bằng một động tác nhanh nhẹn, hắn túm lấy tóc cô và kéo về phía mình.

“Anh đang làm gì vậy!” Cô hét lên. “Dừng lại. Đau đấy.”

Hắn giữ chặt lấy cô, đẩy họ qua một lỗ hổng trên hàng rào vào tòa nhà cạnh lối đi.

“Thả em ra!” Cô gào lên.

Hắn đẩy cô xuống và lưng cô đập mạnh xuống đất, đầu va vào trảng cỏ. Cô rên rỉ, bàng hoàng trong giây lát. Nhưng khi hắn đứng trên người cô, sự hoảng loạn bắt đầu bao trùm khắp người. Hắn bị sao vậy? Cô chưa từng thấy hắn hành xử như vậy.

“Làm ơn, dừng lại đi!” Cô nói.

Rồi hắn đánh cô, mu bàn tay vụt qua miệng cô. Cô nếm được vị máu trong miệng khi tay hắn vòng quanh cổ cô, mắt cô mở to vì hoài nghi và hoảng loạn. Cô vung chân đá loạn xạ và cào vào đôi tay đeo găng của hắn, không thể lên tiếng khi những ngón tay hắn đang siết chặt. Mọi thứ trước mắt cô dần mờ đi, nhưng cô vẫn cố tập trung, quan sát hình ảnh của hắn dần biến mất.

Cô thờ hỗn hển, cào tay xuống lớp đất bên dưới đám cỏ. Có lẽ nếu cô ném chúng vào mặt hắn, nó có thể khiến hắn bị mù trong giây lát. Nhưng điều đó thật vô vọng.

Cô chưa bao giờ thấy mắt hắn đen tối đến vậy. Nỗi sợ hãi trào dâng khi cô hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nếu cô không chống trả, không cố tự cứu mình thì cô sẽ chết. Và cô sẽ không thể nói cho ai biết kẻ đã giết mình là ai.

Điện thoại của Grace đổ chuông. Nhìn thấy tên của Teagan xuất hiện trên màn hình, cô cau mày khi trả lời. Tại sao cô bé lại gọi cho cô thay vì Simon chứ?

Cô ngồi thẳng dậy và xoay người để có thể đuổi thẳng chân ngay khi Teagan bắt đầu lên tiếng.

“Nào nào, chậm lại chút đi để cô có thể hiểu cháu đang nói gì.” Grace chăm chú lắng nghe. “Cháu có biết bạn ấy đang ở đâu không? Và đó là khi nào? Cô ngắt máy đây, nhưng cô sẽ bảo bố cháu gọi lại cho cháu. Được chứ?”

Simon đang chăm chú nhìn cô.

“Là Teagan.” Grace đứng dậy. “Con bé đang nói chuyện điện thoại với Sophie Bishop, người đang tới gặp ai đó. Con bé nói chúng đang nói chuyện thì chợt nghe thấy những tiếng động rất kì quặc. Rồi con bé nghe thấy tiếng hét của Sophie và sau đó mọi thứ phụt tắt.”

“Cái gì?” Simon cũng đã đứng dậy.

“Con bé đã ngắt máy và cố gọi lại.” Grace bước đến đầu kia của căn phòng và quay lại với đôi giày trên tay. “Nhưng không có ai nghe máy.” Cô xỏ chúng vào chân.

“Mẹ nó. Em không cho rằng đó chỉ là trò xỏ lá ư?” Simon lắc

đầu. “Ai đó đã túm lấy Sophie, nhưng chỉ để đùa dai?”

“Em thực sự hy vọng điều đó, nhưng em không nghĩ vậy. Từ phản ứng của Teagan thì không. Con bé đã gào khóc trên điện thoại. Nó nói rằng tiếng hét của Sophie là thật và nó nghe rất khủng khiếp. Em sẽ gọi cho phòng điều hành để bảo họ cử người đến đó ngay khi có thể.” Cô cầm lấy chiếc điện thoại của Simon đang đặt trên bàn và đưa nó cho anh. “Anh cần phải gọi cho Teagan. Để xem có thể tìm hiểu thêm được gì không.” Cô nhấn số của phòng điều hành. “Chết tiệt! Cuối cùng cũng có gì đó! Em đã *biết* là một chuyện kiểu này chắc chắn sẽ xảy ra mà. Em... em phải đi đây.”

“Đợi đã, anh sẽ đi cùng em!”

Grace không có thời gian để tranh luận. Sau khi đã kể lại các chi tiết và báo động cho Nick, họ bước vào xe của cô và cô nhanh chóng đánh xe ra đường.

“Teagan nói rằng Sophie đang trên đường từ nhà tới mấy cửa hàng trên đường Roberts,” Simon nói sau khi cúp máy.

“Có phải nó thuộc khu Bennett không?”

“Phải. Nó nói rằng Sophie đã rẽ vào con hẻm cạnh một tiệm tạp hóa.”

“Nó có nói cô bé đang đi gặp ai không?”

“Không. Sophie giữ bí mật với nó về chàng trai mà cô bé đang hẹn hò.”

Simon lớn tiếng chửi thề và đâm vào táp lô. “Chúng ta sẽ không kịp cứu cô bé, phải vậy không?”

“Bọn em đang huy động tất cả nhân lực có thể.” Grace nhấn ga

khi họ ra tới đường lớn. “Chúng ta sẽ tìm ra cô bé.”

Họ lườn lách qua các con phố của Stoke-on-Trent để tới khu đó, Simon bám chặt vào tay vịn trên cửa. Grace không thể lái quá nhanh trên xe của mình, nhưng cô đã chọn những tuyến đường thông thoáng nhất có thể.

Khi họ tới gần tiệm tạp hóa mà Teagan đã nhắc đến, cô thấy hai chiếc xe cảnh sát trong bãi đậu xe phía trước, đèn hiệu nhấp nháy. Cô nhanh chóng đánh xe vào sau chỗ họ và quay qua Simon.

“Lấy xe của em và tới chỗ Teagan đi.”

“Không!” Anh la lên. “Anh biết có một ranh giới giữa chúng ta, nhưng anh cũng muốn tìm ra Sophie nhiều như em vậy thôi. Cô bé có thể ở bất cứ đâu!”

Grace không thể đồng ý với điều đó. Cô tắt máy và gần như giật dây an toàn ra. Họ chạy qua những chiếc xe bất động, từ đó Grace thấy các sĩ quan đang xới tung thảm cỏ của lối đi trước mặt họ.

“Có người đã nghe thấy tiếng hét phát ra từ phía này nhưng lại nghĩ rằng đó là đám trẻ đang đùa nghịch.” Một sĩ quan mặc đồng phục chạy đến chỗ cô. “Tôi nghĩ đó có thể là cô bé.” Người phụ nữ giơ một chiếc điện thoại lên bằng đôi tay đeo găng. Màn hình của nó bị vỡ. “Tôi đã tìm thấy nó trên lối đi.”

Grace theo người sĩ quan bước vào trong hẻm. Cô mang theo chiếc đèn pin trong cốp xe và có thể thấy vài ánh đèn nhấp nháy phía xe cảnh sát.

“Có gì sau hàng rào đó?” Cô hỏi.

“Một công trình xây dựng. Đang có một dự án phát triển nhà ở

mới được tiến hành.”

“Sophie?” Grace hét lên khi bắt đầu tìm kiếm giữa chốn mịt mù, tay bám vào hàng rào.

Cô có thể nghe thấy cái tên đó đang được hét lên khắp xung quanh mình, dù cô nhận ra rằng đến lúc này thì việc đó hẳn đã trở nên vô dụng. Nếu vẫn là tên sát nhân đó, Sophie thậm chí có thể không còn ở đây nữa. Cô bé có thể bị cuộn tròn vút trong xe và chở đi bất cứ đâu. Nhưng cô cầu nguyện rằng lần này họ đã không quá trễ.

Không có mô típ gây án rõ ràng khiến cho việc đưa ra phỏng đoán chính xác trở nên khó khăn gấp bội. Dù có vẻ trái với lẽ tự nhiên, bởi phần lớn những kẻ giết người hàng loạt đều lên kế hoạch hết sức tỉ mỉ, nhưng cuộc tấn công này có thể hoàn toàn khác. Cô hy vọng Sophie vẫn còn sống - bị thương, nhưng vẫn sống sót.

Cô lượn như con thoi khắp con hẻm. Phát hiện ra một lỗ hổng trên hàng rào, cô lách mình qua và bước vào khu vực rộng rãi bên trong.

Liệu cô bé có ở đây không? Cô soi đèn về trước để nhìn.

“Sophie?”

Đám cỏ ướt sũng và giày cô bị ngấm nước chỉ sau vài giây. Từ khoảng cách này, bóng của những căn nhà đang xây dở hiện ra lơ mờ trước mặt cô.

Cô mới chỉ đi được vài bước thì vấp phải thứ gì đó trên mặt đất. Cô ngã phịch xuống, vừa kịp chống tay xuống đất. Khi quay lại để nhìn vào vật đó, chiếc đèn pin soi rọi nỗi sợ lớn nhất của cô.

Một cô gái trẻ với mái tóc dài màu vàng vắt ngang mặt đang nằm trên bãi cỏ. Đôi mắt cô bé nhắm nghiền, những vết bầm tím xuất hiện trên môi. Khi Grace lia đèn pin dọc theo người cô bé, cô nhận ra rằng chiếc giày ở chân phải đã biến mất.

“Ở đây!” Cô hét lên khi vẫn cảm thấy mạch đập, nước mắt cô trào ra.

Grace cố không nghĩ về cô gái mà cô chỉ mới trò chuyện từ tuần trước.

“Không, không, không!” Cô khóc lóc. “Ở phía này! Cô bé ở đây!”

Khi những ánh đèn tiến lại gần hơn, Grace lại cố tìm các dấu hiệu của sự sống thêm lần nữa.

Họ không thể quá trễ được!

Không thể được!

Grace có thể chắc chắn rằng Simon muốn tới và nói chuyện với Teagan. Bởi cô cũng có chuyện cần nói với cô bé, cô bảo anh đợi và sẽ đưa anh tới đó ngay khi có thể. Anh đứng ngoài khu vực dải băng bảo vệ hiện trường khi cô và đội của mình tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Sophie Bishop.

“Khóa chặt lối vào và chặn đường thoát phía sau,” cô hét lên với một sĩ quan đồng thời chỉ tay vào một người khác. “Anh có thể thông báo cho các hộ dân sống cạnh đây về chuyện đã xảy ra và cố giữ họ càng bình tĩnh càng tốt không? Đưa tin đến càng nhiều nhà càng tốt trước khi quá muộn.”

Nick đã có mặt tại hiện trường không lâu sau khi Grace tới. Nạn nhân được đưa vào xe cấp cứu, cửa xe đóng lại khi họ làm việc với cô bé trong vài phút. Theo thông báo cuối cùng, cô bé vẫn còn sống nhưng đã bất tỉnh, huyết áp đang ở mức thấp đáng báo động.

Grace giờ chỉ còn biết chờ đợi, lo sợ điều tồi tệ nhất nhưng đồng thời cũng hy vọng sẽ được nghe tin tốt lành. Cánh cửa mở ra một lúc và người tài xế nhảy xuống vỉa hè. “Chúng tôi đã ổn định nạn nhân đủ để chuyển tới bệnh viện Hoàng Gia Stoke,” anh ta nói.

“Cảm ơn,” Grace đáp. “Tôi sẽ tới đó ngay khi có thể. Chúng tôi

còn phải thông báo cho gia đình của nạn nhân nữa.”

Có vô số câu hỏi đang lướt qua tâm trí Grace khi cô chạy đi tìm Simon. Tại sao lại tiếp tục ra tay sớm như vậy? Tại sao lại là một nữ sinh khác của Học viện Dunwood? Cứ như tiếp diễn một vòng lặp vậy. Và tại sao lại là cùng một người trong nhóm bạn đó chứ? Đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay một vụ tấn công được lên kế hoạch từ trước? Liệu có phải Diane Waybridge chỉ là một mảnh khoe, một trò đánh lạc hướng, hay được chọn một cách có chủ đích?

Grace tự hỏi liệu Sophie Bishop đã định gặp ai và liệu đã gặp người đó hay chưa. Theo cô hiểu thì vẫn chưa có gì cho thấy nạn nhân chưa gặp được người mà mình tới để gặp. Liệu có phải người cô bé gặp chính là tên sát nhân mà họ đang tìm hay không?

Simon đang đứng cùng vài người khác, tay cầm cuốn sổ ghi chép. Anh bước lại ngay khi thoáng trông thấy cô.

“Anh đã sẵn sàng rời khỏi đây chưa, hay anh muốn tiếp tục ở lại?” Cô hỏi.

“Anh sẽ đi với em. Anh cần gặp con gái.”

Grace gật đầu, vui mừng vì anh nghĩ như vậy. Dù sao thì Teagan cũng chỉ có một người cha và bất cứ ai cũng có thể báo cáo về vụ án mà cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến sự nghiệp của Simon. Bên cạnh đó, Teagan có thể là người cuối cùng nói chuyện với Sophie khi cô bé còn sống, vậy nên Grace đã chuẩn bị sẵn rất nhiều câu hỏi và cô biết rằng mình không phải là người được Teagan yêu quý gì cho cam. Simon có thể khiến con gái mình dịu xuống đủ để cô hỏi những điều quan trọng.

Ngôi nhà cũ của Simon nằm cách khu Bennett khoảng một dặm, trong một dãy nhà thuộc sở hữu tư nhân. Việc lái xe đưa anh tới đó khiến cô cảm thấy khá khó xử. Grace chưa bao giờ bước chân vào ngôi nhà thuê còn kết hôn của anh, nhưng cô đã đi cùng vài lần khi anh đến đón hoặc đưa Teagan về nhà.

Cô bồn chồn liếc nhìn ngôi nhà lớn, thêm một lần nữa tự hỏi cuộc sống mà Simon đã bỏ lại sau lưng như thế nào. Làm sao anh có thể ghét việc sống trong một căn hộ với hai phòng ngủ thế này được cơ chứ? Một suy nghĩ gớm ghiếc lướt qua đầu cô. Cô không biết liệu Simon có thất vọng về cô, người vẫn đi thuê nhà ở tuổi gần bốn mươi thay vì sở hữu một dinh cơ tráng lệ hay không. Cô có kiếm được chút tiền khi bán căn nhà cũ ở Manchester, nhưng cô đã tiết kiệm nó để dành đến khi mình thực sự ổn định để có thể mua nhà, chính thức định cư tại Stoke.

Rồi cô tự trách mình khi đã nghĩ về anh như vậy. Simon đâu phải kiểu người đó. Anh đang bắt đầu lại, cũng như cô. Chỉ vậy thôi - không còn gì khác. Chính những sự kiện của đêm nay, chuyện đã xảy ra với Sophie Bishop, đã khiến cô cảm thấy bất an như vậy. Mỗi khi những chuyện thế này xảy ra, nó lại khiến cô nhận ra cuộc sống đáng quý đến mức nào.

“Anh thực sự không muốn vào đó,” Simon khẽ nói khi bước xuống xe. “Đặc biệt là trong trường hợp này.”

Grace gõ cửa và một lát sau có tiếng Natalie trả lời. Cô ấy cao hơn người đàn ông đang đứng sau mình, Grace biết rằng đó là bạn

traí mới của cô ấy, Adrian. Cô ấy có gương mặt sắc sảo rất hợp với mái tóc ngắn màu nâu ánh đồng và đôi mắt xanh sáng giờ đang ầng ậc nước.

Không chút do dự, Natalie mời cả hai vào. Grace ngưỡng mộ cô ấy vì điều đó. Họ không thực sự biết về nhau, chỉ nhận ra người kia nhờ những lần gặp mặt xã giao, ví dụ như khi cô nói chuyện với Teagan tại Học viện Dunwood tuần trước. Vậy nhưng giờ đây, họ lại phải đối mặt trong một hoàn cảnh vô cùng ngặt nghèo, nhưng chẳng ai buồn bận tâm tới điều đó. Điều duy nhất quan trọng vào lúc này là tìm ra kẻ đã muốn giết Sophie Bishop.

Trước khi có thêm ai đó bị giết.

Grace vội xua ý nghĩ đó đi ngay khi nó vừa lóe lên trong đầu.

“Teagan đang ở trong phòng khách,” Natalie nói. “Tôi không thể dỗ con bé nín khóc được. Nó đã phải trải qua một cú sốc khủng khiếp.” Cô nhìn Simon.

“Không tốt chút nào, Nat ạ,” Simon bảo cô.

“Con bé... Sophie không sao chứ?” Natalie lão đảo đứng tựa lưng vào đảo bếp.

“Cô bé đang trong tình trạng nguy kịch,” Grace nói với cô.

“Ôi, không.” Natalie đưa tay lên miệng, nước mắt giàn giụa tuôn trào. “Có phải chính là gã đã sát hại những người phụ nữ kia không? Cô có nghĩ con bé đã bị nhắm tới không?”

“Vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận,” Grace thành thật đáp.

Natalie nhìn Grace để tìm lời khuyên. “Tôi phải nói với Teagan thế nào đây?”

“Chúng tôi cần báo cho cha mẹ Sophie trước. Không biết cô có địa chỉ của họ không?”

“Có. Con bé chỉ còn bố thôi,” Natalie nói. “Mẹ nó đã mất vài năm trước. Jack là người phân loại thư vào ca đêm tại Royal Mail. Tôi sẽ cho cô số của anh ấy.”

Grace gửi lại thông tin cho Nick trong lúc Simon tiếp tục cập nhật tình hình cho Natalie và Adrian. Khi cô ngắt máy, có tiếng nói thốt lên từ phía sau.

“Cậu ấy chết rồi, phải không?”

Họ cùng quay lại và thấy Teagan đang đứng trên ngưỡng cửa. Cô bé mang vẻ mặt sững sờ, đôi mắt ướt đẫm, điện thoại cầm trên tay.

“Không, nhưng em ấy đang nguy kịch,” Grace nói, không muốn vòng vo tam quốc. “Lúc này mọi thứ đều vô cùng bấp bênh.”

Teagan lao vào vòng tay Simon. Simon ôm chặt lấy cô bé.

“Bọn cô cần phải tóm được kẻ đã làm chuyện đó, Teagan ạ,” Grace khẽ nói. “Chúng ta nói chuyện chút được không?”

Họ cùng bước vào phòng khách. Natalie ngồi cạnh Teagan và khi cô bé đã đủ bình tĩnh để nói chuyện, Grace bắt đầu đặt câu hỏi.

“Cháu có biết Sophie đang định tới đâu không?” Cô hỏi.

“Không.” Teagan ngẩng lên, gương mặt nhợt nhạt. “Nhưng cậu ấy đang hẹn hò với ai đó.”

“Em ấy có nói là ai không?”

Teagan lắc đầu. “Cháu không thể hiểu được tại sao cậu ấy lại muốn giữ bí mật chuyện đó.”

“Vậy là cháu không thể đoán được đó là ai?”

“Không.” Teagan lại đưa tay lau nước mắt. “Bố cậu ấy làm việc ca đêm, vậy nên ông ấy không biết cậu ấy đã lên ra ngoài. Ông ấy sẽ vô cùng tức giận cho mà xem.”

Grace biết đó sẽ là điều cuối cùng mà Jack Bishop nghĩ tới khi biết tin. “Và cháu vẫn chưa nói với ai về chuyện đã xảy ra chứ?” Cô hỏi. “Với các bạn cháu?”

“Cháu chưa nói với ai cả. Cháu đã bị sốc. Cháu gọi cho cô, rồi bố gọi cho cháu, rồi cháu nói với mẹ. Đó là tất cả, cháu bảo đảm đấy.”

“Cảm ơn cháu,” Grace nói. “Vào lúc này thì tốt nhất là chúng ta nên giữ bí mật về càng nhiều chi tiết càng tốt. Các tin đồn sẽ lan khắp thành phố vào sáng mai, nhưng... vì gia đình nạn nhân...” Cô lại nhìn Teagan. “Vậy người mà em ấy gặp đó, cháu có nghĩ đó là bạn trai không?”

Teagan gật đầu. “Tháng trước thì cậu ấy vẫn còn hẹn hò với Joel Nicholls - một cậu ở trường bạn cháu - nhưng chỉ đi chơi với cậu ta vài lần thôi. Cháu đã cố tìm ra người hiện tại là ai, nhưng cậu ấy không chịu nói cho cháu biết.”

“Nhưng hầu như chuyện gì các con cũng nói với nhau mà,” Natalie xen vào. “Mẹ thấy lạ khi con bé lại không háo hức muốn kể cho con biết đấy.”

“Chính xác thì em ấy đã nói gì về cuộc hẹn?” Grace đặt câu hỏi. “Em ấy có nói họ gặp nhau ở đâu không? Hay tối nay họ định sẽ đi đâu?”

Teagan lại lắc đầu. “Cậu ấy chưa thể này bao giờ. Giờ thì có lẽ

cháu sẽ chẳng bao giờ biết.”

Khi thấy Teagan lại òa khóc, Grace nghĩ rằng đã đến lúc để đi.

Khi đã ở bên ngoài, sau khi nói lời tạm biệt với con gái, Simon bước tới cạnh cô.

“Em đưa anh về nhà nhé?” Cô hỏi.

“Anh sẽ đi cùng em, nếu được.”

“Em sẽ tới bệnh viện. Anh có muốn nhìn lại hiện trường không? Em có thể thả anh trên đường và đến đón anh sau đó.”

Anh gật đầu. “Giờ khi thấy Teagan đã ổn, anh cảm thấy khao khát muốn được làm việc.”

Cô khẽ mỉm cười với anh. Có vài thứ đang khuấy động trong tâm trí cô. Cô cần được ở một mình, cần dành thời gian nghĩ về chúng. Nhưng có lẽ việc đó sẽ phải gác lại sau.

Bệnh viện Đại học Hoàng gia Stoke nằm cách khu Bennett gần sáu dặm và vào giờ này thì đường tới đó hoàn toàn thông thoáng, sau khi cô đã thả Simon giữa đường. Khi tới nơi, Grace tìm khu Chăm sóc Đặc biệt và đợi người y tá đang trong ca trực cung cấp thêm thông tin. Nơi đây thật yên tĩnh, phần lớn bệnh nhân đã đi ngủ và giờ thăm bệnh cũng đã qua từ lâu ở hầu hết các khoa.

Cô giết thời gian bằng cách liếc nhìn xung quanh trong lúc đợi. Một tấm poster hướng dẫn cách rửa tay thật sạch được treo trên bức tường cạnh cô, kế bên là một tấm bảng trắng được chia thành các ô, phần lớn kín đặc chữ. Cô tự hỏi không biết mình đã dành bao nhiêu thời gian trong bệnh viện vì công việc, chưa tính thời gian chăm sóc Matt. Phần lớn các vụ án mà cô phụ trách đều đòi hỏi phải chờ đợi, và kiên nhẫn đã trở thành yêu cầu then chốt.

Vài phút sau, Grace được đưa vào một phòng riêng. Một người đàn ông mặc đồng phục với quần xanh navy và áo len cùng áo sơ mi màu xanh nhạt đang ngồi trên một chiếc ghế nhựa, đầu tựa vào tay.

“Jack Bishop?” Grace hỏi.

“Vâng.” Anh ta ngược nhìn cô đầy hy vọng. Cô nhận ra anh ta suy sụp thấy rõ, có lẽ đã biết cô là một sĩ quan chứ không phải nhân

viên của bệnh viện mang tới tin tức về con gái anh ta.

Anh ta khoảng gần bốn mươi tuổi, ngẩng lên nhìn cô bằng đôi mắt ướt đẫm, lộ rõ những vết chân chim. Cô đưa thẻ cảnh sát ra.

“Tôi là sĩ quan điều tra Allendale. Xin cứ gọi tôi là Grace. Tôi ngồi được chứ?”

“Vâng - xin mời.”

“Tôi rất tiếc vì chuyện đã xảy ra với Sophie,” cô nói. “Tôi muốn anh biết rằng chúng tôi sẽ nỗ lực hết sức để có thể tóm được kẻ đã tấn công con gái anh. Em ấy thế nào rồi?”

“Họ vẫn đang theo dõi, nhưng giờ con bé đang hôn mê. Não nó bị phù do vụ tấn công.” Anh ta hít một hơi thật sâu. “Có phải chính là kẻ đã giết những người phụ nữ kia không?”

“Chúng tôi vẫn chưa biết.”

“Vậy bao giờ thì các cô sẽ biết?”

“Có thể sẽ mất một thời gian.”

“Hắn có cố tình giết con bé không?” Anh ta day day sống mũi, nhắm mắt lại một lúc.

“Chúng tôi cũng chưa biết điều đó, nhưng giờ không phải lúc lo lắng về điều đó. Điều quan trọng là em ấy vẫn ở bên anh và đã được an toàn.” Cô ngập ngừng. “Chúng tôi tìm thấy một chiếc điện thoại ở gần đó. Chúng tôi tin rằng nó thuộc về Sophie.”

“Cô có chắc rằng nó là của con bé không?” Anh ta nhú mào. “Làm sao cô biết?”

“Điện thoại đã bị khóa, nhưng màn hình khóa của nó là ảnh của em ấy và một cô gái khác. Tôi đã nói chuyện với cả hai hồi tuần trước

trong lúc tiến hành cuộc điều tra.”

“Tại trường ư?”

Grace gật đầu.

“Ai đã tìm thấy con bé?”

“Là tôi.”

Khi tiếng khóc đau đớn của anh ta bật ra, Grace để mặc anh ta một lúc.

Jack lau mắt bằng khăn tay. “Chuyện gì đã xảy ra với con bé?” Cuối cùng anh ta nói.

Grace cảm thấy thương cảm cho người đàn ông này. Anh ta cần được biết, nhưng đồng thời cũng không muốn tìm ra sự thật. Cô phải nói với anh ta.

“Kẻ nào đó đã siết cổ em ấy,” cô khẽ nói.

“Tôi biết. Ý tôi là...” Một tiếng nức nở bật ra.

“Đó là tất cả những gì tôi có thể cho anh biết vào lúc này.” Grace đặt tay lên cánh tay anh ta. “Anh có biết Sophie đã đi gặp ai tối nay không?”

“Không. Con bé vẫn ở trong phòng khi tôi đi làm. Nó hẳn đã lên ra khi tôi rời khỏi nhà. Ca làm của tôi bắt đầu từ bảy rưỡi nên tôi luôn ra khỏi nhà lúc bảy giờ.” Anh ta lại lắc đầu, lần này thì cả hai vai cũng run lên.

“Chiếc điện thoại có thể sẽ cung cấp cho chúng tôi rất nhiều thứ để dựng lại những hoạt động cuối cùng của em ấy. Anh có biết mật khẩu không?”

“Con bé chưa bao giờ nói với tôi.”

“Không sao, chúng tôi sẽ lo chuyện đó.”

Jack lại sụp xuống. “Tôi xin lỗi. Nếu tôi ở nhà thì con bé đã không ra ngoài. Có lẽ tôi đã có thể ngăn...”

“Không phải lỗi của anh, anh Bishop ạ,” Grace bảo anh ta.

Jack lấy lại bình tĩnh, đưa tay lên lau mắt. “Tiếp theo sẽ là gì?”

“Chúng tôi vẫn đang tìm kiếm các bằng chứng pháp y tại hiện trường và sẽ kiểm tra trang phục của Sophie ngay khi có thể.”

Cô vẫn chưa nói với anh ta rằng chiếc giày trái của Sophie đã biến mất. Nó có thể đã bị rơi tại hiện trường sau vụ vật lộn và đội tìm kiếm rồi sẽ tìm thấy nó. Dù vậy, nó vẫn khiến cô bận tâm. Liệu đó là thứ đầu tiên bị lấy đi, hay cả hai nạn nhân kia đều bị mất gì đó? Cô không nghĩ vậy, nhưng dù sao thì vẫn cần phải kiểm tra lại.

“Chúng tôi cần thu thập càng nhiều thông tin càng tốt về chuyện đã xảy ra với em ấy bằng việc khám xét tỉ mỉ hiện trường,” cô giải thích.

Jack quay đi chỗ khác một lúc, đưa tay lên lau mặt.

“Anh có điều gì muốn nói với chúng tôi không, Jack?” Cô nhẹ nhàng gợi ý. “Điều gì đó khiến anh cảm thấy lo lắng trong mấy tuần gần đây...”

Jack lắc đầu. “Lúc này thì tôi không nhớ được gì cả.”

“Được rồi. Tôi sẽ sắp xếp ai đó đợi anh ở nhà cho đến khi chúng tôi bố trí được một sĩ quan liên lạc.” Grace không chắc liệu có còn sĩ quan liên lạc nào đang rảnh không, khi họ đã phải bố trí hai người làm việc với gia đình Lauren và Diane. “Anh hẳn sẽ ở lại đây một thời gian, nhưng anh có gia đình, bạn bè hay hàng xóm gì để ở nhờ một

thời gian không?”

“Tôi đã gọi cho chị gái.” Gương mặt Jack lại co rúm lại. “Chị ấy sống ở Carlisle, nhưng sẽ xuống đây vào sáng mai.”

Trước khi ra về, Grace đã trốn trong phòng vệ sinh một lát - ba người phụ nữ bị tấn công chỉ chưa đầy một tuần...

Một cảm giác khó chịu bao trùm lấy cô, nhưng cô nhanh chóng xua nó đi. Chuyện này sẽ *không* xảy ra thêm lần nào nữa.

Grace lái xe quay lại khu Bennett trong im lặng. Đường phố Stoke-on-Trent vào thời điểm này hoàn toàn khác với cuộc sống về đêm nhộn nhịp ở Manchester. Cô có thể vượt qua những chiếc xe khác trên đường và thấy một số ít người đang trở về nhà, nhưng phần lớn mọi người giờ hẳn đã nằm trên giường hoặc không thì cũng an toàn trong nhà. Tất nhiên là vẫn có những chỗ để người ta đốt tiền mỗi đêm, nhưng lúc này khu vực mà cô lái xe qua mang lại cảm giác bình thản hơn là thận trọng.

Tâm trí cô quay trở lại một ngày cuối tuần đi chơi cùng Matt không lâu sau khi họ gặp nhau hồi mới ngoài hai mươi. Họ ở tại một khách sạn trên quảng trường Leicester, ra ngoài uống nước và bị lạc trong đoạn đường ngắn để trở về. Vào nửa đêm thì nó có vẻ ổn, nhưng trong những ngày mưa sấm tấp nập vào thứ Bảy, nó chật cứng chẳng khác gì Hanley. Khắp nơi đều có người, và cả tiếng ồn nữa!

London hẳn đã khiến cô sợ hãi nếu cô sống ở Stoke cả đời, nhưng Manchester thì có rất nhiều chốn nhộn nhịp. Cô đã tự nhắc mình rằng sẽ dành một đêm để đi chơi cùng Simon. Cô có thể đưa anh tới mấy quán rượu cũ mà cô thường lui tới, giới thiệu anh với vài

người bạn. Cũng đến lúc rồi.

Lái xe dọc theo đường Ford Green, cô cố gắng nuốt trôi những chuyện đã xảy ra. Nó sẽ còn ám ảnh trong tâm trí cô một thời gian, nhất là khi Sophie là cô bé vị thành niên thứ hai bị tấn công. Cô bé tội nghiệp, người bố tội nghiệp...

Cô dừng lại tại một giao lộ khi đèn chuyển sang màu đỏ và một người đàn ông say rượu lao đảo băng qua đường. Anh ta vẫy tay cảm ơn khi đã sang được phía bên kia.

Trước khi lái đi, một suy nghĩ chợt vụt qua tâm trí cô. Liệu có phải tên sát nhân đã bỏ mặc Sophie chờ chết không? Liệu chúng có cho rằng mình đã thành công? Liệu họ có thể lợi dụng điều đó không? Cô nhấn chân ga và phóng hết tốc lực, biết rằng họ sẽ chẳng thể che giấu được điều đó. Không còn nữa. Những ngày mù mờ thông tin đã qua từ lâu, khi giờ đây mọi người đều có điện thoại.

Nhưng không ai ngoài các nhân viên bệnh viện biết rằng Sophie còn sống. Cũng đáng để thử đó nhỉ?

Khi đã trở lại hiện trường, Grace đậu xe gần con hẻm hết mức có thể và đi tìm đội của mình. Khu vực này giờ đây những phương tiện ưu tiên, khắp nơi đều có đèn nháy và bóng người khi cuộc điều tra đang được tiến hành.

Đã gần nửa đêm, quá muộn để có thể tìm thêm được gì nhiều. Nếu có kẻ tình nghi để thẩm vấn thì họ đã có thể về nhà, nhưng nếu đó là một doanh nghiệp hay tổ chức nào đó thì họ sẽ phải chờ tới sáng.

Perry và Sam đang đứng ở đầu con hẻm khi Grace chui qua dải băng bảo vệ hiện trường. Nick đứng phía sau, nói chuyện với Dave

Barnett.

“Cô bé sao rồi?” Sam hỏi khi cô bước tới chỗ họ.

“Vẫn đang nguy kịch.”

“Tội nghiệp.”

“Có gì mới không?” Cô hỏi họ.

“Từ khi cô đi thì vẫn chưa có gì,” Perry đáp. “Không có ai thông báo rằng họ đã nhìn thấy Sophie hay bất cứ điều gì khác thường. Máy nhà mà chúng tôi tới hỏi chuyện đều có vẻ vô cùng sửng sốt khi biết tin.”

“Có gì khiến sếp bận tâm sao?” Sam hỏi khi thấy Grace đứng lặng đó một lúc, quan sát khung cảnh đang càng lúc càng trở nên tắt bật.

“Đã ai tìm thấy chiếc giày bị mất của cô bé chưa?” Cô hỏi.

“Theo tôi biết thì chưa.”

“Chỉ là tôi đang nhớ lại một cái tên trong một diễn đàn của All Talk. Một gã tên Peter Bentley đã sát hại bốn người phụ nữ và đang tiến hành vụ thứ năm tại Manchester hồi năm 2014. Tôi cho là nó khá tương đồng với chiến dịch Middleport. Nếu tôi nhớ chính xác, đôi giày của một trong các nạn nhân chưa từng được tìm thấy.”

“Tôi cũng nhớ vụ đó. *Ác quỷ Manchester?*” Sam dừng lại để ngáp dài một cái. “Tôi nghĩ là hấn vẫn đang thụ án.”

“Hấn lĩnh bốn án chung thân.” Grace gật đầu. “Tôi đang tự hỏi liệu tên sát nhân của chúng ta có biết vụ đó hay không. Bởi nếu vậy, có thể chúng ta đang phải đối đầu với một kẻ bắt chước.”

“Chúa ơi.” Perry đút tay vào túi quần, vai chùng xuống.

“Sao hai người không về nhà đi?” Grace đề nghị. “Sáng mai lại phải tới sớm đấy. Tôi sẽ đi tìm Simon rồi cũng về luôn.”

“Được,” Sam nói.

Perry cũng gật đầu.

Nhưng tất cả cùng đứng im tại chỗ, đảo mắt một vòng quanh hiện trường trước mặt. Không ai trong số họ muốn di chuyển.

Dù sao thì nạn nhân vẫn còn sống. Ít nhất là vào lúc này.

Khi đã về đến nhà, Grace làm gì đó để ăn trong lúc Simon đi tắm. Tâm trí cô cứ liên tục quay lại với vụ án, hình ảnh của Sophie Bishop biến thành Diane Waybridge và sau đó là Lauren Ansell. Có phải đang có chuyện gì đó tại Học viện Dunwood không? Nhưng liệu nó có liên quan gì tới nạn nhân thứ hai?

“Em ổn chứ?” Simon hỏi khi bước vào bếp.

“Kiệt quệ,” cô thừa nhận, hôn anh khi bước ngang qua. “Thèm một cốc chết đi được, dù em thực sự muốn đi ngủ. Anh thì sao?”

“Nó thực sự khiến anh rất buồn. Anh đã biết Sophie cũng lâu như Lauren. Anh hy vọng con bé sẽ qua khỏi.”

Grace ôm anh và họ đứng lặng đó một lúc.

“Anh cho rằng việc duy nhất mình có thể làm lúc này là tường thuật lại những gì mình biết,” Simon nói. “Ít nhất anh cũng có thể thêm vào đó chút cảm xúc.”

Anh ngáp và vươn tay lên sau đầu, chiếc áo phông của bộ đồ ngủ bị kéo cao để lộ phần bụng. Grace ước rằng mình có đủ năng

lượng để lướt những ngón tay trên đó và kéo anh về phía mình. Một chút yêu thương là những gì cô cần, để cảm thấy được trân trọng, được sống. Thay vào đó, cô để mặc anh lên lầu một mình.

Khoảng mười lăm phút sau, cô cũng đi theo anh. Sau khi đi tắm, cô trườn vào giường cạnh anh. Grace cảm nhận được thân thể anh sát gần mình khi anh quay sang và kéo cô lại gần hơn. Cô nắm chặt tay anh và cố nhắm mắt. Ngay cả cảm giác được bảo vệ bởi anh cũng không ngăn được nỗi đau thấm dần, sự thất vọng khi chứng kiến chuyện đó lại xảy ra lần nữa.

“Ngày mai là một ngày mới, Grace ạ,” anh thì thầm. “Em sẽ sớm tóm được tên sát nhân thôi.”

Grace nhắm chặt mắt lại khi hình ảnh của Sophie Bishop lại hiện ra. “Bọn em sẽ làm được,” cô thì thầm đáp lại. “Hy vọng là trước khi có thêm ai đó bị giết.”

Hai giờ sau, cô lại rời khỏi giường, vẫn không thể chợp mắt. Ở bàn bếp, cô khởi động máy tính xách tay và tìm trên Google về Peter Bentley. Ba mươi phút sau, cô đã nắm được mọi thứ cần biết.

Nạn nhân đầu tiên của Bentley là Melissa Wyatt, ba mươi ba tuổi, bị siết cổ khi đang chạy bộ. Rồi đến Vicky Cooke, mười bảy tuổi, trong một khu bảo tồn tự nhiên; Cassie Rigby, mười lăm tuổi, trên cánh đồng; và Petra Swindles, hai mươi hai tuổi, bên cạnh một tháp đồng hồ. Cuối cùng là Mandy Shelley, mười chín tuổi, người duy nhất sống sót, do Peter đã bị một người chạy bộ phát hiện ra.

Năm người phụ nữ bị tấn công ngoài trời, bốn người bị siết cổ đến chết. Tất cả chỉ trong vòng mười ngày. Thật kỳ lạ khi *Ác quỷ Manchester* lại xuất hiện trên All Talk, đồng thời cả Diane Waybridge

và Nathan Stiller đều có liên quan tới trang web đó.

Grace đóng máy tính và quay lại giường, hy vọng có thể ngủ được một chút. Cô cần cập nhật cho cả đội những gì mình tìm được càng sớm càng tốt. Cô chắc chắn rằng phải có gì đó ở đây.

Đáng lo ngại hơn, nếu cô đúng, điều đó đồng nghĩa với việc sẽ có thêm một nạn nhân nữa nếu họ không sớm tìm ra tên - hoặc những tên - sát nhân.

Thứ Hai

Grace đến đồn lúc bảy giờ sáng và lập tức đăng nhập vào máy tính của mình. Ngay khi Perry và Sam tới, cô pha cà phê cho tất cả và yêu cầu họ tập trung tại bàn của mình.

“Đã có thứ khiến tôi phải chú ý từ những gì tìm được tối qua.” Grace quay màn hình lại để cho họ thấy những thứ cô đã tìm được.

“Đây là vụ mà tôi đã nói đến tối qua,” cô giải thích. “Tôi không phụ trách điều tra, nhưng nó đã xảy ra hồi tôi còn làm việc ở Salford. Vào năm 2014, Peter Bentley, ba mươi bảy tuổi, đã sát hại bốn người phụ nữ trẻ bằng cách siết cổ chỉ trong mười ngày. Tất cả họ đều có ngoại hình giống với những nạn nhân của chúng ta: tóc dài, màu vàng, xinh đẹp. Tất cả đều bị siết cổ, không có dấu hiệu xâm hại tình dục. Người phụ nữ đầu tiên bị giết khi đang một mình chạy bộ trên cánh đồng, người thứ hai được tìm thấy trong một khu bảo tồn thiên nhiên và người thứ ba trên cánh đồng cạnh một con đường nhỏ, với một chiếc giày bị mất. Nạn nhân thứ tư được tìm thấy cạnh một tháp đồng hồ.”

“Bentley đã bị tóm thế nào?” Sam hỏi.

“Nghiep vụ cảnh sát thông thường thôi. Miệt mài tỉ mỉ từng

chút một, giống như những gì chúng ta đang làm.”

“Cô nói rằng hắn đã tấn công người phụ nữ thứ năm?” Perry hỏi.

“Phải, cô gái mười chín tuổi Mandy Shelley đã sống sót. Và có ba hiện trường giống hệt như của chúng ta. Nhưng tôi đã chú ý tới một điểm khác vào tối qua. Có một khuôn mẫu về thời gian,” Grace nói tiếp. “Hai ngày sau khi nạn nhân đầu tiên bị giết, đến lượt người thứ hai. Hai ngày sau nạn nhân thứ hai, người thứ ba bị giết. Điều đó nghĩa là nếu đây là một kẻ bắt chước, chúng ta cần đợi đến thứ Năm, bốn ngày sau khi hắn cố gắng giết Sophie Bishop.”

“Lạy Chúa trên cao!” Sam đưa tay lên che miệng.

“Thật khó nuốt, đúng không?” Grace nhăn mặt. “Nhưng có thể sẽ có thêm một vụ giết người nữa nếu tên sát nhân của chúng ta biết rằng Sophie vẫn còn sống. Nếu chúng ta có thể giữ bí mật chuyện đó thì thật tuyệt, nhưng điều đó gần như là bất khả thi trong thời đại mạng xã hội ngày nay, và lúc này tình hình đang vô cùng cấp bách. Thay vào đó, quan trọng nhất lúc này là làm việc với cánh báo chí để giữ thành phố trong tình trạng cảnh giác. Và chúng ta cần tìm hiểu xem hiện trường tiếp theo sẽ như thế nào. Hãy kiểm tra tất cả các tháp đồng hồ trong thành phố.”

“Tôi có thể làm việc đó,” Frankie đề nghị khi tới gia nhập cùng họ.

“Tuyệt. Tạm thời thì chỉ cần lên danh sách là được. Cảm ơn.” Grace mỉm cười trong thoáng chốc rồi rướn người về trước, đưa tay chống cằm. “Peter Bentley vẫn ở trong tù và sẽ không được tha bổng cho đến khi thụ án ít nhất hai mươi năm.”

“Vậy nếu vụ này có liên quan tới hắn, ai là kẻ đang ra tay?” Perry

đặt câu hỏi.

“Hoặc đây có thể là một vụ bắt chước thuần túy và hoàn toàn chẳng liên quan tới hấn chút nào?” Grace đáp lại.

Sau buổi họp giao ban, Nick đã yêu cầu Grace thông báo cho mọi người về phát hiện của cô hôm qua. Cô tóm tắt tình hình, suy nghĩ cũng như kết luận của mình.

Nick quay về phía tấm bảng trắng. “Nếu đây là một tên sát nhân bắt chước thì lý do đằng sau nó là gì? Ai có thể là nghi phạm chính của chúng ta?” Nick đặt câu hỏi mở.

“Nathan Stiller chắc chắn sẽ nằm trong danh sách, bởi anh ta biết cả ba nạn nhân,” Grace nói. “Chúng ta cần điều tra thêm về mối quan hệ của anh ta với Diane Waybridge, người không liên quan tới Học viện Dunwood dưới bất kỳ hình thức nào. Tôi sẽ ưu tiên tiến hành thẩm vấn anh ta.”

“Chúng ta có cần kiểm tra thêm ai đó mà tất cả học sinh đều biết không? Một người thường xuyên có mặt tại trường?” Perry hỏi. “Tôi biết chúng ta đã kiểm tra hồ sơ tội phạm, chứng cứ ngoại phạm và lời khai của các nhân viên, vân vân, nhưng liệu đó có thể là người ngoài không?”

“Hay liệu chúng ta có cần kiểm tra các học sinh trong trường không?” Frankie gợi ý.

“Chúng tôi đã kiểm tra hồ sơ của lũ trẻ,” Nick bảo cậu ta. “Phần

lớn đám mây rồi đã bị đuổi học và số còn lại giờ ngoan hơn nhiều rồi.”

“Có lẽ đó là nhờ những gì Stiller đã làm,” Grace nói. “Anh ta có vẻ đã hoàn toàn thay đổi ngôi trường. Tôi chưa từng thấy ai nói gì nặng lời về anh ta.”

“Điểm chính yếu giờ là Sophie Bishop vẫn còn sống, điều có lẽ đã nằm ngoài dự tính của đám sát nhân, nếu chúng biết được điều đó,” Nick nói tiếp. “Camera an ninh từ cửa hàng tạp hóa trên đường Roberts cho thấy Sophie đã bước vào con hẻm lúc hai mươi giờ hai mươi lăm. Nghi phạm của chúng ta đã tẩu thoát bằng đường nào? Mọi người?”

“Điều đó vẫn chưa rõ, nhưng thêm nhiều đoạn băng từ các camera an ninh khác đang được kiểm tra, và đó là ưu tiên hàng đầu của chúng tôi sáng nay,” Sam nói. “Chúng tôi sẽ yêu cầu mọi người cung cấp thêm thông tin. Có thể đã có người thấy gì đó, hoặc nhớ rằng có ai đó chạy qua mình vào thời điểm đó.”

“Chúng ta đã biết gì về Sophie rồi?” Nick hỏi.

“Cô bé bằng tuổi Lauren Ansell,” Sam tiếp lời. “Cả hai cùng thuộc một nhóm bạn gồm năm cô gái và rất thân thiết với nhau. Vậy nên nếu hai trong số đó đã bị tấn công - đáng lẽ chúng ta đã có ba vụ án mạng, nếu tên sát nhân của chúng ta chĩnh chu hơn.”

“Cô bé là một trong những người bạn của con gái Simon,” Grace bổ sung. “Dành cho những người chưa nắm được tình hình, Sophie đang nói chuyện điện thoại với Teagan thì chuyện đó xảy ra. Cô bé đã hoảng hốt gọi cho tôi và tôi đã đi tìm Sophie.” Grace ngừng lại một lát, cố không nhớ lại hình ảnh nạn nhân nằm cạnh mình khi cô vấp phải thân hình không còn chút sức sống ấy. “Và đó là lý do khiến

tôi nhớ lại việc từng nhìn thấy tên của Bentley trên trang web đó. Chính chiếc giày bị mất đã khiến tôi nhớ ra, bởi nạn nhân thứ ba của Bentley cũng chỉ có một chiếc giày khi người ta tìm thấy cô ấy. Chúng tôi sẽ cảnh báo các cô gái còn lại ngay khi có thể mà không khiến họ hoảng loạn.”

Nick gật đầu tán thành. “Chúng ta đang phải chịu áp lực rất lớn và buộc phải tóm được ai đó hoặc ít ra là có một cái tên để lần theo. Giờ đã có ba nạn nhân và sẽ sớm có người bị đem ra tế thần - đầu tiên sẽ là tôi - nếu chúng ta thất bại. Tôi biết mọi người đều đang nỗ lực hết sức, vậy nên trong lúc chờ đợi kết quả khám nghiệm pháp y và kiểm tra camera an ninh, hãy khẩn trương tiến hành những việc cần làm trong hôm nay.” Ông đưa tay lên cầm trước khi nói với họ. “Chánh Thanh tra Brindley đang chuẩn bị tiến hành họp báo trong khoảng một giờ tới để thông báo về chuyện đã xảy ra tối qua, chúng ta cần thêm ai đó trực điện thoại. Grace, cô có thể xem xét việc đến thăm Peter Bentley không?”

“Tôi sẽ lo chuyện đó.” Grace đã nói chuyện với các cơ quan có thẩm quyền.

Cuộc họp kết thúc và họ quay lại bàn của mình. Nhưng trước khi cô có thể ngồi xuống, Nick đã gọi với qua từ đầu kia của căn phòng. “Grace, tôi nói vài lời được không?”

Grace lăm bằm gì đó trước khi bước đến chỗ ông. Cô gõ cửa và bước vào.

“Đóng cửa lại đi,” ông nói, vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Vai Grace chùng xuống. Tại sao những lời đó lại luôn khiến cô lo sợ vậy nhỉ? Cứ như thể cô vừa quay lại hồi mười lăm tuổi và đang bị

mắng mỏ, dù điều đó không thường xảy ra, bởi cô luôn là một học sinh gương mẫu.

Cô làm như được bảo và ngồi xuống đối diện với Nick khi ông ra hiệu.

“Cô biết đấy, chúng ta vừa nói về Lauren Ansell và sự thật như cô biết, ừ thì, có liên hệ với cô bé chứ?”

“Vâng.” Cô tự hỏi ý ông là gì.

“Chà, giờ chúng ta đã có hai nữ sinh đến từ Học viện Dunwood có liên quan tới chiến dịch Middleport, và Teagan Cole là bạn của cả hai, đồng nghĩa với việc Simon cũng biết họ.”

Grace há hốc miệng. “Ý ông là?”

“Ý tôi chính xác như tôi vừa nói.”

“Tôi không hiểu,” cô nói dối. Thật ra cô biết rõ ông đang ám chỉ điều gì - có ai đó đang nhắm vào Simon ư? - nhưng cô muốn ông đích thân nói ra.

“Tôi nghĩ cô nên *đào sâu* thêm chút nữa và xem anh ta có thể tìm được những gì. Khi tờ Stoke News tường thuật lại vụ án, anh ta sẽ gần gũi với gia đình của các nạn nhân. Nghe ngóng xem anh ta nói gì về họ và...”

“Ông lại muốn tôi làm tay trong lần nữa ư?” Giọng nói của cô bị đẩy lên một quãng tám trong sự hoài nghi.

“Không!” Ông nở nụ cười lo lắng, “Ừ thì, cũng không hẳn. Tôi không nghi ngờ gì Simon...”

“Chà, thật tốt khi biết điều đó!” Cô khoanh tay lại.

“Tôi chỉ muốn biết trước những gì các báo sẽ đăng, hy vọng cô

hiếu ý tôi.”

“Vâng, thưa sếp. Tôi hiểu ý ông. Nhưng tôi có thể hỏi một điều trước được không? ông đã làm gì để có được thông tin từ tờ Stoke News trước khi tôi tới đây?”

Nick cau mày. “Tôi không hiểu.”

“Còn ai khác trong đội đã tiếp cận Simon đủ gần để có thể thu thập những thông tin mà ông yêu cầu?”

“Không ai cả.”

“Vậy ông đối phó với tờ báo ấy thế nào trước khi tôi tới đây?”

Ông im lặng, thẩm thía lời nói của cô.

“Tôi không nghĩ là mình nên được sử dụng theo cách này. Nếu ông cần thông tin, hãy hỏi thẳng Simon hoặc sếp của anh ấy - nhưng ông không nghĩ rằng tôi đã làm vậy rồi ư? Simon và tôi giữ được một mối quan hệ tốt là bởi chúng tôi làm việc cùng nhau trong những vụ thế này, thay vì đối đầu với nhau.”

“Đã rõ.” Nick gật đầu. “Dù sao thì, cứ thử xem cô có thể tìm được gì cho tôi không, được chứ?”

Grace rời khỏi phòng, chỉ muốn đóng sầm cửa lại, nhưng cô biết làm vậy thật trẻ con. Cô quay lại bàn của mình và ngồi xuống, mặt đỏ bừng trong lúc cả đội đang háo hức chờ đợi. Cô sẽ không phải là người kể cho họ nghe về cuộc trò chuyện vừa rồi. Thay vào đó, cô đứng dậy, thẳng lưng.

“Anh có thể hỏi chuyện các gia đình sống cạnh đó cùng các sĩ quan khác được không, Perry?” Cô đề nghị. “Liên lạc trực tiếp với sếp của họ và cho tôi biết nếu anh tìm được gì quan trọng trong lúc

tôi vắng mặt, được chứ?”

“Chắc rồi.” Perry gật đầu.

“Sam, cô có thể điều tra sâu hơn về Bentley để xem có thể tìm được thêm gì trong mấy diễn đàn đó không?”

“Xong ngay đây, sếp.”

“Cảm ơn.”

Grace xoa xoa cái cổ đau nhức của mình trước khi di chuyển lại chỗ màn hình. Cô đã rất may mắn khi có một đội tuyệt vời hỗ trợ. Thực tế thì họ hầu như điều tự mình hành động.

Và ít ra thì cô cũng cảm thấy có thể tin tưởng họ nhiều hơn so với Phó Chánh thanh tra của mình. Cô ước Nick cũng nghĩ như vậy về mình. Ông đâu cần đề nghị cô để mắt tới Simon. Cô vốn đã làm vậy rồi.

Thông qua sĩ quan liên lạc của trại giam, Grace biết được rằng Bentley đã ra ngoài để tiến hành kiểm tra y tế, cô đã hẹn gặp hắn vào mười một giờ sáng hôm sau. Sau đó, cô nhắm lại danh sách những người mình ra ngoài để gặp sáng hôm đó, bắt đầu từ Jack Bishop, người đã để lại lời nhắn đề nghị cô đến gặp anh ta. Hai cha con họ sống tại đường Milehouse, cách Học viện Dunwood vài phút đi bộ.

Cô phải lái xe dọc theo đường Hanley qua công viên Trung tâm để tới nhà Bishop. Đã bốn ngày từ vụ sát hại Diane Waybridge và dù hiện tại không còn nhiều cảnh sát nữa, dải băng bảo vệ hiện trường vẫn đang bay phần phật phía đằng xa. Có hai đơn vị dã chiến đóng ở đó, các sĩ quan đang tất bật với người qua lại trên phố bởi công viên đã được dọn sạch để mở cửa cho người dân.

Việc mọi thứ trở lại bình thường sau những tội ác ghê tởm như vậy luôn khiến Grace cảm thấy buồn, đặc biệt là khi họ vẫn chưa tìm được kẻ nào để đưa ra trước vành móng ngựa. Và lúc này, cô còn có một cô gái khác đang hôn mê.

Khi đã thấy ngôi nhà mà mình đang tìm, cô bước trên lối vào của bất động sản thuộc sở hữu của địa phương, chú ý đến hàng rào được cắt tỉa cẩn thận cùng những luống hoa thủy tiên và hoa tulip.

Trên bức tường trước nhà là những chùm hoa mới nở. Cô tự hỏi liệu có thích hợp không khi đã có hai người phụ nữ thiệt mạng và giờ báo chí lại công bố rằng Sophie vẫn còn sống, nhưng cô biết mọi người hẳn sẽ thể hiện sự tôn trọng. Dù vậy, cô vẫn sẽ nói vài lời với Jack để xem anh ta có muốn gỡ bỏ nó hay không. Sophie vẫn là nạn nhân duy nhất còn sống, dù đang hôn mê.

Sau khi hỏi về Sophie và biết rằng không có tiến triển gì, Jack đưa cho cô một cuốn sổ nhỏ.

“Nhật ký của con bé,” anh ta nói. “Tôi vẫn chưa mở ra. Tôi không thể làm vậy. Điều đó thật không đúng chút nào.”

Grace cảm thấy điều đó thật đáng quý. Ngay cả khi nó có thể cho họ biết về chuyện đã xảy ra, Jack vẫn cảm thấy như mình đang phản bội niềm tin của con gái khi lục lọi đồ của cô bé. Cô mở nó ra.

“Tôi sẽ đi đun nước trong lúc cô kiểm tra nó,” anh ta nói thêm.

Grace ngồi xuống trong lúc anh ta đang cúi húi trong bếp. Lật lướt qua các trang, cô có thể thấy vài mục trong mấy tuần qua với chữ J thay thế cho tên đầy đủ, một người nào đó mà có vẻ Sophie đang say đắm. Cô nhớ Teagan đã nhắc đến cái tên Joel Nicholls tối qua, nhưng nghĩ rằng không phải lúc để hỏi về nó khi đang ở bệnh viện.

Phần của hôm qua vẫn để trắng. Grace buồn bã nhận ra rằng Sophie sẽ có thể không bao giờ lấp đầy nó được nữa. Cô lấy một túi đựng bằng chứng và thả cuốn sổ vào trong.

“Có gì không?” Jack bước vào với cà phê và ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện với cô.

“Sophie có nhắc đến ai đó với tên gọi tắt là J. Anh có biết liệu đó

có thể là ai không?”

Mắt Jack chợt tối sầm. “Joel Nicholls. Con bé bắt đầu hẹn hò với nó vài tuần trước. Tôi đã bảo nó dừng lại.”

“Tại sao vậy?”

“Tôi không thích cái gia đình đó, nhưng tôi không thể bảo được con bé nữa. À, tôi có thể, nhưng tôi không thể lúc nào cũng kiểm tra nó được. Nó đã mười sáu rồi, độ tuổi vô cùng cứng đầu. Giống hệt như mẹ nó.” Anh ta chỉ vào một bức ảnh được đóng khung. “Stephanie đã rời bỏ chúng tôi ba năm trước - ung thư.”

“Rất tiếc khi được nghe điều đó, Jack.” Cô dành cho anh ta một ánh nhìn cảm thông. “Tôi cũng mất chồng cùng thời điểm đó vì bệnh bạch cầu tuỷ bào.”

“Ồ. Vậy là cô hiểu tôi đã phải trải qua những gì.”

“Phải.”

“Và tại sao Sophie lại quý giá với tôi đến vậy.”

“Vâng.” Cô mỉm cười. “Nhưng nói tôi nghe, còn có lý do nào khác khiến anh không thích Joel không? Anh đã gặp cậu ta chưa?”

“Mới một lần. Nó không được chào đón ở nhà tôi. Nó tạo ra ảnh hưởng xấu. Bố nó đang ngồi tù. Tôi không muốn Sophie qua lại với nó.”

“Anh có biết lần cuối em ấy gặp cậu ta là lúc nào không?”

Jack lắc đầu. “Cũng được một thời gian rồi, ít ra là ngoài giờ học. Chúng chỉ gặp nhau vài lần trước khi tôi bắt chúng dừng lại. Mà dù sao, đám thanh niên vẫn thường làm ngược lại những gì cha mẹ nói. Nhưng tôi vẫn muốn nghĩ rằng mình có thể tin tưởng con bé.”

Có tiếng gõ cửa.

“Hẳn là chị tôi đấy,” anh ta nói.

Khi họ được giới thiệu với nhau, Grace ngay lập tức nhận ra đây là một phiên bản lớn tuổi hơn của Sophie, mái tóc vàng của cô ấy được cắt ngắn theo kiểu bob, còn mắt môi thì giống hệt.

“Ôi, Jack ơi, chị vẫn không thể tin được,” cô ấy nức nở, lao vào vòng tay Jack khi anh ta khụy xuống ngay khi nhìn thấy chị mình. “Tại sao lại là Sophie xinh đẹp của chúng ta? Tại sao?”

Grace nán lại vài phút để trả lời tất cả những câu hỏi có thể và sau đó đứng dậy.

“Chúng tôi sẽ giữ liên lạc trong suốt cuộc điều tra phòng trường hợp có gì đó cần trao đổi với anh,” cô nói với Jack khi họ bước ra cửa. “Nếu không thể bố trí được một sĩ quan liên lạc, tôi sẽ thông báo cho anh. Tôi lo rằng báo chí có thể trở nên hơi quá khích khi mọi chuyện vỡ lở. Thông cáo báo chí mới nhất của chúng tôi vừa mới được công bố.”

Trong bầu không khí trong lành bên ngoài, Grace bước đến xe, tận hưởng sự im lặng. Những đám mây đen đang trôi lơ lửng trên bầu trời: cô hy vọng ở hiện trường sẽ không có mưa. Ngoài việc khiến cho ngày hôm nay của nhà Bishop càng trở nên sầu thảm hơn, nó còn có thể xóa sạch những bằng chứng quan trọng.

Điểm đến tiếp theo của cô là Học viện Dunwood. Nhưng Grace vẫn không thể quên được những lời Nick đã nói. Giận dữ vì những điều ông đã đề nghị, cô tự hỏi liệu Simon có phải chịu áp lực tương tự từ sếp của anh, Phil, để nghĩ xấu về cảnh sát hay không.

Có lẽ đã đến lúc chơi lại họ và hợp tác với nhau chặt chẽ hơn.

Cô sẽ cho họ thấy mình có thể làm được gì.

Tại Học viện Dunwood, Grace nói chuyện với Nathan Stiller trước tiên. Anh ta chỉ mới biết tin về Sophie Bishop.

“Tôi không thể tin là chuyện đó lại xảy ra,” anh ta nói, lắc đầu giận dữ. “Cô có biết điều đó nghĩa là sao không?”

“Không, nhưng tôi cần hỏi anh thêm vài câu.”

Nhân diện của Nathan tối sầm khi nghe Grace cảnh báo.

“Anh đã ở đâu tối qua trong khoảng từ tám giờ tới nửa đêm?”
Cô hỏi.

“Không phải lại nữa chứ. Tôi đã ở nhà cùng Toni. Chúng tôi đang dở việc làm vườn, cả hai đã chạy lòng vòng xén cỏ nơi bãi cỏ kia cho đến khi trời tối sầm. Tôi nghĩ là khi đó chúng tôi đang tắm rửa. Tôi cũng có đặt đồ ăn giao tận nơi - đồ Ấn Độ, từ một nhà hàng địa phương. Cô có thể kiểm tra nếu muốn.”

“Tôi sẽ làm.” Grace gật đầu, cố không nghĩ đến việc mọi thứ đều đang chỉ về anh ta.

Dù có chứng cứ ngoại phạm, anh ta vẫn có thể là đồng phạm cung cấp thông tin cho hung thủ - giờ họ đã biết rằng chúng có hai người. Lauren Ansell và Sophie Bishop là học sinh trong trường của anh ta, và anh ta quen Diane Waybridge qua All Talk.

Nathan ngậm ngừng. “Cô sẽ chẳng tìm thấy gì đâu, bởi chẳng có gì để tìm cả! Không phải tôi đang tự phụ đâu, có sao nói vậy thôi. Tôi chẳng liên quan gì đến vụ của cô cả, thưa sĩ quan.”

Grace nhìn Nathan chăm chăm cho đến khi anh ta buộc phải quay mặt đi. Cô sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy. Cô đã nghe và thấy đủ mọi sự dối trá nhằm đánh lạc hướng mình khỏi sự thật trong suốt sự nghiệp. Người ta nói láo để tìm cách thoát khỏi rắc rối. Dù vậy, nó chắc chắn sẽ khiến họ chìm sâu hơn nữa.

“Chúng tôi cũng cần nói chuyện với một trong các học sinh của anh, Joel Nicholls. Anh có thể kiểm tra giúp tôi xem cậu ta còn ở trường không chứ? Và nếu được, tìm cho chúng tôi một nơi yên tĩnh để nói chuyện, khi mà giờ đơn vị dã chiến đã rời đi.”

“Tất nhiên rồi.”

“Tôi cũng sẽ cần anh ở đó khi tôi tiến hành thẩm vấn cậu ta.” Grace biết điều này thật bất hợp lý bởi cô đang nghi ngờ anh ta, nhưng cô muốn xem liệu anh ta có nói gì khiến Joel rơi vào tình huống bất lợi, khiến cô nghi ngờ chàng trai trẻ đó hay không.

Nathan gật đầu. “Tôi sẽ tìm giúp cô. Sẽ nhanh thôi.”

Grace tranh thủ nhìn quanh văn phòng của anh ta thêm lần nữa trong lúc đợi. Bàn làm việc của Nathan được sắp xếp gọn gàng, với cuốn sổ đang mở ra tại một trang trắng đặt cạnh chiếc điện thoại cùng bức ảnh được đóng khung của Toni và anh ta. Cô nhắc nó lên để quan sát rõ hơn. Dường như có rất nhiều cảm xúc ẩn sau nụ cười của họ; họ có vẻ vô cùng hạnh phúc khi ở bên nhau vào thời điểm bức ảnh được chụp. Dù nó chẳng thể ngăn cản anh ta nhắn tin cho Diane Waybridge. Grace tự hỏi liệu Toni có biết Nathan là thành viên

của All Talk không. Từ những gì cô biết, Toni cũng là một thành viên dưới cái tên mà họ chưa tìm ra. Grace ghi lại điều đó để nhờ Sam kiểm tra.

Cánh cửa thông với văn phòng liền kề mở ra. Grace quay lại ghế trước khi ngài hiệu trưởng bước vào.

“Đây là Joel Nicholls, thừa cảnh sát,” anh ta giới thiệu. “Ngồi xuống bàn đi, Joel, cứ tự nhiên.”

Khi tiếp xúc gần, Grace có thể chắc chắn rằng mọi cô gái trẻ đều sẽ muốn giành được sự chú ý của cậu ta. Mái tóc dài đen tuyền mang lại cho cậu ta vẻ quyến rũ kiểu trai hư, đôi mắt đa tình, làn da mịn màng và sống mũi thẳng.

Cô mỉm cười khi họ ngồi xuống, hy vọng sẽ giúp cậu ta cảm thấy thoải mái và tự hỏi liệu cậu ta có nhớ việc đã từng thấy cô ở buổi tưởng niệm hay tại câu lạc bộ thanh niên hay không.

“Joel, cậu đã nghe về chuyện xảy ra với Sophie Bishop rồi chứ?” Cô hỏi, nhận ra rằng có lẽ cậu ta chỉ vừa mới biết tin. “Em ấy đã bị tấn công tối qua.”

“Cô gái mà mọi người đều đang nói đến trên bản tin ư?” Joel đập tay xuống bàn. “Không, không thể là Soph được. Cậu ấy... Cậu ấy chết rồi ư? Những người phụ nữ kia đều như vậy. Cậu ấy thì sao?”

“Em ấy đang nằm ở bệnh viện trong tình trạng nguy kịch.”

“Ý... ý cô là sao?”

“Đó là tất cả những gì tôi có thể nói vào lúc này.” Grace cho cậu ta chút thời gian trước khi nói tiếp. “Tôi muốn hỏi cậu vài câu. Cậu

thích em ấy, phải không?”

Cậu ta gật đầu.

“Có phải cả hai đã hẹn hò không?”

“Cháu có đi chơi với cậu ấy vài lần vào tháng trước. Nhưng sau đó thì cháu không gặp cậu ấy nhiều lắm.” Joel ngọ nguậy trên ghế.

Tại sao?

“Bị ông già của cậu ấy cấm cản.”

“Cậu có biết lý do không?”

“Không. Khá chắc là bởi bố cháu đang ngồi tù.”

“Có thể cho tôi biết lần cuối cậu gặp Sophie là khi nào không?”

“Một ngày sau khi Lauren bị giết. Bọn cháu đã tới nhà Teagan Cole chơi. Bọn cháu tới đó vì trường học đã đóng cửa.”

Grace cẩn trọng cân nhắc câu cú. “Joel này, có vẻ như Sophie đã gặp ai đó tối qua và tôi muốn biết liệu đó có phải là cậu hay không.”

“Không phải cháu.”

“Vậy là cậu đã ở nhà?”

Cậu ta gật đầu.

“Có ai trong gia đình cậu cũng ở nhà không?”

“Chị cháu, Chantelle. Chị ấy ngủ gần hết buổi tối. Cháu trai của cháu, Billy bé nhỏ, đã khiến cả nhà vô cùng bận rộn.”

Grace ghi lại chi tiết vào sổ tay trước khi tiếp tục.

“Cậu có biết liệu Sophie đã đi đâu vào tối qua, nếu không phải là đi gặp cậu không?” Cô hỏi.

“Không, nhưng có lẽ cậu ấy đang quen một người khác.”

“Cậu nghĩ em ấy đang làm vậy sao?”

“Cháu không biết.” Cậu ta nhún vai. “Nhưng cháu không nghĩ vậy. Cậu ấy đâu phải loại gái đó.”

“Kể tôi nghe về Sophie đi,” cô khuyến khích.

“Ở bên cậu ấy rất vui. Cháu gọi cậu ấy là đồ sang chảnh. Cậu ấy luôn làm cháu cười.”

“Hai người thường hẹn hò ở đâu?”

“Gần đây thôi. Phần lớn là lang thang trong các cửa hàng ở khu Bennett, cùng tất cả mọi người.”

“Tất cả mọi người?”

“Cháu và bạn cháu. Sophie và bạn cậu ấy.” Cậu ta đưa tay lên mặt. “Cậu ấy sẽ không sao chứ?”

“Em ấy đang được chăm sóc trong điều kiện tốt nhất,” Grace nói, đóng sổ lại. “Tôi nghĩ mình đã có đủ những gì cần biết vào thời điểm này rồi. Cảm ơn cậu.”

Khi Joel đã cùng Nathan rời khỏi phòng, Grace ngồi lại thêm một lát để nghĩ về buổi sáng nay. Nhật ký của Sophie Bishop đã nhắc tới ai đó có tên bắt đầu bằng chữ J. Nếu đó là viết tắt của Joel, có vẻ như từ những gì Sophie viết thì cô bé vẫn thường xuyên gặp cậu ta.

Vậy là hoặc Joel vì lý do nào đó đang nói dối về lần cuối cậu ta gặp Sophie, hoặc Sophie đang viết về *người khác*.

Nó hướng sự nghi ngờ của Grace tới một giáo viên.

Grace đi tìm Jason Tranter. Khi đó là giữa trưa và tiết học của anh ta vừa kết thúc.

“Tôi cần nói chuyện,” cô nói khi đứng trên hành lang với đám trẻ ùa ra xung quanh.

Cô biết rằng việc tiếp tục nói chuyện với mọi người trong trường không phải là một ý tưởng hay, nhưng trong khi vẫn còn ở đây, cô quyết định tận dụng cơ hội và tìm nơi nào đó yên tĩnh.

Jason vẫy tay ra hiệu cho cô bước vào một phòng học trống và đóng cửa lại. Ngay khi anh ta quay sang phía mình, cô có thể thấy được sự bối rối trong mắt anh ta.

“Tôi thường làm việc này ở đồn, nhưng vì không có thời gian...” Grace thông báo cho anh ta trước khi tiếp tục. “Tôi cần biết anh đã ở đâu tối qua trong khoảng từ tám giờ tới nửa đêm.”

“Cô đang đùa, đúng không?”

“Anh hẳn cũng biết rằng đã có thêm một vụ tấn công. Nó...”

“Phải, trên bản tin sáng nay. Nhưng nó không nhắc đến tên nạn nhân.”

“Là Sophie Bishop. Thông tin chi tiết hiện vẫn cần được bảo mật.”

“Chết tiệt, em ấy không sao chứ?” Jason chống tay xuống bàn để đứng vững trước khi ngồi xuống.

“Hiện em ấy đang trong tình trạng nguy kịch.”

Sự im lặng tuyệt đối bao trùm căn phòng khi anh ta cố lấy lại bình tĩnh. Rồi thái độ của anh ta thay đổi.

“Có phải cô đang ám chỉ rằng tôi có liên quan tới chuyện đó không?” Mắt anh ta nheo lại.

“Đã có bằng chứng mới được đưa ra ánh sáng.” Grace kể với anh ta về cái tên J trong nhật ký của Sophie. “J có thể là viết tắt của Joel Nicholls, người được cho là em ấy đã hẹn hò vào tháng trước. Nó cũng có thể là ai đó chúng tôi không biết, hoặc...”

“Nó có thể là viết tắt của tên tôi,” Jason ngắt lời cô. “Tôi có thể nói với cô rằng không phải đâu.”

“Tôi không nói rằng đó là anh.” Cô đưa tay ra trước khi anh ta có thể phản ứng thêm. “Nhưng hẳn anh đang cảm thấy khó chịu lắm khi lại có thêm một học sinh nữa của mình bị tấn công.”

“Điều đó không có nghĩa là tôi có liên quan tới chuyện đang xảy ra!”

“Vậy nhưng anh đã hoàn toàn đồng ý rằng em ấy đã phải lòng mình.”

“Ừ thì, đúng, nhưng tôi đã nói với cô rằng tôi chẳng có cảm xúc gì cả mà!”

“Ai đã đâm bầm mắt anh vậy?” Grace liếc nhìn vào mắt Jason, những vết xanh xanh vàng vàng vẫn lơ mờ hiện ra bên dưới. Cô không hiểu tại sao anh ta lại giấu họ chuyện đó.

Jason lắc đầu. “Tôi đã nói rồi. Tôi không thể thấy đó là ai.”

“Để tôi nhắc cho anh nhớ, anh đang nằm trong diện tình nghi đó.”

Anh ta vẫn không ngược lên nhìn cô.

Grace cố không tỏ ra nóng nảy. “Đã có rất nhiều oán hận chất chứa tại khu Bennett sau vụ sát hại Lauren Ansell. Nó đã dịu xuống một chút khi nạn nhân thứ hai không liên quan gì tới trường, nhưng lúc này tình hình lại như cũ vì Sophie Bishop. Tôi không muốn mọi thứ trở nên khó xử hơn nữa.”

Jason gật đầu. “Thật không thể tin nổi chuyện này lại xảy ra với tôi. Những người phụ nữ tội nghiệp đó.”

“Vậy để nói cho rõ, tối qua anh đã ở đâu trong khoảng thời gian tôi vừa nhắc tới?”

“Tôi ở nhà, một mình.” Anh ta rên rỉ. “Chẳng có lợi cho tôi chút nào, phải không?”

“Có ai có thể làm chứng cho anh không? Hàng xóm chẳng hạn? Khi anh đi ra vườn?”

“Không, khi đó tôi đang dở chút việc. Người bạn duy nhất của tôi là Jack Daniel. Chỉ vậy thôi.”

Grace dừng lại để sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

“Chỉ để phòng ngừa thôi, nhưng tôi nghĩ tốt hơn hôm nay anh nên về nhà thay vì ở lại đây.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu. Việc đó sẽ khiến tôi trông như thể có tội và tôi chẳng làm gì cả!” Jason khẳng định. “Quyền lợi của tôi thì sao hả?”

“Tôi chỉ muốn cảnh báo anh rằng mọi chuyện sẽ lại trở nên vô cùng khó chịu thôi. Mọi người sẽ muốn đổ tội cho ai đó. Bất cứ ai.”

“Đó là bởi các cô đã không tóm được đúng người!”

Grace lườm anh ta. Đến lúc này thì vẫn chưa có bất cứ bằng chứng nào để liên kết anh ta với các tội ác. Họ chẳng có lý do gì để bắt hay thậm chí là thẩm vấn anh ta thêm. Nhưng phải có lý do khiến anh ta giấu chuyện mình đã bị ai tấn công. Nếu anh ta nói dối cảnh sát chuyện đó, lấy gì để đảm bảo rằng anh ta thành thật trong những chuyện nghiêm trọng hơn? Ngay lúc này, cô rất có thể đang phải đối diện với tên sát nhân. Và cũng ngay lúc này, cô đang bực mình vì sự bất hợp tác của anh ta.

“Ai đã tấn công anh hả Jason? Chúng tôi cần phải biết. Ngay lập tức.”

Jason thở dài. “Một trong những người cha đã nhắm vào tôi. Bảo rằng anh ta nghe nói tôi đã quá thân mật với các nữ sinh ở câu lạc bộ thanh niên. Gọi tôi là kẻ biến thái và đấm tôi. Tôi không muốn nói với ai. Nó sẽ khiến sự nghi ngờ càng đổ lên tôi, mà tôi thì chẳng liên quan gì đến chuyện đó cả.”

“Vị phụ huynh đó là ai?” Grace hỏi.

“Patrick Danson. Con gái anh ta, Andrea, học lớp mười một. Em ấy đến câu lạc bộ thanh niên vào mỗi thứ Năm. Andrea cũng là bạn của Lauren. Hẳn anh ta đã ngồi đoán già đoán non ra gì đó. Anh ta bảo tôi tránh xa Andrea ra. Tôi đã cố giải thích rằng mình chẳng làm gì cả, nhưng rồi anh ta tấn công tôi.”

“Và anh không muốn kiện sao?”

“Không.” Jason liếc nhìn cô, má hơi đỏ lên vì ngượng. “Tôi rất

xin lỗi, nhưng tôi không thể giúp gì cho cô được. Tôi ước gì mình có thể.”

Grace rút sổ tay ra và ghi lại chi tiết.

“Chúng tôi có thể sẽ cần anh tới đồn để hỏi thêm trong vài ngày tới.”

“Tốt thôi. Tôi chẳng có gì để giấu cả.”

Grace vẫn giữ khuôn mặt bình thản. Dù không hoàn toàn bị thuyết phục, nhưng cô vẫn hy vọng rằng mọi chuyện đúng là như vậy. Bởi một ý nghĩ khủng khiếp vừa lướt qua đầu cô.

Liệu có thể nào Nathan và Jason là đồng phạm trong vụ này không?

Cô bật tivi lên và ngồi xuống xem tin tức. Kẻ siết cổ Stoke là cái tên được dùng và cô không chắc liệu mình có thích nó hay không. Cái tên đó cũng xuất hiện trên mọi tờ báo. Nó làm tăng độ giật gân của những vụ sát hại phụ nữ. Nhưng dù sao thì, đó không phải là cách mọi người vẫn làm sao? vẫn luôn là như vậy sau khi mọi chuyện vỡ lở.

Cô tự hỏi liệu cảnh sát hay báo chí đã nghĩ ra biệt danh đó, rồi quyết định rằng mình cũng chẳng quan tâm đến điều đó lắm. Thay vào đó, cô theo dõi đám cảnh sát đang điều tra vụ án. Một người đàn ông cao lớn dường như là người phụ trách, một người phụ nữ với mái tóc đen dài đứng cạnh ông ta. Còn hai người đàn ông nữa, một có mái tóc ngắn màu vàng, một tóc nâu, và một người phụ nữ với mái tóc dài màu vàng. Người phụ nữ cuối cùng khiến cô chú ý. Liệu cô ta có cảm thấy lo lắng không? Sau cùng thì, cô ta hoàn toàn phù hợp với mô tả về nạn nhân ưa thích của kẻ giết người.

“Quan sát đám cảnh sát,” cô ngân nga một bài hát cũ và cười khúc khích.

Vài phút sau, cô bỏ điều khiển xuống và cầm điện thoại lên. Không có tin nhắn mới, nhìn qua thì có vẻ cô sẽ không được gặp gã

tối nay. Có lẽ cô nên lên mạng và xem có ai đang ở trên All Talk. Nếu cô không thể làm gì gã, ít ra cô cũng có thể nói về chuyện đó.

Nói là tất cả những gì cô có thể làm khi không có gã ở bên. Nhưng dù sao thì nó cũng là một cách giết thời gian rất tốt trước khi họ có thể tiếp tục gặp nhau. Lúc này cô đang thực sự trông chờ nó.

Thứ Ba

Chiều hôm trước đã trôi qua, vẫn không có thêm chứng cứ pháp y và đầu mối nào. Để cả đội phụ trách những việc còn lại ở Stoke, Grace lên đường tới thăm các đồng nghiệp cũ tại Salford trước khi tới nhà tù gặp Peter Bentley. Cô đã đề nghị Frankie đi cùng. Ngoài việc có thể đỡ dần một tay, cậu ta cũng là một người bạn đường tuyệt vời. Hai mươi lăm tuổi và vẫn còn độc thân, cậu ta luôn có mấy câu chuyện hên hò thảm họa để giải trí cho cô. Là một khán giả nhiệt thành của các chương trình truyền hình, cậu ta cũng giúp cô nắm được thông tin về những bộ phim mới nhất mà cô sẽ xem khi có thời gian.

“Cô có nhớ công việc tại Manchester không, Grace?” Frankie hỏi khi cô đang lái xe trên đường M6.

“Nửa có nửa không,” Grace thừa nhận. “Tôi nhớ vài người đồng nghiệp cũ, nhưng không phải tất cả. Tôi nhớ việc được cười đùa với những người quen trên phố. Tôi nhớ...” cô liếc qua cậu ta với một nụ cười táo tợn. “...Tôi nghĩ là chỉ vậy thôi, thật đấy.”

“Vậy cô có cảm thấy tiếc khi trở lại Stoke không?”

Grace luôn băn khoăn về việc trở về, nhưng giờ cô cảm thấy

mình đã đủ ổn định và có thể định cư tại đây. Ban đầu việc hòa nhập thật khó khăn, nhưng giờ cô đã có bạn bè và những đồng nghiệp mà mình có thể tin tưởng ở bên. Dù vậy, cô vẫn không nói với Frankie điều đó.

“Không hề,” cô đáp trong lúc chuyển làn.

“Kể cả mối quan hệ với nhà Steele sao?”

“Tôi e rằng đó là thứ mà mình buộc phải chấp nhận.”

Có chút ngập ngừng từ phía Frankie. “Tôi rất vui vì cô đã tới đây. Tôi nghĩ cô đã hòa nhập rất tốt.”

Grace nở nụ cười rạng rỡ. “Tôi cũng rất vui.”

Tại đồn cảnh sát Salford, họ báo danh và được tiếp đón bởi một hạ sĩ trực mà cô không nhận ra. Nhưng ngay khi vừa đặt chân lên hành lang, cô lập tức được chào mừng bởi những tiếng la hét vang lên khắp mọi nơi. Khi cô bước vào văn phòng cũ, mọi người đang đợi sẵn và nhất loạt nhìn ra cửa, cô có cảm giác như thể mình chưa từng rời khỏi đây.

“Là Grace Siêu đẳng!” Một người đàn ông hỏi đầu với bộ râu xám dài ba inch bước về phía họ và dang tay ôm chầm lấy cô. “Tôi hy vọng mấy gã Stoke đó đã đối xử với cô tử tế, nhỉ?”

“Phải đấy, Gus ạ.” Grace mỉm cười và quay sang người đồng nghiệp của mình. “Đây là cảnh sát hiện trường, Higgins. Frankie.”

“Ồ, cô đây rồi, cô lính vĩ đại.” Một người phụ nữ bước tới chỗ họ với hai cốc cà phê bốc khói trên tay. Cô cười toe với Frankie. “Tôi hy vọng cô ấy không bóc lột sức lao động của cậu nhiều lắm. Dù không phải sếp của chúng tôi, cô ấy từng dùng đòn roi để cai trị nơi này.”

“Đâu có!” Grace mếu máo.

“Đó là bởi cô phải bị đánh đòn thì mới chịu hoàn thành công việc, Sandy ạ,” Gus nói.

Người phụ nữ nhướn mày trong lúc cười ngặt nghẽo.

“Sandy là người đã giữ tôi tỉnh táo trong khi những người còn lại đều đã vô phương cứu chữa,” Grace bảo Frankie.

“Vậy điều gì đã mang cô tới đây?” Gus hỏi.

“Chúng tôi tới để tìm chút thông tin về Peter Bentley,” Grace giải thích.

“Ồ, Ác quỷ Manchester. Một thằng khốn ngoại hạng.” Sandy nhăn mặt tỏ vẻ ghê tởm.

“Cô phụ trách vụ đó nhỉ?”

“Phải. Đúng là một kẻ hạ đẳng. Khi đó, hắn đang vô gia cư và thường xuyên phê pha với bất cứ loại thuốc nào có trong tay. Lúc bị bắt, hắn đã tặng cho khá nhiều người trong đội một con mắt bầm tím, bao gồm cả tôi - chống cự dữ dội trước khi chúng tôi có thể còng hắn lại.”

“Chúng tôi bắt đắc dĩ đã buộc phải dùng súng điện với hắn,” Gus nói. “Vô cùng thỏa mãn, nói vậy là còn nhẹ.”

“Khi đó tôi vẫn còn là một cảnh sát bình thường,” Sandy nói thêm. “Tôi tham gia vụ án, được chuyển sang Đội Trọng án. Tôi đã đi hỏi thăm từng nhà, trở thành tai mắt của cộng đồng. Có lần, tôi thậm chí còn đội một bộ tóc giả màu vàng.” Đôi mắt Sandy mở lớn. “Nó khiến tôi sợ hãi, nhưng tôi đã làm được. Tôi có sự hỗ trợ của cả đội, và nếu tên sát nhân bị tóm, thì công việc đã được khen thưởng xứng

đáng. Tuy nhiên, bạn trai của tôi khi đó không ủng hộ chút nào khi tôi kể với anh ấy. Tôi nhớ rằng nó đã gây ra một cuộc tranh cãi dữ dội.”

“Chà, cô đình thật!” Grace bị ấn tượng bởi cô bạn của mình. Cô hẳn sẽ không muốn làm chuyện đó chút nào.

“Chuẩn! Sự nhiệt huyết mà tôi thể hiện khi cùng với cả đội giải quyết vụ án đã giúp tôi được thăng chức lên sĩ quan điều tra. Cô muốn biết gì thì cứ hỏi tôi.”

Sau mười phút trò chuyện cùng các cộng sự cũ, Grace đã biết thêm một chút về chiến dịch Harriet. Thật tốt khi được nghe kể về nó, đặc biệt là khi Frankie cũng đang ở đó, để giúp cậu ta theo kịp luôn với tình hình. Nhưng thực sự thì Grace muốn tìm hiểu chi tiết hơn.

Cuối cùng, khi họ đi xuống tầng hầm, sau khi đã báo danh, một sĩ quan đưa họ tới chỗ tủ đựng bằng chứng.

“Đây mới là thứ mà tôi muốn tìm hiểu,” Grace nói khi xò đôi găng tay cao su và cầm túi đựng bằng chứng có ký hiệu MP10S/14 lên. Cô ghi lại thời gian mở túi rồi cắt nó ra. “Cuốn sổ này được tìm thấy trong đồng hồ của Bentley, khi hẳn vẫn đang màn trời chiếu đất. Tôi tự hỏi liệu nó có thể cho chúng ta thứ gì đó để tập trung vào không, trong trường hợp chúng ta đang có một kẻ bắt chước. Có thể trong này sẽ có đầu mối về tên sát nhân của chúng ta.”

“Cô nghĩ kẻ làm chuyện này biết Bentley sao?” Frankie hỏi.

“Khó nói lắm. Có quá nhiều thứ trên mạng về những vụ giết người. Các chi tiết có thể không hoàn toàn chính xác, nhưng ngày tháng chúng xảy ra thì có.” Grace nhìn cậu ta. “Chúng ta phải bắt đầu từ đâu đó. Nếu đây là một kẻ bắt chước, sẽ có chuyện gì đó xảy ra vào thứ Năm, nghĩa là chúng ta còn hai ngày nữa.”

Vẫn ở lại Salford, Grace và Frankie bước vào một phòng thẩm vấn còn trống. Nỗi thất vọng đang bao trùm lên Grace khi cô đưa đĩa CD vào trong máy. Trong cuốn sổ đó chẳng có gì có giá trị cả, cô đã để nó lại chỗ cũ và ký vào thời gian trả đồ.

Mandy Shelley là nạn nhân cuối cùng của Bentley, người phụ nữ duy nhất còn sống sau khi bị hãm tấn công. Grace kiểm tra lại các ghi chú. Địa chỉ gần nhất của Mandy là một tòa chung cư ở phía Bắc Salford. Grace biết khu vực đó nhờ thời gian còn trong lực lượng. Nó khá ọp ẹp nhưng tình làng nghĩa xóm thì vô cùng khăng khít. Nếu cô nhớ chính xác, người ta sẵn sàng đưa tay giúp đỡ hàng xóm thay vì ngoảnh mặt làm ngơ.

“Sẵn sàng chưa?” Cô hỏi Frankie. Khi cậu ta gật đầu, cô ấn nút phát.

Cuộc phỏng vấn Amanda Shelley được thực hiện tại đồn cảnh sát Salford vào ngày mười hai tháng Tư năm 2014.

Các sĩ quan tham gia: Sĩ quan điều tra Gus Banks và cảnh sát viên Sandy Priceton.

GB: Mandy, tôi biết việc nói về chuyện này sẽ rất khó khăn với cô, nhưng như cô đã biết, sẽ vô cùng hữu ích nếu cô có thể kể lại cho chúng tôi chuyện đã xảy ra.

MS: Tôi đang trở về nhà từ chỗ làm. Trời vẫn còn sáng, khoảng bảy rưỡi tối, và tôi đang đi qua công viên. [Một tiếng thờ dài.] Người ta thường nghĩ mình sẽ được an toàn khi đi qua những nơi công cộng. Tôi thường xuyên làm thế và sau đó nhận ra chính thói quen đó đã cho hấn thời gian để lên kế hoạch. Ngu thật đấy.

GB: Tôi không nghĩ đó là vấn đề. Cô không có lỗi gì cả, Mandy ạ.

MS: Nhưng tôi cứ liên tục nghĩ, ước gì mình đã về nhà theo lối khác. Ước gì tôi đã đồng ý để một người đồng nghiệp đưa về. Tôi đang đi bộ, quan sát mấy cậu bé đang chơi đá bóng ở đằng xa. Rồi đột nhiên, một bàn tay siết quanh cổ tôi. [Tạm dừng.] Tôi bị kéo lê đi và lôi vào bụi cây gần đó. Hấn... hấn đẩy tôi ngã xuống đất và tôi thét lên. Rồi hấn đấm tôi, bảo tôi hãy im lặng, nếu không hấn sẽ tiếp tục đánh. Tôi chưa bao giờ là một người chịu ngoan ngoãn vâng lời, thế là tôi càng hét to hơn. Tôi lại bị đấm thêm một cú nữa, nhưng nó vẫn không đủ để khiến tôi đầu hàng. Nhưng bàn tay hấn lại vòng quanh cổ và tôi nhanh chóng cảm thấy khó thở.

GB: Từ từ thôi, Mandy. Tôi biết nó rất khó khăn mà.

MS: Tôi sẽ không sao đâu.

GB: Cảm ơn cô.

MS: Tôi hấn đã là nạn nhân thứ năm nếu không nhờ người chạy bộ đó. Anh ta lao qua hàng rào để đi tiểu và thấy hấn đang siết tay quanh cổ tôi. Anh ta đã khiến hấn hoảng loạn và bỏ chạy.

GB: Và cô có nhớ hắn trông thế nào không?

MS: Không rõ lắm. Mọi thứ diễn ra quá nhanh và hắn còn đội mũ trùm nữa. Nhưng hắn có vẻ gầy và bẩn thỉu. Hắn bốc mùi quần áo chưa giặt.

GB: Cảm ơn, Mandy. Phải dùng cảm lắm thì mới có thể nói về chuyện đó sớm như vậy, nhưng nó thực sự giúp chúng tôi rất nhiều trong việc mang hắn ra trước công lý.

MS: Tôi không hề dùng cảm. Nếu không phải hắn đã bị quấy rầy, tôi không biết... Chà, có lẽ tôi đã không ở đây hôm nay, đúng không? Tôi đã làm những gì có thể để sống sót.

Grace lấy đĩa CD ra, tắt máy và đóng gói bằng chứng gọn gàng lại như cũ.

“Tôi không nghĩ là có bất cứ lý do nào để tìm cô ấy nữa sau khi đã nghe những lời đó. Thật bất công nếu khuấy động mọi thứ lên lần nữa.”

“Cô có chắc rằng giờ cô ấy không còn gặp nguy hiểm nữa không?” Frankie băn khoăn.

“Cô ấy hẳn sẽ lo lắng vì việc đó, tôi nghĩ vậy.” Grace ngập ngừng. “Có lẽ tốt hơn là nên cử ai đó tới để canh chừng cô ấy một thời gian. Cậu đã đúng, Frankie ạ, suy nghĩ nhanh nhạy đấy. Cô ấy là nạn nhân đã trốn thoát. Cô ấy có thể dễ dàng trở thành nạn nhân của một kẻ bất chước. Tôi sẽ lưu ý Sandy điều đó, chỉ đề phòng hờ thôi.”

Khi quay lại xe nửa giờ sau, Grace kiểm tra email và một tiêu đề ngay lập tức thu hút được sự chú ý của cô. Nó tới từ sĩ quan liên lạc tại nhà tù an ninh tối đa HM Wakefield. Cô nhấn vào, nhìn xuống danh sách và cau mày.

“Chuyện gì thế?” Frankie nhận ra phản ứng của cô.

“Kỳ quặc. Tôi đã đề nghị một danh sách những người đến thăm Peter Bentley. Có ba cái tên, đều là phụ nữ: một ở đây tại Manchester, một ở Stafford, nhưng còn một người nữa ở Stoke-on-Trent.” Cô liếc nhìn đồng hồ. “Giờ không đủ thời gian để tới đó. Hãy đến xem Bentley có gì để bào chữa không đã, rồi sau đó quay lại sau.”

Grace không thể hiểu nổi sức hút của những kẻ giết người hàng loạt với phụ nữ. Chỉ mới năm ngoái, một phụ nữ trong thành phố đã kết hôn với kẻ sẽ không thể rời khỏi trại giam trong phần còn lại của cuộc đời. Grace đã đọc được rằng cô ta không tin hắn là loại súc vật. Có lẽ cô ta sẽ cảm thấy khác đi nếu hắn được thả ra trong vài năm tới. Liệu khi đó cô ta có còn cảm thấy an toàn không? Liệu khi đó cô ta có còn tin rằng hắn không phạm phải những tội ác đó không, khi hắn đã ở trong nhà cô ta?

Có lẽ nó sẽ mang lại chút ít tai tiếng cho những người phụ nữ đó khi kết hôn với những kẻ giết người. Có rất nhiều người bị mê hoặc bởi chúng. Tất cả đều thật đáng sợ.

Trong trại giam, Grace và Frankie làm thủ tục đăng ký. Họ đưa thẻ cảnh sát ra, được rà soát và kiểm tra tại cổng, đồng thời điện thoại của họ cũng bị tịch thu. Rồi họ được đưa tới căn phòng thẩm vấn, cả hai cùng ngồi xuống một phía của chiếc bàn nhỏ.

“Tôi chưa vào tù bao giờ,” Frankie nói và ngồi xuống, hai tay chắp lại trước mặt.

“Nó khá đáng sợ trong thời gian đầu,” Grace nói. “Cậu sẽ quen dần thôi. Miễn là đừng bước sang *phe kia* là được.”

Frankie cười với cô.

Vài phút sau, một gã đàn ông được dẫn tới gặp họ. Với nước da nhợt nhạt của tù nhân, mái tóc đen đã bạc gốc và dính chặt vào da đầu cùng đôi mắt sắc lạnh, cô thật không hiểu nổi tại sao lại có người thấy hắn quyến rũ nữa.

Lờ mờ, đó là những gì cô thấy ở hắn, đặc biệt là trong bộ quần áo tù màu xanh navy.

Peter Bentley, gã đàn ông mà các đồng nghiệp của cô đã tổng vào trại giam năm năm trước, đang ngồi trước mặt họ. Vì hắn, sinh mệnh của bốn người phụ nữ đã bị cắt ngắn và một người sẽ mang vết sẹo trong suốt phần còn lại của cuộc đời.

“Chào mừng, rất vui được gặp em.” Hắn ngồi xuống ghé với một nụ cười nhăn nhó.

“Gọi tôi là sĩ quan điều tra Allendale.”

“Sao cũng được. Trông cưng ngon mắt đấy.”

“Chà, còn anh thì trông vẫn chẳng khác con chồn là mấy,” cô đáp.

Nụ cười của hắn khiến cô sôi máu và quắc mắt nhìn hắn. Không có dấu hiệu gì cho thấy hắn đang lo lắng: không vắn tay, không rung đùi, không đảo mắt. Điều đó khiến cô có cảm giác hắn biết cô tới đây để làm gì.

“Thằng khỉ nào thế này?” Bentley quay qua Frankie.

Grace lờ hắn đi, cảm thấy biết ơn vì người cộng sự của mình đã im lặng. Frankie đủ thông minh để không trả đũa lại.

“Tôi muốn nói với anh về một vụ án mà tôi đang tiến hành,” cô

nói tiếp.

“Họ gọi hắn là *Kẻ siết cổ Stoke*, anh biết mà.”

Khi Bentley liếc nhìn cô chờ đợi câu trả lời, Grace lại nghĩ đến chuyện báo chí đã gọi hắn là *Ác quỷ Manchester*. Cô không thích nó, nhưng cứ mỗi khi có một vụ án lớn diễn ra, đám phóng viên lại vô cùng hào hứng với việc bịa ra mấy cái tên. Cô cho rằng, việc đó càng kích thích đám tội phạm, thường sẽ khiến chúng ra tay thêm lần nữa trước khi bị bắt. Chuyện đó thật ngu ngốc và vô trách nhiệm, dù khi đó cô đã phản ứng hơi quá, cô vẫn không thể tin được rằng Simon đã sử dụng nó.

“Vậy là gã đó đã mò theo bước chân anh, phải không?” Bentley nói.

“Gã đó?”

“Ờ thì, cái đó là hiển nhiên thôi, nếu em nghĩ hắn là một kẻ giết người bắt chước.”

“Không hắn,” cô đáp lại. Hắn biết kẻ giết người là đàn ông sao? Hay đó chỉ là phỏng đoán thôi?

“Nếu cứng ở đây, chắc chắn cứng sẽ nghĩ hắn là đực,” Bentley nói thêm như thể đọc được suy nghĩ của cô. “Thật là một vinh dự khi được bắt chước.”

Grace cố kìm nén sự kinh tởm. “Như anh đã biết qua các phương tiện truyền thông, chúng tôi đã có hai người phụ nữ bị sát hại và một người khác bị tấn công.”

“Người thứ ba vẫn còn sống sao?” Hắn hỏi.

Grace không trả lời câu hỏi đó.

“Những điểm tương đồng đã khiến chúng tôi tới đây gặp anh,” cô nói tiếp.

“Tại sao lại cần đến hai người? Và cũng mong đợi gì từ anh ở chốn này?”

“Tôi biết quá rõ việc thao túng một người từ bên ngoài dễ dàng đến mức nào.”

“Chưa từng có một gã lạ mặt nào đến thăm anh,” hắn tuyên bố. “Chỉ có những người phụ nữ xinh đẹp, đáng yêu giống như cưng vậy.”

“Thôi nói nhảm đi, Bentley. Tôi muốn biết liệu ai có khả năng sao chép anh không.”

“Anh cũng có vài người hâm mộ.”

Cô nhăn nhó trước cách ăn nói của hắn. Họ ngồi đó trong im lặng, Grace hy vọng hắn sẽ lên tiếng giải thích. Nhưng khi thấy hắn không làm vậy, cô khó chịu nhận ra rằng đáng lẽ mình không nên đến đây. Nếu hắn đang ép buộc ai đó giết chóc cho mình, hắn sẽ nắm thế thượng phong. Tệ hơn nữa, nếu có kẻ quyết định kết thúc những gì Bentley đã bắt đầu bằng cách bám theo nạn nhân còn sống của hắn, họ sẽ phải lập tức cảnh báo cô ấy.

Cô rướn người về trước, nhìn thẳng vào mắt hắn và nói lời cuối cùng.

“Mày mà dám động đến Mandy Shelley, tao thề là tao sẽ cắn đứt bi mày và nhồi nó vào họng cho đến khi mày chết ngạt thì thôi.”

Bentley ưỡn ra trên ghế. Rồi hắn ngồi thẳng dậy nhanh đến mức khiến họ giật mình.

“Sẽ không ai động đến con đó cả.”

“Mày chắc chắn về chuyện này chứ hả?”

“Nó là món hàng bị hỏng.”

“Có lẽ với mày thì đúng là vậy.”

“Và bên cạnh đó, không phải gã sát nhân đã có quá đủ niềm vui ở Stoke rồi sao?”

Grace đứng dậy để rời đi. Frankie cũng vậy.

“Tốt hơn hãy để việc điều tra cho bọn tao, Peter ạ,” cô đáp. “Có thể mày không để ý, nhưng dù sao thì mày cũng không thể làm được bất cứ điều gì ở vị trí hiện tại đâu.”

“Vậy là một phút trước cưng buộc tội anh đã giết dây ai đó thực hiện những tội ác này, rồi một phút sau lại nói rằng anh không đủ khả năng ư?” Hấn chầm chậm lắc đầu. “Cưng làm anh thất vọng quá.”

“Đôi lúc tao cũng thất vọng vì mình lắm,” cô lẩm bẩm, thêm một lần nữa quay lưng bỏ đi. Có lẽ cô đã khiến cuộc sống của Mandy Shelley gặp nguy hiểm khi đe dọa hấn như vậy.

Nhưng rõ ràng hấn đã nghe thấy điều cô vừa nói.

“Tạm biệt, sĩ quan điều tra. Và nhớ này, *đồng hồ* vẫn đang chạy đấy.”

Grace phải mất một giờ để tới được địa điểm đầu tiên trong danh sách những người đến thăm Peter Bentley mà cô đã được viên sĩ quan liên lạc của nhà tù cung cấp. Khi đó đã là giữa buổi chiều. Cô đậu xe bên ngoài một căn nhà có thiết kế hiện đại với những khung cửa sổ lớn ở cả tầng trên và tầng dưới. Nó nằm trong một khu vực của Manchester mà cô thường xuyên ghé qua và luôn mang lại cảm giác an toàn.

Grace nhấn chuông và một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi ra mở cửa. Anh ta đang bế một đứa bé sơ sinh bé xíu mặc đồ màu xanh trên ngực. Grace thầm rên rỉ trước khi giơ thẻ cảnh sát lên. Cô có thể sắp phá vỡ một gia đình hạnh phúc.

“Anh Barber?” Cô hỏi.

“Vâng.”

Grace giới thiệu mình và Frankie.

“Vợ anh có nhà không?”

“Vợ tôi ư?” Trông anh ta có vẻ bối rối. “Có, nhưng...”

“Ai vậy, Martin?”

Một người phụ nữ bước ra và khi Grace lại giơ thẻ cảnh sát ra, cô ta có vẻ rụt cổ lại.

“Chúng tôi có thể nói với cô vài lời không, thưa cô Barber?” Grace bước vào khi cánh cửa đã được mở rộng.

“Chuyện này là sao?” Martin hỏi khi họ di chuyển vào một phòng khách lớn.

Căn phòng có những bức tường được sơn màu ghi và ván sàn trắng. Tấm thảm màu cam nổi bật được trải ở sau phòng, bên trên là chiếc bàn gỗ thông với sáu chiếc ghế xếp xung quanh. Trên bức tường đối diện với nó, Grace thấy hai bức chân dung lớn, mà cô cho là của đứa bé mới sinh.

“Anh có muốn lên tầng chơi với Isaac trong lúc em giải quyết chuyện này không?” Denise bảo Martin.

Tiện quá nhỉ, Grace nghĩ. Rõ ràng là người phụ nữ này biết lý do khiến họ tới đây.

“Trước tiên thì, chuyện này là sao?” Martin hỏi, đung đưa em bé trên tay. Anh ta giữ nó lại chặt hơn trước ngực.

“Hắn là điều gì đó liên quan tới công việc.” Denise phẩy phẩy tay. “Em chắc chắn rằng nó sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Martin vẫn đứng yên tại chỗ. “Anh muốn được nghe hơn, đặc biệt là nếu em đang gặp nguy hiểm.” Anh ta nhìn Grace. “Cô ấy là một sĩ quan quản chế. Cô ấy đã bị một thằng ngu bám đuôi vài năm trước. Cho đến khi hắn bị tổng trở lại trại giam.”

Grace lén liếc mắt với Frankie, không thể tin được những gì mình vừa nghe. Denise Barber thật quá sức kinh suất. Đáng ra cô ta không nên tới thăm một người mà mình từng chịu trách nhiệm trong thời gian hắn còn ngồi tù. Nhiệm vụ của cô ta là hỗ trợ chứ không phải lợi dụng họ.

“Sẽ chẳng mất nhiều thời gian đâu.” Denise khẳng định.

Nhưng Martin cũng vậy. “Vậy thì anh sẽ đợi.”

Khi họ đang cựa cũi, Grace rút cuốn sổ ra và chỉ vào cái bàn.

“Chúng ta ngồi xuống đó giải quyết được chứ?”

“Ý cô là sao?” Martin nhìn qua. “Ai đó nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không?”

Grace đợi đến khi tất cả đã yên vị mới ngồi xuống đối diện với Denise. Martin đang lờm vợ mình, còn cô ta thì cố lờ đi.

“Cô Barber, chúng tôi đang điều tra một vụ giết người hàng loạt tại Stoke-on-Trent. Tôi chắc chắn là cô cũng có nghe tới rồi. Vụ đó giờ đang khá được chú ý. Vì có vài điểm tương đồng giữa chúng và những vụ án được thực hiện bởi gã sát nhân hàng loạt Peter Bentley, chúng tôi đã tới gặp hắn trong trại giam trước khi tới chỗ cô.”

Những giọt nước mắt của Denise bắt đầu trào ra và cô ta vội đưa tay lên lau chúng.

“Chúng tôi phát hiện rằng cô đã đến thăm Bentley mỗi tháng một lần tại trại giam trong suốt hai năm qua. Giờ thì, tôi khá chắc rằng nó không liên quan tới công việc, cô có thể cho chúng tôi biết lý do không?”

“Tôi... Cái chó gì đang xảy ra vậy?” Martin giữ đầu đứa bé khi anh ta quay ngoắt về phía vợ mình. “Denise?”

“Tôi... nó bắt đầu khá lâu rồi. Tôi muốn thực hiện một số nghiên cứu về những kẻ giết người hàng loạt cho cuốn sách mà mình định viết và tôi... tôi đã quyết định tới gặp Peter trong trại giam.”

“Peter?” Martin thở hổn hển. “Em gọi tên thân mật của kẻ giết

người như vậy sao?”

“Martin, em xin lỗi. Đáng lẽ em nên nói với anh.”

“Chuẩn con mẹ nó rồi đó.”

“Nhưng em không biết phải nói thế nào.” Cô ta nhìn Grace. “Tôi cũng muốn nói với cảnh sát, nhưng...”

Giờ Martin chuyển qua nhìn Grace. “Chính xác thì hấn đã làm gì, thằng đó ấy?”

“Hấn đã sát hại bốn người phụ nữ bằng cách siết cổ và cố gắng thực hiện vụ thứ năm,” Grace bảo anh ta.

Martin há hốc miệng.

Grace quay lại phía Denise, người đã trở nên tái mét.

“Denise, tại sao cô lại đến thăm hấn?”

“Tôi... tôi thực sự không biết.” Denise ấp a ấp úng.

Nhưng Grace vẫn tiếp tục nhìn cô ta. Cô không có chút cảm thông nào, không thể hiểu được lý do đằng sau hành động của cô ta. Dù vậy, cô vẫn cần giữ thái độ chuyên nghiệp và chiếm lấy lòng tin của cô ta.

“Sau khi đọc về những gì hấn làm, tôi đã tự hỏi tại sao,” Denise nói tiếp trong lúc Grace vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô ta, vừa đủ để khiến cô ta cảm thấy rằng mình cần phải lên tiếng. “Tôi chỉ đến đó vài lần thôi. Nhưng rồi rốt cuộc tôi lại cảm thấy tiếc cho hấn.”

“Em cảm thấy tiếc...” Martin dừng lại giữa chừng và lắc đầu.

“Denise, lần cuối cô đến thăm Peter là hai tháng trước,” Grace tiếp lời.

“Sáu tuần trước khi Isaac ra đời,” Martin lẩm bẩm.

“Cô có thể cho tôi biết hai người đã nói những gì không?”

Cô ta đỏ mặt thấy rõ. “Chúng tôi chỉ nói mấy chuyện vặt thôi.”

“Chuyện vặt?” Martin sáng giọng, gần như đang mắc nghẹn.

“Cụ thể là gì?” Grace rướn người về trước.

“Không có gì đặc biệt cả!” Denise hoảng hốt quay sang phía Martin.

“Làm sao anh có thể tin em được đây?” Anh ta rít lên. “Cứ như thể em có một cuộc sống hoàn toàn khác so với cuộc sống mà em có với anh vậy.”

“Hắn cảm thấy cô đơn, chỉ vậy thôi.” Denise nhún vai. “Có lẽ là do hormone của em, em không biết nữa, nhưng em cảm thấy...”

“Em đã gặp hắn từ rất lâu trước khi mang thai!”

“Anh Barber, tôi đề nghị anh giữ bình tĩnh hoặc rời đi và để mặc chúng tôi nói chuyện, được chứ?” Grace nói. “Tôi biết chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng chúng tôi cần thu thập thông tin càng sớm càng tốt.”

Martin giơ tay lên trước khi đặt nó trở lại sau đầu em bé.

“Giờ em sẽ không đến gặp hắn nữa.” Denise nhìn Martin. “Em thề! Em xin lỗi!”

“Anh đã tưởng rằng mình hiểu em.” Anh ta lắc đầu khinh bỉ. “Nhưng anh không hề, phải vậy không?”

“Martin.” Cô ta đặt tay lên tay chồng.

“Không.” Anh ta hất tay cô ta ra và đứng dậy. “Anh sẽ cho Isaac đi ngủ rồi sau đó ra ngoài.”

Grace thở hắt ra khi họ rời khỏi ngôi nhà đó và đi xuống phố.

“Trời, khó xử thật đấy,” Frankie lên tiếng, nói hộ những suy nghĩ trong lòng cô. “Tôi không biết phải nói sao nữa!”

“Người đàn ông tội nghiệp đó. Anh ta chẳng hề hay biết gì về chuyện đang diễn ra, phải vậy không?”

“Vậy cô nghĩ cô ta không có liên quan gì tới vụ này sao?”

“Chà, chúng ta chưa thể loại trừ bất cứ ai, nhưng tôi có thể nói rằng với một đứa bé mới sinh như vậy thì cô ta sẽ vô cùng khó hành động, phải không nào?”

Frankie mở cửa xe và ngồi vào ghế phụ trước khi nói tiếp.

“Làm sao cô có thể chấp nhận nổi những sự thật như vậy?”

“Tôi không nghĩ là cậu có thể làm được đâu.”

Grace nổ máy.

Grace chạy băng qua cánh đồng, biết rằng hấn đang bám sát phía sau. Cô đã nghĩ mình có thể cắt đuôi được, nhưng hấn quá nhanh. Cô hét lên khi hấn vòng tay quanh người và kéo cô ngã xuống đất. Phần vìa hè bên dưới cào xước tay cô, châm chích vào da, nhưng cô chẳng hề nghĩ đến nó. Hấn xoay cô nằm ngửa ra.

Cổ vung tay vung chân đâm đá loạn xạ, nhưng nắm đấm của hấn đã khiến cô im lặng. Trong lúc cô còn đang choáng váng, hấn túm lấy hai tay cô và kéo chúng lên quá đầu. Bị ngời dè lên ngực, cô không có cách nào để đẩy hấn ra. Hấn quá khỏe.

“Cưng thật ngu ngốc khi đuổi theo anh,” hấn nói.

Cô nhìn thẳng vào mắt Peter Bentley và hét lên khi bàn tay hấn vòng quanh cổ cô. Hấn siết chặt hơn khi cô...

“Nào,” Simon nói khi đã đánh thức được cô. “Grace, là anh đây! Em an toàn rồi.”

Cô bật dậy, lại hét lên lần nữa khi đẩy anh ra. Đèn được bật lên. Cả hai cùng chớp mắt vì chưa quen với ánh sáng.

Nhịp thở của Grace bắt đầu đều trở lại khi cô nhìn quanh, nhận ra mình đang an toàn, đang ở nhà cùng Simon.

“Allie Shenton đã bảo em rằng cô ấy cũng thường xuyên mơ

như vậy.” Tiếng cười của cô ngập tràn lo lắng. “Em nghĩ bọn em đã quá nhập tâm vào nạn nhân khi tiến hành điều tra.”

“Điều đó là tự nhiên thôi, anh nghĩ vậy,” Simon đáp. “Anh chỉ tường thuật lại vụ việc, không tham gia trực tiếp như em.”

Cô trở lại giường và sà vào vòng tay anh. Anh ngẩng đầu xem giờ trên đồng hồ báo thức.

“Xin lỗi vì đã đánh thức anh,” cô khẽ nói.

“Không sao mà.”

“Em ước gì có thể hiểu được cơ thể mình. Mới một phút trước em còn không thể ngủ được và một phút sau em đã gặp ác mộng.”

Họ nằm cạnh nhau trong im lặng khi cô dần lấy lại nhịp thở. Làm sao cô có thể để gã đó chiếm lấy suy nghĩ và giấc mơ của mình như vậy cơ chứ? Cô không thể tin là hấn lại ám ảnh mình nhiều đến vậy.

Nhưng thực ra thì cô biết tại sao. Đó là bởi họ đã không tóm được kẻ sát nhân và giờ đây, khi đã có tận ba nạn nhân, họ cảm thấy như đó là lỗi của mình. Cô biết các cư dân của thành phố sẽ đổ lỗi cho sự bất tài của cảnh sát, nhưng những người đó đâu biết gì về chuyện đang diễn ra đằng sau. Người ta không hiểu được rằng cảnh sát cũng đau khổ chẳng kém gì gia đình các nạn nhân. Mỗi sinh mạng bị tước đi là một vết sẹo sẽ nằm lại mãi mãi. Nó khiến họ ước rằng mình có thể làm được nhiều hơn, điều tra kỹ lưỡng hơn, quyết định khôn ngoan hơn, trong khi thực tế là họ đã làm tất cả những gì có thể. Đôi khi chờ đợi bằng chứng là một công việc dài dòng và tẻ ngắt.

Nhưng cô sẽ không dừng lại cho đến khi chiến dịch Middleport kết thúc.

Cô nghe thấy tiếng khò khè của Simon; cô nghĩ có lẽ anh đã lại chìm vào giấc ngủ.

“Đã dậy rồi thì làm một tách chứ nhỉ?”

Khi đã xuống tầng dưới, họ ngồi thưởng trà trong bếp.

“Chuyện với Phil hôm nay thế nào?” Grace hỏi, tự nguyện rửa mình vì đã không kiểm tra trước. Cô biết rằng mình thực sự nên nghĩ tới Simon nhiều hơn, nhưng trong lúc vụ án đang diễn ra, nó phải là ưu tiên hàng đầu. Matt từng rất ghét nó, nhưng anh luôn ở đó chờ cô bước ra khỏi đám sương mù. Anh cho cô thời gian để tìm lại chính mình. Cô chắc chắn Simon cũng sẽ làm vậy, bởi bản chất công việc của anh. Đặc biệt là khi có một gã sắp gớm ghiếc như Phil.

Grace đã đúng khi nghĩ rằng Phil cũng tạo áp lực với anh như những gì Nick đã làm với cô. Simon kể rằng sau cuộc cãi vã giữa cô và Phil ở buổi tưởng niệm, Phil đã móc mĩa anh về việc ngủ với kẻ thù. Ban đầu Simon chỉ cười xòa, nhưng càng ngày anh càng cảm thấy nhiều áp lực hơn.

“Hôm nay gã thua cuộc đó đã đề nghị anh tìm cách bóc phốt em cũng như các cảnh sát tại đồn.”

“Cái gì!” Cô thốt lên.

“Tất nhiên anh đã từ chối.” Anh cười toe. “Nhưng hắn đã đe dọa công việc của anh, nói rằng anh đã cãi lời sếp.”

“Hắn đâu thể làm vậy được!” Cô ngập ngừng. “Phải không?”

Simon lắc đầu. “Cuối cùng, anh đập bàn và nói rằng mình sẽ tới gặp Chris, tổng biên tập, và kể cho ông ấy nghe kế hoạch của hắn.

Thế là hắn đành phải xuống nước.”

“Tốt cho anh đấy!” Grace lắc đầu. “Có ai ở Stoke News thích hắn không?”

“Theo anh biết thì không, nhưng hắn thuộc hạng thủ cựu rồi. Hắn sẽ về hưu sớm thôi.”

“Và anh sẽ được thăng chức lên vị trí đó.” Cô mỉm cười. “Em xin lỗi vì đã không hỏi anh sớm hơn. Là lỗi của em.”

Simon phẩy tay trước câu nói của cô. “Anh nghĩ em có nhiều việc đáng để bận tâm hơn nhiều.”

Grace rùng mình khi cầm hai chiếc cốc của họ lên và đứng dậy. Trước khi cô bước đến chỗ máy rửa bát, Simon với lấy tay cô và kéo cô ngồi xuống gối mình. Anh đặt một nụ hôn lên môi cô và theo sau đó là một cái ngáp.

“Anh muốn dành thời gian ở bên em lắm, nhưng anh cũng cần phải ngủ. Quay lại giường thôi nào.”

Cô cười và đưa tay vò tóc anh.

“Trời ạ, đồ sến sẩm chết tiệt này.”

Thứ Tư

Grace tăng tốc máy chạy lên mức tối đa trong phút cuối cùng của buổi chạy nửa giờ. Cánh tay vung mạnh, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, cô chạy như thể sinh mạng của mình phụ thuộc vào nó. Cô đã thiết lập chương trình ở cường độ cao vô cùng khó khăn. Đến được đích là cả một thách thức, nhưng cô có thể làm được.

Giờ là sáu giờ sáng. Sau khi gặp ác mộng và trò chuyện cùng Simon tối qua, cô không thể ngủ lại được nữa. Mỗi khi cô nhắm mắt, hình ảnh của Peter Bentley lại xuất hiện. Hắn vòng tay qua cổ các nạn nhân, hết người này đến người khác; rồi bàn tay đó vòng quanh cổ cô trong khi cô cố gắng đẩy hắn ra. Cuối cùng, cô bật dậy và tới phòng tập tại nhà.

Sau khi bài tập kết thúc, cô đi tắm rồi quay lại giường. Simon đã dậy nhưng vẫn nằm đó, vậy nên cô rúc vào cạnh anh một lát. Anh kéo cô vào lòng, mắt vẫn nhắm nghiền.

“Em thơm thật đấy,” anh nhận xét. “Em có ngủ được chút nào không?”

“Không hẳn, nhưng em vui vì anh có. Em xin lỗi.”

“Không có gì đâu. Thật đấy.”

Grace vuốt ve khắp dọc thân hình anh. “Có lẽ chúng ta nên làm gì đó khi cả hai đều đã tỉnh.”

“Em đang mơ tưởng điều gì thế?” Mắt Simon vẫn nhắm, nhưng cô có thể chắc chắn rằng anh chẳng hề ngủ chút nào.

“Một bữa sáng ngon lành?”

Một con mắt hé ra. “Em chỉ nghĩ được vậy thôi sao?”

“Ước gì có thêm thời gian.”

“Hãy mạo hiểm chút nào.”

Cô cười khúc khích. “Cái gì, lại nữa, sớm vậy sao?”

Grace xoa xoa cổ khi rời khỏi xe. Nhiều giờ lái xe trong hai ngày qua đã tàn phá các khớp của cô. Thật may là người thứ hai trong danh sách thăm viếng của Bentley sống ở Bucknall, chỉ cách đồn cảnh sát Bethesda chưa đến hai dặm.

Đây là chuyến đi đầu tiên sau buổi họp giao ban và cô lại đưa Frankie đi cùng. Trước một dãy nhà nhỏ, cô đánh xe vào khoảng trống và sai bước lùi lại vài căn cho đến khi tìm thấy số nhà mà họ đang tìm.

“Tôi tự hỏi liệu lần này sẽ thế nào,” Frankie nói. “Sau khi gặp gỡ người phụ nữ đầu tiên trong danh sách, tôi cá là cô ta sẽ quả quyết rằng Bentley vô tội. Làm sao hắn có thể thao túng người khác như vậy được nhỉ?”

“Đôi khi người ta chỉ tin vào thứ họ muốn,” Grace nói. “Nhiệm vụ

của chúng ta không phải là tìm ra lý do, mà là tóm cổ đám khốn nạn.”

Dù vậy, Grace cũng tò mò muốn biết liệu kiểu người nào lại đến thăm một tên sát nhân hàng loạt đều đặn mỗi tháng. Cô càng tò mò hơn bởi Bentley có đến ba người phụ nữ tới thăm. Hẳn chẳng hề quyến rũ và, theo ý kiến của cô, chẳng hề giống một kẻ có thể lừa gạt phụ nữ, chứ đừng nói là tận ba người.

Nhưng cũng có thể chính điều đó đã khiến những người phụ nữ ấy bị mê hoặc. Nếu Bentley lại được tự do giết người thì hẳn họ sẽ chẳng còn hứng thú gì với hắn nữa. Với Grace mà nói, cô sợ rằng một bữa ăn quá lửa cũng sẽ dẫn tới một bàn tay vòng quanh cổ. Cô chẳng thể hiểu được tại sao lại có những người muốn sống như vậy.

“Susan Bailey?” Cô hỏi người phụ nữ vừa ra mở cửa.

“Không, tôi là chị gái nó. Tôi có thể giúp gì được không?”

Grace giơ thẻ cảnh sát ra. “Chúng tôi muốn nói chuyện với Susan, làm ơn.”

“Nó đang đi mua đồ.”

“Chị có biết bao giờ cô ấy quay về không?”

“Có lẽ khoảng mười phút nữa. Cửa hàng ngay bên kia đường thôi. Chuyện này là sao?”

“Chúng tôi buộc phải nói chuyện với cô ấy.” Grace chỉ vào xe của mình. “Chúng tôi đã tới đây...”

“Hai người có thể vào nhà nếu muốn.”

Họ theo người phụ nữ vào phòng khách và ngồi xuống ghế. Căn nhà gọn gàng sạch sẽ, đầy đủ tiện nghi dù không quá hiện đại. Đồ nội thất lỗi thời, trong đó có một chiếc trường kỷ đã xuống cấp, và

mùi ẩm thấp ngập tràn trong phòng.

“Xin lỗi vì đồng lộn xộn này.” Người phụ nữ chỉ vào tường. “Chúng tôi đã đề nghị chủ nhà làm gì đó để giải quyết nó suốt vài tháng nay. Có vài viên ngói bị vỡ và nước mưa đã thấm xuống đó. Nhưng ông ta còn chẳng buồn xuất hiện. Tôi cũng chẳng kỳ vọng vào chuyện đó.”

“Có phải hai người sống ở đây không, chị...”

“Dawn Brodie. Susan sống cùng hai vợ chồng tôi. Nó đã ở đây được khoảng một năm rồi. Nó chẳng có vấn đề gì, chỉ hơi cô độc thôi. Vì thế, tôi mới giữ nó bên mình. Derek không thích chuyện đó lắm, nhưng anh ấy thường xuyên bận việc nên cũng chẳng mấy khi gặp chúng tôi.”

Grace mỉm cười với Dawn, cảm thấy có thiện cảm với cô ta. Có vẻ như mọi nơi mà cô đến, gia đình đều là ưu tiên hàng đầu. Nó khiến cô nổi da gà; có phải ai đó đang cố nói với cô điều gì đó không?

Cô nghe thấy tiếng chìa khóa ở cửa trước.

Dawn đứng dậy. “À, nó đây rồi,” cô ta nói, đi thẳng ra cửa.

“Tôi thậm chí không thể tưởng tượng nổi cảnh này sẽ thế nào,” Frankie nói, liếc nhìn quanh căn phòng khi chỉ còn lại họ.

Grace không biết mình đang mong đợi điều gì ở Susan Bailey, nhưng cô sững sốt khi nhận ra cô ta ngay lập tức. Cô liếc qua Frankie, tự hỏi liệu cậu ta có quen người này không. Từ cái nhìn của cậu ta, rõ ràng câu trả lời là có.

Người phụ nữ đang đứng trước mặt họ làm việc tại căng tin của Học viện Dunwood.

Susan Bailey là một người phụ nữ bình thường đến mức tầm thường. Mái tóc hoa râm của cô ta được buộc túm lại sau gương mặt không trang điểm, trang phục gồm toàn những gam màu trầm. Đôi giày bệt màu nâu bên dưới chiếc váy nhung dài màu cà phê. Chiếc cúc màu hồng trên áo cardigan là dấu hiệu duy nhất của màu sắc.

Trông cô ta chẳng giống kiểu của Peter Bentley chút nào. Ít ra cũng không phải kiểu mà Grace nghĩ.

Gương mặt hơi đỏ, Susan bước vào phòng mà không nói một lời và ngồi xuống chiếc trường kỷ, hai đầu gối khép chặt, tay đặt trong lòng, lưng duỗi thẳng.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, chị Bailey,” Grace nói. “Khá là ngạc nhiên, tôi phải thừa nhận như vậy.”

“Cô muốn gặp tôi có chuyện gì?” Susan hỏi, mắt nhìn xuống chân.

“Tôi tin rằng chị đã đến thăm Peter Bentley tại HM Wakefield trong suốt ba năm qua?”

“Phải. Chẳng có luật nào cấm chuyện đó cả, đúng không nào?”

“Tất nhiên là không rồi,” Grace giải thích. “Tôi muốn biết chị thấy hắn thế nào vào lần gặp cuối cùng. Hắn có tỏ vẻ kích động hay gì đó không?”

“Anh ấy đang ngồi tù. Tôi cho rằng hầu hết đều sẽ thấy nó rất buồn chán.”

Grace gật đầu, bắn khoả không biết phải đi nước này thế nào. “Tôi hiểu rằng chị...”

“Không, cô chẳng hiểu gì cả. Peter bị tổng giam vì điều mà anh ấy đã không làm. Tôi đến thăm và làm bạn với anh ấy cho đến khi anh ấy được phóng thích và đến ở cùng tôi. Và sau đó...”

“Có phải chị đã quên rằng hắn đã giết bốn người phụ nữ và chuẩn bị ra tay với người thứ năm rồi không?”

“Toàn là dối trá.” Cô ta giơ tay lên trời như thể không muốn nghe thêm gì nữa. “Peter còn không hại đến một con ruồi.”

Dawn, lúc này đang đứng trên ngưỡng cửa, tắc lưỡi. “Ồ, đừng tự dối mình nữa, Susan. Hắn đã bị kết tội giết người. Hắn sẽ không sớm được trả tự do đâu và chỉ đang lừa em thôi.”

“Không phải. Anh ấy yêu em.”

Khi Susan tiếp tục nhìn xuống sàn, Grace và Dawn liếc nhìn nhau. Grace không khỏi cảm thấy tội nghiệp cô ta. Dawn đang cố khai sáng cho em gái mình, để rồi nhận ra cô ta không hề muốn được khai sáng. Susan không tin rằng Bentley có tội. Grace tự hỏi hắn đã thủ thi gì với cô ta khi ở trong đó.

Nhưng còn một điều nữa khiến cô thắc mắc, đó là tại sao ban đầu Bentley lại muốn gặp Susan. Trừ khi hắn thích việc được ca tụng, còn không thì cô ta chẳng có cửa nào trong mối quan hệ này. Denise Barber thì cô còn có thể hiểu, cô ta là người có quyền hành. Liệu hắn có yêu Susan không? Và liệu hắn có yêu người thứ ba đến thăm mình như vậy không?

“Hắn có hỏi gì về những cô gái ở Học viện Dunwood khi chị đến thăm hắn tuần trước không?” Grace tiếp tục.

“Không!”

“Vậy hai người đã nói những gì?”

“Không phải chuyện của cô.”

“Nhưng chị biết đấy, đó là việc của chúng tôi, nếu không chúng tôi đã chẳng tới đây.”

Grace thấy mặt Susan đỏ lên. Tất cả đều có thể thấy điều đó, nhưng Susan vẫn không hề ngẩng mặt lên nhìn họ.

“Tôi có thể xem qua phòng của chị không?” Grace đề nghị.

Susan đứng dậy. “Không, cô không có quyền.”

Grace cũng đứng dậy, Frankie theo sau.

“Chúng tôi sẽ xin lệnh rồi quay lại vậy. Tôi biết là chị có những lý do riêng, nhưng thẩm phán hẳn sẽ không khoan dung nếu sau đó chúng tôi phát hiện ra rằng chị đã giúp đỡ và tiếp tay cho một tên tội phạm đầu.”

“Được rồi, cô có thể xem! Miễn là sau đó cô biến đi giùm.”

Mười phút sau, Grace trở lại tầng một. Dawn đã đúng. Tất cả những gì căn phòng đó chỉ ra là một người phụ nữ cô đơn, sống cùng vợ chồng chị gái. Cuộc sống của cô ta có vẻ chẳng dễ dàng gì. Nhưng rồi cô lắc đầu để xua đi nhận xét đó. Nhiệm vụ của cô không phải là tìm ra lý do. Dù sao, Susan Bailey cũng phải được tra hỏi thêm.

“Tôi muốn chị theo chúng tôi về đồn,” cô bảo Susan.

“Cô sẽ bắt tôi sao?” Susan tròn mắt.

“Chúng tôi cần ghi lại lời khai của chị về những điều chúng ta vừa thảo luận, thưa chị Bailey.” Grace nắm lấy cánh tay cô ta. “Và hỏi thêm vài câu nữa.”

“Anh ấy vô tội.” Cô ta lườm Grace. “Tôi hiểu anh ấy.”

Grace không đáp. Có quá nhiều điều mà cô muốn nói. Bên cạnh đó, trừ khi cô ta là đồng phạm, còn không thì đây không phải việc của cô. Nếu Susan chọn tiếp tục mối quan hệ với một tên tội phạm đã bị kết án thì cô cũng chẳng thể làm gì để ngăn cô ta lại, trừ khi nắm được bằng chứng cho thấy cô ta có liên quan đến vụ án.

Trong những năm mới vào nghề, Grace đã vài lần bị lừa bởi những người trông có vẻ tội nghiệp nhưng hóa ra lại vô cùng quỷ quyệt và có khả năng thao túng người khác. Đó chính là điều cô đang nghi ngờ ở Susan. Cô ta có vẻ cứng đầu. Có thứ gì đó ẩn sau sự cô đơn ấy. Tốt xấu gì thì nó cũng cần được đưa ra ánh sáng.

Khi đã trở lại đồn, Grace đưa Susan Bailey vào phòng thẩm vấn.

“Sẽ có người nói chuyện với chị sớm thôi,” cô bảo cô ta trước khi quay lưng bỏ đi.

“Không phải cô sao?” Susan hỏi, kéo ghế ra.

“Tôi có chuyện khác cần được ưu tiên hơn. Trừ khi chị muốn đợi và nói chuyện với tôi khi tôi trở về?”

Susan lắc đầu kịch liệt và ngồi xuống.

“Tôi sẽ mang cho chị đồ uống và chút gì đó để ăn. Chị đã báo cho trường rằng hôm nay mình sẽ không tới chưa?”

“Rồi.”

“Tốt. Giờ thì, chị còn gì để nói với chúng tôi nữa không?”

Susan lắc đầu, lại cúi mặt nhìn xuống sàn.

Grace để cô ta lại đó. Có lẽ Sam sẽ cậy được miệng cô ta. Cô đã bảo cô ấy giữ Susan lại càng lâu càng tốt trước khi thả cô ta ra. Hãy khiến cô ta ngộp thở. Cô chắc chắn rằng cô ta đang che giấu gì đó. Và nếu biết được nó là gì, họ có thể ra lệnh bắt và giữ cô ta lại lâu hơn.

“Cậu nghĩ chuyện này rồi sẽ thế nào?” Grace hỏi Frankie khi cậu ta bước sau cô về phía chiếc xe.

Cậu ta lắc đầu. “Tôi không thể hiểu được suy nghĩ của cô ta. Nhưng chúng ta cũng đâu còn gì để hỏi cô ta nữa, không phải sao?”

“Việc cô ta đã chăm chú lắng nghe từng lời của chúng ta khi phục vụ tại căn tin thì sao?”

“À.” Frankie gật đầu. “Vẫn thật kì quặc khi một người như vậy lại đến thăm một kẻ như Bentley trong tù.”

“Đúng vậy. Cô ta hoàn toàn khác với Denise Barber.” Grace lại đưa tay xoa cổ. Linh cảm cho cô biết Susan Bailey không phải một trong những kẻ giết người. “Nhưng giờ thì, đến lúc quay lại xe rồi. Hãy đến xem người thứ ba tới thăm hắn, Elizabeth Shelby, là người thế nào nào.”

Tại Stafford, Grace đậu xe bên ngoài căn nhà số 5 đường Warwick. Người phụ nữ ra mở cửa đã ở tuổi gần sáu mươi. Bà ta lau tay bằng một chiếc khăn ăn rồi lùa nó qua mái tóc hoa râm ngắn. Grace lén lút nhìn Frankie. Có phải Bentley thích những người phụ nữ lớn tuổi không? Có lẽ hẳn thấy họ dễ bị thao túng hơn.

“Xin chào, tôi là sĩ quan điều tra Allendale và đây là cảnh sát Higgins.” Grace giơ thẻ cảnh sát lên, Frankie cũng làm theo. “Chúng tôi tin rằng đây là địa chỉ của Elizabeth Shelby. Có phải vậy không?”

“Chắc ý cô là Lizzie.” Người phụ nữ cứng người ngay lập tức. “Con gái tôi không còn sống ở đây nữa. Có chuyện gì vậy?”

“Bà có biết cô ấy đang ở đâu không?” Grace nói tiếp. “Chúng tôi bắt buộc phải tìm ra và nói chuyện với cô ấy càng sớm càng tốt.”

Người phụ nữ mở rộng cửa. “Tôi nghĩ hai người nên vào nhà.”

Grace và Frankie bước vào. Ngay lập tức, mùi bánh nướng xộc thẳng vào mũi họ. Grace hít một hơi, nhận ra đã đến giờ ăn trưa khi dạ dày cô kêu gào phản đối.

Cô mỉm cười. “Chúng tôi sẽ không quấy rầy lâu đâu, thưa bà...”

“Shelby. Xin cứ gọi tôi là Lesley. Mẻ bánh của tôi sẽ chín trong khoảng hai phút nữa. Tôi nướng chúng để bán, tôi không muốn

chúng cháy khét đâu.” Bà chỉ về phía cánh cửa. “Hai người vào trong đó chờ chút đi, tôi sẽ đi pha nước.”

“Không cần đâu, cảm ơn!” Grace gọi với theo bà.

Cô và Frankie bước vào một phòng khách dễ chịu. Nó có vẻ hết sức bình thường, tương tự như nhà của những người phụ nữ khác mà họ đã đến thăm. Cô quay lại khi nghe thấy tiếng Lesley đằng sau.

Khi trở lại, Lesley ngồi xuống, ra hiệu cho họ làm điều tương tự.

“Lần này con bé đã làm gì thế?” là câu đầu tiên bà hỏi khi tất cả đã yên vị.

Grace thấy Frankie hào hứng chú ý người về trước trong lúc rút sổ tay ra. Grace cũng lấy của cô ra. Cô muốn chắc chắn rằng họ không để lỡ điều gì.

“Chúng tôi muốn hỏi cô ấy vài câu,” Grace giải thích, không muốn tiết lộ quá nhiều. “Bà có thể cho tôi biết lần cuối bà gặp con gái là khi nào không?”

“Tôi không thể nhớ chính xác. Nó ghé thăm vài tháng một lần. Chúng tôi thường kết thúc bằng việc cãi nhau và nó bỏ đi. Thật sự thì, cả hai chúng tôi đều chẳng thích chuyện đó chút nào. Giờ tôi sợ phải nghe thấy tiếng gõ cửa.”

Grace bị sốc trước sự cam chịu của bà, nhưng vẫn không tỏ thái độ gì. Lesley rõ ràng đã có một trải nghiệm vô cùng tồi tệ và Grace cần phải tìm ra ngọn nguồn của nó.

Trước khi cô có thể cất lời, Lesley đã nói tiếp.

“Nó là một đứa bé hạnh phúc cho đến khi năm tuổi. Nhưng lúc chồng tôi đột ngột qua đời vì một cơn đau tim, nó đã quần trí và trở

nên mất kiểm soát.” Lesley vớ lấy khăn giấy trong hộp, nhưng thay vì sử dụng, bà lại vò nó trong tay. “Con bé đang ở trường khi chuyện đó xảy ra, và lúc đã đủ khôn lớn, nó trách tôi vì đã không chăm sóc ông ấy đúng cách. Luôn tìm cách móc mĩa tôi. Nhưng chuyện đó quá bất ngờ. Tôi còn không thể nói lời tạm biệt với ông ấy. Khi đó Marvin mới ba mươi hai tuổi.”

“Tôi rất tiếc vì chuyện đó,” Grace nói, giọng đầy chân thành.

“Nó là đứa con gái rất yêu cha,” Lesley nói tiếp. “Tôi không biết tại sao, nhưng nó đổ lỗi cho tôi về cái chết của ông ấy. Càng lớn thì những lời nó nói càng khó nghe hơn. *Tại sao mẹ lại không nhận ra cha bị ốm?*, nó cứ nhắc đi nhắc lại, như thể đó hoàn toàn là lỗi của tôi vậy.” Lesley cố gắng ngược nhìn họ trong tích tắc, một vết ửng hồng xuất hiện trên má bà.

“Con bé luôn là đứa trẻ rất cứng đầu - tôi nghĩ có thể gọi là hư hỏng - và càng trở nên khó quản thúc hơn khi chỉ còn lại mình tôi. Nó dường như chẳng bao giờ lắng nghe. Tôi đã cố hết sức để uốn nắn nó. Nó gặp rắc rối ở trường và cuối cùng bị một nhân viên xã hội đưa đi.”

Grace im lặng, tò mò muốn nghe những diễn biến tiếp theo. Lizzie Shelby có vẻ rất hợp với Peter Bentley, hoàn hảo để có thể nhào nặn thành một người thu thập tin tức hữu dụng. Nhưng không phải hẳn đã có Susan Bailey để làm chuyện đó rồi sao?

“Nó bắt đầu tụ tập với bạn bè đến tối muộn mới về, chơi thuốc, uống rượu. Khi đó, tôi vô cùng xấu hổ về nó - tôi còn chẳng hiểu nổi con gái của mình.” Lesley ngược nhìn họ, sự sỉ nhục hiện rõ trên mặt bà. “Vậy nên mọi điều gì nó làm đều là lỗi của tôi. Tôi đã không thể

kiểm soát nó.”

“Bà không nên tự trách mình.” Grace cảm thấy mình có thể tin Lesley, chẳng có lý do gì bà phải bịa ra tất cả những chuyện đó cả. Và bà đã tình nguyện cung cấp thông tin mà chẳng cần hỏi tại sao họ lại đến tìm Lizzie.

“Nhưng đó đúng là lỗi của tôi!” Lesley nghe có vẻ quẫn trí. “Cô con gái bé bỏng của tôi đã đau buồn và tôi chẳng thể giúp nó vượt qua chuyện đó bởi tôi cũng nhớ Marvin rất nhiều. Tôi đã suy sụp và hoảng loạn sau cái chết của ông ấy.”

“Bà có biết cô ấy hiện sống ở đâu không?” Grace hỏi.

Lesley đứng dậy và đi đến chỗ tủ. Bà rút ra một quyển sổ và viết vài dòng vào đó. Rồi bà xé trang đó ra.

“Đây là địa chỉ gần nhất mà nó cung cấp cho tôi, khoảng sáu tháng trước.” Bà đưa nó cho Grace. “Tôi cũng không biết nó còn ở đó nữa không. Nó là đĩa nay đây mai đó.”

Grace nhìn tờ giấy. Địa chỉ đó nằm ở Manchester. Cô chuyển nó cho Frankie để ghi lại vào sổ tay.

“Bà có bức ảnh nào của cô ấy không?” Cô hỏi.

“Cũng có vài tấm, nhưng chỉ đến khi con bé bỏ nhà đi hồi mười sáu tuổi thôi.” Lesley thở dài. “Dù có ghét nó đến mức nào, tôi cũng không thể vứt chúng đi được.”

Bà lại bước về phía tủ và lôi một cái hộp ra rồi đưa nó cho Grace.

Grace mở nắp và gỡ sợi dây buộc quanh xấp ảnh. Chúng thuộc về một cô gái trẻ - một bức trên xích đu, một bức ngồi cùng một

người đàn ông trên trường kỷ, một bức với Lesley đang mở quà Giáng sinh. Đằng sau một bức ảnh có một cái họ mà cô không nhận ra.

“Ở đây viết là Lesley Whiston. Là bà sao?” Grace hỏi.

“Phải, đó là tên thời con gái của tôi. Không có bức ảnh nào gần hơn cả, tôi e là vậy, nhưng con bé trông khá giống tôi.”

“Bà có đến thăm cô ấy không?” Frankie hỏi.

“Không, tôi không nghĩ là mình được chào đón. Và bên cạnh đó, tôi đã không ra ngoài nhiều năm nay rồi. Bệnh sợ không gian rộng,” Lesley giải thích. “Bác sĩ của tôi nghĩ rằng nó có liên quan đến việc cảm thấy an toàn khi ở trong nhà. Vậy nên, tôi đã không tới thăm Lizzie. Nhưng dù sao thì nó vẫn là con gái tôi. Dù chẳng thể thay đổi được gì, nhưng tôi vẫn gửi cho nó một khoản trợ cấp hàng tháng. Nó được trích từ khoản tiết kiệm mà Marvin đã để lại cho tôi và tôi đã chia sẻ cho nó một chút. Nó sẽ là luôn là cô con gái bé bỏng của tôi.”

Grace cảm thấy tội nghiệp cho người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình, đặc biệt là sau khi đã hiểu nhầm và cho rằng chính bà đã tới thăm Peter Bentley.

“Liệu... liệu cô có thể tiết lộ cho tôi biết tại sao cô lại tìm nó không?” Lesley hỏi. “Nó lại gặp rắc rối gì sao?”

“Chúng tôi cần nói chuyện với cô ấy để hỗ trợ một cuộc điều tra. Lúc này, chúng tôi vẫn chưa thể chắc chắn liệu cô ấy có liên quan hay không.”

“Ôi trời. Tôi hy vọng nó không làm hại ai thêm nữa.”

“Bà có nghĩ cô ấy đã làm vậy không?” Grace dò hỏi.

“Tôi... tôi không biết. Nó luôn là một người rất khó đoán.”

“Bà có ai đỡ đần không?” Grace nói lảng đi để bỏ qua việc cô đã không trả lời câu hỏi trước đó.

Lesley mỉm cười. “Cha mẹ tôi không còn khỏe nữa, nhưng họ đã hỗ trợ tôi rất nhiều. Tôi không biết mình sẽ làm gì nếu thiếu họ nữa. Cô có tin được rằng tôi từng có một công ty kế toán riêng với bảy nhân viên không? Mọi thứ sụp đổ khi tôi không còn chịu đựng nỗi Lizzie nữa. Việc mất Marvin đã tạo ra một hố đen mà tôi vẫn chưa tìm được cách thoát ra.”

Dù Grace rất mạnh mẽ, cô cũng từng trải nghiệm nỗi đau đó và hiểu rằng nó có thể phá hủy mọi thứ như thế nào. Cô đóng sổ tay và đứng dậy.

“Nếu bà cần nói chuyện, có lẽ tôi có thể giới thiệu vài người.” Cô đưa danh thiếp cho Lesley.

Lesley nhận nó và tiễn họ ra cửa.

“Cậu không cần phải nín thít vậy đâu,” Grace bảo Frankie khi họ đã bước trên đường.

“Đâu có! Tôi đã bị kinh ngạc và không thể thốt nên lời.”

Cô thoáng mỉm cười với cậu ta rồi lắc đầu. “Chúng ta cần phải tìm ra Shelby ngay lập tức. Để xem cô ta sẽ nói gì. Việc đó hẳn sẽ chẳng dễ dàng gì khi không có được hình ảnh gần nhất. Chúng ta cần đào bới thêm chút nữa.”

Grace bảo Frankie gọi về đồn để xem có ai muốn đặt bữa trưa hay không. Cô tạt qua một tiệm đồ ăn nhanh và mua đồ về đặt trên bàn mình. Cô cùng Frankie thông báo cho mọi người về những phát hiện mới của họ.

“Sophie sao rồi?” Sam hỏi.

“Lần cuối tôi nói chuyện với bố em ấy thì tình hình vẫn vậy.” Grace lau những ngón tay dính đầy dầu mỡ. “Nhưng đó có vẻ lại là tin tốt. Tôi sẽ tới đó để gặp anh ta, bởi chúng ta không có sẵn sĩ quan liên lạc và anh ta có vẻ cũng không có vấn đề gì với việc đó.”

Phần còn lại của ngày hôm đó chỉ toàn là công việc giấy tờ khi Grace và đội của mình kiểm tra kỹ lưỡng lại mọi thứ. Mỗi khi câu chuyện có tiến triển hoặc họ tìm được thêm gì đó, toàn bộ các bản tường trình và báo cáo đều cần được kiểm tra lại. Nó rất tẻ nhạt và lắt nhắt, nhưng dù sao công việc vẫn là công việc.

Susan Bailey đã được thẩm vấn, nhưng cô ta không nói bất cứ điều gì gây hại cho mình hoặc Peter Bentley. Họ chẳng thể làm gì ngoài việc thả cô ta ra. Nói họ đang cảm thấy khó chịu là còn nhẹ, nhưng không có bằng chứng thì họ cũng chẳng có cách nào giữ cô ta lại được.

Trên đường về nhà, cô dành khoảng mười phút tạt qua chỗ Jack Bishop. Từ những gì anh ta nói, tình hình của Sophie vẫn vậy, vẫn đang hôn mê và nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng các chuyên gia đang làm hết sức để đưa cô bé ra khỏi đó càng sớm càng tốt.

Khi cô rời khỏi nhà Bishop và quay lại xe của mình đã là gần bảy rưỡi. Cô đã làm việc không ngừng nghỉ suốt hơn mười hai tiếng và đang rất cần chút thời gian nghỉ ngơi để nhìn lại mọi thứ cũng như sắp xếp các suy nghĩ. Có quá nhiều thứ trong đầu cô lúc này, phần lớn là về chuyến viếng thăm của cô tới chỗ Peter Bentley.

Khi nhấn nút tắt thiết bị báo động của xe, cô nghe thấy tiếng ai đó hét lên. Một chàng trai trẻ tiến lại phía cô.

“Này, tôi muốn nói vài lời với cô.”

Grace không kịp phản ứng khi cậu ta đẩy mạnh vào ngực cô. Lưng cô đập vào hàng rào của căn nhà bên cạnh.

“Để em trai tôi yên,” cậu ta nói, chất giọng gằn gừ phù hợp với bóng tối trong mắt.

“Này, lùi lại đi!” Cô cảnh báo.

“Nó chẳng làm gì sai cả. Và nếu cô làm tròn trách nhiệm của mình, hung thủ đã bị tóm ngay từ lúc cô gái đầu tiên bị giết và Sophie giờ đã không phải hôn mê. Tất cả là lỗi của cô - của các cô!”

“Tôi hiểu rằng cậu đang vô cùng đau khổ...” Grace cố xoa dịu tình hình, “...nhưng làm thế này chẳng giúp được gì đâu.”

“Tôi chẳng quan tâm cô nghĩ gì.” Cậu ta chỉ vào cô. “Chỉ cần tránh xa Joel và gia đình tôi ra. Chuyện này chẳng liên quan gì tới

chúng tôi cả và...”

Khi cậu ta nói, Grace chỉ chăm chú quan sát. Rồi với một động tác chớp nhoáng, cô đặt tay lên vai cậu ta và lên gối thẳng vào háng.

Cậu ta rên rỉ và gục xuống vỉa hè.

“Không ai được phép đe dọa tôi, hiểu rồi chứ?” Cô đứng trước mặt, quan sát kỹ gương mặt cậu ta trong khi chờ cậu ta trở lại bình thường. “Cậu là Dean Nicholls, anh trai của Joel, phải không?”

“Bi của tôi!” Cậu ta rên rỉ.

“Ồ, ngừng ăn vạ đi. Dù sao cũng là lỗi của cậu mà. Thôi nào, đứng dậy đi.” Cô chỉ vào một bức tường thấp cách đó vài ngôi nhà. “Chúng ta có thể ngồi ở đó.”

“Tại sao cậu lại ghét chúng tôi như vậy?” Cô hỏi sau khi họ đã ngồi xuống.

“Tôi biết các người rõ quá mà. Các người gài em trai tôi để có thể tổng thêm một người nữa trong chúng tôi vào trại giam.”

“Giờ thì cậu bắt đầu nói nhảm rồi đấy.” Cô lắc đầu. “Nếu Joel không liên quan gì tới chuyện này, vậy thì cậu đang khiến tôi lãng phí thời gian trong việc truy tìm hung thủ. Vừa nãy cậu có nghĩ đến chuyện đó khi cố tỏ vẻ anh hùng không?”

Cậu ta chỉ biết im lặng.

“Cậu nghĩ tôi dễ xơi và tôi không hề,” cô bảo cậu ta. “Nếu không phải tôi đang mệt thì giờ cậu đang tận hưởng một đêm sau song sắt vì tội tấn công cảnh sát rồi.”

Sự hung hăng của Dean đã hoàn toàn biến mất, đến mức Grace cảm thấy thông cảm cho cậu ta. Nhưng cậu ta cần phải biết rằng

mình không được phép đi loanh quanh và muốn đe dọa ai cũng được, dù có là để bảo vệ gia đình đi chăng nữa.

“Muốn nói cho tôi biết lý do thực sự của hành động này không?” Cô hỏi.

“Tôi đang đi tìm Joel. Đó là lý do tôi lang thang ngoài này. Tôi nghĩ có thể nó đang cố tìm hiểu xem Sophie thế nào rồi.”

“Ý cậu là cậu ấy không ở nhà sao. Liệu cậu ta có tới bệnh viện không?”

“Tôi không biết, nhưng tôi không nghĩ vậy.” Dean nhún vai. “Tôi chán việc lúc nào mọi thứ cũng đổ lỗi cho gia đình tôi lắm rồi.”

“Không có ai dí súng vào đầu bố cậu và bắt ông ấy làm những gì mình đã làm. Và bởi *ông ấy* đã làm chuyện đó không có nghĩa là các cậu đều cá mè một lứa. Cậu đã rất may mắn khi không bị tạm giam đấy.”

“Ông ta không phải bố ruột của tôi.”

Cậu ta không nhìn cô, chỉ dán mắt xuống đất. Grace rút danh thiếp ra và đưa cho cậu ta.

“Lần sau mà muốn nói chuyện với tôi, hãy làm cho đàng hoàng. Giờ thì, lượn đi trước khi tôi đổi ý.”

Cậu ta nhận nó và đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Cháu xin lỗi,” cậu ta nói. “Giờ cháu là người đàn ông lớn nhất trong gia đình và cháu đang cố giữ mọi người bên nhau. Thật là một cơn ác mộng khủng khiếp. Hai bà chị của cháu là những người tệ nhất.”

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi, Dean?”

“Mười chín.”

“Còn hai cô chị của cháu thì sao?”

“Hai mươi và hai mươi hai. Họ cũng không phải chị ruột của cháu. Gary và Sharon, bố mẹ nuôi của cháu, là bố mẹ ruột của họ. Chỉ có cháu và Joel là được nhận nuôi.”

“Hai đứa là anh em ruột ư?”

“Không. Chúng cháu mang hai dòng máu khác nhau, chỉ cùng lấy họ Nicholls thôi. Cháu được nhận nuôi năm chín tuổi và đến năm mười một tuổi thì Joel tới. Bố mẹ bọn cháu là những kẻ nghiện ngập và còn chẳng chăm sóc nổi bản thân, nói gì đến cháu.” Cậu ta quay mặt đi một lúc, như thể những ký ức đó quá đau đớn để có thể chịu đựng. “Bố của Joel đã giết mẹ thằng bé ngay trước mắt nó khi nó mới sáu tuổi và thằng bé đã được đưa tới trại trẻ. Rồi nó tới sống cùng bọn cháu, được nhận nuôi ngay trước khi mẹ Sharon qua đời. Bố ruột của nó vẫn đang ngồi tù. Bọn cháu đã sống rất tốt, cho đến khi mẹ Sharon chết và bố Gary lâm vào cảnh nợ nần.”

“Cháu không biết gì về chuyện đó sao?” Grace đã kiểm tra quá khứ của Nicholls khi trở lại đồn sau buổi nói chuyện với Joel. Cô phát hiện ra rằng Gary Nicholls đã bị tổng giam vì tội trộm cắp.

“Không, mọi thứ diễn ra quá nhanh.”

Giờ Grace đã hiểu về cậu ta. Cậu ta tới từ một gia đình đổ vỡ và quyết tâm hàn gắn nó bằng tất cả những gì có thể. Cậu ta cũng bị tổn thương, phải gánh vác trọng trách quá nặng cho một người ở tuổi này.

“Dù sao thì,” cô bảo cậu ta, “hai chị gái của cháu cũng lớn cả rồi. Đáng ra bọn cháu nên cùng nhau đi tìm Joel.”

“Cháu biết, nhưng họ khó khăn lắm mới lo được cho bản thân mình. Điều duy nhất mà họ giỏi là chửi bới người khác. Nếu cháu không làm thì ai sẽ làm đây?”

Dean đứng dậy và Grace vẫn ngồi trên bờ tường khi cậu ta bỏ đi. Cô nghĩ về những điều cậu ta nói. Việc được nói chuyện với một người đang cố hàn gắn gia đình như thổi vào cô một luồng sinh khí mới. Nó lại khiến cô nghĩ đến cô cháu gái Megan.

Đó là lý do khi đứng lên, cô ngạc nhiên khi thấy một chiếc Range Rover đen đang đậu cách chỗ mình chỉ vài bước. Động cơ khởi động và chiếc xe phóng vụt đi. Nhưng cô cũng chẳng cần kiểm tra biển số để biết rằng đó là Eddie.

Có phải hắn đang theo dõi Dean không? Hay cô mới là mục tiêu?

!!!! past "" Cô lớn tiếng chửi thề và đá vào bàn. Mọi thứ lại một lần nữa đóng lại... không! Cô không sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.

Cuộc gọi đến khiến cô hoàn toàn bất ngờ. Cô thậm chí còn nghĩ đến việc không trả lời; đã lâu rồi cô chưa nói chuyện với mẹ. Nhưng giờ cô thấy mừng vì mình đã không làm thế, bởi nó giúp cô và Peter đi trước một bước.

Cô đã gặp Peter Bentley trong một giai đoạn vô cùng khó khăn của cuộc đời. Cô bị đuổi ra khỏi căn hộ của mình ở Rochdale và chuyển tới Manchester, đi nhờ xe của một người đàn ông tốt bụng. Khi đó cô thật nhộp nhúa; cô ngạc nhiên bởi có người chịu cho mình đi nhờ, nhưng ông già đó trông không có vẻ gì là đe dọa cả. Hóa ra đó lại là một quyết định đúng đắn, khi ông ta cảm thấy thương cảm và đã mua cho cô chút đồ ăn trước khi thả cô xuống.

Sau khi tới Manchester, cô lê lét khắp nơi, ngủ dưới mái hiên của các cửa hàng hay những nhà ga tàu điện ngầm trông không có vẻ nguy hiểm. Đến đêm thứ ba, cô bị đâm vào đầu, bị buộc tội chiếm chỗ của ai đó và bị bắt phải chuyển đi. Cô không trả đũa – làm vậy chẳng được gì, không phải trong hoàn cảnh của cô. Cô không cần tạo ra kẻ thù. Nhưng cô đã quay lại vào hôm sau và ném một lon nước tiểu vào túi ngủ của gã đàn ông.

Cô sốt ruột chờ đợi ngày thứ năm trôi qua rồi đi tìm chỗ nào đó để ngủ. Khi đó cô không hề có một điểm dừng chân cô định. Cuối cùng, cô trở lại chỗ cổng vòm. Đó là nơi những người vô gia cư tụ tập – không tệ như đồng lều từ thiện gần đó – nằm gần một đường ray bỏ hoang.

Đó thực sự là một bãi rác. Cho cả đồ vật và con người.

Cô tiếp cận một người đàn ông với mái tóc tết thành từng lọn, người đang sưởi tay bên một đồng lửa nhóm tạm. Ông ta bảo tên mình là Tommy. Cô nói chuyện với ông ta một lúc và, sau khi được mời, đã ở lại qua đêm. Cô uống chút rượu và chơi chỗ thuốc được mời. Sáng hôm sau, khi thức dậy và thấy mình vẫn nguyên vẹn, cô quyết định sẽ ở lại.

Peter Bentley là người đàn ông thứ năm cô gặp dưới cổng vòm đó. Họ chậm rãi làm quen với nhau, như những người bạn. Giữa họ chưa bao giờ tồn tại thứ tình cảm say đắm. Họ đã trải qua vài đêm cùng nhau nhưng nhận ra là mình chẳng hề có ham muốn. Điều đó là cần thiết, ngay cả trong cơn phê.

Trong vài tuần sau đó, họ đã nói chuyện nhiều hơn. Không có nhiều việc để làm và đó là một cách tốt để tìm hiểu về người khác khi đến một địa điểm mới. Cô đã thành thật với anh về quá khứ của mình. Cuối cùng, họ đã nói về hy vọng và ước mơ của bản thân trong suốt nhiều giờ. Rồi họ thú nhận những suy nghĩ đen tối mà mình có.

Lúc này, cô gào thét trong giận dữ, ném chiếc cốc thủy tinh vào tường. Tại sao gã đó lại bắt cần đến vậy, để cho cô gái cuối cùng còn sống? Ngu, quá ngu. Cô đã suy tính mọi thứ, kiểm tra đi kiểm tra lại để đảm bảo lần này họ sẽ tới được con số năm.

Cô không thể đến gần hơn được nữa.

Cô sẽ phải kết thúc những gì mình đã bắt đầu.

Thứ Năm

Grace đã hẹn gặp Sandy tại Manchester lúc mười giờ sáng. Cô muốn xem liệu mình có thể tìm được bất cứ thông tin nào về người phụ nữ mất tích của họ hay không. Nhưng ngày hôm nay đang đè nặng lên tâm trí cô. Nếu giả thiết của cô là đúng, nó sẽ là ngày xảy ra vụ tấn công tiếp theo và cho đến giờ, họ vẫn chưa có bất cứ nghi phạm nào để bắt giữ.

Khi cô chuẩn bị rời khỏi đồn, điện thoại bàn reo lên. Cô vội nhấc máy.

“Tôi nghĩ cô sẽ muốn biết rằng Dean nhà tôi đã bầm dập khi về nhà tối qua.”

“Xin lỗi, ai vậy?”

“Chị gái của Dean Nicholls, Chantelle. Nó đã bị đánh. Bị hai người phục kích.”

“Chuyện đó xảy ra ở đâu?”

“Nó đang đi bộ về nhà từ quán rượu.”

“Cậu ta có thấy chúng là ai không?”

“Không, nhưng tôi biết việc đó có liên quan tới cô.”

“Tôi ư?” Giọng Grace đầy vẻ bàng hoàng.

“Đổ lỗi cho Joel vì một điều mà nó không làm. Và rồi Dean muốn đặt mọi thứ trở lại đúng vị trí. Nó có danh thiếp của cô trong túi quần, vậy nên tôi biết nó đã tới gặp cô.”

“Dean có nói với cô rằng cậu ta đã tấn công một sĩ quan cảnh sát không?”

“Chỉ vì cô đã khiêu khích nó thôi! Dean nhà tôi còn chẳng hại đến một con ruồi. Nó là người duy nhất biết điều trong cái nhà này. Và giờ nó bị bầm dập. Tôi nghĩ là mình phải lên tiếng về...”

“Cậu ta có bị nặng không?” Grace ngắt lời. Không bao giờ có chuyện cô phải chịu trách nhiệm cho vụ tấn công Dean, nhưng cô vẫn muốn biết chi tiết, đặc biệt là sau khi đã thấy Eddie lảng vảng tại đó. Cô tự hỏi liệu hắn có biết cô đã phát hiện ra chiếc xe của mình hay không.

“Nó bị bầm một mắt, rách môi và xước hết một bên má khi chúng kéo nó vào vỉa hè. Nó cũng bị đâm vào bụng nữa.”

Grace thở dài. “Tại sao cậu ta lại không báo cảnh sát?”

“Bởi vì Dean nhà tôi không muốn rắc rối. Nó nói mình được bảo rằng hãy tránh xa ra, nhưng nó không biết điều đó tới từ ai. Tôi sẽ không để đám mặt hạng đó thoát được vậy đâu.”

“Kể cho tôi nghe chi tiết đi...” Grace với lấy cuốn sổ tay, “...và tôi sẽ cử ai đó tới gặp cô.”

“Tốt hơn người đó không phải là cô, bởi cô đã khiến gia đình chúng tôi gặp đủ rắc rối rồi.”

“Tôi muốn giúp đỡ, Chantelle ạ. Tối qua Joel có về nhà không?”

“Ngừng quấy rầy chúng tôi đi!”

“Tất cả những gì tôi cần biết là cậu ta đã ở đâu vào tối chủ nhật, trong khoảng từ...”

“Nó đã ở nhà với tôi cả đêm.”

“Cô chắc chắn chứ?”

“Phải!”

“VẬY...”

“Tránh xa chúng tôi ra!”

Có tiếng đập máy. Grace lớn tiếng chửi rủa. Sam liếc nhìn qua.

“Lần này là chuyện gì đây?” Cô ấy hỏi.

“Tối qua Dean Nicholls đã được băng bó một chút.”

“Và đó là lỗi của cô bởi...”

“Cậu ta đã đợi sẵn khi tôi rời khỏi nhà Bishop. Nói rằng tôi không nên làm thế với Joel. Rằng em trai cậu ta không phải là kẻ gây rối.” Grace không kể cho cô ấy nghe mọi thứ, về vụ tấn công của Dean hay chuyện Eddie đã lảng vảng quanh đó. Ít nhất là đến khi cô có thể hiểu được chúng rõ hơn.

“Thật ư?” Sam lắc đầu. “Liệu Chantelle có biết đó là ai không?”

“Không, nhưng cô ta đổ lỗi cho tôi về việc cậu em trai bị thương. Ngoài ra Joel đã bỏ nhà ra đi và đó cũng là lỗi của tôi, tất nhiên rồi.” Grace liếc qua chỗ Perry. “Anh có bao giờ nghĩ đến việc nhà Steele có liên quan trong chuyện này chưa?” Thay vì nhìn anh, cô lại nghịch ngợm sợi dây đeo thẻ của mình, cuốn nó lại vài vòng rồi lại giữ thẳng ra.

“Dù sao thì cũng chẳng thể chứng minh được,” Perry trả lời. “Cơ

mà, tôi thích Gary. Tôi vẫn còn là sĩ quan khi lũ trẻ mới được nhận nuôi. Dành kha khá thời gian để cảnh báo lũ trẻ tránh xa khỏi rắc rối và đưa chúng về nhà. Tôi đã để mắt đến gia đình ấy từ đó. Dean đang cố mang mọi người lại với nhau, điều đó quả là một nỗ lực tuyệt vời.”

“Tôi có thể hiểu được!” Grace đáp.

“Muốn tôi ghé qua trong chuyên đi tiếp theo không?”

“Tôi nghĩ làm thế cũng không hại gì. Và nhớ nhắc cậu ta rằng không thể đi loanh quanh tấn công cảnh sát mà không để lại hậu quả gì đâu.”

“Để chuyện đó cho tôi,” Perry bảo cô. “Tôi có chút chuyện phải ra ngoài và sau đó sẽ xử lý nó.”

Grace gật đầu, sau đó lấy chìa khóa xe và rời khỏi văn phòng. Nhưng khi lái xe dọc theo đường A500 về hướng M6 cùng Frankie, việc đã thấy xe của Eddie tối hôm đó cứ lờn vờn trong tâm trí cô. Liệu hắn có liên quan gì tới việc Dean bị tấn công hay không? Có phải hắn đã thấy Dean tấn công cô và quyết định cảnh cáo?

Có phải hắn vẫn đang theo dõi cô?

Eddie muốn kéo cô về phe mình. Có lẽ đây là cách để hắn nói rằng mình đang bảo vệ cô.

Cô day day sống mũi. Không, chuyện đó thật vô lý.

Phải vậy không?

Tại Salford, Grace đậu xe trên đường Manchester và tắt máy. Cô chỉ tay qua bên kia đường, tới chỗ cổng vòm nằm dưới một đường ray bỏ hoang.

“Sandy đang đợi chúng ta ở đó. Đi nào.”

“Này.” Sandy mỉm cười khi họ bước tới chỗ cô. “Địa chỉ mà cô gửi tôi hôm qua là một ngôi nhà bị niêm phong nằm cách đây khoảng hai dặm.”

Grace thở dài, biết rằng lại có thêm một ngõ cụt nữa. “Vậy tại sao cô lại đề nghị gặp chúng tôi ở đây?”

“Tôi cho là cô từng tới đây rồi nhỉ?” Sandy bảo Grace.

“Phải. Vài lần khi hỗ trợ người khác.”

“Shelby có vẻ đã trải qua một khoảng thời gian ăn bờ ngủ bụi, tôi tự hỏi liệu cô ta từng tới đây hay chưa. Cô từng gặp Tommy chưa, trưởng lão ấy?”

“Tôi nghĩ là có, nhưng cũng khá lâu rồi.”

“Tôi sẽ đưa cô tới chỗ ông ta.”

Họ sai bước cạnh nhau, tiếng xe cộ từ đường phố gần như nhấn chìm cuộc trò chuyện giữa họ. Sandy mở cửa của một tòa nhà gần đó và bước vào.

“Nơi này từng là tòa nhà văn phòng, được xây bên dưới cổng vòm,” cô giải thích cho Frankie. “Còn khoảng chục ô văn phòng còn sót lại cho nên ở đây có rất nhiều người vô gia cư. Điều kiện chẳng phải lý tưởng gì, nhưng cứ mỗi khi chính quyền lừa họ ra, họ sẽ quay lại. Dù sao thì vài người cũng đã ở đây suốt nhiều năm.” Cô phẩy tay trước mặt. “Nó bốc mùi và có chút gớm ghiếc, nhưng có lẽ như vậy là đã tốt hơn đôi chút so với việc phải ngủ trong những căn lều từ thiện.”

Họ để ý nơi mình đặt chân tới khi bước qua những chồng báo, những hộp đồ ăn thức uống, vài túi quần áo, giày bỏ đi và một kim tự tháp lốp cao su. Họ ngó qua hai căn phòng, nhưng không có ai trong đó.

Đến phòng thứ ba, họ tìm thấy hai chàng trai trẻ. Họ đã tỉnh, đang ngồi trong túi ngủ và hút thuốc. Grace nhận ra mùi cần sa và quyết định lờ nó đi, biết rằng mình còn có tội ác lớn hơn phải giải quyết.

“Có ai biết Tommy đang ở đâu không?” Sandy hỏi.

“Sáng nay thì chưa thấy, nhưng tối qua ông ấy ở phòng Tám,” người ngồi gần hơn nói.

“Phòng Tám?” Sandy lẩm bẩm khi họ bỏ đi. “Nghe như một cái khách sạn bỏ mẹ nào đó vậy.”

Phòng Tám trông không, Sandy đã mở cửa thoát hiểm ở cuối hành lang và họ bước ra một khoảng sân nhỏ. Một nhóm người đang ngồi quanh đồng lửa được đốt trong cái lò cũ. Vài cái ghế nhựa trắng ọp ẹp và vài chiếc hộp, bất cứ thứ gì họ có thể tìm thấy.

“Tommy có đây không?” Sandy hỏi.

Một trong số họ chỉ vào người đàn ông đang ngồi bên đồng lửa.

Sandy mỉm cười. “À, tôi đã không nhận ra ông! Ai bảo ông cắt mấy lọn tóc đi chứ.”

Tommy đưa tay vuốt mái tóc cắt ngắn của mình. “Chà, đã là đàn ông thì phải biết suy nghĩ sáng suốt và nỗ lực hết mình.” Ông ta nở nụ cười rộng ngoác.

“Đây là Grace và Frankie, hai cảnh sát tới từ Stoke.”

“Chào, Tommy,” Grace nói. “Nhớ tôi không?”

Tommy trao cho cô ánh nhìn dò xét. “Tôi có. Đã lâu không gặp.”

“Tôi đã chuyển tới Stoke sáu tháng trước.”

“Tội nghiệp cô.”

Cô cười to. Bất cứ ai cũng có thể thấy Tommy đã lang thang trên đường phố được một thời gian. Không chỉ vì tình trạng trang phục, mà còn cả thái độ của ông ta nữa. Grace để ý thấy rằng những người ăn bờ ngủ bụi càng lâu thì càng trở nên xuề xòa. Tommy không hề bối rối khi bị họ viếng thăm. Ông ta thậm chí còn mỉm cười với họ.

“Điều gì đã đưa cô tới đây?” Ông ta hỏi, đẩy vài người ra khỏi ghế.

Sandy ngồi xuống. “Chúng tôi đang lần theo thông tin về một người tên Lizzie Shelby - hay Elizabeth.”

“Có lẽ là khoảng năm 2014,” Grace bổ sung, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông ta. “Tôi biết là đã lâu rồi, nhưng chúng tôi đang điều tra...”

“Cô đang săn lùng tên sát nhân đó, phải không? Mấy tờ báo nói

rằng có một kẻ bắt chước tại thành phố của cô.”

“Phải, chúng tôi nghĩ vậy.” Grace gật đầu.

Phía đằng sau, cô cảm thấy những người khác cũng đang lắng nghe. Cô huých Frankie và hát đầu về phía đó. Cậu ta đứng dậy và tới nói chuyện với họ.

“Chúng tôi biết Peter Bentley đã từng ở đây,” Sandy nói. “Hắn có bao giờ có phụ nữ ở cùng không?”

“Từng có vài người dính vào hắn, nhưng hắn chỉ để mắt tới một người khi cô ta mới tới.” Tommy cuốn một điếu thuốc trong lúc kể. “Cô ta đến đây một mình, kết bạn với hắn. Tôi cũng không chắc chúng là một cặp hay gì, nhưng chúng khá thân thiết.” Ông ta liếm vào mép giấy và cuộn nó lại. “Bentley đã ở đây được khoảng một năm trước khi cô ta tới. Chúng ở chung trong phòng Năm cho tới khi hắn bị bắt vì sát hại những người phụ nữ đó. Những kẻ như hắn đã khiến chúng tôi bị mang tiếng. Thằng khốn.”

Grace ngưỡng mộ sự chính trực của ông ta: ông ta sẽ không để Bentley sử dụng sự vô gia cư như cái cớ để hãm hại những người phụ nữ đó.

“Ông có biết chuyện gì đã xảy ra với Lizzie không?” Cô hỏi.

Ông ta lắc đầu, châm điếu thuốc và rít một hơi dài. “Hồi đó cô ta và Peter khá khăng khít. Cô ta biến mất, tôi tưởng cô ta đã bị kết án cùng với hắn. Tôi chưa từng tin tưởng cô ta. Cô ta luôn tìm mọi cách để gây sự với những người ở đây. Cứ như thể cô ta muốn tự hủy hoại bản thân nhưng lại cần người khác làm giúp vậy. Và cô ta đã được toại nguyện trong phòng Năm. Đúng là đồ quái dị.”

“Ông có nhớ cô ta trông thế nào không?” Grace hỏi. “Chúng tôi

không có bất cứ bức ảnh nào gần đây của cô ta cả.”

“Trí nhớ của tôi không còn được như trước nữa,” Tommy nói. “Nhưng cô ta có mái tóc dài màu vàng. Và cô ta sẽ nổi điên nếu có bất cứ người phụ nữ nào dám ve vãn Peter.”

Grace đưa tay lên vuốt tóc. Có vô số người phụ nữ ngoài kia trùng khớp với mô tả này. Có vẻ như đây lại là một ngõ cụt nữa. Cô đứng dậy để ra về.

“Cô có thể thử tìm đến nhà trọ trên đường Curzon.” Tommy ngược lên nhìn cô. “Cô ta thường lượn đi lượn lại ở đó. Luôn là một trong những người đầu tiên lên giường.”

“Chúng tôi sẽ đến đó, cảm ơn.” Sandy cũng đứng dậy. Cô đưa cho Tommy một tờ mười bảng để cảm ơn.

“Nhớ đừng tiêu hết nó ngay đấy,” cô nói.

“Không đâu. Tôi hứa!” Ông ta kêu lên khi nhận nó từ cô.

Khi ra gần đến đường, Grace hít thở bầu không khí trong lành, dù cho nó đầy khói bụi từ con đường gần đó.

“Cô có thời gian để ghé qua nhà trọ trên đường Curzon với chúng tôi không?” Cô hỏi Sandy. Dù cô vẫn nhớ nơi đó và người phụ nữ quản lý nó, nhưng Sandy là người địa phương, có lẽ cô sẽ có thể thu thập thông tin một cách dễ dàng hơn.

Nhà trọ nằm gần đó, trong một ngôi nhà phố cổ ba tầng. Cửa trước màu đen, không có kính và gần như đã tróc hết sơn, tấm màn trên cửa sổ hơi hé mở. Grace tắc lưỡi trước sự lạnh lẽo của nó, nhưng cô cũng hiểu rằng tiền là cả một vấn đề với những người vô gia cư, và họ sẽ rất vui khi được ở trong đó thay vì lang thang trên đường phố.

“Là tôi đây, Helen,” Sandy nói khi có tiếng trả lời. “Tôi cần nói chuyện với cô về một người.”

“Tôi sẽ để cô vào. Cô có thể đợi ở hành lang một phút và tôi sẽ tới ngay, nhé?”

Cả ba cùng bước vào. Cửa của một phòng ở tầng dưới đã được mở sẵn. Grace thấy hai chiếc trường kỷ cũ nát đến mức cô cho rằng thà ngồi trên sàn còn hơn, cùng một bàn cà phê với vài chiếc cốc và cái gạt tàn đặt bên trên.

“Xin lỗi vì đã bắt cô phải đợi.” Helen phi xuống cầu thang, tay đeo đôi găng cao su vàng chóa và cầm theo chiếc túi nhựa. “Một trong số họ bị ốm và tôi phải dọn dẹp. Không phải phận sự của tôi, nhưng dù sao thì tôi cũng chịu không nổi cái mùi đó, nên đành phải làm gì đó thôi. Grace! Cô khỏe không? Chờ tôi chút nhé.”

Grace mỉm cười khi Helen đi xuống căn phòng ở phía sau nhà. Cô từng đến nhà trọ này vài lần khi còn làm công việc cũ. Helen đã nhiều lần tìm ra một chiếc giường cho ai đó vào phút chót, giúp họ không phải ngủ trên đường phố. Cô ấy thực sự đã thay đổi cuộc sống của nhiều người, nhưng nếu có ai nói với cô ấy điều đó, cô ấy sẽ gạt đi ngay.

Helen xuất hiện trên ngưỡng cửa vài phút sau và vẫy tay gọi họ vào bếp để nói chuyện.

“Vậy, điều gì đã mang cô tới Manc?” Cô hỏi Grace.

“Chúng tôi đang theo dấu một khách quen của cô.” Grace lướt qua những gì mình có thể tiết lộ về Peter Bentley.

“Tôi vẫn nhớ hẳn. Và nghĩ kỹ thì cả cô ta nữa. Mái tóc dài màu vàng và đôi mắt xanh rực rỡ.”

“Lần cuối cô gặp hẳn là khi nào?” Sandy hỏi.

“Ồ, cỡ khoảng vài năm trước, trước khi hẳn bị bỏ tù.”

“Cô có thể mô tả thêm gì về cô ta nữa không? Cô ta có đặc điểm nhận dạng gì đặc biệt không?”

“Theo tôi nhớ thì không.” Helen dừng lại một thoáng rồi bật dậy. “Đợi một lát.” Bên kia căn phòng là một tấm bảng gỗ gắn đầy những bức ảnh. “À đây, nó đây rồi. Cô ta đây, cùng Peter Bentley. Cả hai luôn dính lấy nhau cho đến khi hẳn vào tù.”

Họ vây quanh tấm bảng khi cô gỡ bức ảnh ra. Nó là hình chụp gã đàn ông và một người phụ nữ ngồi trên bức tường thấp phía trước tòa nhà. Cả hai đều có vẻ nghiện ma túy. Gã đàn ông là Peter Bentley. Người phụ nữ thì thật thảm hại, mái tóc rối bù rất cần được

gội sạch. Làn da cô ta sạm đen, đôi mắt sẫm màu và có vài vết thương đã đóng vảy dưới cằm. Grace cảm thấy chút quen thuộc, nhưng chỉ vậy thôi.

“Ồ, tôi nhớ ra cô ta rồi!” Sandy hét lên.

“Thật ư?” Grace không thể giấu được sự mừng rỡ trong giọng nói.

“Phải, cô ta đã vài lần bị bắt vì tội ăn cắp, một hai lần gì đó là cùng với Bentley.” Cô gật đầu. “Nếu tôi nhớ chính xác, chúng tôi có lưu lại dấu vân tay của cô ta trong hệ thống.”

“Tuyệt!” Grace và Frankie đồng thanh, rồi quay sang cười toe toét với nhau.

“Đó là người mà cô đang tìm kiếm ư?” Helen hỏi.

“Chúng tôi hy vọng là vậy,” Grace nói. “Đến tận bây giờ chúng tôi mới biết chính xác cô ta trông thế nào, và đây quả là một sự hỗ trợ tuyệt vời. Cô có ghi lại danh sách những người qua đêm ở đây không? Từ hồi 2014?”

“Có,” Helen đáp. “Cơ mà cũng phải mất chút thời gian để tìm lại chúng.”

“Sao cô không để việc đó cho tôi?” Sandy đề nghị. “Tôi sẽ thông báo cho cô ngay khi tìm được điều gì đó.”

Trên đường lái xe trở lại Stoke, tâm trí Grace trở nên quá tải, cố gắng tìm hiểu vai trò của người phụ nữ đó trong vụ này.

“Cô có email từ Sandy kìa, sắp,” Frankie nói khi rút điện thoại

của mình ra. “Cô ấy đã chuyển tiếp cho tôi. Chúng ta có một người phụ nữ liên quan tới địa chỉ của phòng trọ, nhưng là dưới tên Beth Whiston.”

“Cái họ đó!”

“Ừm, và bức ảnh cũng khớp với cái trong hồ sơ.”

“Vây là hết chạy nhé.” Grace cắn môi trong lúc tăng tốc trên xa lộ. “Chúng ta cần huy động toàn bộ nhân lực để tìm xem cô ta đang ở đâu.”

Grace rẽ vào cửa hàng tiện dụng tại Knutsford để sử dụng phòng tắm bốn mươi phút trước khi rẽ vào Giao lộ 16 để trở về Stoke. Khi Frankie đi kiểm cà phê, cô kiểm tra bức ảnh của Beth whiston được đính kèm trong email. Đột nhiên, cô có cảm giác mình đã từng thấy cô ta trước đó. Trong cái nghề này, cô phải gặp quá nhiều người đến mức thường quên mất mặt họ. Nhưng ở người phụ nữ này có điểm gì đó khiến cô nhận ra.

Khi trở lại xe, cô gọi nhanh cho Sam để cập nhật tình hình cho cô ấy. “Tôi muốn tất cả mọi thứ cô có thể tìm được về Whiston,” cô nói. “Hồ sơ trên mạng xã hội, thử những cái tên khác nhau mà cô ta có thể sử dụng - thêm nữa, kiểm tra xem cô ta có phải thành viên của All Talk không.”

Grace ngắt máy và bật nắp lon cà phê.

“Tôi không biết cậu thì sao, Frankie ạ, nhưng tôi nghĩ Whiston có thể biết tên sát nhân của chúng ta. Chúng ta phải tìm ra cô ta.”

Frankie di ngón tay trên điện thoại để phóng lớn hình ảnh và nhìn chăm chăm vào đó.

“Cô ta có thể trông hoàn toàn khác nếu tút tát lại sau khi bức ảnh này được chụp, cô biết chứ?”

“Tôi sẽ tự mình kiểm tra trên mạng xã hội.”

Grace kiểm tra vài cái tên trên Facebook. Có bốn Beth Whistons: hai trong số đó có mái tóc nâu đậm, một người tóc đỏ và một người dùng số năm làm ảnh đại diện. Cô tự hỏi, liệu đó có phải đầu mối hay không?

Cô ấn vào bức ảnh số năm ngay lập tức và được chuyển tới một trang cá nhân, sững sờ vì nó không hề được cài đặt quyền riêng tư, phơi bày toàn bộ thông tin cá nhân cho mọi người. Grace không thường xuyên sử dụng Facebook, nhưng cài đặt bảo mật của cô được thiết lập vô cùng chặt chẽ.

Đột nhiên, cô ngừng kéo xuống và quay ngược trở lại.

“Có một tấm hình chụp vài người tụ tập cùng nhau. Tôi đã thoáng thấy Nathan Stiller!”

Frankie nghiêng người qua nhìn khi cô quẹt tay trên màn hình.

“Đó! Ô, không, không thể nào!” Grace hào hứng thốt lên khi cô phóng lớn màn hình. “Chuẩn rồi. Là cô ta, phải không?”

“Tôi sẵn sàng cược là vậy,” Frankie đồng ý.

Người phụ nữ mà họ đang tìm kiếm đang ngồi trên đầu gối của một người mà cả hai cùng quen. Đầu cô ta ngửa ra trong lúc cười, mái tóc vàng rủ xuống như tấm màn.

Grace tiếp tục kéo xuống để chắc chắn. Có vài bức hình tự sướng của cô ta. Như Frankie đã chỉ ra, cô ta đã tắm rửa sạch sẽ và nước da không còn vàng bủng nữa. Mái tóc của cô ta sáng màu hơn

và cô ta đã tăng cân. Dù mới chỉ thoáng gặp nhau, Grace vẫn nhớ đó là ai.

Đôi mắt xanh đầy sức sống đó.

Đó là bạn gái của Jason Tranter, Bethan. Người phụ nữ mà cô đã gặp tại buổi tưởng niệm Lauren Ansell.

Grace khởi động xe trong lúc chờ cuộc gọi được kết nối.

“Bảo Nick mở loa ngoài ngay khi ông ấy bắt máy.” Cô đưa điện thoại cho Frankie. Cần phải lên đường ngay lập tức. Không còn thời gian để lãng phí nữa.

Cô phóng thẳng lên đường cao tốc.

Perry tìm đến địa chỉ nhà Nicholls và đậu xe bên ngoài một căn nhà thuộc sở hữu của chính quyền. Không có cổng trên lối vào và anh có thể thấy được sân sau, nơi có đám cỏ cao đến vài inch. Một con chó lớn đang bị xích trong khu vườn nhà hàng xóm. Nó bắt đầu sủa dữ dội khi anh đặt chân lên lối vào.

Cửa trước mở ra trước khi anh tới. Một cô gái khoảng ngoài hai mươi đang đứng đó, tay khoanh lại trước ngực. Lớp trang điểm quá tay, quần leggings đen mỏng dính bó sát nhỏ hơn phải đến hai số và chiếc áo len chui đầu có vẻ sẽ hợp với một người đàn ông cao lớn hơn.

“Chú đến để gặp Dean nhà cháu ư?” Cô ta rút một điều thuốc ra và bắt đầu nhả khói.

“Phải, nó có nhà chứ?” Perry hỏi, nhận ra đó là cô chị, Chantelle.

“Nó vừa mới về thôi. Nó đã ra ngoài để tìm em trai.”

“Có tìm thấy không?”

“Không, vẫn chưa.” Dean xuất hiện trên ngưỡng cửa cạnh chị gái.

Perry đánh giá những vết thương trên mặt Dean. “Có vài vết bầm đây nhì. Cháu không sao chứ?”

“Cháu ổn,” Dean nói, nhưng không nhìn Perry.

“Dean.” Perry nhắc lại để thu hút sự chú ý của cậu ta.

“Cháu bị đánh úp, thế thôi.”

Perry đành bỏ cuộc. Con chó tiếp tục sủa.

“Mày im đi được không, Barney!” Chantelle gắt lên. “Tao còn không nghe được mình nghĩ gì nữa.”

Đằng sau họ vang lên tiếng em bé khóc. Chantelle thở dài.

“Mày làm Billy tỉnh rồi. Mãi tao mới dỗ được nó ngủ đấy.” Cô ta mất hút vào bên trong.

Perry cố kiềm chế để không thốt lên rằng có khi chính cái mồm to của cô ta mới là thứ làm em bé sợ.

Dean mở cửa ra với vẻ bất đắc dĩ. “Tốt hơn là chú nên vào nhà đi.”

Trong phòng khách, Chantelle đã bế đứa bé lên và ôm nó sát ngực, đầu nó tựa vào vai cô ta và nhìn về phía họ.

“Việc ra ngoài và không cho bọn cháu biết thật chẳng giống Joel chút nào,” Dean nói. “Bọn cháu đã nhắn tin và gọi cho nó, nhưng không thấy trả lời.”

Chantelle nhúu mày. “Có phải đã có chuyện xảy ra với nó và chú nhát quá nên không dám nói không? Bởi vì nếu vậy, tốt nhất là chú nên giải đáp thắc mắc cho bọn cháu, hoặc...”

Perry giơ tay lên để ra hiệu cho cô ta dừng lại. Anh phần nào đó có thể hiểu được sự thù địch mà cô ta dành cho họ. Vì người cha tù tội nên Chantelle và các em buộc phải đứng mũi chịu sào và chăm sóc cho Joel. Nhưng cô ta không có quyền được biết gì cả. Bên cạnh

đó, cái mũi thính nhạy của anh đã đánh hơi thấy thứ gì đó và anh còn chưa rời khỏi nhà.

“Chú tới để nói chuyện với cháu, Dean ạ, nhưng nếu cháu lo lắng đến vậy thì hãy cùng xem qua phòng của Joel nào.”

“Để làm gì chứ?”

“Có lẽ cháu sẽ để ý thấy có gì đó đã biến mất - quần áo chẳng hạn.”

Dean gật đầu. Perry theo cậu ta lên lầu.

“Đây là phòng của bọn cháu.” Dean mở cửa và bước vào. “Chẳng có gì nhiều.”

Căn phòng bé xiu, hai chiếc giường đơn và hai tủ quần áo cũ chen chúc trong khoảng không gian chật chội. Perry tìm trong tủ của Joel trước. Bên dưới chồng quần áo, anh tìm thấy vài tờ tạp chí về bắn súng và các vụ án có thật.

Anh cúi người nhìn xuống gầm giường. Có thứ gì đó được bọc trong khăn tắm. Anh kéo nó ra. Đó là một hộp đựng giày bắn thiêu.

Perry mở nắp ra và anh thấy hai chiếc mũ trùm với hai đôi găng tay đen. Tâm trí anh trở nên hỗn loạn trước cả khi nhắc cuốn sổ tay khổ lớn lên. Bên trong có vài trang viết tay ghi lại những tưởng tượng tình dục và những hình vẽ nguệch ngoạc. Những dòng chữ được viết bằng nét đậm. **SexyBear5555. LoverBoy6912.**

Đột nhiên, anh dừng tay và lật lại một trang trước đó. Một danh sách những cái tên được ghi lại bằng bút đen. Chúng vô cùng quen thuộc với anh.

1. Lauren
2. WildWoman
3. Sophie

Ba nạn nhân đầu tiên của họ.

Có một khoảng trống bên cạnh số bốn.

Perry liếc qua Dean, người đang nhìn chăm chú đầy cảnh giác.

“Ra khỏi phòng,” anh ra lệnh. “Ngay lập tức.”

“Có chuyện gì vậy?”

Anh vội vã đẩy cậu ta ra.

“Này, đừng có đẩy cháu vậy chứ!”

Perry lờ cậu ta đi và đóng cửa lại. Điện thoại của anh đổ chuông trước khi anh kịp thực hiện một cuộc gọi. Là Grace. Anh ngồi xuống giường khi nghe những gì cô nói về Lizzie Shelby, người mà họ biết tới dưới cái tên Beth Whiston.

“Dù đồng phạm của cô ta là ai, chúng cũng đã lên kế hoạch tỉ mỉ để làm mọi thứ giống hệt như Bentley,” Grace bảo anh. “Tôi nghĩ Shelby đã được Bentley chỉ đạo xem phải làm gì. Cô ta có vẻ đủ mềm yếu để bị thao túng. Và sau đó cô ta đã nhận được sự giúp đỡ từ bên ngoài.”

“Tôi nghĩ mình biết đó là ai rồi. Tôi đang có mặt tại nhà Joel Nicholls và có vài thứ ở đây, Grace ạ.” Anh kể cho cô nghe về những gì mình tìm được. “Thật bệnh hoạn khi ghi lại danh sách những người phụ nữ bị tấn công và tôi có lẽ không bao giờ dám nghĩ đến việc đó. Nhưng với đồng mũ trùm và găng tay, Joel chắc chắn phải

có liên quan trong chuyện này.”

“Tôi đồng ý. Anh có thể tới nhà Tranter trong khi tôi sắp xếp đội hỗ trợ không? Anh là người ở gần nhất, chúng tôi sẽ tới đó ngay sau khi ghé qua căn hộ của Lizzie.”

“Vâng, thưa sếp.” Perry đứng dậy.

“Tôi sẽ cập nhật tình hình cho mọi người, đồng thời báo với họ về Nicholls, bởi cậu ta vẫn còn là trẻ vị thành niên. Cần thận đấy, Perry, chúng ta không biết ai đang ở cùng Shelby nếu cả hai người đó đều làm việc cho cô ta, hay hiện họ đang có gì trong đầu. Rất có thể cô ta đang ở nhà Tranter.”

Perry ngắt máy và mở cửa ra. Dean đang đứng trên chiếu nghỉ nhỏ. Sau lưng cậu ta, Chantelle đang giàn giụa nước mắt.

“Joel đã không ở nhà vào đêm Sophie bị tấn công. Cháu đã nói dối. Cháu xin lỗi,” cô ta nức nở. “Nếu cháu nghi ngờ đó là nó thì cháu đã nói rồi.” Cô ta hít sâu một hơi. “Không phải nó. Không thể là nó được!”

Perry còn nhiều chuyện đáng để bận tâm hơn sự phiền phức của Chantelle, nhưng lúc này anh đang vô cùng tức giận.

“Đáng ra cháu đã có thể ngăn được chuyện này!” Anh hét lên. “Những gì cháu đã làm thật vô trách nhiệm.”

Dean chỉ vào chiếc hộp trên sàn. “Cháu không muốn nó bị trưng phạt. Nhưng thứ này... thật bệnh hoạn!”

“Cháu nghĩ Joel đang ở đâu?” Anh trừng mắt lườm cả hai.

“Cháu không biết.” Dean lắc đầu.

“Cháu phải biết gần đây nó thường tới đâu chứ. Nghĩ đi!”

“Gần đây cháu có thả nó ở đường Waterside vài lần. Nó nói mình có bạn sống trong một căn nhà ngoại ô gần đó.”

“Bạn nó tên là gì?”

“Nó chẳng bao giờ nói cả!” Dean như sắp khóc.

“Nó đã tới căn hộ nào?”

“Cháu không biết, nhưng chắc chắn nó nằm trong dãy đầu tiên bên phải.”

Perry đi đi lại lại khắp phòng, gọi cho Grace để cập nhật tình hình cho cô. Anh cũng cần yêu cầu trợ giúp từ các sĩ quan khác. Ai đó sẽ phải đưa hai người này về đồn để tra hỏi thêm.

Chúng chắc chắn sẽ phải trả giá cho hành động của mình.

Teagan được nghỉ học. Cô đã đau buồn vì chuyện xảy ra với Sophie vào tối hôm trước đến mức không thể ngủ nổi. Mẹ cô đã đến vào giữa đêm và ôm cô vào lòng trong lúc cô khóc nức nở. Cuối cùng, cô cũng ngủ thiếp đi, nhưng sáng hôm sau, mắt cô sưng vù đến mức gần như không mở ra nổi. Mẹ đã thương hại và cho cô một ngày nghỉ. Đó quả là một ưu đãi đặc biệt; thường thì cô sẽ bị ép đến trường bất kể có chuyện gì đi nữa.

Bố cô đã ghé qua lúc sớm và dùng cà phê cùng cô. Nói rằng mẹ cô đã gọi và cho ông biết Teagan đã buồn thế nào. Thật vui khi thấy cả hai cùng quan tâm đến mình, dù cô biết họ sẽ chẳng bao giờ quay lại bên nhau.

Cô bỏ quyển tạp chí mà mình đang cố đọc xuống bàn. Tất cả những gì cô có thể nghĩ đến vào lúc này là Sophie và Lauren. Việc có hai người bạn bị tấn công một cách tàn bạo đã ám ảnh trong tâm trí cô và dù đã cố tỏ ra dũng cảm, nó càng lúc càng trở nên tệ hơn, giống như tối qua. Không có Sophie, cô hoàn toàn lạc lối.

Courtney và Caitlin sẽ đến lúc sáu giờ. Giờ thì không cần bố mẹ phải nhắc nhở, cô cũng sẽ không đi ra ngoài một mình cho đến khi tình hình an toàn trở lại. Họ sẽ gọi pizza khi tất cả đã có mặt. Đó là

một đặc ân từ mẹ cô.

Dù vậy, nó vẫn khiến Teagan lo lắng, giống như cách mọi thứ đã trở lại bình thường sau cái chết của Lauren. Dù kẻ giết người vẫn đang được tự do, cô biết Grace và bố mình đã làm tất cả những gì có thể.

Ngoài ra, việc là thành viên của nhóm bạn mà trong đó Lauren đã bị sát hại còn Sophie thì bị tấn công và bỏ mặc đến chết cũng khiến cô vô cùng sầu muộn.

Sophie vẫn đang hôn mê, nhưng giờ cô ấy đã ổn định và không còn trong tình trạng nguy kịch nữa. Tối qua thật vô cùng đau lòng, khi cô phải chứng kiến người bạn thân nhất của mình nằm đó với một đồng ống dẫn và máy móc gắn trên cơ thể. Mẹ cô đã nói chuyện với các bác sĩ. Họ nói có thể não Sophie đã bị tổn thương, nhưng họ không thể chắc chắn cho đến khi cô ấy rời khỏi trạng thái hôn mê vào hôm nay. Thêm vào đó, cô ấy cũng có thể sẽ quên mất những chuyện đã xảy ra với mình.

Dù vẫn thường được nhận xét là người hoạt ngôn, khi đó Teagan hoàn toàn không biết phải nói gì. Thay vào đó, cô hài lòng với việc được trở lại cuộc sống hằng ngày, làm những việc bình thường, tới trường và gặp những người bạn khác. Dù cô vẫn cảm thấy có lỗi khi làm vậy. Cô không muốn nghĩ về chuyện sẽ xảy ra nếu Sophie không còn nữa.

Có tin nhắn mới trên điện thoại của cô. Là Joel.

Cậu ổn chứ? Nghe bảo cậu bị ốm.

Cô gõ câu trả lời:

Tớ ổn, chỉ hơi khó chịu chút thôi. Mai tớ sẽ đến trường.

Tiếp khách được không? Bọn tớ tới thăm cậu được chứ?

Tim cô đập loạn nhịp. Có thể cậu ấy sẽ tới cùng Lewis. Cô vội gõ lại.

Chắc chắn rồi. Khi nào?

Có tiếng gõ cửa. Khi mở ra, cô thấy Joel đang đứng trên thềm.

“Bây giờ được không?” Cậu nói.

“Tớ không ngờ cậu tới sớm vậy!” Cô mỉm cười, nhìn ra sau lưng và không giấu nổi nỗi thất vọng khi cậu chỉ đến một mình. Cậu đang mặc đồng phục, nhưng cô chắc chắn rằng có mùi nước hoa cạo râu thoang thoảng trong không khí.

“Lewis không đi cùng cậu sao?” Cô cố nói một cách vu vơ nhất có thể.

“Xin lỗi, tớ muốn tới một mình.” Chân cậu gõ nhịp trên cầu thang. “Cậu không phiền chứ? Tớ cần ai đó để nói chuyện. Về Sophie.”

Vừa nghe nhắc đến cô bạn thân, đôi mắt Teagan liền ngấn lệ.

“Không sao.” Cô mở rộng cửa. “Vào đi.”

“Mẹ cậu không có nhà chứ?” Cậu hỏi ngay khi vừa đặt chân vào nhà. “Tớ không hòa hợp với các bậc phụ huynh lắm.”

“Bà ấy đi làm rồi, Adrian cũng vậy. Còn lâu họ mới về.” Cô đi về phía bếp. “Cậu muốn uống gì không? Trà hay nước trái cây?”

“Nước trái cây, cảm ơn.”

Joel đứng tựa lưng vào bàn. Cô để ý thấy má cậu đỏ ửng. Cô nghĩ hẳn cậu đã phải chạy tới đây. Lúc này đang là giờ ăn trưa. Họ chỉ có một giờ để làm chuyện đó nên cậu sẽ phải sớm quay lại

trường.

“Cậu ổn chứ?” Cô bất ngờ hỏi.

“Ừ, nhưng tớ có chuyện muốn nói với cậu. Cậu biết chuyện ông già Soph cấm bọn tớ gặp nhau chứ? Thật ra thì, bọn tớ vẫn tiếp tục.”

“Là cậu!” Teagan há hốc miệng. “Cậu ấy không chịu nói với tớ.”

“Tớ đã bắt cậu ấy thề phải giữ bí mật.” Cậu bước về phía cô. “Dù sao thì, ông ta cũng không thích tớ.”

“Ôi, Joel.” Cô gật đầu, nhằm tưởng rằng thái độ của cậu là sự u sầu. “Vậy là hai người đã bí mật hẹn hò?”

“Ờ.”

“Chà, tớ biết cậu ấy chẳng vui vẻ gì với những gì bố mình đã nói. Cậu ấy nghĩ tớ cậu rất nhiều.”

“Cậu ấy bảo cậu vậy sao?”

“Thường xuyên luôn ấy!”

Cậu nhún vai, thái độ mà cô cho rằng thật kỳ lạ. Rồi cô nhíu mày.

Khoan đã!

Joel vừa nói rằng mình đã tấn công Sophie ư? Rằng cậu ấy đã tới gặp và cố siết cổ cô ấy? Bởi vì nếu đúng vậy, cậu ấy cũng là người đã ra tay với phụ nữ kia. Và chính cậu ấy đã giết Lauren.

Không, không thể là cậu ấy được. Cậu ấy là bạn - không phải kẻ giết hại họ.

“Vậy chính cậu là người mà cậu ấy đã gặp hôm Chủ nhật?” Cô hỏi, giọng nhòe đi.

Joel tiến thêm một bước, nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng. “Phải,

chính là tớ.”

Teagan bất động trong một khắc. Rồi cô vùng chạy về phía cửa bếp.

Hắn kéo ngược tóc cô lại và bịt miệng cô bằng một tấm vải. Cổ họng cô nghẹn ứ khi cổ hét lên, mũi cô ngửi thấy một thứ mùi kinh tởm. Cô hít vào mỗi lúc một nhiều hơn trong cơn hoảng loạn.

Trong tuyệt vọng, cô cào vào cánh tay hắn. Nhưng điều đó thật vô ích. Cô bất lực nhìn tay chân mình rũ xuống, cảm thấy thế giới dần tuột khỏi tầm tay.

Grace đang lái xe trên cao tốc A500 về Stoke thì Perry gọi. Đường Waterside ở khu Bennett. Cô rẽ vào một lối ra ở Tunstall. Sam là người tiếp theo gọi tới.

“Tôi đã kiểm tra dữ liệu trên điện thoại về SexyBear5555 và LoverBoy6912, cả hai đều là thành viên của All Talk. Điện thoại của Shelby đã được sử dụng tại Stoke khoảng một giờ trước. Cô ta đã liên lạc với cả Joel và Jason. Phép đặc tam giác cho thấy cô ta đang ở đường Waterside. Tôi cũng đồng thời đề nghị Allie kiểm tra dữ liệu hộ khẩu của địa phương. Cô ấy quay lại và nói với tôi rằng Lizzie Shelby sống ở...”

“Để tôi đoán. Số năm,” Grace nói nốt hộ cô, liếc qua Frankie trong lúc lái xe. “Cô ta có vẻ bị ám ảnh bởi con số đó, nhưng tôi không biết tại sao.”

“Mọi con số đều có ý nghĩa riêng,” Frankie nói và rút điện thoại ra. Cậu ta tra Google về ý nghĩa của con số đó. “Đây rồi: *Bạn đã hoặc sắp hoàn thành một chu kỳ, và mọi thứ đang dần rơi vào đúng vị trí, cả về thể chất lẫn tâm hồn. Cơ mà tôi không chắc nó có liên quan gì tới cô ta.*”

“Tôi cũng vậy. Cảm ơn, Sam. Làm tốt lắm.”

Sau khi phanh gấp tại đường Waterside, Grace và Frankie lao qua thảm cỏ. Họ tìm thấy cánh cửa phụ của nhà số 5 và đập rầm rầm vào nó. Khi không có câu trả lời sau hai lần thử, Grace gõ cửa nhà số 7.

“Ai đó?” Một giọng nói dò hỏi vang lên từ sau cánh cửa.

“Cảnh sát Staffordshire. Chúng tôi đang tìm Lizzie hay Elizabeth Shelby.”

“Lizzie? Cô ấy ở căn bên cạnh đấy.”

“Phải, chúng tôi biết. Liệu ông có biết cô ta đang ở đâu không? Hay liệu ông có chìa khóa không?”

“Tôi cần xem giấy tờ của cô.”

“Nếu ông có thể mở cửa ra, tôi sẽ cho ông xem.”

Cánh cửa mở ra, xích vẫn được chốt. Một người đàn ông lớn tuổi lộ đầu ra. “Xin lỗi. Căn tắc vô áy náy.”

Grace mỉm cười khi giơ thẻ cảnh sát ra. “Hôm nay ông có gặp Lizzie không, ông...”

“Jerold. Arnie Jerold.”

Sợi xích được gỡ bỏ, cánh cửa được mở rộng hơn và ông bước ra. Grace ước gì người ông không bốc lên thứ mùi nước đái mèo đang xộc thẳng vào mũi cô. Cô lùi lại một bước.

“Tôi đã thấy cô ấy ra ngoài lúc chiều. Không rõ cô ấy đã về chưa nữa, bởi tôi vừa ngả lưng một chút.”

“Tôi sẽ thử gõ cửa lần nữa,” Frankie bảo Grace.

“Cô ấy thậm chí còn không trả lời khi tôi bắt chuyện. Cô ấy có vẻ đang rất vội chuyện gì đó.”

“Ông có biết có ai thường xuyên đến thăm cô ta không?” Cô hỏi.

“Gần đây chỉ có một người. Một chàng trai trẻ. Khá là cao to. Cô ấy nói mình đang dạy toán cho cậu ta.” Ông cười khúc khích.

“Toán cơ đấy. Tôi đâu đã lắm cảm đến thế.”

“Ông ước chừng cậu ta khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm... Có thể là mười sáu. Cậu ta thường mặc đồng phục tới.”

Tất cả đều trùng khớp. Cả Jason Tranter và Joel Nicholls đều dính líu trong vụ này.

Grace nhìn Frankie. “Cậu húc đổ cửa được không?”

“Ôi trời, nếu cô cần thì tôi có chìa khóa đây,” Arnie nói.

Grace thờ dài rồi mỉm cười với ông. Những nhân vật quần chúng lắm lời luôn là một nguồn thông tin vô tận, nhưng khi cần thì họ lại phản ứng quá chậm.

“Cảm ơn ông, điều đó có ích lắm.”

Cô hy vọng mình đã không để lộ vẻ thiếu kiên nhẫn trong lúc đợi.

“Tôi có thể tin cô được không?” ông hỏi khi quay lại, đưa nó cho cô. “Tôi mà đi thì chắc phải đến ngày mai mới leo lên hết cầu thang được mất.”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn, ông Jerold. Ông đã giúp chúng tôi rất nhiều.” Grace nhận lấy chìa khóa từ tay ông. Frankie bước tránh sang một bên để Grace sử dụng nó.

“Cảnh sát đây!” Grace hét lên, bước vào căn hộ và leo lên cầu thang. “Chúng tôi đang tiến vào! Ở yên tại chỗ!”

Họ kiểm tra vài phòng và tất cả đều không có người. Một chiếc máy tính xách tay vẫn đang mở. Sau khi xỏ găng tay cao su, Grace nhấn nút để đánh thức nó. Trình duyệt đang mở trang web của tờ Stoke News, trên đó có thông tin chi tiết về vụ án cùng hình ảnh của Sophie Bishop. Có một chồng bản in về quá trình điều tra đặt trên bàn.

Cô lại nhìn quanh, hy vọng có thể khẳng định được suy luận của mình: năm khung ảnh được treo trên tường, năm chiếc lót ly xếp thành hàng trên bàn cà phê.

“Sếp,” giọng Frankie vang lên sau lưng cô.

Grace quay lại và nhìn thứ cậu ta đang chỉ. Một chiếc giày đen dính đầy bùn nằm trong góc phòng. Nó trông giống chiếc giày bị mất của Sophie. Rồi cô nhận thấy một thứ quen thuộc khác. Dẹp mấy cuốn tiểu thuyết trinh thám qua một bên, cô thấy trong đồng sách có một quyển sổ. Cô nâng nó lên cho Frankie thấy.

“Hình như nó giống cuốn sổ của...”

“Nó *giống* hết cuốn sổ của Peter Bentley,” Grace háo hức ngắt lời cậu ta.

Cô lật qua vài trang. Có một danh sách giống với những gì Perry kê’ rằng anh đã tìm thấy trong phòng ngủ của Joel Nicholls:

1. Lauren
2. WildWoman
3. Sophie

Rồi mặt cô trở nên tái mét không còn một hạt máu. Cô cố giữ

bình tĩnh trong khoảnh khắc trước khi bật khóc.

Grace rút cuốn sổ cho Frankie và suýt vấp ngã trên cầu thang khi cố lao ra xe nhanh hết mức có thể.

Cái tên tiếp theo trong danh sách là Teagan.

Joel Nicholls thả lỏng cánh tay đang giữ Teagan ra, rồi đặt cô xuống sàn. Bên trong túi áo hoodie là cuộn băng dính mà hắn đã chủ động mang theo. Chẳng chút nao núng, hắn trói chân tay Teagan lại với nhau. Rồi hắn dính một dải băng vào miệng cô. Cô vẫn đang trong cơn hôn mê, nhưng hắn cần đề phòng trường hợp cô tỉnh dậy sớm hơn dự kiến.

Hắn rút điện thoại ra và gửi một tin nhắn:

Cô ta giờ là của em.

Hắn liếc quanh phòng trong khi chờ đợi. Hắn luôn muốn dành thời gian tại nhà Teagan - không phải bởi hắn thường xuyên tới đây, mà bởi lần nào hắn cũng cảm thấy nơi này giống với tưởng tượng của mình về ngôi nhà mơ ước. Thêm vào đó, nó luôn ấm áp và sạch sẽ, đầy ắp bánh quy và cà phê. Những chiếc lót ly để đặt cốc lên đó.

Bụng kêu ùng ục, hắn mở tủ lạnh và nhòm vào trong. Nó chật ních không còn chỗ trống. Liệu có đủ thời gian để làm sandwich không nhỉ?

Hắn vừa định lấy một túi phô mai thì chợt nghe thấy tên mình và lập tức quay đầu ra cửa.

“Tới đây,” hắn hét to.

Lizzie Shelby bước vào bếp, cố không tỏ vẻ khó chịu. ả ghét việc một số người có được cuộc sống như thế này, sung túc với đầy đủ tiện nghi, ấm áp và thoải mái.

“Ấn tượng thật, phải không?” Joel nhìn thẳng vào mắt ả. “Chúng ta nên mua một nơi thế này trong tương lai.”

“Chắc chắn rồi.” Lizzie tiến lại và đặt một nụ hôn lên môi hắn. “Cô ta đâu?” ả lên tiếng sau đó.

“Nằm im rồi.” Hắn chỉ ra sau đảo bếp.

ả bước về phía đó, thứ đầu tiên đập vào mắt là một đôi tất bông. Đứa con gái vẫn đang bất tỉnh, vậy nên ả quay lại phía hắn. ả luồn tay qua tóc, hôn hắn thật sâu trước khi túm lấy khóa thắt lưng của hắn.

“Lần này hãy làm chuyện đó trước,” ả thì thầm. “Trong lúc cô ta vẫn nằm trong phòng.”

“Ông bà già nó còn lâu mới về.” Tay hắn vồ lấy ngực ả.

“Dù sao thì chuyện đó cũng chẳng thành vấn đề.” ả đẩy Joel nằm ra sàn. “Nếu có người trở về, chúng ta chỉ việc nói rằng mình đã tìm thấy cô ta như thế kia.” ả ấn một ngón tay lên môi hắn. “Chúng ta có thể thoát được.”

“Cô ta đã thấy mặt anh!”

“Cô ta đã bị rối trí. Em sẽ khai rằng anh đã ở cùng em. Chúng ta cùng tới đây - hoặc chúng ta có thể chạy trốn như Bonnie và Clyde.” Lizzie vòng chân qua người hắn, kéo cao váy lên và thì thầm. “Thôi nào, chàng trai đáng yêu. Anh biết là mình muốn vậy mà.”

Ả mở khóa quần hắn và đưa tay vào trong, mỉm cười khi thấy hắn rên rỉ. Tay hắn tìm tới eo ả khi hắn ngồi dậy. Ả để hắn hôn mình một lát trước khi kéo quần hắn xuống và dẫn lối hắn vào trong mình.

“Giờ đến lượt anh mang lại cho em niềm vui.” Hắn cười toe và vật ngửa ả xuống.

Nó khiến ả vô cùng ngạc nhiên.

“Không!” Ả cố đẩy hắn ra, nhưng cả hai tay đều đã bị hắn giữ chặt. “Không đủ thời gian đâu!”

“Em đang cố *trì hoãn!*” Hắn kéo hai tay ả lên đầu. “Em vẫn không chắc liệu mình có thể thoát được sau khi giết cô ta không, phải chứ?”

Ả vùng vẫy dưới người hắn, nhưng nét mặt vẫn không biểu lộ chút gì. Khi tay hắn lướt tới cổ, ả tận dụng cơ hội vật ngửa hắn trở lại. Lần này ả siết chặt đùi để giữ chân hắn.

Hắn cười. “Được rồi, anh đầu hàng.”

Ả cũng cười. Lần này ả đưa tay lên cổ hắn và siết chặt, giống như cách Peter đã chỉ cho ả nhiều năm trước. Ả nhấp nhô lên xuống, ban đầu chậm, rồi nhanh dần khi tay ả siết chặt hơn.

Khuôn mặt hắn nhăn nhó khi đạt tới cực khoái, nhưng ả vẫn không rời tay. Mạnh hơn. Mạnh hơn. Ả sẽ không để một thằng nhóc mười sáu tuổi đánh bại được mình.

Joel nắm lấy tay ả khi nhận ra chuyện gì đang xảy ra, rằng ả có thể là gương mặt cuối cùng mà hắn nhìn thấy. Cảm giác thật vô cùng thỏa mãn khi nhìn hắn trút hơi thở cuối cùng, cổ hóp lấy không khí trong lúc dùng hết sức đẩy ả ra. Nhưng ả khỏe mạnh và đang nắm

thể chủ động. Đó là con người mà ả chưa từng cho hắn thấy.

Vậy đó, ả có thể làm được nếu muốn.

Thật xấu hổ khi phải hoàn tất con số năm bằng hắn, nhưng hắn đã làm hỏng vụ thứ ba. Hắn đã hoàn thành trách nhiệm và giờ cần được đưa vào danh sách, để đảm bảo rằng số nạn nhân của ả sẽ vượt qua Peter. Ngay sau khi hoàn thành những gì đã chuẩn bị cho đứa con gái nhà Cole, ả sẽ cao chạy xa bay. Sẽ chẳng ai có thể tìm ra ả. ả đã quen với việc trốn chạy. ả từng sống sót trên đường phố, ả luôn có thể bắt đầu lại ở bất cứ đâu. Luôn có một tuyến xe bus số 5 rời khỏi thành phố mà ả có thể bắt. Chúng sẽ không bao giờ tìm được ả.

Khi đã xong việc, ả ngồi lại đó một lát. ả nhìn xuống cái xác vô hồn của hắn trong lúc nghỉ lấy hơi. Chơi đùa với Joel rất vui, nhưng hắn quá ngu ngốc. Hắn đã khiến ả thất vọng.

Một tiếng rên lớn phát ra từ phía đầu kia của căn phòng. Lizzie mỉm cười: đứa con gái đã tỉnh. ả nhanh chóng đứng lên khỏi người Joel và chỉnh lại quần áo. Rồi ả dùng chân đẩy tay hắn sát vào thân người, bảo đảm rằng hắn không thể bị nhìn thấy từ sau đảo bếp.

“Teagan?” ả lao về phía cô, nhẹ nhàng gỡ dải băng dính trên miệng ra. “Tên chị là Lizzie. Em không sao chứ? Đã có chuyện gì vậy?”

“Em... em không chắc.” Teagan òa khóc. “Em vừa nói chuyện với Joel và rồi em... em không thể nhớ được.” Cô ngước lên. “Cậu ấy đã chụp một tấm vải lên miệng em.”

“Ôi, cô bé tội nghiệp! Chị đã cho thằng bé đi nhờ vì nó bảo mình muốn nói chuyện với em. Khi nó không quay lại, chị liền vào xem.

Cửa trước đang mở. Em có biết nó đâu rồi không?”

Teagan chỉ có thể lắc đầu để đáp lại. Cô liếc nhìn quanh phòng, đôi mắt mở to.

“Cậu ấy hẳn vẫn đang ở trong nhà!”

Lizzie vội lao tới chỗ tủ bếp, mở các ngăn kéo cho đến khi tìm thấy chỗ để dao. Ầ rút ra một con dao nhỏ sắc bén.

Teagan rút người lại khi ả bước về phía mình.

“Đừng sợ! Chị sẽ cắt dây trói cho em!”

Lizzie bắt đầu cắt phần băng dính dưới chân cô. Chẳng mấy chốc, Teagan đã thoát khỏi sự trói buộc, nhưng khi thử đứng lên, đôi chân cô liền khụy xuống.

Lizzie đỡ lấy cô. “Hãy rời khỏi đây, phòng trường hợp nó vẫn đang ở gần. Giày của em đâu?”

“Trong hành lang. Em muốn gọi cho mẹ.”

“Chúng ta có thể làm chuyện đó trên đường.” Ầ giữ lấy khuỷu tay cô. “Nhanh lên nào!”

“Nhưng... bố em...”

“Điện thoại của em đâu?”

Teagan ngập ngừng. “Nó ở trong phòng khách.”

“Đợi ở đây.” Lizzie chạy vào đó và trở ra sau vài giây. “Chị cho nó vào túi rồi. Chị cũng lấy áo khoác cho em luôn.” Ầ phủ nó lên đôi tay vẫn bị trói của Teagan. “Mau lên, chị sẽ đưa em tới nơi nào đó an toàn.”

“Mẹ em làm việc ở Hanley.” Teagan bắt đầu rùng mình. “Chị có thể đưa em tới đó được không? Em muốn gặp mẹ.”

“Tất nhiên rồi.” Trong hành lang, Lizzie giúp cô thiếu nữ đang hoảng loạn xỏ chân vào giày rồi kéo tay cô tới chỗ xe của mình.

Perry phóng tới địa chỉ của Tranter, còi hiệu cảnh sát rú ầm ỹ. Đội hỗ trợ đã được điều động, nhưng nếu họ không tới đó trước, anh sẽ vào đó một mình. Chết tiệt, làm sao họ có thể bỏ qua chuyện Tranter và Nicholls đã làm việc cùng nhau với Shelby là sợi dây nối cơ chứ!

Vài phút sau, anh đạp xe bên ngoài căn nhà rồi lao lên lối vào, rút dùi cui ra. Anh có thể nghe thấy những tiếng còi hiệu khác vang lên từ phía xa. Chẳng có dấu hiệu nào khác của bất cứ ai. Anh sẽ không đợi.

“Cảnh sát đây!” Anh hét lên. “Mở cửa ra!” Khi không có ai làm chuyện đó, anh lại đập cửa. “Cảnh sát đây.”

Anh chạy tới bên cửa sổ và nhìn vào trong. Tranter đang nằm trên sàn, máu tuôn ra từ một vết thương trên đầu.

Sau lưng Perry, một chiếc xe cảnh sát khác đậu ngang hàng với xe của anh, tạo thành vật cản chắn đường, đèn hiệu nhấp nháy. Hai sĩ quan mặc đồng phục chạy tới giúp khi anh tông vai vào cửa. Người cao lớn hơn tung ra một cú đá, khiến cánh cửa bật ra và họ ùa vào.

Vội vã lao tới phòng khác, Perry khuyua gối, phốt lờ những mảnh thủy tinh vương vãi đầy xung quanh khi anh cố tìm kiếm chút dấu hiệu của sự sống.

Các mảnh thủy tinh cũng cắm đầy trên mặt Tranter. Đôi mắt hằn mở trừng trừng. Perry từng thấy những dấu hiệu này trước đó.

Những vết bầm đã bắt đầu xuất hiện trên cổ hắn.

Perry thềm chửi rửa, chỉ mong sao mạch của hắn vẫn còn đập.

Grace gọi cho Teagan, nhưng không có ai nghe máy. Cùng lúc đó, Frankie cũng gọi cho Nick và yêu cầu thiết lập tình trạng báo động khẩn cấp. Sau khi lần thử thứ ba thất bại, cô bất đắc dĩ phải gọi cho Simon.

“Teagan đang ở đâu?” Cô hét lên, giọng lạc đi vì adrenaline tuôn ra trong cơn hoảng loạn. “Con bé đang ở trường chứ?”

“Không, hôm nay nó nghỉ. Nó cảm thấy không khỏe. Anh đã ghé qua chỗ nó lúc sáng. Sao vậy?”

“Anh có còn giữ chìa khóa của ngôi nhà đó không?”

“Có, nhưng tại sao hả Grace?”

Grace cố không tỏ ra quá đau thương khi nói câu tiếp theo.

“Em nghĩ có lẽ con bé đang gặp nguy hiểm. Kẻ tình nghi của bọn em có thể đã chọn Teagan là mục tiêu tiếp theo.” Cô khóc nức lên. “Bọn em đang trên đường đến đó.”

“Cái gì? Bằng cách nào?”

“Không có thời gian để hỏi đâu! Em...”

“Chó chết! Anh cũng tới. Anh sẽ gọi cho Natalie.”

“Không,” Grace la lên. “Làm ơn dừng. Chưa phải lúc.”

“Nhưng...”

“Tin em đi, Simon.” Cô biết mình sẽ chẳng thể ngăn cản anh tới đó, vậy nên cô cũng chẳng buồn thử. “Đến một mình thôi.”

“Anh đến ngay đây.”

Với Frankie bên cạnh, Grace phóng xe xuyên qua thành phố về phía nhà Teagan. Frankie mở loa ngoài khi Nick liên lạc với phòng điều hành, sắp xếp lực lượng hỗ trợ.

“Gọi cả lực lượng đặc nhiệm nữa,” Grace nói, ngờ rằng họ sẽ cần đến dụng cụ phá cửa để có thể vào nhà.

Ngay khi cậu ta vừa dập máy, điện thoại lại reo lên.

“Là Perry,” Frankie bảo cô.

“Mở loa ngoài đi.”

“Tranter chết rồi,” anh bảo họ. “Hắn bị đánh bằng một cái chai và sau đó bị siết cổ.”

“Không!” Grace kêu lên khi cô rẽ sang lối khác. “Cảm ơn, Perry. Gọi đội Điều tra hiện trường tới và phong tỏa nơi đó lại.” Cô liếc qua Frankie. “Chúng ta không biết ai đã giết hắn, phải không? Dựa trên tình hình hiện tại thì đó chỉ có thể là Joel hoặc Lizzie.”

Cuối cùng họ cũng tới nhà Teagan, phanh xe rít lên khi dừng lại. Grace tắt máy và lao về phía cửa trước. Cô đập cửa, hy vọng Teagan sẽ bước ra và nói rằng tất cả chỉ là do cô cả nghĩ. Rằng con bé vẫn ổn và không hề gặp nguy hiểm gì.

Nhưng chẳng có ai xuất hiện.

Frankie nhòm qua cửa sổ trước. “Tôi không thấy bất cứ ai và mọi thứ trông không có vẻ gì là lộn xộn.”

Grace lại đập cửa, và khi vẫn không có ai trả lời, cô gọi về cho phòng điều hành.

“Chúng tôi đang tiến vào từ cửa sau. Đội Đặc nhiệm sắp tới rồi chứ?”

Không đợi nhận được câu trả lời, cả hai lập tức chạy về phía hông nhà. Họ thử mở cửa bếp và phát hiện ra nó cũng đã bị khóa. Hơi thở của cô bắt đầu trở nên gấp gáp và phải mất một lúc để bình tĩnh lại. Cô sẽ chẳng làm được gì nếu trở nên hoảng loạn.

“Có một cánh cửa ở chỗ nhà kính.” Frankie hét lên từ phía sau vườn. “Nhưng nó làm bằng nhựa.”

“Có cửa sổ nào đang mở không?”

“Có một cái nhỏ xíu ở bên cạnh. Có vẻ như nó là cửa sổ kho. Tôi có thể thử chui vào. Cô giúp tôi leo lên được không?”

Grace bước đến chỗ cậu ta, đan hai tay vào nhau và đẩy chân Frankie lên. Cô không nghĩ cậu ta sẽ chui vừa, nhưng vẫn cảm kích khi cậu ta dám thử. Khi cô vẫn đang giữ chân cậu ta, thân hình Frankie đã biến mất.

“Được rồi, thả tôi ra,” cậu ta lớn tiếng. “Tôi vào được rồi. Có chìa khóa cắm ở cửa sau.”

Vài giây sau, Grace cũng đã ở trong nhà. Đúng là họ đang ở trong nhà kho. Cô xoay tay nắm của cánh cửa trước mặt, nhận ra lối đó dẫn vào bếp.

“Cảnh sát đây! Đứng yên!” Cô hét to, giọng cao dùi cui khi họ băng qua căn phòng. “Teagan? Cháu có đó không?”

Cô đưa mắt nhìn quanh: có một dải băng dính và một con dao

nhỏ nằm trên bàn.

“Đã có người bị trói rồi sau đó được thả ra,” cô nói, chỉ vào đám bằng chứng.

Khi họ bước qua đảo bếp nằm giữa phòng, một chiếc giày xuất hiện. Tiếp đó là một chiếc nữa, rồi đến đôi chân dưới hai ống quần màu xanh navy.

“Không.” Grace tiến thêm một bước. Joel Nicholls đang nằm trên sàn, miệng há hốc. Đôi mắt hấn lồi ra, vô hồn nhìn chăm chăm lên trần.

Grace khụy gối xuống, cố tìm mạch nhưng không thấy. Cô gọi xe cứu thương, nhưng cổ họng cô nghẹn ứ vì linh cảm mình sẽ chẳng thể làm gì thêm cho hắn nữa.

“Không!” Cô hét lên, đập tay xuống sàn.

Sau khi họ đã kiểm tra xong xem còn ai khác trong nhà hay không, đơn vị hỗ trợ đầu tiên mới có mặt. Vài sĩ quan mặc đồng phục lao qua cửa trước.

“Phong tỏa căn nhà cũng như con đường, sau đó ở yên bên ngoài.” Grace cáu bẳn ra lệnh cho một chiếc xe khác vừa mới đến. “Đây là hiện trường án mạng và cần được giữ nguyên trạng. Không ai được chạm vào bất cứ thứ gì cho đến khi nhân viên y tế và đội Điều tra hiện trường tới. Và đừng để bất cứ ai bước vào đó, cũng đừng tự mình quay lại.”

“Mọi chuyện ở đó vẫn ổn chứ?” Một người đàn ông lộ đầu ra khỏi cửa.

“Ông cần rời khỏi nơi này, thưa ông,” Grace bảo ông ta.

“Nhưng, tôi...”

“Không sao đâu, thưa ông. Cứ để chúng tôi giải quyết.”

Cô gật đầu với một sĩ quan, người đó lập tức chạy tới đưa người đàn ông đi nơi khác. Những người hàng xóm đã bắt đầu ra khỏi nhà hóng chuyện khi cô thấy Nick tới.

Grace trình bày những gì đã biết.

“Nếu Shelby đã ở đây chúng ta không còn nhiều thời gian. Frankie...” Nick quay qua cậu ta, “... Cậu đã tìm được gì về những tháp đồng hồ ở vùng này chưa?”

“Có bốn cái ở gần đây: Burslem, công viên Hanley, công viên Victoria và Tunstall.”

“Tất cả đều nằm trong bán kính cách đây khoảng vài dặm,” Grace lớn tiếng. “Có thể là bất cứ cái nào!”

Cô lại nghĩ về nạn nhân thứ tư của Bentley, Petra Swindles. Cô cầu nguyện rằng lần này họ sẽ không tới quá trễ.

“Chúng ta sẽ cử người tới từng chỗ một.” Nick rút điện thoại ra. “Hai người tới Burslem và tôi sẽ sắp xếp người đảm trách phần còn lại. Tôi sẽ theo sau ngay lập tức.”

Grace vội vã thử gọi vào số của Teagan lần nữa. Vẫn không có ai bắt máy. Phía bên phải cô đang có chút hỗn loạn. Cô quay sang và thấy Simon. Một sĩ quan đang giữ anh lại, không cho vào nhà. Cô chạy về phía anh.

“Anh không thể vào đó được,” cô giải thích. “Đó là hiện trường án mạng.” Cố giải thích sơ qua tình hình cho anh một cách nhanh

nhất có thể.

“Anh không hiểu.” Simon giữ khoảng cách với cô. “Teagan đâu?”

Grace không thể cho anh biết điều cô đã phát hiện ra. Thay vào đó, cô nói, “Đợi ở đây. Bọn em sẽ đi tìm con bé.”

“Anh sẽ đi cùng em!”

“Tình hình thay đổi rồi!” Grace kiên quyết nói. “Anh cần ở lại đây. Phòng khi... phòng khi Teagan cố liên lạc với anh.”

“Con bé sẽ gọi vào di động của anh cơ mà.”

“Anh không thể đi cùng em!” Grace đưa cả hai tay ra nắm lấy tay anh. “Làm ơn, hãy để em làm công việc của mình.”

Simon nhìn thẳng vào mắt cô, cầu khẩn cô tiết lộ thêm, nhưng cô không thể.

“Em đã biết tên sát nhân là ai chưa?” Anh hỏi, giọng ngập ngừng.

“Rồi.”

“Và em chắc chắn rằng Teagan là mục tiêu?”

Cô gật đầu, cảm thấy căm ghét bản thân khi nhìn những giọt nước mắt của anh tuôn rơi.

Simon khóc nức lên, gương mặt co rúm lại vì đau khổ. “Tìm con bé cho anh, Grace. Mang nó về nhà.”

Cô gật đầu, chỉ muốn kéo anh vào lòng, cảm nhận nhịp đập của tim anh kề sát tim cô, đặt lên môi anh một nụ hôn an ủi. Nhưng giờ không phải lúc.

Trái tim cô như vụn vỡ khi phải bỏ lại anh ở đó, nhưng cô không biết liệu mình có thể trụ vững được không nếu họ tới quá trễ để cứu

con gái anh.

Cô vẫy tay gọi một sĩ quan đang đứng giữ cửa.

“Bảo đảm rằng anh ấy không bám theo chúng tôi,” cô nói, hất đầu về phía Simon.

Rồi cô phóng vọt lên xe cùng Frankie.

Răng của Teagan bắt đầu đập vào nhau khi họ lái xe dọc theo đường New Leak về phía Hanley. Cô liếc về phía Lizzie, người đang đặt tay trên vô lăng ở vị trí mười - hai, đôi mắt mở to và cảnh giác. Cô ta là con mắt nào vậy? Và có thật là cô ta đã đợi Joel trước cửa nhà cô không? Bởi nếu đúng là vậy thì, tại sao?

“Chuyện gì đã xảy ra với Joel?” Cô hỏi.

“Chị đã bảo em rồi. Nó bỏ chạy khi bị chị bắt gặp. Chị không biết nó định làm gì với em, nhưng may mà chị tới kịp. Trông nó có vẻ khá tươi tỉnh.”

Teagan im lặng. Đó không phải là những gì cô ta nói khi ở trong nhà. Cô ta đã nói rằng cậu đã biến mất.

Giọng hát của Ariana Grande lại vang lên lần nữa.

Teagan liếc nhìn Lizzie. “Lại là điện thoại của em. Em có thể nghe được không? Đó có thể là mẹ em.”

“Chị đang lái xe,” Lizzie cáu bẳn. “Chị sẽ đưa nó cho em khi chúng ta dừng lại.”

“Nhưng...”

“Chị đang cố tập trung đấy!” Lizzie lườm xéo cô. “Vội cái gì vậy hả?”

“Chị quên chưa cởi trói tay cho em này.” Teagan giơ nó lên cho cô ta thấy.

“Ồ, phải rồi, chị ngốc thật!” Lần này Lizzie bật cười.

Có điều gì đó mách bảo cô rằng không nên nói thêm gì nữa. Việc đó có vẻ không hợp lý vào lúc này.

Lizzie chuyển làn về hướng đường Hanley. Tại ngã ba, cô ta rẽ phải thay vì trái.

“Chị đi nhầm đường rồi,” Teagan nói, cố giữ giọng không run rẩy.

“Chúng ta cần tới một nơi khác trước.” Lizzie nhấn còi, khiến Teagan nhảy dựng lên. “Tránh đường đi, thằng ngu! Tao muốn đến đó vào hôm nay, không phải ngày mai đâu.”

Nước mắt của Teagan trào ra trong lúc cô cố hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Bởi cô đã nhận ra mình từng gặp người phụ nữ này ở đâu. Đó là bạn gái của thầy Tranter. Cô ta thường tới câu lạc bộ thanh niên cùng thầy ấy.

“Chị nghĩ Joel đã đi đâu?” Teagan hỏi.

“Chị không biết và cũng chẳng quan tâm. Em cũng nên như vậy đi. Nó định giết em đấy.”

“C... Cái gì cơ?” Teagan chớp mắt ngạc nhiên. “Dừng lại đi. Chị làm em sợ đấy.”

Lizzie giẫm mạnh chân phanh, khiến đầu Teagan ngửa ra đằng sau đập thẳng vào ghế. Cô quyết định sẽ im lặng cho đến khi tìm ra lý do khiến người phụ nữ này đưa mình lên xe. Cô ta sẽ không đưa cô đến chỗ mẹ, không phải sao?

Sự hoảng loạn trào dâng trong cô. Cô cố nghĩ xem Grace sẽ làm gì. Grace hẳn sẽ giữ bình tĩnh. Grace hẳn sẽ thử nói chuyện với Lizzie. Grace sẽ tìm thứ gì đó có thể dùng để tự vệ.

Cô lén lút đưa mắt nhìn quanh, nhưng không có gì ở dưới chân, trên bảng táp lô cũng không. Có thể sẽ có gì đó trong ngăn đựng găng tay, nhưng cô không thể cúi người về trước và mở nó ra được. Với đôi tay bị trói, mọi thứ đều sẽ vô dụng, thậm chí có thể gây nguy hiểm. Bất cứ hành động nào cũng có thể khiến Lizzie đánh lái khỏi đường và họ có thể sẽ mất mạng nếu đâm phải thứ gì đó.

Giờ họ đang lái xe dọc theo đường High Lane. Lizzie ngân nga theo giai điệu trên radio như thể họ đang đi nghỉ. Teagan bắt đầu nghĩ về cách Lizzie xuất hiện. Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra với Joel. Sau tất cả, chính cậu là người đã úp miếng vải vào miệng cô, khiến cô bất tỉnh.

Ký ức đang dần trở lại.

“Em muốn đi...” cô lên tiếng.

“Im mẹ mồm đi!” Lizzie gào lên. “Là tại mày nên mọi thứ mới đi chệch hướng và giờ mày phải trả giá. Năm! Tao phải đạt tới con số năm, mày không hiểu sao? Nhưng không, tất cả mọi người cứ phải nhúng mũi vào! Và giờ nhìn xem họ khiến tao phải làm gì này!”

Theo bản năng, Teagan với lấy tay nắm cửa. Nhưng Lizzie đột ngột chuyển hướng và nhấn nút khóa cửa tự động, khiến cả hai bên cửa đều bị khóa lại. Teagan khóc nức lên. Cô biết mình phải mở cửa ra bằng mọi giá, nhưng cô không dám thử lại lần nữa.

Lizzie cúi xuống và thụi vào bụng Teagan bằng mu bàn tay của nắm đấm.

“Tao bảo rồi, không phải chuyện đùa đâu,” ả hét lên, mắt vẫn tập trung nhìn đường.

Đầu Teagan đập vào cửa kính khi họ lao qua gờ giảm tốc.

“Làm ơn! chậm lại đi!” Mắt cô ầng ậc nước.

“Tới nơi rồi!” Lizzie đánh xe qua một bên. “Trùm áo khoác của mày lên tay khi chúng ta vào công viên.”

“Nhưng...”

Teagan thờ hồn hển khi một con dao kề sát vào má cô. Những giọt nước mắt mà cô đang cố kìm giữ bắt đầu tuôn rơi.

Lizzie túm lấy cằm cô và kéo nó thật mạnh, hướng mặt Teagan về phía mình. ả dí sát con dao vào người cô.

“Mở miệng dù chỉ một câu hoặc gào lên kêu cứu là nó sẽ đâm thẳng vào dạ dày mày, hiểu rồi chứ?”

Teagan gật đầu.

“Tốt.” Lizzie buông cô ra rồi rời khỏi xe.

Khi ả đi vòng qua chỗ cô, Teagan biết ý định tìm vũ khí trong ngăn đựng găng tay đã trở nên vô nghĩa.

“Thôi nào, búp bê bé nhỏ.” Lizzie mở cửa và mỉm cười ngọt ngào với cô. “Đồng hồ đang điểm đấy.” ả túm lấy hai tay đang bị trói Teagan và kéo cô ra vỉa hè. Xung quanh có người, nhưng lúc này thì ả chẳng buồn bận tâm. Đến khi họ nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì cũng đã quá trễ rồi.

“Chúng ta sẽ đi bộ vào công viên và mày sẽ cư xử lễ độ, phải không nào?” ả bình tĩnh nói, kề dao vào người cô.

Teagan gật đầu, sẵn sàng làm bất cứ điều gì để câu giờ nhằm

tìm ra cách trốn thoát. Bởi vì nếu không làm được, cô chắc chắn rằng mình sẽ chết. Lizzie đã làm hại Sophie, giết Lauren và một người phụ nữ khác.

Trước mặt cô, một tháp đồng hồ lừng lững vươn lên từ phía xa. Có vài người đang ở trong công viên. Họ bước qua một người phụ nữ đang đẩy xe nôi; cô ta nhìn chăm chăm vào con dao, miệng há hốc. Teagan nhìn cô ta bằng ánh mắt van lơn, khẩn cầu sự giúp đỡ, nhưng Lizzie đã kéo cô đi.

“Mày đang nhìn gì vậy hả?” Lizzie gầm lên qua vai cô.

Người phụ nữ kia vội vã lẩn đi.

Con đường trước mặt họ giờ đã hoàn toàn quang đãng. Teagan có thể thấy người đàn ông lớn tuổi dắt chó đi dạo ở đằng xa, và gần đó có một nhân viên của công viên. Có một bãi cỏ ngăn cách giữa họ, với diện tích cỡ khoảng gấp đôi một sân bóng gổ. Teagan cho rằng ông không thể thấy mình, nhưng rồi ông hét lên.

“Này, cô kia!”

Lizzie quay lại và thở dài. “Gì?” À gắt lên.

“Có chuyện gì vậy? Cô bé không sao chứ?”

“Nó ổn!” Lizzie giơ con dao ra trước mặt. “Giờ thì, lùi lại đi, bởi tao không ngại việc sử dụng nó đâu.”

Người đàn ông đứng yên tại chỗ. Teagan có thể thấy một người đang nhấc điện thoại lên đằng sau ông. Nhưng Lizzie cũng vậy.

“Bỏ nó xuống ngay!” À hét lên, đưa con dao lên ngực Teagan.

Teagan thờ hốt hển và cố lách khỏi sự kìm kẹp, nhưng Lizzie đã siết chặt tay để ngăn cô lại. Những người đàn ông đang ở quá xa

để có thể giúp được gì. Lizzie có thể cắt cổ cô trong nháy mắt.

Lizzie bỏ đi, kéo theo cô.

Grace, cô đang ở đâu?

“Làm ơn, hãy để tôi đi.” Teagan phải tăng tốc để theo kịp ả. “Tôi sẽ không nói gì đâu, tôi hứa đấy.”

“Ồ, ngừng rên rỉ đi,” Lizzie cười khẩy. “Đi nào. Gần tới rồi.”

Grace phóng xe với tốc độ nhanh nhất có thể giữa luồng giao thông trong lúc phòng điều hành đang gửi cho cô thông tin qua Frankie. Nhưng giọng nói của cậu ta đã bị át đi bởi nhịp đập của trái tim cô.

Cô phải đến đó kịp lúc.

Cô không muốn lương tâm mình phải cắn rứt khi đã để Teagan phải chết dù vẫn có khả năng cứu được cô bé.

“Tất cả các đơn vị chú ý,” một giọng nói vang lên trên radio. “Đã có nhiều cuộc gọi báo cáo về một người phụ nữ mang theo dao tại công viên Victoria. Nghi phạm có các đặc điểm trùng khớp với Elizabeth Shelby, người cũng được biết tới dưới tên Beth Whiston và đang bị truy nã vì có liên quan tới vụ bắt cóc Teagan Cole, mười sáu tuổi.”

“Dẫn đường đi, Frankie!” Grace hét lên, mắt vẫn nhìn thẳng.

Tại Smallthorne, cô rẽ qua ba vòng xuyên để tới đường High Lane. Cô vượt qua thêm vài con phố nữa trước khi rẽ vào đường Greenbank. Phía bên phải là công viên Tunstall, gần như nằm ở trung tâm thành phố, vẫn còn cách vài phút lái xe.

“Chúng ta sẽ tới trễ mất,” cô kêu lên, hạ tốc độ để đi qua một gò giảm tốc. “Cậu có thể xác định vị trí của tháp đồng hồ trong công viên

không?”

“Không cần, nó ở ngay lối vào thôi.”

Khi rẽ vào đường Victoria Park, Grace thấy nó hiện ra. Bất chấp sự điên rồ của tình huống hiện tại, trong tâm trí cô chợt vụt qua một điều mà mẹ đã nói hồi cô còn bé. Tòa tháp đó đã được đặt theo tên của William Adams, một thương gia nổi tiếng trong vùng, và được khởi công vào năm 1907.

Nó nằm cách cổng công viên chỉ khoảng một trăm mét. Nhìn từ bên ngoài, trông nó thật táo bạo và uy nghiêm, nằm trong một thảm cỏ hình tam giác được vây quanh bởi hàng rào, nhưng cô không có thời gian để chiêm ngưỡng sự thanh lịch của nó khi tháp đồng hồ lơ mờ hiện ra trước mắt họ.

Cô phanh rít lên bên ngoài cổng và họ lao ra khỏi xe trước khi chạy qua lối vào, dọc theo con đường chính.

Teagan suýt vấp ngã khi bị Lizzie lôi về phía tháp đồng hồ. Lizzie giữ lấy tay cô, giúp cô đứng vững. “Đi đứng cho cẩn thận,” ả cúi bản, tiếp tục kéo cô đi.

Teagan lại nghĩ về việc liệu Grace sẽ làm gì. Liệu cô ấy có nói chuyện với Lizzie cho đến khi người giúp đỡ tới hay không? Cô liếc nhìn thật nhanh ra sau. Người đàn ông bị chửi mắng vừa nãy vẫn đang cầm điện thoại trên tay.

“Làm ơn,” cô thử điều đầu tiên nảy ra trong đầu. “Tôi sẽ không nói gì đâu nếu chị để tôi đi.”

Lizzie cười. “Mày sẽ không nói với ai rằng hôm nay tao đã giết

hai người ư?”

Điều đó khiến Teagan dừng bước và bắt đầu khóc thút thít.

“Mày muốn biết Joel đâu rồi à?” Lizzie nói thêm. “À, tao đã để nó nằm chết trên sàn bếp nhà mày đó.”

“C... Cái gì?” Teagan ấp úng. Lizzie hẳn đang nói dối. Cô chẳng thấy gì cả, nhưng nghĩ lại thì khi đó cô đã bị đẩy ra khỏi phòng. Nhìn con dao trên tay Lizzie, cô buộc phải cho rằng ả đang nói thật. Và người còn lại mà ả đã giết là ai?

Họ đã leo lên tới bậc thang trên cùng, tháp đồng hồ đã ở ngay trước mắt.

“Nó khá được, mày cũng biết đấy.” Lizzie đẩy cô vào lớp tường bao. “Dù vậy, cuối cùng nó cũng phải mất mạng, bởi vì nó đã bất cẩn. Nó đã không thực hiện mọi thứ chính xác. Nó đã dẫn cảnh sát tới chỗ tao, nên tao buộc phải kết liễu nó.”

Teagan co rúm lại khi gương mặt Lizzie chỉ còn cách cô vài inch và cô quay mặt đi, cụp mắt xuống. Nhưng Lizzie lại túm lấy cằm để bắt cô phải nhìn ả.

“Mày không bao giờ nghĩ nó lại bạo lực đến vậy, phải không?” Lizzie mĩa mai. “Tao phải thừa nhận, điều đó khiến nó trở nên thật quyến rũ, chẳng ai có thể đoán nổi. Nhưng nó thực sự có phần tầm tối. Nó đã che giấu điều đó quá tốt. Thật vui khi có một kẻ luôn xu nịnh mình. Tao đã chọn lựa chúng, mày biết đấy, những linh hồn lạc lối đó.”

Teagan không nói gì, quá sợ hãi để có thể mở miệng, dù cô có vài điều muốn nói. Qua giọng nói của Lizzie, có thể thấy ả rất thích thú với việc kể cho cô nghe về những gì mình đã làm. ả có vẻ chẳng

hề quan tâm tới những người mình đã làm tổn thương.

Cô bắt đầu cảm thấy cơ hội trốn thoát đang dần biến mất. Nhưng cô sẽ không bỏ cuộc, bởi cô biết Grace cũng sẽ làm như vậy.

“Cô sẽ không thắng được đâu,” cô nói với ả. “Grace sẽ tìm thấy tôi và cô sẽ bị bắt và...”

“Tao *phải* tới được con số năm! Mà không hiểu sao?”

Teagan la lên.

“Im lặng đi!” Lizzie vùng tay tát vào mặt cô.

Teagan lại òa khóc. Với đôi tay vẫn đang bị trói chặt, cô không có cách nào để có thể tự cứu mình.

Cô thực sự sẽ chết.

Tiếng hét của Teagan bay xuyên qua không khí về phía họ. Từng sợi lông trên người Grace đều dựng đứng lên khi nó vọng tới tai cô.

Xin đừng để con tới quá trễ.

“Lối này!” Frankie hét lên và Grace bám theo cậu ta.

Khi chạy qua một ngã rẽ, cô thấy hai người đàn ông chỉ về phía tháp đồng hồ. Ở phía xa là Teagan và người phụ nữ mà Grace giờ đã biết tới dưới tên Lizzie Shelby. Lizzie đang cầm trên tay một con dao. Họ có thể đã quá trễ.

“Chúng tôi đã trông thấy nghi phạm!” Grace thông báo cho phòng điều hành qua điện thoại. “Cảnh sát đây! Đứng lại!”

Khi họ tiến lại gần hơn, Lizzie vòng tay qua cổ Teagan, kéo cô bé sát lại phía mình và đặt lưỡi dao lên bụng cô bé.

“Lùi lại!” Á hét lên.

Họ bước chậm lại. Shelby hiện đang chiếm thế thượng phong. Grace sẽ phải tiếp tục nói chuyện với cô ta cho tới khi có thêm lực lượng hỗ trợ.

“Elizabeth, hay cô muốn được gọi là Lizzie? Hay có lẽ là Bethan?” Cô nói.

“Tên tôi là Lizzie.”

“Được rồi, Lizzie, tôi chỉ muốn nói chuyện thôi.” Grace dẫn thêm một bước, hy vọng tình hình sẽ tiến triển thuận lợi. “Chúng tôi đã thu được mẫu ADN của cô trên thi thể Joel Nicholls và Jason Tranter,” cô nói, không biết điều đó có đúng hay không, nhưng cô cũng chẳng quan tâm, đồng thời vẫn tiến thêm một bước nữa. “Cô đã giết họ; cô không thể chối tội được đâu. Hãy thả Teagan ra.”

“Không! Nó là đứa số năm.”

“Và tôi có nhiều hơn năm sĩ quan đang vây quanh cô đấy,” cô nói dối. “Cái kết sẽ chẳng tốt lành gì đâu.”

Grace nhìn thẳng vào mắt Teagan, có ý muốn bảo cô gái trẻ giữ bình tĩnh và im lặng. Cô quan sát khi Lizzie siết chặt tay quanh cổ Teagan. Teagan la lên.

“Mày im mồm đi được không!” Lizzie hét to.

“Bình tĩnh lại nào.” Grace giơ hai tay lên.

Cô liếc qua Frankie, người vẫn đứng cạnh mình này giờ. Không ai trong hai người có thể di chuyển mà không bị Lizzie phát hiện ra. Cũng không thể cử các sĩ quan khác tới phục kích sau tháp đồng hồ. Nó quá trống trải.

“Mọi chuyện kết thúc rồi, Lizzie ạ,” Grace nói tiếp.

“Tôi không giết bất cứ ai trong số đó cả,” Lizzie nói. “Là nó - Teagan.”

“Không,” Teagan nức nở.

“Ồ, thôi nào, đừng đổi trắng thay đen vậy chứ. Chúng tôi biết là cô bé chẳng hề liên quan.” Grace đổi chiến thuật. “Vậy còn những người phụ nữ trẻ tóc vàng thì sao?”

“Vậy cô nghĩ sao? Nói tôi nghe xem nào.”

“Tôi nghĩ họ khiến cô nhớ về chính mình, hay đúng hơn là con người mà cô đã có thể trở thành. Trong sáng, hạnh phúc, được yêu thương.”

“Cô đâu thể chứng minh được điều đó.”

“Hiện giờ thì chưa, nhưng tôi đã tìm ra mối liên hệ giữa cô và Peter Bentley hồi năm 2014. Cả hai cùng bị buộc tội trộm cắp hai tháng trước khi những vụ giết người xảy ra. Cô đã khai man khi bị bắt. Cô là một người vô gia cư sống dưới cổng vòm, nhưng đã dành vài đêm tại nhà trọ trên đường Curzon. Đăng ký dưới tên Beth Whiston. Đó là họ thời con gái của mẹ cô, phải không?”

Thật thú vị khi thấy Lizzie bắt đầu vắn vẹo khi tấm lưới được kéo lại, nhưng cô không muốn để con giun xéo mãi cũng quăn.

“Tôi cho là cô sẽ nói rằng Peter Bentley đã bắt cô làm điều đó,” Grace nói tiếp.

“Peter chẳng bắt tôi làm gì cả. Anh ấy yêu tôi.”

“Thật sao? Cô có biết rằng mình không phải người phụ nữ duy nhất mà hấn gặp gỡ trong lúc vẫn đang ngồi tù không? Hấn có ba người phụ nữ đến thăm mỗi tháng.”

Đôi mắt Lizzie khóa chặt vào Grace sau tiết lộ này. “Cô đang nói dối.”

“Không hề.”

“Họ là ai?”

“Cô biết là tôi không thể tiết lộ được mà.”

“Vậy làm sao tôi có thể biết được rằng cô đang không cố đánh

lừa tôi?”

“Cô không cần biết.” Grace dừng lại để tạo thêm áp lực. “Cô không thể chắc chắn liệu có thể tin tôi hay không. Nhưng Teagan thì có. Cô bé biết tôi đủ để hiểu được rằng khi những chuyện này xảy ra, cô bé đủ thông minh để sử dụng cái đầu của mình. Phải vậy không, Teagan?”

Grace nhìn chăm chăm vào cô thiếu nữ, hất cằm lên một chút, hy vọng cô bé có thể hiểu được ý mình. Teagan nhìn lại cô, nỗi sợ hãi hiện rõ trong đôi mắt mở to.

Làm đi, Teagan.

Grace không chắc liệu cô bé có làm vậy hay không, nhưng rồi cô thấy Teagan hất đầu ra sau. Cô nghe thấy tiếng nứt vỡ khi nó đập vào hàm Lizzie. Lizzie bước loạng choạng về phía sau, thả rơi con dao xuống và cho Teagan cơ hội để chạy thoát.

“Không!” Lizzie rít lên, vươn tay ra, chỉ sượt qua vai cô bé trong thoáng chốc.

Teagan bỏ chạy khỏi ả và Grace cầu nguyện rằng cô bé sẽ không bị vấp ngã.

“Chạy đi, Teagan!” Grace hét vang về phía cô bé. Cô bé sắp tới rồi, chỉ còn một giây nữa thôi. Ở phía sau, cô thấy Lizzie đang chạy theo hướng ngược lại.

“Grace!” Teagan òa khóc.

Grace kéo cô bé vào lòng. Cô nhắm nghiền mắt, chôn vùi sự nhẹ nhõm mà cô đang cảm thấy từ tận sâu trong đáy lòng. Cô muốn ôm lấy Teagan, giữ cô bé thật chặt, nhưng cô cần phải bắt được

Lizzie.

Cô buông Teagan ra, đẩy cô bé qua phía Frankie. “Đưa con bé đến nơi an toàn rồi sau đó theo tôi.”

Một sĩ quan mặc thường phục ở phía xa đang chạy lại chỗ họ.

“Tôi sẽ đuổi theo cô ngay,” Frankie bảo đảm với cô.

Grace dẫn bước, chạy vòng qua phía sau tháp đồng hồ, nhìn lướt qua toàn cảnh để tìm dấu vết của Lizzie. Có quá nhiều tán cây ở quanh đó khiến tầm nhìn bị che khuất. Nhưng kia rồi! Một dải tóc vàng.

Cô tiếp tục chạy. Ở nơi công viên trống trải thế này, Lizzie sẽ chẳng có nơi nào để trốn cả. Grace đang tiến lại gần ả mỗi lúc một gần hơn, nhưng cô cũng đang dần kiệt sức.

Cố lên nào, Grace, mày làm được mà.

Cô đã sắp tới đủ gần để hạ Lizzie. Khi liếc nhanh ra sau vai, cô thấy hai sĩ quan mặc thường phục đang đuổi theo mình, Frankie bám sát phía sau họ.

Cô lao vào chân Lizzie như một vận động viên rugby, khiến cả hai cùng ngã xuống đất. Họ lăn trên cỏ. Grace cố đè ả xuống, nhưng Lizzie quá khỏe. Grace gạt tay ả ra khi nó vươn tới cổ mình, nắm lấy một trong số chúng và bẻ quặt ngón tay Lizzie ra sau.

Lizzie hét lên trong giận dữ và đấm Grace túi bụi bằng tay còn lại. Nó đập vào má Grace, nhưng không đủ khiến cô rời lòng tay. Cô vật ả nằm ngửa ra.

Lizzie giãy giụa bên dưới cô, gào thét dữ dội. “Thả tao ra, con bò điên này!”

“Mày mới đúng là đứa điên đó, con khốn độc ác.”

Grace rút còng tay ra, vật lộn đè bập chúng vào cổ tay Lizzie. Khi đã làm xong, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Elizabeth Shelby, tôi bắt giữ cô vì nghi ngờ có liên quan tới những vụ sát hại Lauren Ansell, Diane Waybridge, Jason Tranter và Joel Nicholls, vụ giết người bất thành nhắm vào Sophie Bishop và vụ bắt cóc Teagan Cole.”

Sau khi đọc nốt phần còn lại của các quyền, Grace ngẩng lên nhìn Frankie.

“Sao đến muộn thế?” Cô cười nhăn nhở.

Frankie cúi xuống và đặt tay lên đầu gối, thở dốc. “Từ giờ tôi sẽ gọi cô là Forrest Gump,” cậu ta khò khè.

Khi các sĩ quan còn lại tới, Grace kéo Shelby dậy và bàn giao ả cho họ. “Đưa cô ta đi cho khuất mắt tôi.”

Họ giải Lizzie đi. Grace rất muốn đi theo, nhưng cô còn việc phải làm trước đã. Cô rút điện thoại ra và ấn số bằng đôi tay run rẩy.

“Bọn em tìm thấy con bé rồi, Simon ạ,” cô bảo anh, quay mặt tránh khỏi mọi người khi đưa tay lau những giọt nước mắt đang rơi lã chã. “Bọn em đã tìm được Teagan và con bé đã an toàn.”

Khi quay lại đồn, Grace ngồi cùng Teagan trong phòng thẩm vấn. Họ đang chờ bố mẹ cô bé tới đón. Grace đã pha một cốc trà nóng và bảo cô bé ăn chút chocolate trong lúc đợi bác sĩ tới. Cô nhận thấy Teagan đang run rẩy và cổ tay nơi bị trói vẫn còn đau, nhưng cô bé đang có tinh thần rất tốt khi đã cảm thấy an toàn.

“Cú dập đầu đó tuyệt lắm,” Grace nói khi ngồi đối diện với cô bé. “Cô rất vui vì cháu đã hiểu ý cô. Hành động đó vô cùng dũng cảm.”

“Cháu chỉ làm thế vì cô đã bảo thôi.” Teagan bẽn lẽn cười với cô trước khi nhấm nháp đồ uống của mình. “Cô biết không, Sophie muốn trở thành cảnh sát. Cháu từng cười cậu ấy, nhưng giờ thì không còn nữa. Cháu cũng hy vọng cậu ấy sẽ khỏe lại để có thể theo đuổi giấc mơ của mình.”

Grace mỉm cười. Cô thực sự mong mình và Teagan đã trở thành bạn. Đây là một trải nghiệm khó quên cho cả hai, nhưng họ đã cùng nhau vượt qua.

Teagan im lặng thêm một lát. “Lizzie bảo cháu rằng cô ta đã giết hai người sáng nay. Có thật không ạ?”

“Cháu không cần phải lo về chuyện đó đâu.”

Báo cáo pháp y vẫn đang được tiến hành, nhưng mọi thứ đều

cho thấy Lizzie Shelby đã sát hại cả Jason và Joel. Nó thêm vào con số ba và bốn sau hai người phụ nữ đã bị sát hại. Cảm ơn Chúa vì Teagan đã không trở thành nạn nhân số năm.

“Nhưng...”

“Phải, đã có hai người chết, nếu đó là điều cháu muốn biết.”

Grace cho rằng cô bé xứng đáng được biết sự thật sau những gì đã phải trải qua.

Teagan thở hổn hển, nước mắt trào ra.

“Không sao, có cô đây rồi.” Grace vươn tay ra và siết chặt tay cô bé. Dù Teagan biết cả hai nạn nhân, cô cũng không thể cho cô bé biết danh tính của họ trước khi hai gia đình được thông báo. Sẽ lại có thêm một cú đấm nữa giáng vào ngôi trường. Và với việc cả hai nghi phạm đều đã chết, người ta có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết chính xác liệu họ có liên quan tới đâu trong vụ này.

Có tiếng gõ cửa. Frankie xuất hiện cùng hai người đứng phía sau.

“Có người tới gặp cô này, sếp.” Cậu ta tránh sang một bên cho Simon và Natalie bước qua.

“Teagan!” Natalie bật khóc.

Teagan đứng dậy và lao vào lòng mẹ. Cô bé ôm chầm lấy mẹ thật chặt. “Con không sao,” cô bé nói. “Grace đã bảo vệ con. Cô ấy ngầu lắm.”

Simon nhướn mày với Grace.

Grace mỉm cười với anh. “Em sẽ để anh giải quyết nốt,” cô nói khi Teagan cũng chạy tới ôm Simon.

“Cảm ơn cô,” Natalie cảm kích nói khi Grace rời khỏi phòng. Và rồi, bất thành linh, Teagan đã ở trong vòng tay Grace.

“Cháu cũng cảm ơn cô.” Teagan ôm cô thật chặt.

“Cảm ơn cháu vì đã vô cùng dũng cảm.” Grace cũng ôm cô bé, cảm giác phấn khích trỗi dậy trong cô. “Bọn cô sẽ sớm nói chuyện với cháu.”

“Tối nay anh sẽ được gặp em chứ?” Simon hỏi.

“Vâng. Tối nay có lẽ em sẽ không về muộn đâu.”

“Cháu cũng tới gặp cô được không?” Teagan đề nghị.

“Cô cho rằng mẹ cháu sẽ...”

“Không sao đâu,” Natalie đáp. “Tôi chỉ cần biết rằng giờ con bé đã được an toàn.”

Khi trở lại bàn của mình ở tầng trên, Grace ngồi im lặng một lát. Đồn cảnh sát đang hối hả và tất bật xung quanh, nhưng cô cần phải tĩnh tại. Vụ bắt cóc Teagan đã khiến cô rơi vào tình trạng kiệt quệ cảm xúc, nhưng điều quan trọng nhất là có vẻ cô bé vẫn ổn. Cô bé có thể bị sốc, hoặc có thể phải trải qua sang chấn tâm lý, nhưng dù sao thì vẫn còn sống. Chắc chắn những chuyện đã xảy ra sẽ quay lại ám ảnh Teagan trong những thời khắc cô bé chỉ có một mình.

Grace đã bảo Natalie và Simon cùng để mắt tới cô bé. Trải nghiệm đó thực sự không tốt chút nào với một người ở độ tuổi trẻ như vậy, nhưng có vài người cô có thể giới thiệu Teagan nếu cô bé cần sự giúp đỡ hoặc cần ai đó để nói chuyện.

Và Teagan có vẻ đã thay đổi suy nghĩ về Grace. Cô thầm mỉm cười, hy vọng điều đó sẽ kéo dài và họ có thể trở thành bạn bè. Dù vậy, xét trên tâm lý của lứa tuổi vị thành niên, có thể chuyện đó sẽ chỉ kéo dài vài ngày và sau đó họ sẽ trở lại bình thường. Nhưng cô sẽ tận hưởng những ngày này. Chỉ cần nó tốt hơn những gì họ đã có trước đây. Cô sẽ trân trọng nó cho đến thời khắc cuối cùng.

Nick bước đến chỗ cô. Ông vẫn tỏ ra bình thường sau lần cô bùng lên vì Simon. Cô hy vọng chuyện đó đã khép lại.

“Kế hoạch thẩm vấn Shelby của ông là gì?” Grace hỏi. “Tôi có thể tham dự cùng không?”

“Kế hoạch ư?” Nick lắc đầu. “Cô đâu cần tôi. Vào đó và làm việc của mình đi, cô lính.”

“Một mình tôi ư?” Cô có chút sợ hãi khi nghĩ đến chuyện đó. Nhưng đi kèm với nó là sự phấn khích.

“Tại sao lại không?” Nick nói. “Tôi nghĩ cô sẽ làm rất tốt.”

“Chà, nếu ông đã muốn vậy thì được thôi.” Cô rất hài lòng khi được tin tưởng. “Tôi sẽ cần Frankie hỗ trợ. Đó sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời.”

“Phải. Cậu ấy rất phù hợp với chúng ta. Tôi sẽ gợi ý cậu ấy tham gia kỳ thi tuyển điều tra viên. Biết đâu chúng ta sẽ có thể lấp đầy vị trí còn trống của mình.”

“Đó là một ý tưởng tuyệt vời.” Grace gật đầu. “Tôi nghĩ cậu ấy sẽ hòa nhập rất tốt.”

“Giống như cô đã từng.” Nick nở nụ cười ấm áp. “Những gì cô đã làm được trong vài ngày qua thật tuyệt vời.”

Cô mỉm cười. “Tất cả đều là nhờ sự nỗ lực vĩ đại của cả nhóm, dù rằng chúng ta đã quá trễ để có thể cứu được mọi người.”

Nick quay đi một lát trước khi quay lại phía cô. “Và xin lỗi vì điều mà tôi đã nói về Simon hôm trước.”

“Tôi sẽ không làm chim lợn đâu, thưa sếp.”

“Tôi biết, tôi biết. Điều đó thật sai lầm. Tôi đã cảm thấy nản chí, có lẽ vậy.”

Grace không trả lời, nhưng cô gật đầu đồng ý. Cô sẽ không nói rằng mọi chuyện vẫn ổn, bởi thực tế không phải vậy, nhưng ít ra ông cũng đã xin lỗi.

Khi ông đã đi khỏi, Grace nhìn ngó xung quanh và thấy Sam đang cúi kiểm tra một bảng tính. Perry đang nói chuyện điện thoại với ai đó còn Frankie thì đang pha cà phê ở đằng sau.

Cô thực sự đang có một đội vô cùng tuyệt vời.

Vài phút sau, Grace hít một hơi thật sâu và đẩy cửa bước vào phòng thẩm vấn số Một, Frankie theo sau cô. Ở tầng trên, cả đội đang cùng quan sát qua màn hình.

Grace rất muốn thử xem mình có thể thắng được Shelby hay không, nhưng đồng thời cô cũng hy vọng rằng việc có một người đàn ông đi cùng sẽ khiến nghi phạm dịu xuống, giúp cô có được lợi thế trước nữ sát thủ.

Lizzie Shelby đang ngồi cạnh luật sư công. Grace đã từng gặp người này vài lần và thích việc cô ấy thường cố giữ im lặng hết mức có thể. Vị luật sư gật đầu khi họ ngồi xuống ghế đối diện.

Sau khi khởi động máy ghi âm, Grace tự giới thiệu bản thân và Frankie, rồi đọc các thủ tục cần thiết để tiến hành buổi thẩm vấn: thời gian, ngày tháng và những người có mặt. Rồi cô hắng giọng và bắt đầu.

“Lizzie, tôi muốn nói chuyện với cô về...”

“Cô bắt nhầm đối tượng rồi. Tôi không hề giết những người phụ nữ đó và cô cũng chẳng có bằng chứng gì cả,” Lizzie ngắt lời cô.

“Tôi đã nhầm lẫn,” Grace thừa nhận. “Nếu cô không giết họ, vậy nói cho tôi nghe, Jason Tranter có liên quan gì trong vụ này? Đó là

điểm tôi vẫn chưa rõ.”

“Anh ấy chẳng hề liên quan gì cả.”

“Vậy là do Joel sao?”

Lizzie ngáp dài và nhìn đi chỗ khác, như thể đã quá chán ngán với cuộc trò chuyện này.

“Tôi biết cô đang cố bẫy tôi. Nhưng tôi đâu có nói dối.”

“Tôi đồng ý. Tôi cho rằng Joel đã thực hiện những vụ giết người, sau khi cô cung cấp cho cậu ta thông tin từ Peter Bentley. Tất cả đều cùng có liên quan.”

“Cô đâu thể biết được.”

“Cô có thể khai sáng cho tôi không?”

“Không!” Cô ta cười hình hích. “Cô có thể khai sáng cho tôi không?”

“Chà, tôi nghĩ cô đã lợi dụng Tranter để tiếp cận Học viện Dunwood và giới thiệu cho Joel về All Talk.” Grace dừng lại để tạo thêm áp lực. “Đó là đầu mối của chúng tôi, cô biết đấy.”

Lizzie lờm cô.

“Vậy nên tôi đang nghĩ rằng điện thoại của Diane Waybridge đã vô tình bị đánh rơi. Có phải một trong hai người đàn ông đã làm vậy không? Bởi nó đã cho chúng tôi bằng chứng quan trọng để liên kết cô ấy tới trang web, và từ đó tìm ra phần lớn những thứ còn lại.”

Sự im lặng lại một lần nữa nhấn chìm căn phòng. Grace rướn người về trước.

“Cô thích kiểm soát những người đàn ông của mình, phải không, Lizzie? Đầu tiên là Peter và sau đó là Joel. Nhưng lần này nó

đã phản tác dụng. Có phải Joel đã quá bạo liệt với cô không, sau khi cậu ta giết người cho cô?”

“Cô đang kể chuyện cổ tích gì vậy?” Lizzie cười lớn. “Mấy gã đó chẳng *làm gì* cho tôi cả. Họ làm chuyện đó cho bản thân mình. Họ là những người có bệnh trong đầu. Joel là kẻ sát nhân bẩm sinh.”

“Joel là một đứa trẻ!” Grace cố kiềm chế cơn giận. “Không phải cậu ta đã thấy hình ảnh người mẹ trong cô sau khi bị cha nuôi ruồng bỏ sao?”

Lizzie bĩu môi. “Tôi là người tình của hắn, đồ ngu.”

“Vậy là sau khi Diane Waybridge bị giết, hai người đã quan hệ với nhau. Và điều đó giải thích tại sao lại có quãng thời gian bốn mươi hai phút từ khi thi thể của Diane Waybridge bị bỏ lại gần Công viên Trung tâm cho tới khi hai người quay trở lại xe. Có người đã nhận được phần thưởng từ cô.”

“Và tôi đã cho hắn một phần thưởng có giá trị,” Lizzie mỉm cười.

“Ai cơ?” Grace hét lên, muốn ả phải thốt ra cái tên đó. “Cô đã cho ai một phần thưởng có giá trị?”

“Ừ thì, khó mà có thể là Jason được, phải không nào? Hắn ủy mị quá. Ít ra thằng nhóc đó cũng có dư thừa năng lượng.”

Grace bắt đầu siết chặt sợi dây quanh ả. “Cô đã khiến cậu ta giết người cho mình bằng cách nào?”

“Tôi nói rồi! Hắn không hề giết người cho tôi!” Lizzie tròn mắt. “Tôi đã khiến hắn nhận ra phần đó trong con người mình.”

“Ồ, thôi nào!” Cô liếc qua chỗ Frankie, đảo mắt với cậu ta. “Toàn là dối trá! Tiếp theo cô hắn sẽ nói rằng Jason và Joel đã cùng nhau

làm chuyện đó - và cô chỉ là người cung cấp thông tin. Hai người đàn ông đó không cần đến cô.”

“Họ không cần.”

“Nhưng cô vẫn phải cho họ thấy ai là người đứng đầu ở đây.”

“Tôi không cần phải làm điều đó.” Lại một tràng cười nữa. “Tôi là người đứng đầu.”

“Vậy là cô không trách Joel sao?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Tôi cho là thật dễ để đổ tội cho người đã khuất, phải không nào? Và giờ cả hai đều không thể tự bảo vệ mình nữa, nên cô có thể nói Joel đã ép cô làm điều đó, bắt cô tham gia vào...” Grace rùng mình, “... tất cả những chuyện này?”

“Hắn biết chính xác mình đang làm gì!” Lizzie la lối, khiến cô nhảy dựng lên. “Joel đã ra tay, nhưng tôi là người chịu trách nhiệm.”

Grace thấy gương mặt Lizzie đỏ ửng lên. Dù vậy, cô vẫn muốn giữ ả tức giận thêm một lúc nữa.

“Thế còn Peter?” Cô gợi ý.

“Peter thì sao?”

“Khi bắt giữ và kết án Bentley, chúng tôi đã không tiến hành tìm kiếm thêm các đồng phạm liên quan tới những vụ giết người. Chỉ có mình hắn phải chịu trách nhiệm. Nhưng sau những chuyện đã xảy ra trong mười ngày qua, tôi nhận ra rằng tất cả đều là âm mưu của cô, phải không nào? Cô đã ép Bentley giết những người phụ nữ đó, rồi cô bỏ đi khi hắn bị bắt còn cô thì không.”

“Toàn là dối trá.”

Nhưng Grace nhận thấy cú đòn của mình đã trúng đích khi cô tiếp tục. “Bằng việc giết Joel và Jason...”

“Cô đâu có biết rằng tôi đã giết Jason. Đó có thể là Joel mà!”

“Có thể, nhưng tôi không nghĩ vậy. Và đội pháp y sẽ đưa ra câu trả lời khi họ đã xong việc. Quay về với câu hỏi chính, tôi chắc chắn rằng cô có khả năng sát hại những người phụ nữ đó, nhưng thay vào đó cô lại để đám đàn ông làm chuyện đó cho mình. Tại sao lại như vậy?”

“Tôi là một đóa hồng có gai,” Lizzie bật cười.

Grace cố giấu sự ghê tởm của mình. “Cô đã làm gì hả, Lizzie? Nói rằng họ là người hùng của cô mỗi khi họ giết người? Cô có thích việc họ giết chóc vì mình không? Có phải đó là lý do các nạn nhân đều không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục? Có phải cô đã ghen tuông và không để họ tiến xa hơn? Hay cô muốn các nạn nhân phải được trong sạch bởi họ nhắc cô nhớ về chính mình, về con người cô có thể trở thành nếu có được cuộc sống hạnh phúc?”

“Ồ, các người thì biết gì chứ? Hấn rất ghét các người. Hấn nói các người chẳng hề quan tâm tới hấn.”

“*Hấn* đã bị kết tội trong bốn vụ giết người và một vụ giết người bất thành, vậy nên tôi chẳng quan tâm đến việc hấn ghét chúng tôi tới mức nào.”

“Tôi không nói về Peter!” Lizzie thở dài. “Joel! Hấn ghét các người. Đầu tiên, các người đưa cha hấn đi và sau đó tống ông ta vào tù.”

“Vì sát hại vợ mình,” Grace nói.

“Rồi sau đó các người đưa hấn tới một gia đình khác và tiếp tục bỏ tù cha nuôi của hấn. Thử tưởng tượng tất cả những sự giận dữ đang trào dâng trong đầu hấn xem. Hấn đã phẫn nộ, và vì thế đã phạm sai lầm. Rồi các người lại *một lần nữa* ngăn tôi đạt tới con số năm. Tôi đã thấy vô số con số năm và chắc chắn rằng lần này mình sẽ tới được nó, nhưng cô đã khiến tôi không thể có được cái kết có hậu.”

“Cô không xứng đáng với một cái kết có hậu sau những gì cô đã làm!”

Lizzie lại nhìn Grace. “Cô nghĩ mình thông minh lắm, phải không? Nhưng cô đã bỏ lỡ cả tỷ thứ.”

Grace nhìn Frankie, mỉm cười rồi quay lại với Lizzie.

“Cô cứ việc bày tỏ suy nghĩ của mình. Nhưng tôi đã không bỏ lỡ điều quan trọng nhất.” Grace rướn người về trước. “Cô có thể lừa được những người đàn ông của mình, Lizzie ạ, nhưng cô đã không lừa được tôi.”

Hai ngày sau

Bữa sáng hôm đó diễn ra tại quán cà phê The Quarter. Nằm trên phố Piccadilly ở Hanley, nó là điểm đến thường xuyên của cả Grace và Simon, bởi gần nơi làm việc của cả hai trên đường Bethesda. Nhưng họ đã không có thời gian để tới đây trong suốt hai tuần qua, vì vụ án đã tiêu tốn quá nhiều thời gian. Đó vẫn là chủ đề cuộc nói chuyện của họ.

“Sophie thế nào rồi?” Grace hỏi Simon trong lúc đợi đồ ăn. Anh kể cho cô nghe rằng mình đã gọi cho Jack Bishop vào sáng sớm. Điều cuối cùng họ nghe được là Sophie đã rời khỏi trạng thái hôn mê theo đúng dự kiến và đã có thể tự chăm sóc bản thân.

“Con bé ổn. Mới là những ngày đầu tiên thôi, vẫn cần được kiểm tra thêm.”

Grace thở dài thườn thượt. “Em thật không hiểu tại sao Shelby lại làm chuyện đó thêm lần nữa sau khi cô ta đã thoát được trong lần đầu tiên.”

“Phải, cô ta đã có thể bỏ đi và sẽ chẳng có ai phát hiện ra.”

“Ban đầu em đã nghĩ cô ta có thể đã yêu Bentley. Nhưng giờ thì

em không nghĩ cô ta biết tình yêu là gì. Có lẽ đó chính là vấn đề: cô ta đã trộn lẫn tình yêu, thù hận và sự si mê để khiến những gã đàn ông đó giết người cho mình.”

“Vậy là em nghĩ cô ta bị ám ảnh bởi việc giết người?”

“Không. Trong mắt cô ta, ai đó đã tước đi người cha và cô ta đổ lỗi cho mẹ mình về chuyện đó. Vì thế có lẽ cô ta đã giết những người phụ nữ giống mình. Có lẽ cô ta nghĩ họ có cuộc sống gia đình hạnh phúc hơn mình. Cô ta bị ám ảnh bởi con số năm và đã giết năm người. Có lẽ cô ta đã bị chấn động quá lớn trước cái chết của cha mình ở tuổi đó rồi gắn liền nó với thời khắc cuối cùng mà mình còn được hạnh phúc.” Grace nhấp một ngụm cà phê trước khi nói tiếp. “Vậy nên em nghĩ cô ta không bao giờ muốn giết những gã đàn ông đó trừ khi không còn cách nào khác; cô ta chỉ lợi dụng nỗi đau của họ mà thôi. Joel Nicholls đã mất không chỉ một, mà đến hai người cha.”

“Và cô ta sẵn sàng để cả Bentley và Joel chịu trách nhiệm về mọi chuyện.”

“Phải. Em nghĩ cô ta không bao giờ chủ tâm giết bất cứ ai. Cô ta để những gã đó nghĩ rằng họ đang điều khiển mình, nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Vậy nên nếu Joel bị bắt, em chắc chắn cô ta sẽ nói rằng đó hoàn toàn là chủ đích của cậu ta. Rằng cậu ta đã bảo cô ta giết chóc, rằng toàn bộ đều là kế hoạch của cậu ta. Nhưng Joel đã thần tượng cô ta.”

“Chà, phải có ai đó làm vậy thôi!” Simon đùa.

Grace cười toe. Cô từng phải đối đầu với vài nữ quái, nhưng Lizzie Shelby là một trong những người tồi tệ nhất. Susan Bailey đã khiến cô ngạc nhiên, đặc biệt là vì cô ta được tin tưởng tới vậy. Cô ta

cuối cùng cũng thú nhận rằng mình đã giúp đỡ Peter Bentley. Cô ta là người đã cung cấp thông tin về Joel Nicholls cho hắn. Cô ta đã nói với Peter rằng cha ruột của Joel đang ngồi tù và cha nuôi của cậu ta cũng đang chịu án. Theo yêu cầu của Bentley, cô ta đã theo dõi cậu ta trên Facebook cũng như tại trường, đồng thời cho hắn biết về sở thích của cậu ta cùng những người đàn ông khác trong trường. Điều đó đồng nghĩa với việc hắn có thể chuyển thông tin cho Shelby, người sau đó đã tiếp cận cả Joel và Jason.

Chantelle Nicholls đã bị buộc tội cung cấp chứng cứ ngoại phạm giả. Grace có thể hiểu được lý do cô ta bảo vệ Jason. Cô ta nghĩ em trai mình đã vướng vào một chuyện gì đó ít nghiêm trọng hơn nhiều và đã vô cùng hối hận khi bị thẩm vấn. Dean Nicholls đã không làm bất cứ điều gì sai trái, theo những gì họ điều tra được.

Vẫn còn vài điều chưa rõ ràng về việc những ai có liên quan trong vụ này và liên quan đến mức nào. Dù đã có ba người phụ nữ tới thăm Bentley trong tù, điều đó hoàn toàn không trái luật. Sẽ cần phải điều tra thêm để có thể chứng minh rằng Susan Bailey, và có thể là cả Denise Barber nữa, đã tự nguyện cung cấp thông tin cho Bentley, thay vì bị lừa.

Grace cho rằng Shelby hắn phải thường xuyên tới câu lạc bộ thanh niên, dù cô ta phủ nhận điều đó. Vậy là cô đã đúng - mọi thứ đều dẫn về Học viện Dunwood, ngay cả khi những suy đoán ban đầu của cô là hoàn toàn chệch hướng.

“Ít ra thì em cũng không phải chịu đựng thêm bất cứ dòng tít báo ngớ ngẩn nào của anh nữa,” Grace trêu chọc.

“Này!” Simon giả bộ nở nụ cười rầu rĩ.

Cô cười khúc khích.

“Anh rất vui vì em đã tóm được chúng,” anh nói. “Và Teagan cũng không sao rồi. Anh không biết làm sao cảm ơn em cho đủ nữa.”

“Em chỉ làm công việc của mình thôi mà.” Grace phẩy tay.

“Em đã cứu mạng con gái anh, anh chắc chắn sẽ luôn ghi nhớ điều đó.”

“Con bé đã vô cùng dũng cảm,” Grace khẳng định. “Em phải thừa nhận rằng thật tốt khi nó đã chịu nói chuyện tử tế với em. Giờ có vẻ bọn em không còn là kẻ thù nữa.”

“Em là người hùng của con bé!”

Grace không nghĩ nhận xét đó là chính xác. Nhưng Teagan đã khiến cả hai ngạc nhiên vào tối qua khi xuất hiện với một bó hoa khổng lồ và một hộp chocolate mà Grace ưa thích. Vẫn còn quá sớm, nhưng thật tốt vì họ đã trở nên thân thiện hơn. Không phải chỉ với cô, mà cả Simon cũng vậy.

“Grace, anh có điều này phải hỏi em.” Simon hắng giọng.

Cô liếc nhanh qua anh.

“Mọi chuyện giữa chúng ta đã tiến triển vô cùng tốt đẹp,” anh nói, với lấy tay cô. “Em có nghĩ chúng ta nên khiến nó trở nên nghiêm túc hơn không?”

“Ồ!” Cô cứng người, hoàn toàn chưa sẵn sàng cho điều này.

Xung quanh họ càng lúc càng ồn ào; muống cà phê khuấy, tách đặt xuống đĩa, khách hàng nói chuyện với nhau và các nhân viên ghi lại yêu cầu của khách.

“Nếu em cho phép, anh muốn dọn vào sống cùng em,” anh nói

tiếp.

“Chẳng qua là anh thích nhà em hơn thôi.”

Tiếng cười của cô thật giả tạo, nhưng cô không biết phải nói gì. Cô yêu Simon, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng liệu cô có sẵn sàng để gắn bó lâu dài? Việc sống chung sẽ đẩy mối quan hệ của họ lên một nấc thang hoàn toàn mới. Đồ đạc và tiền sẽ phải chia sẻ, đồng thời đồng bát đĩa phải rửa cũng tăng gấp đôi.

Mà nghĩ lại thì, nó cũng có khác biệt lắm so với cuộc sống hiện tại của họ đâu nhỉ? Cô mỉm cười. Simon vốn đã dành rất nhiều thời gian ở nhà cô rồi.

Cô không thể cho anh một câu trả lời, chủ yếu là vì cô vẫn chưa nghĩ ra. Sẽ cần thêm chút thời gian để suy nghĩ về việc này.

“Không sao đâu, anh đã quá đường đột.” Simon phẩy tay trước mặt. “Quên những gì anh vừa nói đi.”

“Không sao mà!” Cô hơi rướn về trước một chút. “Em cần chút thời gian, chỉ vậy thôi.”

Anh gật đầu và nhìn xuống cổ của mình. Cô nhận ra rằng anh đã bị tổn thương. Nhưng nếu muốn có được cô, anh phải đợi cho tới khi cô sẵn sàng.

Dù vậy, cô cũng không chắc mình đang ngại điều gì nữa.

“Vậy, em sẽ làm gì trong phần còn lại của ngày nghỉ này?” Simon đổi chủ đề. Đồ ăn của họ vẫn chưa được phục vụ.

“Chẳng có gì nhiều, thật đấy. Chắc em sẽ ghé qua các cửa hàng rồi đi dạo loanh quanh.”

“Còn anh thì phải tường thuật lại mấy vụ kiện ở tòa án trong

hôm nay.” Anh liếc nhìn đồng hồ. Đã gần chín rưỡi. “Ít nhất anh cũng có đủ thời gian để dùng bữa sáng với bánh yến mạch.”

Grace mỉm cười. Simon là người phù hợp dành cho cô, cô biết điều đó. Và cô sẽ không để anh phải đợi quá lâu. Nhưng cô có những bí mật không thể chia sẻ với anh, và chúng làm cô lo lắng.

Cô không muốn lừa dối, nhưng cô cũng không thể nói với anh những điều mình sẽ thực sự làm vào hôm nay.

Grace rời khỏi Hanley và lái xuống đường New Bucknail, rẽ trái tại ngã tư Limekiln. Mười phút sau, cô dừng xe trước cửa phòng tập Steele's và bước vào trong.

Thật kì quặc khi trở lại đây sau một thời gian dài như vậy, nhất là trong hoàn cảnh này. Grace đã nghĩ có lẽ mình sẽ không bao giờ tới đây thêm lần nào nữa, dù là yêu cầu công việc. Dù cảnh sát vẫn để mắt tới anh em nhà Steele, tình hình dường như đã lắng xuống kể từ tháng Mười năm ngoái. Grace muốn nghĩ rằng đó là nhờ mình, nhưng cô không được phép tự phụ như vậy.

Không có ai ngồi bên chiếc bàn tiếp tân bé tí, cô cứ thế đẩy cánh cửa xoay và bước vào phòng tập. Nó chẳng hề thay đổi chút nào kể từ lần cuối cô tới đây. Không khí tràn ngập mùi mồ hôi và cao su, một cặp thiếu niên đang vung nắm đấm vào nhau trên sàn đấu quyền Anh. Tiếng nhạc ầm ầm như muốn động vào tai cô. Trước đây nó chưa từng lớn đến vậy. Cô tự hỏi có phải Eddie đã đi vắng hay không và liệu Leon đã quay về chưa.

Cô để ý thấy một thiếu niên mặc vest đang nâng tạ. "Eddie có ở đây không?" Cô hét lên với cậu ta.

Gã trai trẻ hất đầu ra sau. "Trong văn phòng của ổng."

Grace băng qua căn phòng. Cô từ từ gõ cửa và đứng đợi.

“Gì?” Giọng Eddie vang lên.

Cô chuẩn bị sẵn tinh thần trước khi bước vào. Liệu hắn có đang chờ đợi cô không?

“À, Grace, thật vui khi được gặp cô!”

Giọng hắn nghe có vẻ thực sự hài lòng, nhưng cô biết nó ẩn chứa chút mỉa mai.

“Đây không phải một chuyến thăm xã giao đâu, Eddie. Tôi đang làm việc.” Cô ngồi xuống trước mặt hắn mà không cần đợi được mời. “Anh có biết gì về việc Dean Nicholls bị tấn công mấy hôm trước không?”

“Không chắc tôi có biết hắn không nữa.” Hắn nhíu mày suy nghĩ rồi sau đó lắc đầu. “Có chuyện gì vậy?”

Lại một lần nữa, giọng hắn nghe có vẻ quan tâm, nhưng Grace không để mình bị lừa. Cô nhớ lại những gì Chantelle Nicholls đã nói trên điện thoại. Dean đã nói rằng cậu ta đã được khuyên nên tránh xa ra, nhưng cậu ta không biết đó là ai. Có phải Grace là người được nhắc đến không? Đó mới là lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng cậu ta đã đe dọa cô, và Eddie, nếu hắn thực sự đã lái chiếc xe đó, đã chứng kiến cậu ta làm vậy.

“Cậu ta đã bị đánh,” cô nói tiếp.

“Ồ, tệ thật. Tôi phải nhớ gửi cho hắn vài quả nho mới được.”

“Bớt nói nhảm đi. Anh đang chơi trò gì vậy?” Grace muốn biết.

“Tôi chẳng biết cô đang nói gì nữa.”

“Tại sao anh lại xuất hiện bên ngoài nhà Bishop tối hôm đó? Tôi

đã thấy anh trong lúc đang nói chuyện với Dean.”

“Vậy cô hẳn cũng biết ai đã tấn công hẳn sau đó chứ!” Eddie cười khanh khách.

Grace cố kiềm chế không trợn ngược mắt lên, tiếp tục giữ im lặng để hẳn nói tiếp.

“Tôi đang đi thu nợ thì điện thoại vang lên,” hẳn nói. “Tôi đã dừng lại và trả lời.”

“Anh mong tôi sẽ tin chuyện đó sao? Tôi có thể kiểm tra đấy.”

“Thì quan trọng gì chứ? Việc thằng Nicholls nào đó bị tấn công chẳng liên quan gì tới tôi cả. Dù nó cho thấy cô cần phải tự bảo vệ mình tốt hơn.”

“Anh đã nói sẽ để tôi yên mà,” cô nói.

“Đúng vậy.”

Cô nhìn hẳn đầy nghi ngờ. “Tôi *có thể* tự lo cho mình.”

“Thật ư?” Eddie nhướn mày, nhưng không nói thêm gì nữa.

“Vậy anh có liên quan gì tới vụ tấn công đó không?” Cô hỏi lại lần nữa.

“Tôi đã thấy hẳn đẩy cô vào hàng rào. Và sau đó cô đã cho hẳn một cú ra trò trước khi hẳn gục xuống.” Hẳn tự cười vì câu đùa của mình.

Grace không cười lại. Thêm một lần nữa, cô không thể chứng minh được rằng hẳn có liên quan.

“Chúng tôi sẽ kiểm tra camera an ninh thật kỹ để xem có thể tìm được gì.”

“Chúc may mắn với nó.” Eddie ngồi lặng đó một lúc trước khi nói

tiếp. “Nếu cô muốn biết thì, tôi đã đi theo cô suốt từ đó tới giờ. Tôi chỉ muốn để mắt tới cô thôi.”

“Để biết công việc hiện tại của tôi là gì ư?” Cô nhúu mày với hắn.

“Không, bởi tôi muốn cô được an toàn.”

“Tôi đủ lớn rồi. Tôi không cần sự giúp đỡ của anh.”

Eddie quay đi chỗ khác một lúc, như thể đang cân nhắc xem nên nói gì. Rồi hắn quay lại phía Grace.

“Đằng nào cũng ở đây rồi, cô có thể giúp tôi chút chuyện không?”

“Làm gì có chuyện dễ thế.” Sự im lặng bao trùm căn phòng. “Gì?” Một lúc sau cô gất lên.

“Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn vì những gì cô đã làm cho Megan. Nó đá thẳng đó rồi, Seth ấy. Kathleen cũng rất vui vì điều đó.”

Grace không nói gì, dù thầm cảm thấy hài lòng rằng những điều cô nói đã đem lại hiệu quả.

“Dù vậy, tôi vẫn muốn biết thêm về nó.”

Cô cười, biết rằng đây lại là một miếng mồi khác.

“Anh vốn đã biết nó rồi, không phải sao?”

“Từ đâu cô có suy nghĩ đó?”

“Ừ thì, tôi cho rằng anh đã tìm ra tất cả những gì cần biết từ nguồn của mình.”

“Tôi đã mất nguồn tin của mình năm ngoái, nhớ không?”

“Tôi tưởng anh đã phủ nhận rằng mình có liên quan tới điều tra viên Alex Challinor chứ?”

“Ai bảo tôi đang nói về Alex?”

Grace nhướn mày. “Tôi không thể cho anh biết thêm gì hơn được.”

“Dù là để giữ cho cháu mình an toàn sao?”

“Dù là vậy đi nữa.”

Cô đang nói dối. Sau những gì đã xảy ra với Teagan, cô không biết mình sẽ phải làm gì nếu có chuyện xảy ra với Megan nữa. Nhưng cô sẽ không nói điều đó với bất cứ ai.

“Nghe này, có tin đồn rằng từ trong tù, Trent Gibson vẫn giật dây những vụ cướp giật ngu ngốc xảy ra năm ngoái. Seth Forrester được cho là đang điều hành nó giúp hắn, chiêu mộ đám trai trẻ trên khắp thành phố.”

“Làm sao anh biết chuyện đó?” Cô tra hỏi.

“Tôi không thể cho cô biết mọi thứ được.”

Grace mở miệng định nói cô biết hắn đang nghĩ gì về thông tin mới tới, nhưng rồi lại thôi. Trent Gibson đã bị kết án vào năm ngoái vì tội sát hại Elliott Woodman, một ông bố trẻ đã bị đánh tới chết. Eddie đã tình nguyện cung cấp những thông tin về hắn cho cô. Mặc dù họ ở hai phe khác nhau, hắn vẫn muốn giúp cô. Đây là thông tin cô đã đưa lại cho đội của mình khi điều tra vụ án vào năm ngoái.

Cô đang định nói tiếp thì cánh cửa mở ra. Grace nhảy dựng lên khi thấy Leon đứng ở cửa. Việc cả hai anh em ở cùng một nơi thật khiến người ta dựng tóc gáy, bởi trông họ chẳng khác gì bản sao của nhau.

“Cô ta đang làm cái gì ở đây?” Leon hỏi anh trai mình mà không nhìn Grace. “Cô ta không được chào đón.”

“*Cô ta* tới để gặp Eddie,” Grace đáp. “Nhưng thật vui khi được gặp anh, Leon ạ. Anh thế nào - đi nghỉ vui chứ?”

“Cô muốn gì?” Leon đáp, phớt lờ sự mỉa mai của cô.

“Lần theo một vụ tấn công. Dean Nicholls.”

“Tôi hy vọng lần này cô sẽ không buộc tội tôi như lần trước chứ, vụ giết Elliott Woodman năm ngoái ấy? Mà dù sao thì, tôi cũng chẳng liên quan.”

Cô lén lút liếc nhìn Eddie và thấy hắn đang khẽ lắc đầu. Cô có cảm giác hắn muốn tránh không để cho em trai mình biết rằng họ đang thảo luận về Trent Gibson.

“Vụ đó là nhờ ơn một người bạn của anh, không phải tôi,” cô đáp.

“Sao cũng được.” Leon lờm cô. “Cô có định ở lại lâu không, bởi tôi đang có chuyện làm ăn cần nói với Eddie? Vấn đề gia đình.”

Grace đứng dậy. “Tôi rất vui khi thấy hai người đã cư xử đúng mực suốt từ năm ngoái đến giờ.”

“Dù sao thì bọn này cũng đâu làm gì quá sai trái đâu,” hắn lẩm bẩm.

Grace nhận ra hắn đang nói về các bữa tiệc bất hợp pháp mà đội của cô đã dẹp hồi năm ngoái. Những bữa tiệc nơi các cô gái trẻ được đưa tới để giải trí cho những lão già nhếch nhác.

“Ồ, thật sao?” Cô gắt lên, không kiềm chế được cảm xúc. “Chà, để cho anh biết, một trong những cô gái đó đã bị cưỡng bức dã man sau khi bị đưa tới để phục vụ tám người đàn ông trong một tối, và sau đó còn không được trả tiền. Vài bữa tiệc đã biến thành như vậy

đấy!”

“Cái gì?” Leon ngồi thẳng dậy. “Không, làm gì có mấy chuyện đó. Họ là những quý ông đáng kính. Tôi sẽ biết nếu có chuyện.”

“Đã có những cáo buộc...”

“Cáo buộc chẳng có nghĩa lý gì hết.” Leon nghiêng đầu qua một bên và nhướn mày.

“Tôi đã không thể theo vụ đó vì cô gái ấy quyết định không đâm đơn kiện.” Cô dừng lại để tạo thêm áp lực. “Thêm vào đó, kẻ làm chuyện ấy đã mất mạng. Dale Chapman - người đã quấy rối em gái anh khi cô ta còn bé. Anh hình dung được rồi chứ?”

“Là hử sao?” Leon lắc đầu. “Chết tiệt. Tôi đã không biết.”

“Chà, giờ thì anh biết rồi đấy.”

“Thôi nào, cả hai người.” Eddie thở dài ngao ngán. “Ít ra thì chúng ta cũng cố tỏ ra tôn trọng nhau được không? Không có ai biết chuyện đó thì tốt cho cô hơn, phải không hả Grace?”

“Không ai cần biết gì cơ?”

“Rằng cô vẫn giữ liên lạc với gia đình suốt từ đó tới giờ,” Eddie nói.

“Nhưng tôi đâu có!”

“Và em cũng không muốn cô ta như vậy!” Leon phản đối.

Grace tròn tròn mắt trước khi rời khỏi phòng, thầm nguyện rửa chính mình. Cô đã mất bình tĩnh khi ở trong đó. Đáng ra cô không nên nói về những bữa tiệc đó. Nhưng Leon xứng đáng được biết về chuyện đang xảy ra. Và ít ra họ cũng đã kết thúc nó.

Nhưng cô hẳn sẽ bị nguyện rửa mất nếu làm tròn vai em gái của

họ. Ngay cả khi đó có thể là điều cô mong mỏi từ tận sâu trong tim.

Peter Bentley nằm ngửa trên giường trong phòng giam, một tay đặt sau đầu, lắng nghe mấy gã loạn trí gào thét chửi rủa cai ngục ở bên ngoài. Thêm vài phạm nhân nữa cùng gia nhập, đập cửa, đá vào ban công trông xuống tầng trệt và dừng đứng đứng nhìn vài gã không may mắn bị lôi vào buồng biệt giam.

Hắn nghĩ về Lizzie và cười toe toét. Giờ ả hắn cũng đang ngồi tù. Hắn hy vọng ả sẽ chết rục trong đó, bởi hắn có hơi hối hận khi nghĩ về thời điểm chúng gặp nhau.

Khi Lizzie nói rằng ả muốn giết ai đó và hắn nhận ra ả không hề nói đùa, ả đã kể với hắn về kế hoạch của mình: sát hại năm người phụ nữ. Liệu hắn có muốn tham gia không? Họ thảo luận về cách thực hiện việc đó như thể chuẩn bị cho một bữa trưa vào Chủ nhật. Hắn muốn ả chọn mục tiêu cho mình ra tay, nhưng ả nói rằng họ sẽ cùng nhau chọn.

Ả nói rằng việc đó phải được thực hiện bằng cách siết cổ và hắn không được xâm hại nạn nhân. Ả nói mình không muốn hắn ngủ với bất cứ ai. Chuyện đó với hắn hoàn toàn ổn. Hắn có thể là một gã bạo dâm khốn kiếp, nhưng không phải một kẻ hiếp dâm.

Hắn biết ả đã vô cùng bất ngờ khi hắn giết người đầu tiên. Ả đã

không nghĩ hẳn có gan làm chuyện đó. Ắ đã đứng trong bụi rậm và quan sát. Biết rằng ắ ở đó mang lại cho hẳn cảm giác hưng phấn để tiếp tục.

Sau vụ đầu tiên, trong trạng thái lơ lửng vì phê thuốc, chúng đã đi loanh quanh để tìm kiếm con mồi. Chúng dậy sớm sau một đêm trần trọc và ra ngoài khi bình minh ló rạng. Chúng nắm tay nhau, giăng lưới quanh những người phụ nữ. Nhưng mọi chuyện đã chấm dứt khi ắ phản bội và để hẳn gánh chịu mọi tội lỗi. Đáng ra tay ắ cũng phải dính máu thay vì để hẳn làm tất cả.

Hắn đã cố nói với cảnh sát rằng mình không hành động một mình, nhưng được đáp lại rằng chẳng ai có thể tìm ra Beth Whiston. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi ắ sử dụng tên giả.

Hắn tự hỏi liệu Susan hay Denise có còn tiếp tục đến hay không. Hắn nghi ngờ điều đó; hắn sẵn sàng đặt cược sinh mạng của mình rằng cảnh sát đã đầu độc họ về những điều hắn đã làm. Hắn đã vui vẻ với Denise, mừng rỡ về cô ta khi cô ta còn là sĩ quan quản chế của hắn, trước khi hắn bị tổng trở lại trại giam. Hắn không thể tin vào vận may của bản thân khi cô ta rơi vào lưới tình với mình. Nhiệm vụ duy nhất của cô ta là giữ cho phần bản ngã của hắn còn sống.

Và Susan thì rất hữu ích khi kể cho hắn nghe về công việc của cô ta ở trường. Facebook thật tuyệt vời - dù hẳn không thể truy cập nó một cách thường xuyên trừ khi mượn được điện thoại của ai đó lén lút mang vào. Và cô ta chẳng hề biết gì về chuyện hắn tìm hiểu những thông tin đó là để giúp Lizzie hành động khi hắn kết bạn với cô ta. Hắn đã nói với ắ rằng Jason Tranter là con mồi hoàn hảo để Lizzie tiếp cận, và Joel Nicholls cũng tương tự.

Không mất quá nhiều thời gian để tìm ra rằng cha ruột của Joel đang ngồi tù sau khi Susan kể cho hắn nghe về cậu ta. Paul Tring đã thụ án được vài năm về tội sát hại mẹ thằng nhóc.

Nghe nói Joel đã đồng ý ngay lập tức khi Lizzie đề nghị cậu ta thực hiện một vụ giết người bắt chước để trả đũa đám cảnh sát. Đứa con nhỏ của Tring là đối tượng hoàn hảo nếu thằng nhóc có bất cứ điểm gì giống cha mình, dù vẫn còn ít tuổi. Và hắn biết Lizzie hắn sẽ thích cảm giác quyền lực và sự tôn thờ mà ả nhận được nếu kế hoạch đó thành công.

Lizzie thật ngu xuẩn. Đáng ra ả không nên chạy trốn sau khi hắn bị bắt vì đã để Mandy Shelley trốn thoát. Hắn phát hiện ra ả đã rời khỏi Manchester và biến mất. Chuyện đó khiến hắn rầu rĩ suốt hai năm trước khi Lizzie đột nhiên đến thăm hắn. Khi ả đề cập đến những tên sát nhân bắt chước, hắn lập tức biết mình phải làm gì.

Nhưng hắn không hề muốn giúp ả, và hắn sẽ không bao giờ giúp cảnh sát. Hắn chỉ muốn chắc chắn rằng lần này ả sẽ bị bắt vì đã bỏ mặc hắn trong lúc hắn cần ả nhất. Nó là một trò chơi, một chút vui thú để giết thời gian.

Lizzie ngu ngốc.

Hắn nhặt cây bút và cuốn sổ lên rồi bắt đầu viết. Vẫn luôn có những người phụ nữ kì quặc si mê hắn.

Ghi chú của tác giả

Xin gửi lời xin lỗi đến tất cả cư dân Stoke của tôi nếu bạn không thích bất kỳ tài liệu tham khảo nào về Stoke mà tôi đã thay đổi trong suốt cuốn sách.

Rõ ràng, việc viết về những thứ đậm tính địa phương như tờ The Sentinel, Đồn cảnh sát Hanley và Công viên Rừng Trung tâm (hay Công viên Rừng Hanley như dân địa phương vẫn thường gọi) sẽ khiến mọi thứ trở nên quá thân thuộc và tôi cảm thấy không thoải mái khi viết về nó chính xác như vậy. Vì vậy, tôi đã noi theo Arnold Bennett để thay đổi một số thứ. Tuy nhiên, những điều tuyệt vời nhất ở đây vẫn được giữ nguyên, như bánh yến mạch chẳng hạn. (Stoke-on-Trent là quê hương của bánh yến mạch).

{: end}

Series phim truyền hình khoa học viễn tưởng của Vương quốc Anh do đài BBC sản xuất, từ năm 1963. TARDIS là tên con tàu vũ trụ xuyên không - thời gian, phương tiện di chuyển của Doctor Who. [↩](#)
tiếng Pháp: đây. [↩](#)

Đôi tình nhân tội phạm khét tiếng nước Mỹ những năm đầu thế kỷ 20, chúng giết người, cướp bóc và liên tục lẩn trốn luật pháp cho đến khi bị cảnh sát bắn chết năm 1934. [↩](#)